"Yeni Stephen King."
NDR, Almanya

MEZARCI

ROMAN

PAUL CLEAVE

Dark_angel96 Berato

PEGASUS®

MEZARCI

PAUL CLEAVE

"Affet beni, Peder, günah işledim!"

CLEAVE KANINIZI DONDURACAK BİR SERİ KATİL ROMANIYLA TEKRAR KARŞINIZDA

İşte Tate, o bir dedektif. Christchurch'ün en yeni ve öldürmekten vazgeçmeyen psikopat seri katilinin izini sürmek üzere zorlu bir yarışa girişti. O, ölülerin bile güvende olmadığı dehşet dolu bir dünyaya istese de istemese de bulaştı. Katili bulmakta başarılı olamazsa yargılanacak tek kişi Tate'in ta kendisi olacak...

"Cleave'in tarzı baş edilemez, tahmin edilemez ve heyecan doludur. Okurken midemi zaptedemiyorum. Gerçekten. O kadar iyi..."

Jack Heath

"Cleave takip edilmesi gereken bir yazar."

Tess Gerritsen

"Paul Cleave'in kitapları sıradan gerilim romanlarında olmayan bir enerjiye sahip."

Listener

"*Mezarcı*, bazı yönleriyle Edgar Allan Poe ve Stephen King başyapıtlarını oldukça andırmakta."

The Australian

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-4456-53-6

9 786054 456536

Kapak Tasarımı: Yunus Bora Ülke

'Cleave is a writer to watch'
TESS GERRITSEN

CEMETERY LAKE

PAUL CLEAVE

Pegasus Yayınları: 337
Bestseller Roman: 136

MEZARCI
PAUL CLEAVE

Özgün Adı: CEMETERY LAKE

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Zeynep Tür
Son Okuma: Gamze Bulut
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Yunus Bora Ülke
Kapak Baskı: Gündüz Ofset
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Haziran 2011
ISBN: 978-605-4456-53-6

PEGASUS YAYINLARI © Türkçe Yayın Haklan, 2011
© Cemetery Lake, Paul Cleave, 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Random House **Australia'dan** Anatolialit Ajans aracılığıyla **alınmıştır.**

Yayınevinden **yazılı** izin alınmaksızın
hiçbir **yolla** çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI
Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

PAUL CLEAVE

MEZARCI

İngilizceden Çeviren:
ZELİHA BABAYİĞİT

Dark_angel96

PEGASUS YAYINLARI

KISIM BİR

birinci bölüm

Mavi tırnaklar.

Beni buraya getiren, soğuk havada titreyerek dikilmeme neden olan şey onlardı. Mavi tırnaklar bana değil, başka birine aitti; daha önce hiç tanımadığım ölü bir adama. Bu öğleden sonra derimi yakan Christchurch güneşi gitmişti. Alışık olduğum türden dengesiz bir hava vardı. Bir saat önce terliyordum. Bir saat önce izin alıp sahile gitmeyi istiyordum. Şimdi, bunu yapmadığıma memnunum. Kendi tırnaklarım da maviye dönüyor olabilirdi, ama bakmaya cesaret edemiyordum.

Ölü bir adam yüzünden buradaydım. Ama önümde, yerde yatan adam değil, morgda olan yüzünden. Vücudu makasla kesilip açılan, sonra oyuncak bir bebek gibi dikilen bir adama göre oldukça sıradan görünüyordu. Arsenik zehirlenmesinden ölen bir adam için oldukça sıradan.

Paltomun önünü sıkıca kapattım, ama soğuğa karşı bir yararı olmadı. Daha kalın giyinmeliydim. Bir saat önceki parlak güneşe bakmalı ve günün nereye doğru gittiğini tahmin etmeliydim.

Mezarlık çimleri bazı yerlerde, özellikle de bahçıvanların uğramadığı ağaçların etrafında uzundu ve sanki bir fırtınanın merkeziymişim gibi benim etrafımdan her yöne dağılıyorlardı. Çimler ayak trafiğinin yoğun olduğu yerlerde kısa, güneşin bü-

tün nemi kavurduğu yerlerde kahverengiydi. Yakındaki ağaçlar, gürültüyle çatırdayıp mezar taşlarının üstüne palamut bırakan kalın meşelerden ibaretti. Palamutlar mermerlerin üstüne düşüp, SOS veren ölü kemikleri gibi ses çıkarıyordu. Hava morg kadar soğuk ve rutubetliydi.

Yağmur damlalarını, daha yüzümde hissetmeden önce kazıcının ön camında gördüm. Gözlerimi, küf kaplı mezar taşlarının şehre doğru yayıldığı, ölülerin toplanıp şehre doğru ilerlediği ufka çevirdim. Rüzgâr hızlandı, meşe yapraklan hışırdarken dallardan daha fazla palamut düştü. Bir tanesi boynuma çarpınca irkildim. Uzanıp yakamdan çıkardım.

Kazıcının motoru gürültüyle çalışırken, kapıda çıkıntı yapan aşırı kilolu sürücüsü yerinde kıpırdandı. Burada olmaktan dolayı benim kadar heyecanlı görünüyordu. Yüzünde büyük bir dikkat ifadesiyle bir sürü levyeyi itip çekiyordu. Kazıcıyı mezarın yanına yerleştirirken motor hıçkırık tutmuş gibi ses çıkarıyordu. Kepçesi sertleşmiş toprağa girerken kazıcı sarsılıp zorlandı. Pozisyon değiştirdi, kepçe toprakla birlikte havaya kalkarken kabin döndü, toprak yandaki brandanın üstüne boşaldı. Mezarlık bekçisi bizi yakından seyrediyordu. Şiddetli rüzgâra karşı sigara içmek için mücadele ediyor, elleri de neredeyse omuzları kadar titriyordu. Bana tam olarak anlayamadığım bir şekilde baktı. Belki de insanlarla yalnızca çok kısa bir süre için göz kontağı kurabiliyordu. Yanıma gelip birisini son dinlenme yerinden çıkardığım için şikâyet etmeyeceğini umdum. Etmedi; yalnızca boş toprağa bakmaya devam etti.

Kazıcının titreşimleri ayaklarımdan geçip yukarıya çıkıyor, bacaklarımı titretiyordu. Arkamdaki ağaçlar da bu titreşimi hissedebiliyordu, çünkü enseme düşen meşe palamudu sayısı gittikçe artıyordu. Ağaçların gölgesinden ayrılıp yağmura çıkarken

toprağın üstünde uzanan köklerden biri yüzünden neredeyse ayağımı burkuyordum. On beş metre kadar ileride, boyutları olimpik yüzme havuzu kadar olan küçük bir göl vardı. Çevresi tamamen mezarlıkla kaplıydı ve yer altı akıntılarıyla besleniyordu. Mezarlığı ölüm için popüler bir yer haline getiriyordu, ama eğlence için değil. Mezarlardan bazıları göle yakın olduğu için tabutların nemden etkilenip etkilenmediğini merak ettim. Suyla dolu bir tabut çıkarmak üzere olmadığımızı umdum.

Sürücü durup, bu soğukta bütün o levyeleri oynatmak hararet yapan bir işmiş gibi elini alnından geçirdi. Eldiveni derisinde yağlı bir iz bıraktı. Meşe ağaçlarına ve yeşil çimenlere, hareketsiz göle baktı. Bir gün kendisi de oraya gömülmeyi planlıyor olabilirdi. Burayı gören herkes aynı şeyi düşünüyordu. *Gömülmek için güzel bir yer. Güzel ve manzaralı. Huzurlu.* Sanki fark edermiş gibi. Sanki birisi gelip bütün ağaçlan kesse bunun farkına varabilecekmişsin gibi. Yine de insan bir yere gömülecekse burası gördüğüm pek çok mezarlığa üstün gelirdi.

Mezar taşlarının arasında ilerleyen ikinci kamyonet, onu çepeçevre saran kırmızı bir şerit ve camındaki kabarık zarlarla süslenmişti, ama aylardır temizlenmemiş, kapıların ve tamponların kenarındaki paslarla ilgilenilmemişti. Kamyonet mezarın yanında durdu. Direksiyondaki gri tulumlu kel adam aşağıya inip ellerini cebine soktu, gösteriyi seyretmeye başladı. Yan koltuktaki genç adamsa cep telefonuyla oynamaya başladı. Toprak yığını gittikçe artarken yapabilecekleri fazla bir şey yoktu. Yağmur damlalarının göle düştüğünü, küçük damlacıkların havaya sıçradığını görebiliyordum. Gölün kıyısına doğru yürüdüm. Her şey kazıcının işini yapmasını seyretmekten daha iyiydi. Titreşimi hâlâ hissedebiliyordum. Küçük toprak parçalan gölün kıyısına doğru yuvarlanarak suya dökülüyordu. Gölün kenarında keten

çalıları, eğrelti otları ve birkaç kavak ağacı vardı. Uzun sazların gökyüzüne doğru yükseldiği sırılsıklam dallar ve yapraklar kıyıya birikmişti.

Kepçenin tabutun kapağına süründüğünü duyunca kazıcıya baktım. Kara tahtaya sürtünen tırnakların çıkardığına benzeyen ses, soğuktan daha fazla ürpermeme neden oldu. Mezarcı da artık iyice titriyordu. Üşümüştü ve sinirliydi. Kazıcı geldiğinden beri kendini mezar taşına zincirleyip, konuklarından birini çıkarmamızı engellemeye çalışacağını düşünüyordum. Yaptığımız şeyin ahlaki sonuçları konusunda söyleyecek çok şeyi vardı. Tabutu onu içine koymak için çıkarıyormuşuz gibi davranıyordu.

Kazıcı operatörü ve kamyonetle gelen iki adam burunlarını ve ağızlarını örten maskelerini takıp mezara atladılar. Kazıcıdaki aşırı kilolu adam bu anı tekrar tekrar prova etmiş birinin rahatlığıyla hareket ediyordu. Üçü de öteki dünyaya giden bir geçit bulmuş gibi gözden kaybolmuştu. Aşağıda biraz zaman **geçirdiler. Belli** ki **zinciri** tabutla kazıcı arasına bağlamanın bir **yolunu** bulmaya çalışıyorlardı. Zincir takılınca sürücü yerine oturdu, diğerleri mezardan çıktı. Adam alnını tekrar sildi. Ölü çıkarmak terleten bir işti.

Kazıcı tabutun ağırlığıyla sarsılırken kamyonet çalışıp biraz geriye gitti. İki motor şiddetle sarsılırken kıyıdan biraz daha toprak yuvarlanıp göle döküldü.

Göle beş metre kala yüzeye kabarcıkların ve bir çamur parçasının yükseldiğini gördüm. Ama başka bir şey daha vardı. Petrol lekesine benzeyen koyu renk bir şey.

Tabut kamyonetin arkasına konurken tok bir ses çıktı. Tabutun ağırlığıyla yayları biraz gıcırdadı. Üç adamın kendi aralarında konuştuklarını duyabiliyordum. Motorların sesini

bastırmak için neredeyse bağırmaları gerekiyordu. Mezarlık bekçisi ortadan kaybolmuştu.

Yağmur şiddetleniyordu. Suyun altından yükselen koyu renk şey yüzeye çıktı. Devasa, siyah bir balona benziyordu. Bu devasa balonlardan daha önce de görmüştüm. Hep umulandan başka bir şey oldukları ortaya çıkardı.

"Hey, dostum, şuna bir bakmak isteyebilirsin," diye seslendi adamlardan biri.

Ama ben başka bir şeye bakmakla meşguldüm.

"Hey? Beni duyuyor musun?" Ses daha yakından geliyordu. "Bakman gereken bir şey var."

Bana doğru gelen kazıcı operatörüne baktım. Mezarlık bekçisi de bana doğru yürüyordu. İki adam suya bakıp bir şey söylemedi.

Siyah kabarcık aslında bir kabarcık değil, bir ceketin sırt kısmıydı. Suda asılı duruyordu ve futbol topu büyüklüğünde bir şeye yapışıktı. Bu şeyin saçları vardı. Ve ben daha adama cevap veremeden yüzeye kabarcıklarla birlikte başka bir şey daha çıktı. Ve göl geçmişle bağlarını koparırken bir tane daha.

ikinci bölüm

Bu dava haberlere hiç çıkmamıştı, çünkü bir dava olmamıştı. Ne kadar önlemeye çalışırsanız çalışın, yaşamın her gün olan sıradan bir parçasıydı. Cenaze ilanlarının verildiği arka sayfalarda, bu dünyanın John Smith'leriyle, sevgili ve çok özlenecek olan anne babalar ve nineler dedelerle birlikte çıktı. Bir adamın yaşlanıp ölmesine dair basit bir hikâyeydi. Hepsini okumuştum.

Her şey iki yıl önce başlamıştı. Bazı insanlar sabah kalkıp sahanda yumurtalarını ve portakal sularını mideye indirirken cenaze ilanlarını okur, geçmişten fırlayıp gelecek bir isim ararlardı. Birkaç dakikayı geçirmek için çılgınca bir yoldu bu. Hastalıklı bir piyango gibi kimin numarasının çıktığını görmeye çalışmak... Bu insanların sayfanın sonuna ulaştıklarında tanıdıkları kimseyi görmeyince mi yoksa tanıdıkları birini görünce mi rahatladıklarını bilmiyordum. Bir neden arıyorlardı; birisini arıyorlardı, bir bağlantı kurmak ve. kendi ölümlülüklerini hissetmek istiyorlardı.

Henry Martins. Tıpkı iki yıl önce olduğu gibi bu sabah da onunla ilgili haberleri kütüphanenin veri talanından çıkarıp, insanların onun ölümü hakkında söylediklerini okudum. Fazla bir şey yoktu. Ama zaten bir insanın hayatını beş satırlık bir metinde özetlemek çok zordu. Gideni ne kadar özleyeceğini

anlatmak zordu. Henry için üç gün boyunca aile ve arkadaşları tarafından on bir yazı yazılmıştı. Kimse duyduğu keder içinde "öldüğüne memnunum" gibi bir şey söyleyerek işimi kolaylaştırmıyordu, bütün ölüm ilanları birbirinin aynıydı; sıkıcı, duygusuz. En azından adamı tanımadığında karşıdan Öyle anlaşılıyordu.

Henry Martins'in kızı, yaşlı adam gömüldükten bir hafta sonra merkeze gelmiş, ofisimde oturup bana babasının öldürüldüğünü anlatmıştı. Bense öldürülmediğini söylemiştim. Öldürülmüş olsaydı adli tabip bunu fark ederdi. Adli tabipler bu işe yarardı. Kadının şüphe yolunda kararlı adımlarla ilerlediğini görmek zor değildi. Ona konuyla ilgileneceğimi söylemiş, bunun için birkaç şeyi kontrol etmiştim. Henry Martins, geride büyük bir aile ve bir sürü müşteri bırakan bir banka müdürüydü, ama mesleği cebini başka insanların parasıyla doldurması için bir fırsat değildi. Kızının "önsezisi"ne ayırabileceğim kısa süre içinde hayatını olabildiğince incelemiştim, ama garip bir şey dikkatimi çekmemişti.

İki yıl sonra, **rüzgâr gücünü artırırken** Henry Martins'in tabutu arkamda zincirlerle yukarı çekiliyordu. Ve Henry Martins'in karısı, şimdi ikinci kocası da öldüğü için rozeti olan herkesten kaçmaya çalışıyordu. İkinci kocasının mavi tırnakları onun zehirlendiğini gösteren ilk işaretti. Şimdi iki yıl öncokiyle aynı pozisyonda olmadığım için Henr/nin kızı benimle konuşmamıştı. Zihnimi serbest bırakmak ve olmuş olabilecekleri düşünmek çok kolaydı. O zaman daha fazla şey yapabilirdim. Bir cinayeti çözebilirdim. Başka bir adamın ölmesini engelleyebilirdim. Jüri hâlâ Bayan Martins'in erkekler söz konusu olunca şansının mı, yeksa kararlarının mı kötü olduğunu belirlemeye çalışıyordu.

Hızlanan yağmur, suyun yüzeyinde binlerce minik dalga yaratıyordu. Mezarlık bekçisi geri çekilmiş, suya bakıyordu.

Kötü hava yavaş yavaş kaybolur gibi oldu; sesler ve titreşimler de öyle. Geriye bir tek önümde yüzen, her biri yaş, cinayet, kötü şans gibi şeylerin kurbanı olan üç ceset kaldı.

Üç işçi yanıma geldi. Dördümüz suyun önünde dikildik; suda üç ceset vardı: Sanki hepimiz sosyalleşmek için bir tanesiyle eşleşmiştik, ama bir kişi açıkta kalıyordu. Bu olay sessizlik gerektiriyordu; hiçbirimiz aramızda oluşan sessizliği bozmak istemiyorduk. Suya biraz daha toprak döküldü, suyu bulanık kahverengiye çevirdi. Cesetlerden biri tekrar suya batıp gözden kayboldu. Diğer ikisi bize doğru yaklaşıyor, hareket etmeden yüzüyordu. Suya atlayıp onları çıkaracak değildim. Çırpınıyor olsalar bunu tabii ki yapardım. Ama çırpılmıyorlardı. Onlar ölüydü; belki de uzun süredir. Durum acil görünüyor olabilirdi, ama gerçekte değildi. Cesetlerin ikisi de yüzükoyun duruyordu ve ikisi de giyinikti. Bir davete gidiyor olabilirlerdi. Bir cenaze ya da düğün törenine. Eğer ipler olmasaydı. Cesetlere bağlanmış yeşil ipler vardı.

Kazıcının sürücüsü, gözleri onu yanıltıyormuş gibi iki gözünü de kısmış, dikkatle cesetlere bakıyordu. Kamyonetin şoförü ağzı açık, elleri kalçalarında dikiliyor, yardımcısı bu iş fazla mesai yapmasına neden olacakmış gibi durmadan saatine bakıyordu.

"Onları çıkarmamız lazım," dedim. Ama artık iki ceset de kıyıya sürükleniyordu.

Bugün kuru kalmayı planlamıştım. Bir tane ceset görmeyi planlamıştım. Şimdi her şey sallantıdaydı.

"Neden? Zaten bir yere gidecek değiller," dedi kamyonetin şoförü.

"Diğeri gibi dibe batabilirler."

"Onları neyle tutacağız?"

"Tanrım, bilmiyorum. Bir şeyle. Bir dal filan olabilir Ya da elleriniz."

"Ellerimi kullanacak değilim," dedi. Diğer ikisi de hızla başını sallayarak onayladı.

"Peki, ya halat? Elinizde halat vardır, değil mi?"

"Şuradaki," diye işaret etti kamyonetin şoförü, bize yakın olan cesede bakarak. "Üzerinde zaten halat var."

"Çürümüş görünüyor. Kamyonette yeni halatlarınız vardır, değil mi?" diye sordum. Hepimiz aynı anda kamyonete bakarken çalıştığını duyduk.

Mezarlık bekçisi şoför mahallinde oturuyordu.

"Neler oluyor?" dedi kamyonetin şoförü. Kamyonete doğru koşmaya başladı, ama yeterince hızlı değildi. Mezarlık bekçisi vitesi takıp hızla uzaklaşmaya başladı. Tabut yerine bağlanmadığı için kamyonetin kenarına çarpıp yere düştü, ama kırılmadı.

"Hey, buraya gel, buraya gel!" Adam kamyonetin peşinden **koşmaya başladı,** ama aradaki mesafe hızla artıyordu.

"Nereye gidiyor?" diye sordu kazıcının operatörü.

"Burası hariç herhangi bir yere herhalde." Cep telefonumu çıkardım. "Kazıcıda halat vardır, değil mi?"

"Var, bekleyin."

Polis merkezini aradım, eskiden tanıdığım bir dedektife aktarıldım. Ona durumu anlattım. Bana ayılmamı söyledi. Mezarlıkta cesetlerin olmasının normal olduğunu söyledi. Onu cesetlerin gölün dibinden çıktığına ikna etmek biraz zamanımı aldı. Şaka yapmadığıma ikna etmek için de bir dakika daha gerekti.

"Dalgıç da getir," dedim telefonu kapamadan önce.

Kazıcı operatörü bana halatı verdi. Geri gelen kamyon şoförü küfrederken, ortağı patronu arayıp onları almak için birini göndermesini istedi. Bir kol uzunluğundaki dalı halatın ucuna bağlayıp hafif meyilli kıyıdan dikkatle inmeye başladım. Niyetim dalı en yakındaki cesedin üstünden aşırıp onu kendime doğru çekmekti. Ama görünüşe göre ayağımın altındaki kaygan çimenlerin başka bir fikri vardı. Bir an için kıyıdaydım, bir an sonra suyun içinde.

Ayaklarım çamura gömülürken su dizlerime geliyordu. Bir şey ayak bileğimi yakalayınca öne doğru hareket ettim; kollarım cesedin yakınındaki suya çarparken batmaya başladım. Bacaklarımı çamurdan çektim, ama üzerinde duracak bir şey yoktu. Bu göl lanet olası bir ölüm kapanıydı ve neden cesetlerle dolu olduğunu şimdi anlıyordum. Bu insanlar ölüleri için yas tutmaya gelmiş ve onlara kavuşmuşlardı. Su buz gibiydi, göğsümü ve karnımı sıkıştırıyordu. Kaslarıma kramp giriyor, gözlerim yanıyordu. Etrafımda yalnızca karanlık vardı. Sessizlik de ona eşlik ediyordu. Ölünün ellerinin beni daha derinlere çekmek için uzandığını, onlara katılmamı beklediğini, taze kan istediğini hissediyordum.

Sonra birden hızla yüzeye çıkmaya başladım; ellerimle, beni çeken halata sıkıca tütündüm. Ayaklarımla suyu tekmeleyip vücudumu yukarı doğru dikleştirdim. Bir saniye sonra uzun, beyaz elbiseli, şişmiş bir kadının yanındaydım. Elbisesi gelinlik gibi görünüyordu. Ondan uzaklaştım. Üç adam kıyıya çıkmama yardım etti. Oturup hava almaya çalıştım. Ayakkabılarımın ikisi de gitmişti.

"Kahretsin, dostum, iyi misin?"

Soru, gölün karşı kıyısından geliyor gibiydi ve adamların hangisinin sorduğundan emin değildim. Belki üçü aynı anda

sormuştu. Dizlerimin üstüne eğilip öksürmeye başladım. Boğulduğumu hissediyor, titriyordum. Öfkeliydim, ama en çok da utanmıştım. Ama adamların hiçbiri gülmüyordu. Hepsi endişeyle bana doğru eğilmişti. Yakında iki ceset yüzerken, neden gülünecek bir şey olmadığını anlamak kolay.

"Bilmen gereken bir şey daha var," dedi kazıcı operatörü. "Sana daha önce söylemeye çalıştım." Yüzü hafifçe kasıldı. Söyleyecekleri her neyse şimdiye kadar olanlardan daha kötüymüş gibi görünüyordu. Ve benim aklıma yalnızca tek bir şey geliyordu.

"Evet?"

"İzler. Tabutun üzerinde."

"Bunu söyleyeceğini nereden anladım ben?"

Şimdi omuz silkme sırası ondaydı. "İnce çizgiler. Kesik gibi. Kürek çizgilerine benziyor."

"Sence tabut daha önce de çıkarıldı mı?"

"Bundan eminim. Tabutun üzerinde bizim neden olmadığımız izler var. Kahretsin, acaba içi boş mu?"

Tabuta doğru yürüdük. Az önceki düşme yüzünden tabutun kenarında büyük bir çatlak oluşmuştu. Tabutu açmak, içindeki şeyin yağmalanıp yağmalanmadığını görmek istiyordum. Ama yaklaşan sirenler bu fikirden vazgeçmeme neden oldu.

Bir ambulans ve bir çift minibüsle birlikte yaklaşan iki polis arabasına baktım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Her şeyin doğal bir seyri vardır. Bir evrimi. Önce fantezi vardır. Fantezi bir sadiste aittir; yalnızca öldürme arzusuyla yiyen, nefes alan ve rüya gören bir adama. Sonra gerçek gelir. Katilin ağına bir kurban düşer, kurban kullanılır ve fantezi genellikle gerçekle örtüşmez. Bu yüzden daha fazla kurban gerekir. Arzu gittikçe artar. Yılda bir kereyle başlar, yılda iki ya da üç kereye çıkar, sonra iki ayda bir olmaya başlar. Ya da her ay. Cesetler ortaya çıkmaya başlar. Polis işe karışır. İplikleri, kan örnekleriri ve parmak izlerini analiz edebilen teknisyenler, patologlar ve doktorlar getirilir. Katili yakalamak için bir profil çıkarılır Jn-ları medya takip eder. Medya katilin fantezisini altına çevirir. Ölüm para kazandıran bir endüstridir. Mezarlık bekçileri, tabut satıcıları, kristal küre ve el falına bakanlar, sonunda da kazıcı operatörleri ve özel dedektifler para kazanır Biz bu süreçte bir sonraki adımdık. Yağmurda dikilmiş, birbiri ardına adaleti küçük duruma düşüren şeyleri seyrediyorduk.

Islak ceketimi ve gömleğimi çıkarıp ambulans şoförünün bana verdiği havluyla kurulandım, yeni bir yağmurluk giydim. Ayakkabılarım hâlâ kayıptı ve pantolonum ile iç çamaşırlarım sırılsıklamdı, ama zatürre olmaktan kurtulmuştum. Ayaklarımı aşağıya sarkıtarak ambulansın arkasında oturup bu aşamada

zülmez bir suç mahalli haline gelen olay yerini izlerken kimse ma dikkat etmiyordu.

Mezarlık kordonla çevrilmişti. İki polis arabası on ikiye çıkmıştı. İki steyşın vagonsa altıya. Ana giriş, ceset hücumuyla mücadele etmeye hazırlanıyormuş gibi barikatlarla kapatılmıştı. Yere iki branda serilmişti; her birinin üstünde iyi giyimli, ama çürümüş ya da çürümekte olan cesetler vardı. Üzerlerine kanvas bir çadır dikilmiş, onları hava şartlarına karşı koruyordu. Birisi çadırın etrafına sarı "geçilmez" bandı sarmıştı. Bu bant cesetlerin bir yere gitmesini engelliyordu. Naylon giysiler giymiş bazı kadın ve erkekler cesetleri inceliyor, diğerleri gölün kenarında dikiliyordu. Hepsi bir çeşit derin deniz görevine hazırlanan birer dalgıç gibi görünüyordu. Ama burada hiç dalgıç yoktu, en azından şimdilik. Çadırın altında kanıtların ve aletlerin bulunduğu açık bavullar vardı. Yağmur hâlâ yağıyor, uzun çimenler rüzgârla dalgalanıyordu. Kazıcı gitmiş, tabut morga götürülmüştü.

Yağmurluğuma iyice sarındım. Bir örtü bulmak için etrafıma bakındım. Ambulansın içi, sanki yolda düzinelerce tümsekte zıplamış gibi çok karışıktı. Battaniyeyi omuzlarıma sardım. Yeni gelen birkaç dedektifi seyrederken dişlerim takirdıyordu. Yakında daha fazla dedektif gelecekti. Hep öyle olurdu. Şimdiye kadar iki cesede ve çok sajada mezar taşına bakmaktan başka yapılacak bir şey yoktu. Bütün komşular ölü olduğu için soruşturma yapamazlardı. Mezarlık bekçisi dışında sorguya çekebilecekleri kimse yoktu, ki o da çalıntı bir kamyonetle kaçmıştı.

Rüzgâr hızlanıyordu. Düşmeye devam eden palamutlar, mezarlıklardan sekiyor, arabalara çarparken metalik bir ses çıkarıyordu. Bütün bu ekstra trafiğe rağmen suyun altındaki cehennemden yukarıya daha fazla ceset çıkmadı. Ambulans

şoförüne baktım. Kurtaracağı kimse yoktu. Ellerini cebine sokup bana arkadaşlık ederek gösteriyi seyretmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Hepimiz aynı gemideydik. Herhalde başka birinin öldüğünü haber veren, her gün temizlediği hayat otoyoluna kan ve uzuv saçılmış olduğunu söyleyen bir çağrı gelene kadar burada oyalanıyordu.

Kuzeyden gelen medya helikopterinin sesi bir sivrisineğinkini andırıyordu. Pantolon cebime dokunup, parmaklarımı sudan çıkardığımız cesetlerden birinden çaldığım saatin üstünde gezdirdim.

Ellili yaşların başında olup bu işi hayatının yarısında yapmış olan adli tabip, çadırdan çıkıp etrafındaki küçük kalabalığa baktı, beni fark edip bir dedektife doğru yürüdü. Birkaç dakika boyunca çok sıradan bir şekilde konuştular; ölümle ilgili bir sürü konuşma yapmış olan iki adamın sakin sohbeti. Yanıma gelirken benimle aynı mezarlıkta olmak yorucu bir işmiş gibi iç geçirdi. Ellerini ceplerine soktu. Gözlüklerinde küçük damlalar vardı. Ayağa kalktım, ama ambulanstan uzaklaşmadım. Adli tabibin neler söyleyeceğine dair oldukça iyi bir fikrim vardı. Ne de olsa o cesetlerle biraz zaman geçirmiş, nasıl giyinmiş olduklarını görmüştüm.

"Ee?" diye sordum, dişlerimin birbirine vurmasını engellemek için çenemi sıkarak.

"Üç ceset olduğunu söylemiştin?"

"Evet."

"İki tane var."

"Diğeri yeniden suya battı."

"Evet. Cesetler bunu yapar. Cesetler bir sürü garip şey yapar."

"Başka ne var?"

"Schroder sana yalnızca basit gerçekleri söylememi söyledi, fazlasını değil. Bir saat içinde bir basın açıklaması yaptığında şu akbabalara söyleyeceği türden şeyler." Mezarlığın kenarını, medyanın, polis bariyerlerinin arkasında toplandığına şüphe olmayan yeri işaret etti.

"Hadi, Sheldon, bana daha fazlasını anlatabilirsin."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Birden o kadar emin olamadım. Birisi bir gün en yakın arkadaşınız olurdu, ertesi gün bir baş belası olabilirdi. "Yani tahmin etmemi isteyeceksin?"

"Benim tahminlerim bilimle destekleniyor."

"Peki, bilim yap bakalım."

"Halatı gördün mü?"

Başımı salladım.

"Bir ara hepsine halat bağlı olduğunu söyleyebilirim. Ama artık öyle değil."

"Anlamadım," dedim.

"Bir cinayetle karşı karşıya olmadığımızı anlamışsındır herhalde?"

"Bu düşünce aklımdan geçti."

"En azından geleneksel anlamda bir cinayet," dedi. "Aslında hiçbir anlamda cinayet görünmüyor."

"Açıklamak ister misin?"

"Neden? Bunun senin davan olduğunu mu sanıyorsun?"

"Sadece merak ediyorum. Merak etmeye hakkım var, değil mi? Bu zavallıları bulan benim."

"Bu, onları senin yapmaz."

"Sence onları istiyor muyum?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Cesetlerin bulunduğu çadıra baktı. Rüzgâr kapılardan birini yakalamış, bir o tarafa bir diğerine çarpıyordu. Bir polis memuru kapıyı tutup bağladı. "Tamam, biraz geri döneyim. Öncelikle elimizdeki iki cesetten yalnızca biri sağlam."

"Bunun iki nedeni olabilir, değil mi?" diye sordum.

"Evet. Burada nedenlerden iyi olanı söz konusu. Yani kimse bu insanları doğramamış ya da işkence yapmamış. En azından ilk bulgularım öyle. Kötü durumda olan ceset iyice çürümüş. Kalça kemiğinin altındaki her şey gitmiş ve geriye kalanları da giysileri tutuyor. Ne kadar zamandır suda olduğunu anlamak zor, ama öyle görünüyor ki gerisini bulduğumuzda daha fazla halat bulacağız. Aşağıda çamura saplanmış bir kemik yığını olabilir. Kadınla ilgili bulduğumuz şeye gelince; bu insanların öldürülüp göle atılmadığına eminim. Atıldıklarında zaten ölüydüler. Ölmüş ve gömülmüşlerdi diyebilirim. Neden öldüklerini bilemem, ama onu da bulacağım. Zamana dair bir şeyler de bulacağız."

Sheldon'ın gerisine, etrafımızdaki mezar taşlarına baktım. Aklımdan geçen birkaç şey vardı. Aynı tabutları farklı ailelere yeniden satarak para kazanan cenaze levazımatçılarını ya da morg asistanlarını düşündüm. Tabutlar pahalıydı. Bir kez kullan, çıkar, cesetleri göle at; tabutu temizle, içine biraz sprey sık, vernikle parlat. Tekrar piyasaya çıkar. Yepyeni. Hiçbir ilanda "yeni gibi, birinci el, yaşlı bayandan, az kullanılmış" gibi şeyler yazmazdı. Bir tabut düzinelerce insanı kaldırabilirdi.

"Bir tabut parasına araba alabileceğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu adli tabip.

"Durum o değil," dedim.

"Ne?"

"Bu tabutları yeniden satmakla ilgili bir şey değil," dedim.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Neden cesetleri göle atsınlar ki? Neden tekrar mezara atmadılar? Ya da ucuz bir tabutla değiştirmediler?"

"Evet... belki. Olabilir."

"Acaba aşağıda daha kaç ceset var?"

Omuz silkti. "Yakında öğreniriz."

Eğer gölde daha fazla ceset varsa, dalgıçlar onları bulurdu. Ben o zamana kadar gitmiş olurdum. Birisinin beni haberdar edeceğini düşünmek gerçekçi olmazdı. Sayıyı gazetelerden öğrenecektim. Polislikten ayrılmadan önceki yıllarda öğrendiğim tek şey, yaşam ve ölümün rakamlarla ilgili bir şey olduğuydu. İnsanlar istatistikleri severdi. Özellikle kötü insanlar.

"Sence bu mezarlık kaç yıllık?" diye sordum.

Omuz silkti. "Ne? Ben nereden bileyim? Altmış, seksen? Bilmiyorum."

"Ama göl hep buradaydı," dedim. "Bu demektir ki burası olay yeri bile olmayabilir. Ama bir suçlunun ihmali söz konusu olabilir."

"Bunu biraz açıklamak ister misin?"

"Yani insanlar buraya gömülmeye devam ederKen göl birdenbire ortaya çıkıp mezarlardan bazılarını suya çekmedi ya. Kötü yönetim ve boşlukların kullanılması girişimi yüzünden mezarların bazılarının suya çok yakın olduğunu düşünmek mümkün. Belki tabutlardan bazıları su yüzünden çürüdü ve cesetler suya çekildi ya da tabutları çeken bir yer altı akıntısı vardı."

"Bu vakada öyle bir şey yok."

"Emin misin?"

"Kadın emin olmamı sağlıyor. Yalnızca birkaç gün suda kalmış. Tabutun çürümesine dair teorini destekleyecek zamaı yoktu. Cenaze levazımatçısı hileleri cenaze töreni yapıldığını gösteriyor. Bu yüzden bu insanların bir zamanlar gömülü olduğuna dair şüphem yok. Aslında burada olmamızın nedeni kadın. O buradaki katalizör. Yağ depolan ve gazlar onu yüzeye çıkardı ve diğerlerini de kendisiyle birlikte çekti."

"Mumyalanmış olsa da böyle bir şey olabilir mi?"

"Mumyalanmamıştı."

"Ben sanıyordum ki..."

"Ne sandığını biliyorum. Herkesin mumyalandığını, bunun kanun olduğunu sanıyorsun. Ama değil. Mumyalama çürümeyi birkaç gün geciktiriyor, böylece ceset cenaze töreninde sergilenebiliyor. Daha fazlası yapılmıyor. Bu kadarı bile isteğe bağlı."

"Cesetlere başka neler yapıldığını söyleyebilir misin?"

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Yani eğer bu durumun nedeni bir doğa olayı değilse ve cesetler mezarları kazılarak çıkarıldılarsa, bir şey için çıkarılmışlardır, değil mi? Bir şey için kullanılmışlar mı? Üzerlerinde deney yapılmış mı? Ya mücevherleri? Üzerlerinde mücevher..."

'Adamın elleri iskelete dönmüş, bu yüzden hiçbir şey yoktu; ama kadında yüzük ve kolye var. Mezar soygunu fikrini bir kenara bırakabilirsin."

Mezar soygunu. Sherlock Holmes kitaplarına girdiğimi hissediyordum. Ama kuşkusuz Holmes bu olanlarda bir mantık bulurdu. Bir vakayı on yıl önce okuduğu bir şeyi hatırlayarak çözebilirdi, ama sonunda mutlaka çözer ve bunu çok da ko-

laymış gibi gösterirdi. Etrafıma bakındım. Buradaki kanıtların, bu işi yapanın sağ elini mi sol elini mi kullandığını ya da bir ayakkabıcı çırağı olup olmadığını anlamaya yetip yetmeyeceğini düşündüm. Bunu yalnızca Holmes anlayabilirdi. O şanslı bir serseriydi.

"Kimliklerini belirlememizin bir yolu var mı?"

"Belirlememiz derken?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Kadınla başlayacağız. O basit. Sonra geriye gideceğiz."

Adli tabibin omzunun üstünden cesetleri koruyan çadıra baktım. Rüzgârın serinliği beş derece düşmüş ve saatte yirmi beş kilometre daha hızlanmış gibiydi. Çadırın kenarları havalanmaya hazırmış gibi kabarıyordu. Üzerimdeki battaniye artık sıcak tutmuyordu.

"Peki şimdi?.."

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Bak, Täte, meslektaşların ne yaptıklarını biliyorlar. Bu işi onlara bırak."

Hem haklı hem haksızdı. Tabii ki ne yaptıklarını biliyorlardı, ama artık meslektaşlarım değillerdi. Cebimdeki saati düşündüm. Üzerinde "Doug'a sevgilerimle, Beryl" gibi bir şey yazılı olduğunu umuyordum. O zaman geriye bir tek Beıyl'la evli olan Doug'un mezarını bulmak kalırdı. Şansın yardımıyla o mezar taşı burada olurdu. Şansın yardımıyla bu insanlara uygun şartlarda uygun rahipler tarafından uygun cenaze törenleri yapılmış olurdu. Hiçbirine otopsi yapılmadığını ve hiçbirinin bir manyak tarafından bodrumda süslenmemiş olduğunu umuyordum.

Çadırın yanına steyşın bir araba geldi. İki adam aşağıya inip arabanın arkasına yürüdü. Birer dalış tankı çıkarıp diğer malzemeleri almak için tekrar içeriye uzandılar.

"Bak, Tate, sana söyleyebileceğim her şeyi söyledim. Bu iş seni ilgilendirmiyor, ama eğer ilgilendirdiğini düşünüyorsan, eski dostlarından biriyle konuş. Benim işe geri dönmem gerek."

Sheldon'ın çadıra geri dönüşünü seyrettim. Helikopter hâlâ ileri geri gidip geliyor, pervaneleri derinleşen bir baş ağrısının başlangıcı gibi ses çıkarıyordu. Gazetecilerin neler dediklerini, neler uydurduklarını tahmin edebiliyordum. Her şeyi bir güzel süslediklerine emindim. İyi insanların başına gelen kötü şeylerden harika haberler çıkardı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mezarlıklardan nefret ederim. Korkmam; uçma fobisi olan, ama uçmak zorunda kalan insanlarınki gibi bir fobim yok. Yalnızca sevmem. Mezarlıkların bu dünyada yanlış olan her şeyi temsil ettiklerini söyleyemem, çünkü bu haksız bir yorum olur. Yani mantıksal olarak. Ama öyle *hissediyorum.* Sanırım bunun nedeni mezarlıkların dünyada kendilerine yanlış yapılan bütün insanların başına gelen şeyleri temsil etmesi. Üstelik yalnızca bulunanların. Bir de sığ mezarlarda, yarıklarda, uçurum diplerinde, okyanuslarda yatan ya da zincirlerle bağlanan, mezar taşlarıyla temsil edilemeyen, yalnızca sevdiklerinin hafızalarında kalanlar var. Elbette bu da adil bir ifade değil. Bu bütün mezarların bir suça kurban gitmiş kişilere ait olduğunu var saymak oluyor, oysa yalnızca birkaç tanesi öyle. Mezarların çoğu yaşamak için çok yaşlı, ölmek için çok genç ya da hayatta kalmak için çok şanssız olanlara ait.

Mezarlıktan uzaklaşırken telefonum dakikada bir çalıyordu. Telefonum suya girdikten sonra bile çalıştığı için şanslıyım. Tuzlu su olsa durum farklı olurdu. Kapılardan çıkar çıkmaz barikatla karşılaştım. Polis arabaları, ölülerine yas tutmak için gelen insanları ya da ölülerin kaçıp yas tutanların arasına karışmasını engellemek için yolu kapatmıştı. Aralarından kıvrılarak geçip medya barikatıyla karşılaştım. Kenarlarında haber kanallarının

logoları, üzerlerinde anten çanakları bulunan minibüsler ve kamyonetler tehlikeli açılarda park etmişti. Yağmur, kameramanlar ve şık görünmeye çalışan muhabirler için caydırıcı bir durum değildi. Her muhabirin tekrar tekrar aynı soruyu sormasını duymuyormuş gibi yaparak yanlarından geçmeyi başardım.

Onlardan sonra, günün bu saatinde şehirde bir barikat yaratan eve dönüş trafiğinin ilk dalgası geldi. Islak ceketim ve gömleğim, ödünç aldığım yağmurlukla birlikte arka koltukta duruyordu. Giysilerimin kumaşı ıslatmaması için battaniyeyi koltuğuma sermiştim. Isıtıcı sonuna kadar açık olduğundan havalandırma, camda oluşan nemi temizlemeye yetişemiyordu. Yarım dakikada bir camda oluşan nemi elimle silmem gerekiyordu. Radyoyu açtım. Bir Talking Heads şarkısı çalıyordu. Şarkı nereye gittiğime dair bir ipucu veriyordu, ama nereden geldiğimi bilmiyordum. Radyoyu kapadım. Talking Heads durumum konusunda yanılıyordu.

Cevap verdiğim ilk telefon Dedektif Landry'den geliyordu. Resmî bir ifade vermek için merkeze gitmemi istiyordu. Beni, açıklanamayan cesetlerle birlikte mezarlıkta bulunmama neden olan bütün etkenlerin üstünden birkaç saat boyunca geçmek suretiyle bir kenarda tutarak dünyaya iyilik yaptığını düşünüyor olmalıydı. Ona mezarlık bekçisini bulup bulamadıklarını sorduğumda, buldukları zaman beni haberdar edeceğini söyledi, ama bunun saçmalık olduğunu ikimiz de biliyorduk.

Sonraki iki telefon gazetecilerdendi. Yanlarından geçerken bazılarının beni tanıyacağından emindim. Gazeteciler bu konuda çok iyiydi. Ben dünkü haberlerden daha eskiydim, ama bu adamların hafızası çok gerilere gidiyordu. Onlar sorularını bitiremeden ben telefonu kapadım.

Sonra annem aradı, beni televizyonda, bir ambulansın arkasında otururken gördüğünü söyledi. Neler olduğunu bilmek istiyordu. Belli ki polis mezarlığı sandığımız kadar iyi kordon altına alamamıştı. Anneme göle düştüğümü, hepsinin bu olduğunu söyledim. Bana dikkatli olmamı, üzerimde giysilerle yüzmememi, kendisinin ve babamın endişelendiğini söyledi. Karım Bridget'ın da endişeleneceğini eklemeyi unutmadı.

Telefonu kapamayı başardığımda tekrar çaldı. Başka bir gazeteci benim tekrar işe geri dönüp dönmediğimi soruyordu. Telefonumu kapamaya karar verdim. Camı indirip telefonu dışarı atmaktan daha iyi bir alternatif gibi göründü.

Ellerimi direksiyona koyup üç cesedi düşünmeye başladım. Daha fazla ceset olup olmadığını merak ediyordum. Olasılıkları taramaya başladım, ama kısa bir süre sonra onlardan biri olmamak için cesetleri bırakıp trafiğe odaklanmam gerekti.

Ofisim şehir merkezinde, çoğu hukuk ve sigorta firmalarına ait olan yüzlerce ofisin bulunduğu bir komplekste yer alıyordu. İşimin çoğu bu firmalardan geliyordu. Boşanma davası için aldatan kocaları takip etmek, sigortacılarını kandırmaya çalışan insanların fotoğraflarını çekmek kiramı ödememi sağlayan işlerden bazılarıydı. Hatta bu işler zaman zaman karnımı doyurmamı bile sağlıyordu. Şimdi de mezar kazıyor, cesetlerle yüzüyordum, ama karşılığı aynıydı. Arabamı binanın arkasına park ederken hâlâ ayakkabısız ve ıslaktım. Asansöre binip sekiz kat çıktım.

Müşterilerimin çoğu aynı binada olduğu ve diğer işler de telefonla ve tavsiye üzerine geldiği için, ofise canımın istediği zamanlarda gelip gidiyordum. Telesekreterim, sekreter görevi görüyordu. Kendi raporlarımı yazacak kadar bilgisayar bilgim vardı ve nasıl dosya *tutmam* gerektiğini biliyordum; tabii kahve

yapmayı da. Ayda bir kez bir temizlikçi gelip ortalığı süpürüyor, toz alıyordu, ama onun dışındaki zamanlarda kendime bakabiliyordum. Fötr şapka ve sigarayla silahlanıp çöp tenekesinin arkasına gizlenen özel dedektifler bugünlerde yalnızca senaryo yazarlarının hayallerinde yaşıyordu. Ofisimde güzel sanatlar, güzel bitkiler, güzel bir halı, güzel her şey vardı. Aslında o kadar güzeldi ki para yetiştirmek çok zordu.

Ofisimin kapısını açıp lambayı yaktım. İçerisi ılıktı ve bu sabahın kahvesi kokuyordu. Muhtemelen bunun nedeni kahvenin yarısının masaya dökülmüş olmasıydı. Koku enerji seviyemi biraz artırdı. Fazla büyük olmayan odanın dörtte birini kaplayan masamın arkası, bazen ilham veren, bazen iç karartan Christchurch manzarasına dönüktü. Masanın karşısında, bazen noktaları birleştirmek amacıyla fikirlerimi yazdığım, şövale üstünde duran beyaz bir tahta vardı. Halı ve duvarlara, farklı kahve isimlerini andıran kahve ve gri tonları hâkimdi.

Şehre baktım. Neler kaçırdığımı görmek için zemin kata geri dönmeme yetecek kadar nostalji hissetmedim. Cep telefonumla oynamaya başladığım anda telefon çaldı, Bataryasını dışarı çıkarıp iki parçayı da kuruması için lambanın altına bıraktım.

Banyoya geçip temizlendim. Kapının arkasında göle düşeceğim ya da göğsümden vurulacağım günler için sakladığım yedek giysilerim vardı. Üzerimi değiştirip kirlileri bir torbaya doldurdum.

Saati cebimden çıkardım. Pahalı bir Tag Heuer'di ve hâlâ çalışıyordu. Bu şeylerin pilleri normalde beş yıl kadar dayanırdı. Ve iki yüz metreye kadar su geçirmezdi. Arkasına baktım: Yazı yoktu. Ama zaman konusu bir netlik kazanmaya başlamıştı.

Bilgisayarım biraz yavaştı ve açılması her geçen yıl bir dakika daha uzun sürüyordu. Taramayı daraltmak için arama

motorlarım kullanarak eski haberleri incelemeye başladım. Para kazanmak için tabutların yeniden kullanılmasıyla ilgili bir haber aradım, ama bu ülkede böyle bir şey oluyorsa bile bundan kimsenin haberi yoktu.

Arama motorlarına mezarlık bekçisinin adını yazdım. Aynı isimle dünyanın başka yerlerinde başka şeyler yapan insanlar buldum. Farklı meslekten, farklı dinden, farklı kültürden ve farklı suçlar işlemiş insanlar. Beni mezarlık bekçisinin babasına götüren bir gazete haberiyle ilgili bir bağlantı buldum. Adam kırk yıllık mezarlık hizmetinden sonra iki yıl önce emekli olmuştu.

Christchurch Kütüphanesi *internet gazetesi veri tabanım* kullanarak ölüm ilanlarını tarayıp, geçen hafta kimin öldüğünü ve suda bulunan kadının tarifine uyan birini bulmaya çalıştım. Dört isim buldum, ama alanı daha fazla daraltamıyordum, çünkü ölüm ilanlarında kişinin tarifi ve cenaze töreninin yeri belirtilmiyordu. Adli tabibe benimle görüşebileceğini söyleyen Dedektif Cari Schroder'ın bir kimlik belirleyip belirlem .'diğini merak ettim. Kaynaklarınız olduğunda bu kolay jir işti. Schroder kadının fotoğrafını şehirdeki cenaze levazımatçılarına gösteriyor olmalıydı; ya da daha kolayı, mezarlıktaki Katolik kilisesi rahibinden kadına bakmasını istemiş olabilirdi. Eğer kadının kimliğini belirledilerse, alındığı mezarın kazılması için mahkeme emri çıkarma sürecini başlatmış olmalıydılar. Saatime baktım. Beş buçuktu: Herkes fazla mesai yapacaktı, ama bu iş bugün bitecekti.

Telefonumu yeniden birleştirip cebime koydum. Ofisimle hastane arası on dakikaydı, ama yoğun trafikte ve sürekli kırmızı ışıkta oraya varmam otuz dakikamı aldı. Hastane huzur veren bir estetikten yoksun, kasvetli görünümlü bir binaydı. Daha çok bir hapishaneye uyan bir görünümü vardı. Arkaya park

iip "Yalnız Görevli Personel" yazısı bulunan kapıya yöneldim, âhili hattı kullandım; az sonra içerideydim. Yine üşümeye jaşlamıştım. Tabut görme ve az sonra önümde açılması fikri içimi ısıtmıyordu. Asansörün gelmesi o kadar uzun sürdü ki asansörün tam olarak nereden geldiğini merak ettim. Kapılar sonunda açıldığında asansöre binip bodruma indim.

Morg beyaz seramiklerle, soğuk ve sert ışıkla kaplıydı. Aşağısı yabancı bir dünya gibiydi. Çarşafların altında bedenler ve keskin kenarlı aletler vardı. İçerideki hava gölden daha soğuktu. Dolaplar şişeler, kimyasallar ve gümüş aletlerle doluydu. Tezgâhlar, sedyeler ve tepsiler bir cesedi en temel unsurlarına kadar soymak üzere tasarlanmıştı.

Tabut beyaz ışıkların altında daha eski görünüyordu. Sanki araba yolculuğu onu yirmi beş yıl birden yaşlandırmıştı. Üstelik çok yıpranmıştı. Kenarlarında çatlaklar vardı ve üstü çentiklerle doluydu. Teslim edilmeden önce fırçalanmış, ama temizlenmemişti. Kenarlarındaki toprak ve çamur kurumuştu. Pas izleri de vardı. Tabut, diz yüksekliğinde bir masada duruyor, kapağı göğüs hizasından biraz aşağıda kalıyordu.

Soğuğu engellemek için boş bir çabayla ellerimi sıktım. Baş ağrım da iş ortağım haline gelmişti; değişen tempolarla vuruyordu. Baş ağrımla birlikte kayboffnayı diledim. Kimyasalların kokusu çok güçlüyle, ölümün kokusunu gizleyecek kadar güçlü olmama arasında denge halinde duruyordu. Kokuyu hiç hatırlamıyor, sadece reaksiyonumu hatırlıyordum, ama o birkaç dakika yüzünden buraya ne zaman insem, kokuyu hiç unutmayacağımı düşünüyordum. Cesetler çürümüyor, bozulmuyor, içeriyi kokutmuyordu, ama koku hâlâ oradaydı; eski giysi, taze ve bir daha asla eskisi gibi olamayacak şeylerin kokusu.

Tabutun kapağı hâlâ kapalıydı. Üzerine asma kilitli bir zincirin dolanmış olacağını hayal etmek zor değildi. Bazı yerlerde bulanık yansımamı görebiliyordum, özellikle de pirinç kulplarda. Yüzüm pasın neden olduğu izler yüzünden kırık dökük görünüyordu. Parmaklarımı kazıcı operatörünün ve kamyonet şoförünün bana daha önce gösterdiği kürek izlerinde dolaştırdım. Uzun, içbükey bir çöküntünün tam ortasındaydılar.

"Daha önce açılmış," dedi adli tabip. Ofisinden çıkıp arkama geldi. Orada olduğunu bilsem de görüntüsü beni irkiltti. "Acaba içinde ne var?"

"Ya da ne yok?" dedim.

Elimi uzattım, tokalaşırken elinin soğuk olmasını bekliyordum, ama değildi. "Seni gördüğüme sevindim, Tracey."

"Ne kadar oldu, Täte? İki yıl mı? Üç yıl mı?"

Elini bırakıp, "İki," diye cevap verdim. Onu inceliyormuş gibi görünmeden incelemeye çalıştım. Tracey Walter benim yaşımda olmasına rağmen on yaş daha genç görünüyordu. Siyah saçları geriye taranıp sıkı bir topuzla tutturulmuştu; soluk teni morgun ışığında kemik beyazıydı; yeşil gözleri tasarımcı eseri gözlüğünün ardından bana bakıyordu. Onu en son gördüğüm zamanı düşündüm ve aynı şeyi yaptığını anladım.

"Kamyonetten düştüğü için biraz zedelendi," dedim, uzun çatlaklara bakarak. "Mezarlık bekçisinin çok acelesi vardı."

"Daha önce hiç mezardan çıkarılmış bir tabut görmedin, değil mi?"

"Evet, bunu anlayabiliyor musun?"

Gülümsedi. "Filmlerde tabutların gömüldükten sonra ne kadar ağırlığın altında kaldıkları gösterilmez. Genellikle ciddi bir hasar vermek için bu bile yeterlidir Bu çukurların bir kısmı

kamyonetten düşmesi yüzünden olmuş, ama çoğu, yerin altında olmanın neden olduğu basınçtan kaynaklanıyor."

"Peki, yapmamı istediğin bir şey var mı?"

"Yalnızca şunu imzala, sonra gidebilirsin," dedi.

"Ben buradayken açmayacaksın, öyle mi?"

"İşin gereği yalnızca mezarlıkta bulunma hakkın vardı, Täte. Onun ötesine geçemezsin."

"Hı-hıh, ama işim gereği Henry Martins'in buraya geldiğinden emin olmak zorundayım. Ama bu kürek izleri aksini iddia ediyor."

Tracey içini çekti. Başından beri fazla tartışmayı düşünmediğini anladım.

"Şunları tak," dedi, bana eldiven ve maske uzatarak. "Pek güzel kokmayacak. Bu iş sırasında burada olduğunu kimseye söylemeyeceksin."

Tabutu biraz oynattık. Birden içindekini görmek istemediğime karar verdim. Cesetlerin göllerden fışkırdığı, tabutların boş cevaplarla dolu olduğu karmakarışık bir dünyada yaşıyorduk. Eldivenleri takıp maskeyi burnumun ve ağzımın üstüne geçirdim. Henry Martins içerideyse, tırnakları mavi olabilirdi de olmayabilirdi de. Eğer tabutun içinde değilse ve tabut boşsa, o halde Martins gölün kıyısındaki ya da derinliklerindeki cesetlerden biriydi.

Tracey menteşeleri yağlayıp küçük bir levyeyi yerine soktu, bastırdı.

Tabutun kapağı basit bir fizik kuralı yüzünden yerinde kaldı. Tabutlar insanları yer altına indirmek için yapılıyordu, yukarı çıkarmak için değil. Üstelik iki yıl boyunca yukarıdan bastıran toprak yüzünden tabutun yapısı değişmişti. Ona yardım etmek

için ben de levyeyi bastırdım. Kapak inleyip çatırdadı; sonra pat diye açıldı. İçeriden karanlığın yanı sıra, uzun süredir ölü olan etin kokusu fırlayıp maskenin deliklerinden sinüslerime süzüldü. Öğürmemek için kendimi zor tuttum. Tracey kapağı tamamen açtı. Yanında dikilip tabutun içine baktım.

İkimizin de beklediği şey bu değildi.

b e ş i n c i b o l ü m

Christchurch çürümüştü. Beş yıl önce anlamsız gelen şey, artık anlamlı geliyordu, ama bunun nedeni bakış açımızı değiştirmiş olmamız değil, gerçekten öyle olmasıydı. Hepimiz bu şehrin nasıl olması gerektiğine dair bir inanca sahiptik, ama şehir elimizden kayıp gidiyor, kimse yavaşça panik havasına giren Christchurch'ü sıkıca kavrayamıyordu. Bir gazete aldığınızda manşetler hep şehri birkaç yıldır dehşete düşüren seri katil Christchurch Oymacısı'yla ilgiliydi. Polis ondan nefret ediyor, medya ona bayılıyordu. Oymacı, polisin kaynaklarını zorlayan tek kişilik bir para kazanma endüstrisiydi ve polisin yapabileceği tek şey yeni elemanlar bulmak için TV'de reklam kampanyaları düzenlemekti. Ama rakamlar tutmuyordu. Tutamazdı, çünkü polis yükselen suç salgını bir yana Oymacı'yla bile baş edemiyordu.

Çok az da olsa bazı çözümler vardı. Benim gibi insanlar çözümün bir parçası olarak bu noktada devreye giriyordu. Polisin bulunmasının gerekmediği daha küçük işler dışarıya veriliyordu. İnsanlar başta bundan şikâyet etmişti. Ama artık herkes alışmıştı.

Bu yüzden dün üst kattaki hukuk firmalarından birinin bana getirdiği iş gözüme kolay para kazanma yolu gibi görünmüştü. Batman ve Robin'den beri suçla mücadelede çok yol alınmıştı: Artık her şey avukatlarla ve bazen de hukukla ilgiliydi.

Bu olayda da bir tabut mezardan çıkarılırken bir polisin soğukta dikilmesi gerekmiyordu. Polisler daha iyi kullanılmak için para alıyordu. İşleri suçun kaynağını bulmak, önüne geçmek ve iyi bir mücadele vermekti. Ben de kanıt zincirinin sağlam kaldığından emin olması gereken bir profesyonel olarak mezarda bulunmak için para alıyordum.

Ama kimse başkasının tabutunda bulunan kızı görmek üzere morgda bulunmam için bana para ödemiyordu.

Anlaşılan polisin kaynakları biraz daha zorlanacaktı.

Düşüncelerimi odaklamaya çalıştım. Düşüncelerim bir sürü olasılığın yanı sıra bir sürü duyguyu da içeriyordu. Bu kadın her kimse onun için üzüntü ve acı hissediyor, bu tabutta bulunması için bir neden göremiyordum. Aldatmacaları ve şakaları düşündüm ve deli gibi bunun da bir şaka olmasını umut ettim; titizlikle hazırlanmış bir tuzak olduğunu düşünmek istesem de, bundan çok daha fazlası olduğunu biliyordum. Bu gerçekti. Şu anda bir kadına bakıyor olmamalıydım, bu kadın ölü olmamalıydı, kendisine ait olmayan bir tabutta bulunmamalıydı; ama işte burada, karşımda yatıyordu.

Tracey tabutun önüne çömeldi. "Bu Henry Martins değil," dedi, komik olmak, aşikâr olanı söylemek için değil, doğal bir havayla. Sözleri benim hissettiğim inanmayışı yansıtmıyordu. Beyninin, bu işi yapmak için kullanması gereken soğuk tarafı kontrolü tamamen ele geçirmişti. Tracey'nin duygulan bir yere kilitlenmişti.

"Çürümüş, ama çok kötü değil. Isı, toprak, tabutun derinliği ve açık havaya maruz kalma süresi gibi unsurlar çürümeyi etkiler. Bu aşamada yaşını söylemek" çok zor."

Onu dinlemiyordum bile. Cesede bakarken kalbim deli gibi çarpıyordu. Bazı yerlerde eti büzülüp kurumuş, diğer bölgeler

tamamen kaybolmuştu. Ondan geriye kalanlar kabuğa benziyordu, parmağımla dürtsem toza dönecekti sanki. Geriye kalan deri yaması neredeyse şeffaftı, fırtına bulutu rengindeki kemikleri gizleme konusunda bir işe yaramıyordu. Yüzü ve gözleri yoktu, yalnızca kafatasına tutunan kurumuş deri vardı. Onları gizleyecek bir şey olmadığı için dişleri çok büyük görünüyordu. Saçları vücudunun altında yelpaze gibi yayılmıştı; uzun ve kahverengi saçlarının bir zamanlar oldukça bakımlı olduğunu, şampuan ve krem koktuğunu, onun parmaklarını saçlarından geçirdiğini, birbirlerine sarılırken saçlarını sevgilisinin yüzüne sürdüğünü hayal ettim. Parmakları yalnızca kemikten ibaretti; biri göğsünde, diğeri yanındaydı. Avucuyla bacağı arasında, morgun ışığında parlamayı reddeden küçük, elmas bir yüzük vardı. Parmakları çürürken yüzüğün gevşediğini ve tabut kamyonetin arkasından düştüğü sırada çıktığını tahmin ettim.

Giysileri düzgün değil gibi görünüyordu; kısa elbisesi büzülmüş, bluzunun düğmelerinin sırası bozulmuştu. Aceleyle giyinmiş ya da öldükten sonra birisi onu giydirmiş gibiydi. Elimi cebime sokup arabamın anahtarlarıyla oynamaya başladım. Zihnim deli gibi çalışırken anahtarları mendilimle sarıp duruyordum.

Tracey bana baktı. "Sevgili İsa aşkına, iyi misin? Hayalet görmüş gibisin."

Vücudumdan ter aktığını hissedebiliyordum. Burası dondurucu soğuklukta olmalıydı, ama ben terliyordum.

"Suda başkaları da vardı, Tracey," dedim. Konuşmak çok zordu. "Bu başka kızların da olabileceği anlamına geliyor. Eğer varsa... Tanrım, her şeyi ben berbat ettim."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"İki jal önce. Henry Martins'i iki yıl önce çıkarmalıydım ve bu kızı o zaman bulmalıydık. O zaman bir katil aradığımızı anlardık. Başkalarını öldürmeden onu yakalayabilirdik."

Tracey bana baktı, ama ne diyeceğini bilmiyordu. Dünyanın öyle işlemediğini söyleyemiyordu, çünkü ikimiz de öyle işlediğini biliyorduk. Herkesin aynı hatayı yapabileceğini, bunun benim hatam olmadığını söylemiyordu. Omuzları biraz daha sarktı, bakışlarını benden kaçırdı.

"Kahretsin," diye fısıldadı, yere bakmaya devam ederek. "Artık gitmelisin, Theo."

"Hadi Tracey, bir şey..."

"Ciddiyim," dedi bakışlarını kaldırarak. "Martins'in tabutta olup olmadığını görmek istiyordun; gördün. Anlaşma böyleydi. Bu kadına bakıp kendi davan olduğunu düşünemezsin. Burada olman yalnızca soruşturmayı bozmana yol açar."

"Anlamıyorsun, değil mi?"

"Neyi? İki yıl önce bir fark yaratabileceğini mi? Davayı biliyorum ve haklısın. Sen hata yapmış olabilirsin ve bunun bedelini bazı kızlar ödemiş olabilir, ama sen kötü insanları sokaklardan aldığın için kaç tane kız hâlâ hayatta, bunu biliyor musun?"

"Bu bir bilanço meselesi değil."

"Bunu biliyorum. Ya sen 'biliyor musun? Artık gitmen gerekiyor."

"Sence o bunu istiyor mu?" diye sordum, başımla kızı işaret ederek. "Yoksa bunu ona'kimin yaptığını bulması için olabildiğince insanı bu işin içine mi çekmek isterdi?"

"Hadi Theo, gitme zamanı. Cesetlerden biri Martins'e ait çıkarsa sana haber veririm."

Beni koridora çıkarırken, "Evet. Tamam, beni ara," dedim.

Biz koridora çıkar çıkmaz Traceynin cep telefonu çaldı. Açıp konuşmaya başladı. Ben ceplerimi yoklayıp dışarı çıkardım. Dudaklarımla "anahtarlar" diyerek morgu işaret ettim.

"Acele et," dedi, karşıdaki kişinin duymaması için telefonu biraz indirerek.

Tekrar morga girdim. Ölü kıza bakıp, ölüm onu bu tabuta sckmadan, tek bir acımasız hareketle her şeyi ondan almadan önce neye benzediğini merak ettim. Kızın bu ucuz taklidine bckmak midemi bulandırdı.

Tracey'nin yanına gittiğimde görüşmesini bitiriyordu.

"Tekrar batan cesedi bulmuşlar. Bir başkasıyla birlikte," dedi, telefonu ceketinin cebine sokarak. "Toplamda dört tane oldu."

"Kimlik var mı?"

"Bir tanesinin kimliğini belirlemeye yaklaşmışlar."

"Yüzeye nasıl çıkmış? Son bulunan yani?"

"Cüruf tuğla yüzünden," dedi. "Görünüşe göre halat ona bağlıymış. Cüruf tuğlaların kenarları keskin oluyor. Tuğla aşağıdaki başka bir tuğlanın üstüne inmiş ve halatı kısmen kesmiş. Cesette biriken gaz gerisini koparmaya yetmiş. Bak, artık gerçekten gitmelisin."

"Önümüzdeki birkaç gün bu sözü çok duyacakmışım gibi geliyor."

"O zaman kendine bir iyilik yap ve bu işi bırak," dedi, dönüp tekrar morga girmeden önce.

ALTINCI BÖLÜM

Asansör, sanki kapılar açıldığında soğuk havanın çoğunu emmiş gibi soğuktu. Dışarısı da yalnızca biraz daha ılıktı. Oradan çıkınca, güneş, şehri bir lav havuzuna dönüştürse de böyle hissedecektim sanırım.

Arabama giderken ölü kadının yüzüğünü cebimden çıkarıp incelemeye başladım. İçinde bir yazı vardı. Okuyabilmek için arabanın zayıf ışığında gözlerimi kısarak baktım. *Rachel&David sonsuza dek.* Ergenlerin bir ağaca kazıdığı yazıya benziyordu. Üzerindeki üç tane taş elmas değildi. Belki de bu yüzden bir rehinci dükkânında tozlanmak yerine hâlâ kadının parmağında duruyordu. Dumanlı görünümlü camdan yapılmış taşlar nedense kadının başına gelenleri çok daha korkunç hale getiriyordu. Birisi ona bu yüzüğü almıştı; gerçek taş alacak parası yoktu, ama kadının da gerçek elmasa ihtiyacı yoktu. Belki adam, işler düzeldiğinde, bir gün gerçekleştireceği plan sayesinde paralar akmaya başlayınca ona istediği her taşı alacağına dair söz vermişti. Yüzük, alyans parmağında değildi, diğer elindeydi, ama belki birbirlerine başka vaatler de vermişlerdi.

Tracey yüzüğü fark ettiyse yakında **Kaybolduğunu** anlardı, önemli olan anlayınca ne yapacağıydı? Beni mi arayacaktı? Yoksa benim hakkımda konuşmak için bir başkasını mı arayacaktı? Onu bu pozisyona sokmamalıydım.

Bu kez ofisime geri dönünce bilgisayarımın başına geçip açılmasını beklerken yüzüğü inceledim. Yüzük pahalı ya da özel sipariş ürünü olsaydı, izini sürmek kolay olurdu. Yalnızca polisin, az sayıda Özel dedektifin ve sosyal hizmet uzmanının girebildiği Kayıp Kişiler sitesinde dolaştım. Kayıp Rachel'ların listesine ulaşmak yalnızca birkaç dakika sürdü. Henry Martins'ten sonra öldüğünü varsayarak aramayı iki yıl önceki kayıplarla daralttım.

İki isim buldum. Bir tanesi Henry Martins'le aynı hafta ölmüştü. Tanımı yarım saat önce gördüğüm Rachel'a uyuyordu.

Bir Numaralı Rachel'ın çıktısını aldım. Anne babası tarafından kaybolduğu bildirilen on dokuz yaşındaki Rachel Tyler'ı iki yıldır kimse görmemişti. Bu vakayı hatırlamıyordum. Sanırım bunun nedeni, Rachel'ın da kendiliğinden kaçtığı sanılan çok sayıda kızdan biri olduğuna inanılmasıydı. Gerçek şu ki bu ülkede her gün biri kaybolurdu. Bazen ortaya çıkarlardı: Beş parasız, uyuşturucu almış ve tek kişilik bir motel odasında, kumarhanelerde kırmızı yerine siyaha oynayarak bütün paralarını kaybetmiş bir halde bulunurlardı. Bazen kumar, uyuşturucu veya başka türde kendine zarar vermenin bedelini fahişelik yapmaya zorlanarak öderlerdi. Bazen de eşlerini daha büyük bir banka hesabı, evi ya da daha genç vücudu olan birisi için bırakıp kaçarlardı. Bazen de hiç ortaya çıkmazlardı

Rachel'ın fotoğrafı, gerçek ya da sahte olabilecek mutsuz bir anda çekilmişti ve elinde dondurma ya da diploma tutan, yaşlı ve hastalara yardım eden mutlu, dışa dönük bir kız fotoğrafından kesinlikle daha etkileyiciydi. Birisi onu öldürüp tabuta tıkmasaydı şimdi yirmi bir yaşında olacaktı.

Fotoğrafı inceledim. Kahverengi saçları, benim onu bir saatten kısa bir süre önce gördüğüm zamankinden daha koyuydu; fotoğraftaki soluk mavi gözleri parlak ve canlıydı. Dosyasını

okudum. Anne babası veya erkek arkadaşıyla kavga edip, buna daha fazla dayanamadığı için evden kaçtığı sonucuna varılmıştı.

Rehbere bakınca anne ve babasının hâlâ aynı adreste oturduklarını gördüm. Hâlâ evli olup olmadıklarını ve nasıl bir durumda olduklarını merak ettim. Kaç gece oturup kapıya baktıklarını, Rachel'ın içeri girip her şeyin düzeleceğini söylemesini beklediklerini merak ettim.

Yüzüğü küçük, naylon bir torbaya koyup cebime attım. Sonra göldeki cesetten aldığım saate baktım. Saati kendi saatimle kontrol ettim. Yalnızca birkaç dakika ileriydi, ama Tag Heuer doğru, benimki yanlış olabilirdi. Sahibinin şu anda içinde bulunduğumuz altı aylık dönemde ölmüş olması gerekiyordu, çünkü saat gün ışığından tasarruf etme dönemine göre ayarlanmıştı. Tarih on dört gün geriydi.

Bir kalem alıp hesaplamaya başladım. *Dijital* olmayan bir saat her ayı otuz bir çekiyor olarak kabul ederdi ve kullanıcının daha az günü olan diğer beş ayı eliyle ayarlaması gerekirdi. Saat ayarlanmazsa beş ayın yılda yedi gün fark edeceğini hesapladım. Bu durumda saate iki yıldır el sürülmemiş demekti. Peki. Şubatın sonuna yaklaşıyorduk. Bu saatin sahibi iki yıl önce aralık başından sonra, şubat sonundan önce gömülmüş olmalıydı.

Henry Martins'le ilgili ayrıntıların bulunduğu dosyayı aldım. 9 Ocak'ta ölmüştü. Saat ona ait olabilirdi.

Telefonu aldım. Dedektif Schroder'ın cevap vermesi yarım dakika sürdü.

"Hadi Täte, sorularına cevap veremeyeceğimi biliyorsun," dedi sesimi düyunca. "Bunun seninle bir ilgisi yok. Yakında benimle de bir ilgisi olmayacak. Bundan sonra peşine düşmem gereken bir sürü olay var."

"Oymacı davası üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Deniyorum. Ama bu yüzden emekli bile olabilirim."

"Yalnızca bir soru soracağım. Bacakları olmadan yüzen ceset. En eski olanı o mu?"

"Bilmiyorum. Olabilir. Adli tabip bunu anlamanın zor olduğunu söyledi. Görünüşe göre ikisi suya birbirine çok yakın tarihlerde girmiş. Neden?"

"Öğrenebilir misin?"

"Öğrenebilirim."

"Ve bana haber verir misin?"

"Hayır. Hoşça kal, Täte," deyip telefonu kapadı.

Saate baktım. İki yıldır ölü bir adamın kolundaydı, ama iki yıldır suda olması gerekmiyordu. Suya girmeden önce ne kadar toprakta kaldığına bağlıydı. İki şekilde de sınır iki yıl gibi görünüyordu.

Kayıp Kişiler raporlarını kontrol ettim, ama birden isim listesi çok uzamaya başladı. Katilin öldürmek için seçtiği belirli bir tipi olup olmadığından emin olana dek daraltma yapmamın bir yolu yoktu. Bütün kızlar aynı yaşta veya benzer tanımlarda olabilirdi. Ya da diğer tabutların hepsinde kadın değil, erkek cesetleri olabilirdi.

Kuru cep telefonumu ve Rachel Tyler'ın çıktısını alıp arabama yöneldim.

Park yerinden çıkarken aklıma daha iyi bir fikir geldi. Bir aileye kızlarının ölmüş olabileceğini haber vermek için günün iyi bir saati değildi. Çoğu insan bunun için doğru bir zaman olduğunu düşünmezdi; ama vardı. Böyle bir şeyi daha erken yapmak gerekirdi, böylece aile kendilerini teselli etmesi için

arkadaşlarını ve akrabalarını çağırabilirdi. Zaten yüzük Rachel'ın olabilirdi, ama bu cesedin de ona ait olduğu anlamına gelmezdi.

Şehrin kıyısına gidip arabamı, her akşam yediye kadar açık olan bir çiçekçinin önüne park ettim. Bu karanlığı bir ışıkla aydınlatmam gerekiyordu, ama aklıma gelen ilk şey, çiçeklerin ve ölümün zaman içinde çiçekler ve aşk gibi birbirine karıştığı oldu.

"Merhaba, Theo." Ben içeri girerken son derece güzel ve rahat tavırlı bir kız bana gülümsedi.

"Nasıl gidiyor, Michelle?" Gülümseyerek karşılık vermek için elimden geleni yaptım.

Her zamanki gibi sohbet ettik. Bana her zamankinden isteyip istemediğimi sordu. İstediğimi söyledim.

"Karın çiçekleri gerçekten seviyor olmalı," dedi Michelle. Yavaşça başımı salladım.

Michelle, Bridget'ın sevdiğini düşündüğü bir buket aldı, saplarına jelatin sarıp bana uzattı. Tezgâhın arkasındaki küçük deftere miktarı yazdı. Ayın sonunda bana bir fatura gönderecekti.

"Bridget'a selam söyle," dedi. Gülümsemesi bulaşıcıydı. Bazen bu kadının gülümsemesini yıllarca seyredebileceğimi düşünürdüm.

Arabama gidip çiçekleri ezmemeye dikkat ederek yolcu koltuğuna koydum. Saatime baktım. Bridget beni görmek için acele etmeyecekti, bu yüzden kararımı değiştirip Rachel lyler'ın ailesini ziyaret edebileceğime karar verdim. U-dönüşü yapıp bir sürü kötü haber ve zaten ölmekte olan bir buketle birlikte aksi yönde ilerlemeye başladım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Vasatkent. Tyler'lar burada yaşıyordu. Sokaktaki bütün evler bakımlıydı, ama özel bir şey görünmüyordu. Sanki herkes evlerinin diğerlerinin arasında göze çarpmasından korkuyormuş gibiydi. Bu evlerin arasında devasa pencereli olan kocaman evler yoktu; dışarıya park edilmiş pahalı arabalar, büyük para ve yüksek borç anlamına gelen Porche'ler ya da Beemer'lar da yoktu. Doktorlar, avukatlar ve uyuşturucu satıcıları başka yerlerde yaşıyordu. Buradaki hayat, hırsızlıkların sık, cinayetlerin seyrek görüldüğü tipik bir banliyö hayatıydı. Yaşamak iç n güzel bir yerdi. Buranın alternatiflerden bazılarını kolayca alt edebileceği açıktı. *

Yavaşlayıp posta kutularına bakarak ne kadar ilerlemem gerektiği konusunda bir fikir sahibi olmaya çalıştım. Cesetler yüzeye çıktığında bu benim davam değildi. Mezarlık bekçisi kaçtığında benim davam değildi. Ama tabut açılıp Rachel Tyler'ın cesedi, benim hatam olmasaydı hâlâ hayatta olabilecek başka kızlar da bulunduğunu bana hatırlattığından beri bu benim davamdı. Yanımdaki geranyumlara bakıp bir an için karımı düşündüm. Ne yapmamı istediğini bildiğimi düşünmek istiyordum, ama emin olamıyordum. Karım bana tavsiye vermeyeli uzun zaman olmuştu.

Kasaba evleri döneminin toplu halde imal edilen tek katlı bir evin önünde arabamdan inip hafif yağmura adım attım. Ortalık düzenli, ama biraz eskiydi. Bahçede yabani otlar vardı, çimenler biraz fazla uzundu; bütün ev biraz yorgun görünüyordu.

Kapı kırklı yaşların sonunda, ellilerin başında olan bir kadın tarafından açıldı. Son iki yıldır sınırda yaşayan birine benziyordu; her an haber bekleyen birine. Kendisi de evi gibiydi; derli toplu, düzgün, ama yorgun.

"Evet?"

"Bayan Tyler?"

"Evet..."

Buraya ansiklopedi ya da Tanrı satmaya mı, yoksa kayıp kızıyla ilgili umutlarını artırmaya mı, yıkmaya mı geldiğimden emin olamadığını görebiliyordum. Yavaşça cebime uzanıp kartvizitimi çıkardım. Gözleri irileşti, ağzı hafifçe aralandı. Kartımı okurken ağzı sıkıca kapandı. Ne diyeceğinden emin değildi. Kapısına geldiğim için mutlu olması mı, yoksa korkması mı gerektiğini bilmiyor gibiydi.

"Adım Theodore Tate," dedim. "Özel dedektifim."

"Kartta da öyle yazıyor," dedi, alaycı olmadan.

"Birkaç dakikanızı alabilir miyim?"

"Nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu. Ziyaretimin nedeninden emin olmuştu.

"Bu konu Rachel'la ilgili, ama doğrudan değil. Lütfen, içeri girebilirsek size daha fazlasını anlatabilirim."

Bir şeyler söylememek için kendini zor tuttu; belki de sorunu, aklına aynı anda hücum eden yüzlerce soruyla, kızının hayatta olup olmadığını sormanın yüz farklı yoluyla mücadele etmek zorunda kalmasıydı. Eminim bu anı zihninde defalarca

yaşamıştı, ama gerçekte bu durum onu paramparça ediyor, kafasını karıştırıyordu. Geri çekildi, içeri girdim.

Koridor ılık ve rahattı. Duvarlarda Rachel'ın bu dünyada geçirdiği on dokuz yılın çeşitli dönemlerinde çekilmiş düzinelerce fotoğrafı asılıydı. Bebekken çekilmiş fotoğrafları, onu sıkıca tutan annesiyle çekilmiş fotoğrafları. Yıllar Bayan Tyler üzerindeki etkisini göstermişti. Rachel üç tekerlekli bisikletin yanında, kum havuzunda, kayaktan kayarken. Bazılarında bir adam vardı. Rachel'ın elini tutuyor, onu salıncakta sallıyor veya üzerinde sekiz mum olan pastayı üflemesine yardım ediyordu. Rachel büyüyor, anne babası yaşlanıyordu. Moda değişiyor, üçü yaşlanıyor, ama gülümsemeleri hiç kaybolmuyor, anne babayı genç tutuyordu. Fotoğraflardan biri Kayıp Kişiler raporunda olmalıydı, ama herhalde Bayan Tyler fotoğrafların hiçbirinden ayrılamamış olmalıydı. Eminim Rachel'ın odası, o gittiği zamanki gibi duruyordu. Duvarlarda aynı posterler, yatağında onu bekleyen en sevdiği tüylü oyuncakları, hatta doğum günü ve Noel hediyelerinden oluşan bir yığın bile olabilirdi. Rachel'ın odası zaman kapsülü gibi olmalıydı.

Patricia Tyler beni koridordan geçirdi.

"Kocanız evde mi?" diye sordum. Ayrıldıklarını ya da daha kötüsü kocasının kızını *kaybetmenin acısına dayanamayarak* öldüğünü, son altı, sekiz ya da on ayı mezarda geçirdiğini söylememesi için dua ediyordum.

"İşte. Bazen geç saatlere kadar çalışıyor. Aslında-bugünlerde hep öyle. Onu aramalıyım herhalde. Değil mi?"

"Eğer isterseniz."

"Ona ne diyeceğim?"

"Belki önce birkaç dakika otursak daha iyi olur."

"Tabii, tamam, olur. Ne kadar da ayıp ettim. Bir şey içer misiniz? Çay? Kahve?" Ayağa kalkmaya çalıştı. "Ne isterseniz, söyleyin yeter." Odanın yarısını geçmişken durdu, elleriyle oynayarak yavaşça bana döndü. "Ne yaptığımı bilmiyorum," dedi, ağlamaya başlayarak.

Ne yaptığını bilmeyen bir tek o değildi. Birden oraya hiç gitmemiş olmayı diledim. Ağlarken ona sarılma isteğine zor direndim. Aynı şekilde odadan çıkıp koşmaya, kendimi dışarı atma isteğine de direniyordum. Sonunda hareketsiz bir şekilde öylece dikilir halde kaldım.

"Lütfen, bana neden burada olduğunuzu söyleyin," dedi.

Artık bu kadına çocuğunun öldüğünü kolayca söyleyemez, cesedinin fotoğrafını gösteremezdim. Ona Mezarlık Gölü'nü, tabuttaki kalıntıların Rachel'a benzediğini anlatamazdım. Ona tabutun mezardan çıkarılmasından bahsedemez, cesetlerle yüzmeme dair ayrıntıları veremez, orasının iki yıl önceki kazadan sonra neredeyse karımı da gömeceğim mezarlık olduğunu söyleyemezdim. Cebime uzanıp Rachel'ın yüzüğünün bulunduğu küçük naylon torbayı çıkardım. Bayan Tyler torbayı hiç ses çıkarmadan aldı, sonra yavaşça karşımdaki sandalyeye oturdu. Uzun süre bir şey söylemedi.

"Bu yüzük bugün bir soruşturma sırasında ortaya çıktı," dedim. Sonunda gözlerini yüzükten almayı başarıp bana baktı. "Bu yüzüğü tanıyor musunuz? Rachel'a mı ait?" diye sordum.

"Nerede buldunuz?" diye sordu. "Kimdeydi?"

"Kimse takmıyordu." diye yalan söyledim.

"Ama nasıl olur?"

"Lütfen, size birkaç soru sormam gerekiyor İçindeki yazıda, *Rachel&David sonsuza kadar,* diyor."

"David mi? Size yüzüğü David mi verdi?"

"Hayır. Yüzük kimsede değildi. Ben buldum."

"Nerede?"

"Lütfen, Bayan Tyler, bana David'i anlatabilir misiniz?"

"Buraya gelmeniz gerektiğini nereden bildiniz?"

"Yazıdan," dedim, ama birden yaptığım hataja fark ettim. Kayıp İnsanlar sitesini kontrol etmemin tek nedeni yüzüğün Ölen birine ait olduğunu düşünmem olabilirdi. Ama Tanrı'ya şükür Bayan Tyler bu bağlantıyı kurmadı.

"David yüzüğü ona doğum gününde vermişti."

"David erkek arkadaşı mı?" "Arkadaşı *mıydı?*" dememeye büyük özen göstermiştim.

"Polise bildiğim her şeyi anlattım."

"Ama ben polis değilim," dedim. "Bu da olaylara farklı bakabileceğim anlamına geliyor."

"Öldüğünü düşünüyorsunuz, değil mi?"

Arabamın koltuğundaki çiçekleri düşündüm. Önce karımı görmeye gitmediğim için pişman oldum. Onunla konuşabilirdim. Ona günümü anlatabilirdim. Onu ne kadar özlediğimi söyleyebilirdim. Elini tutup ona her şeyi anlatabilirdim.

"Bilmiyorum," dedim.

"O zaman neden ona yardım edebileceğinizi düşünüyorsunuz?"

Ona ya da kocasına değil de Rachel'a yardım edebileceğimi düşünmesi çok ilginçti. Aslında uygun olan sözcük *ilginç* değildi. Yıkıcıydı. Bu kadın kızının hayatta olduğu olasılığına tutunmuyordu; hayatta olduğu gerçeğine tutunuyordu. Ama soru bundan fazlasını anlatıyordu. Rachel'a yardım etmek için tam olarak

ne yapabileceğimi düşünmemi sağlamıştı: Hiçbir şey. Artık ona yardım edemezdim. Sonrakilere bile yardım edemezdim.

"Rachel'ın olabildiğince çok insanın kendisine yardım etmesini istediğine eminim."

Başını salladı, sonra bana kızını anlatmaya başladı. Fark ettim ki ben dünyadaki herhangi biri de olsam, o aynı şekilde büyük bir mutlulukla kızını anlatabilirdi. Kapısına ansiklopedi ya da Tanrı satmak için gelen biri de olsam aynı şeyi yapacaktı. Neredeyse yirmi dakika konuştu, sözünü kesmedim. Birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Umuda tutunmanın nasıl bir şey olduğunu. Boş umut acımasızdı, ama belki de hiç umut olmamasından daha iyiydi. Bu yalnızca bunu yaşayanların varabileceği bir yargıydı.

"Ya David?" diye sordum, o Rachel'ın hayatıyla ilgili olarak, kaybolmadan önceki birkaç günün ayrıntısı dâhil anlatabileceği her şeyi anlattıktan sonra. "Bana onun hakkında ne anlatabilirsiniz?"

"Onun neler olduğunu bildiğini düşündüm," dedi. "İlk birkaç hafta Rachel'ın onunla yaşadığına emindim. Bilirsiniz, birlikte yaşıyorlardı, ama gerçekte değil. Bütün eşyaları buradaydı, hâlâ burada, ama günlerce eve gelmezdi. Rachel'ı bir hafta boyunca görmeyince Rachel'la, sonra da David'le temas kurmaya çalıştık. Ama David onu görmediğini söyledi. Yalan söylediğini düşündüm, yaptığımız bir şey yüzünden onu bize karşı koruduğunu sandım. Ama biliyordum, bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama bundan emindim. Bu yüzden Michael, yani kocam polisi aradı. Kayıp Kişi raporu doldurduk. Ondan bir hafta haber alamamıştık. Bu onun yapacağı bîr şey değildi."

"Polis David'le konuşunca ne oldu?"

"Hiçbir şey. Yalan söylediğine inanmak için bir neden olmadığını söylediler. Ben yine de ikna olmadım. Farklı zamanlarda onun evine gittim, ama Rachel'dan hâlâ bir iz yoktu. Gecenin bir yarısı kapısını çaldım. Bir süre sonra David'in de bizim kadar perişan olduğunu fark etmeye başladım. Ve onu rahat bıraktım. David'in Rachel'ın hâlâ hayatta olduğuna inanıp inanmadığını bilmiyorum."

Ona birkaç isim söyledim. Bruce Alderman ve Henry Martins. Başını iki yana sallayıp onları hiç duymadığını söyledi. Sonra neden sorduğumu sordu. Bu isimlerin soruşturma sırasında ortaya çıktığını, ama nereye uyduklarını bilmediğimi söyledim. Bana Rachel'ın arkadaşlarının, gitmeyi sevdiği yerlerin isimlerini, fotoğraflarını, birlikte çalıştığı kişilerin isimlerini ve David'in adresini verdi. Bütün bunları arada bir bağlantı olduğunu umarak, kızını getirmenin anahtarı olabilecek bir isim söyleyeceğini umarak veriyordu.

Beni kapıya kadar geçirdi. Gitmemi istemiyordu. Onu aldattığım, ona dünkünden daha büyük bir umut verdiğim için kendimi suçlu hissediyordum. Ve bu suçluluk duygusu, arabama doğru giderken dünyanın biraz sallanmasına neden olan mide bulandırıcı bir his yaratıyordu. Polis Rachel Tyler'ın kimliğini belirleyecekti. Yarın ya da ertesi gün geleceklerdi ve Patricia'ya kızının öldüğünü söyleyeceklerdi. Bunun olmasını engelleyemezdim. Onu buna hazırlayamazdım.

Saat sekize geliyordu. Yirmi dakika içinde hava kararacaktı. Yoğun bulutlar karanlığı yılın bu zamanı için her zamankinden daha erken getiriyordu. Koltuktaki çiçekler büyümeye devam etmeye yetecek kadar taze görünüyordu. Arabamı çalıştırıp yola

çıktım. İçimdeki küçük ses ne halt ettiğimi sormaya devam ediyordu. Hareketlerimi haklı göstermek için her gün kullandığım büyük sesse hiçbir fikrim olmadığını söylüyordu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Algı garip bir şeydir. Özellikle de şans söz konusu olduğunda. Uçak kazasından kurtulan biri şanslı kabul edilir. En başta o uçakta olduğu için şanslı mı sayılır? Yoksa şanssız mı? Sonu gelen bir uçakta oturmanın kötü şansı, hayatta kalmak gibi bir iyi şansı yok mu eder? İnsanların yalnızca bir kollarını kaybettikleri için şanslı sayılmalarını hiç anlamamışımdır.

Karım şanslıydı. İnsanlar böyle söyledi. Şuradan bir santim, buradan iki milim olsaydı her şey daha farklı olurdu. Onu toprağa verebilirdim, durmadan aldığım çiçekleri mezarına götürebilirdim. Birkaç santim. Saniye. Şans. Karıma iyi şanslar. Herkese iyi şanslar. Bunların hiçbir anlamı yoktu. Karım şanslı değildi. Hem de hiç. Araba ona çarptığında şanslı değildi; başı kaldırıma elli değil de kırk kilometre hızla çarptığı için şanslı değildi. Bacakları parçalandığında, kaburgaları kırıldığında şanslı değildi. Yaşadığı için şanslıydı, evet, ama şanslı değildi.

Bakımevi şehrin dışında, banliyönün başlayıp şehrin gürültüsünün azaldığı yerdeydi. Beş hektarlık bir arazide bulunuyordu. Bahçeleri bir düğün için kullanılabilecek kadar güzeldi. Binalar kırk yaşındaydı. Gri tuğlaların arasında cilalı meşeden yapılma pervazlar parlıyordu. Araba yolu uzun ve yazın gürleşen, kışın iskelete dönen devasa ağaçların gölgesindeydi. Ana ofise yaklaşıp birkaç saniye için dünyanın çıldırmadığını düşünmeye çalıştım.

Meşe ağacından yapılma ana kapılar, sanki zayıfları gitmekten alıkoymak veya yas tutanları geri dönmek için kışkırtmak istercesine ağırdı. Resepsiyondaki hemşire gülümsedi. Koyu kızıl saçları arkasındaki tabloda bulunan gün batımına uyuyordu.

"Merhaba, Theo. Havaya ne yaptın?"

Hava birden konuşmanın konusu haline gelince sosyal becerileri olan herkesin yaptığı gibi gülümsemeye çalıştım. "Yarın için güneşi ayarlıyorum. Tanrı bana borçlu."

Başını sallarken, Tanrı'nın borçlu olduğunu doğruluyordu belki de. "Çiçekler bu kez bana mı?" diye sordu her zamanki gibi.

Hemşireler ve doktorlar her zaman nazikti, her zaman dostçaydı, her zaman profesyoneldi; soruları ve tatlı sözleri de hep klişeydi. Alternatifi düşünülemezdi bile. Günlerinin nasıl geçtiğini sorsanız ve size gerçeği söyleseler bir daha asla gelmezdiniz.

"Bir dahaki sefere," dedim her zamanki gibi. "Karım nasıl?"

"İyi, Theo. Ya sen? Haberlerde gördüğüm sen miydin?"

"Evet, o çılgınca günlerden biriydi." Bunun oldukça iyi bir özet olduğunu düşündüm.

Başını salladı. "Bu şehir bize her gün her şeyin ne kadar anlamsız olduğunu biraz daha fazla gösteriyor."

"Bazen Christchurch'ün iyice bozulduğunu ve onu kimsenin tamir edemeyeceğini düşünüyorum," dedim.

Koridordan, boş koltuklardan, kapalı kapılardan, boş görünen, ama büyük olasılıkla boş olmayan hemşire bölmesinden geçtim. Bütün zemin, üzerindeki kanın, kusmuğun, pisliğin temizlenmesi çok kolay olan ve iki yüz yıl dayanan yeşil linolyumla kaplıydı. Hava soğuktu, ama içerideki hava hoştu. Her zaman hoş olurdu, ama zaten öyle olması gerekiyordu. Bakım

altındaki bazı insanlar şikâyet etmeyi bilmiyordu, bilenlerin de artık bunu yapacak becerisi kalmamıştı. Duvarlarda, burada yaşayan sakinlerin, buradan öteki dünyaya geçmeden önce huzur bulmasına yardımcı olması beklenen huzurlu sahneler içeren, su ve gün batımıyla ilgili çok fazla tablo vardı. Her yerde yapay bitkilerin bulunduğu saksılar duruyordu. Bir de buraya gelen, her şeyi kaybetmenin sınırındaki insanlar için yapılmış süslemeler vardı.

Merdivenlerden çıktım. Koridorun yarısında, Bridget'ın odasının önünde durdum. Kapı açıktı. Pencerenin yanında oturuyor, puslu yağmura, ağaçlara ve ne zaman gelsem hemşirenin sözünü ettiği, iyi havanın eksikliğine bakıyordu. Hepsiyle ilgili gibi görünüyordu. İçeri girdiğimi duyup duymadığını bilmiyordum. Kapıyı arkamdan kapadım. Dışarıya bakmaya devam etti.

"Hey bebeğim, seni özledim," dedim, ama beni duymadı.

Dünkü çiçekleri vazodan çıkarıp yerine bugünün çiçeklerini koydum. Fark etmedi bile. Daha güzel görünmeleri için çiçekleri düzelttiğimi de fark etmedi. Yanındaki sandalyeye oturup elini tuttum. Sıcaktı. Her zaman sıcaktı; oda ne kadar soğuk olursa olsun, onun elleri hep sıcak olurdu. Buna memnundum, çünkü bana karımın hâlâ hayatta olduğunu hatırlatıyordu.

Ona günümü anlatırken ara sıra gözünü kırpıyordu. Saçlarını fırçalayıp tekrar tekrar okşarken, gözlerinde bir tanıma İşareti ararken yüzü ifadesizdi. Suya nasıl düştüğümü anlatırken gülmedi. Patricia Tyler'a kızının kayıp olduğu bunca zamandır aslında ölü olduğunu söylemediğim için beni azarlamadı. Benim son birkaç yıldır sessizce "Ölüm Sığmağı" adını taktığım bakımevinin her yerinden başka gürültüler, hastaların hareketleri, tekerlekli sandalyelerin gıcırtıları geliyordu. Orası için neden bu ismi bulduğumu bilmiyordum. Burayı Ölüm Sığınağı

olarak düşünmenin orayı benim için daha fazla mı, daha az mı kişisel hale getirdiğinden emin değildim. Her gün buraya gelip Bridget'ın bana bakıp gülümsediği şeklinde romantik bir hayal kuruyordum. Her gün. Ama Bridget bunu yapmıyordu. Bu umuda tutunuyordum. Tıpkı Bayan Tyler'ın kızının kaçtığı, mükemmel bir kasabada mükemmel bir hayat yaşadığı, mükemmel şekilde mutlu olduğu için onları arama fırsatı bulamadığı umuduna bağlandığı gibi ben de bu umuda duygusal bir şekilde bağlanmıştım.

Boğazım acıyana ve daha fazla söyleyecek şey bulamayana kadar konuştum. Bridget bütün bu süre boyunca konuşmadan durdu. İçinde bulunduğu dünyada mutluydu ya da belki de üzgündü; keşke bunu bilmenin bir yolu olsaydı. Pencere ve ileri deki ağaçlar, son iki yılda her gün olduğu gibi onu büyülemeye devam ediyordu. Çok yorgundum, günün olaylarını anlattığımda hep böyle olurdum. Odadaki sessizlik huzur vericiydi. Bu sessiz zamanlarda ben de onun durumunda olsam çok mutlu olurdum, diye düşünüyordum. Hiçbir şey bilmeden, hissetmeden Bridget'a eşlik etsem. Birkaç dakika daha elini tutarak oturmaya devam ettim, sonra ayağa kalktım, elini yavaşça yukarı kaldırdım. Benimle geldi, yatağa doğru yürüdük. Hareketleri istemsizdi, bedeni yalnızca hareketleri takip ediyordu. Yataktan koltuğa, koltuktan yatağa geçebiliyordu. Bazen personel onu koridorda hareketsiz bir şekilde dikilirken buluyordu. İki kez girişe kadar inmişti. Bardağı dudaklarına götürürseniz su içebiliyordu. Çatalı ağzına götürürseniz yemek yiyordu. Ama kendine bakamıyordu, konuşamıyordu, orada olduğunuzu bildiğini gösteren bir ifadeyle size bakmıyordu. Her şey binlerce mil uzaktaydı ve gözleri uzaktaki bir noktaya dikilmişti. Sürekli arıyor, arıyor, ama bulamıyordu.

Yatağa uzandı. Serin yanaklarını öptüm -elleri hep sıcak, yanakları hep serindi- sonra yavaşça odasından çıktım. Geriye dönmedim. Hiç dönmüyordum, özellikle bu günlerde. Onu yarın görecektim. Ve ondan sonraki gün. Ve sonraki gün.

Patricia Tyler bu şehirdeki bekleme oyunu oynayan tek insan değildi.

Dışarıda, soğuk havanın dokunuşu ipek gibiydi. Neredeyse bir dakika boyunca arabamın yanında dikildim. Yağmur ceketimi ıslatırken hiçbir şey yapmadan dikildim. Karımı mı, ölü kızları mı, kötü şansı mı düşündüğümden emin değildim. Sonunda o gücü kendimde bularak oradan uzaklaştım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Cep telefonumu açıp çalmasını bekledim, ama çalmadı. Bu, şehrin başka bir yerinde insanların öldürüldüğü ve oraya hücum eden gazetecilerin beni unuttuğu anlamına gelebilirdi. Polis cesetleri suya kimin attığını bulmuş ve bana haber verme gereği duymamış olabilirdi. Tracey Ölü kadının parmağındaki kayıp yüzüğü fark etmemiş olabilirdi ve ben beladan uzak sularda yüzüyor olabilirdim. Bunların hiçbiri de olmayabilirdi. Telefonumun çalmaması yalnızca kötüye işaret olabPirdi.

Vites değiştirip diğer arabalardan kaçarken eve ya da ofis s gitmediğimi fark ettim. Günümü birdenbire ilginç hale getii en mezarlığa gidiyordum. Ölümün olduğu yerde hayat vardı, en azından şimdilik. Polis arabaları bölgeye dağılmış, ama genellikle gölün çevresine*yerleşmişlerdi. Artık girişi tutmuyorlardı. Onlara aldırmayıp mezarlığın karşı tarafına, ölülerin hâlâ huzur içinde yattığı yere yöneldim.

Karanlıkta fenere ihtiyaç duymadan yürüyordum. Gözlerim kapalı gidebileceğim bir yoldu bu. Çimenler ıslaktı. Kısa süre sonra pantolonumun paçaları ve ayakkabılarım ıslandı.

Kızımın mezarına gelmeyeli iki ay olmuştu. Cenaze töreninden sonra geri gelmeyi hiç istememiştim. Üzerinde adının ve tarihin yazılı olduğu pirinç levhanın bulunduğu mezar taşını görmek canımı çok acıtıyordu. Ama uzak durmak daha

ta çok acıtıyordu. Doktorlar, Bridget'm, Emily'nin öldüğünü latta Emily'nin var olduğunu bile bildiğini düşünmediklerini söylüyorlardı. Bu beni nasıl bir insan yapıyor bilmiyorum, ama haklı olmalarını umuyordum. Emily şanslı olmadığı için annesi gibi olmamıştı, kötü şansı yüzünden ölmüştü. Vücudundaki kırık kemik sayısı karımınkinin iki katıydı; o da kaldırıma aynı şekilde, aynı sertlikte çarpmıştı ve bir anda ölüvermişti. Kötü şansı saymazsanız burada hiç şans yoktu.

Bugünlerde o kadar çok ağlamıyordum. Acı artık kimliğimin bir parçası olmuştu. Bu acıdan kurtulmak bir uzvumu kaybetmek gibi olacaktı.

Mezardaki çiçekler solmuş ve kurumuştu. Toprağın altındaki tabut çocuk ölçüsüne göre yapılmıştı ve çocuk ölçüsündeki tabutlar için bir piyasa olması bile bu dünyanın ne kadar berbat bir yer olduğunu kanıtlıyordu. Bir an için tabutun durumunu, bugün toprağın altından çıkardığımız tabut gibi hasarlı olup olmadığını ya da boyutlarının küçük *olmasının* üzerindeki toprağın ağırlığına dayanma gücünü artırıp artırmadığını merak ettim. Sonra kızımın tabutun içinde olup olmadığını merak ettim.

Emiiyye günümü anlatma zahmetine girmiyordum, çünkü beni duymuyordu. Emily ölmüştü ve Ölüm Sığmağı'ndaki romantik fikirlerimin hiçbiri buraya uzanmıyordu.

Göle doğru yürüdüm. Polis kordonunun yakınında durdum. Bu bandı üretenlerin Christchurch suç hızına erişebilmek için ruloya her yıl bir mil daha eklediklerini düşünüyordum. Onlar için iyi bir yıl, bizler için kötü bir yıl anlamına geliyordu. Bölge arkeolojik kazı alanına benziyordu. Öncekinden daha fazla sayıda vinç ve kamyonet vardı. Çadırların etrafındaki ışıklar, ortada bir gösteri varmış gibi parlıyordu. Göstericiler farklı renkte tulumlar giymiş, ileri gidip gelen, ölümü farklı tipte nurnu-

melerle kataloglayan adamlar ve kadınlardı. Kazılan başka bir tabutun kenarında bir toprak yığını vardı. Emily bu manzaradan uzakta gömülü olduğu için Tann'ya şükrettim; sonra beni Emily'yi gömmek zorunda bıraktığı için Tann'ya lanet ettim. Sonra bu ifadenin ironikliğini düşündüm, çünkü bir Tanrı'nın var olamayacağını biliyordum; ya da eğer varsa bile bu şehri uzun süre önce terk etmiş olmalıydı.

Kordonun altından geçmek üzereyken bugün daha önce orada olmayan bir polis memuru yanıma gelip daha ileri gidemeyeceğimi söyledi.

"Yalnızca işlerin nasıl gittiğini görmek istiyorum," dedim.

Memur bana buz gibi bir ifadeyle bakıp yarınki gazeteleri okumamı söyledi. Ona vurmak istiyordum.

"Mezarlık bekçisiyle konuşan oldu mu?"

"Dinle dostum, bunların hiçbiri seni ilgilendirmiyor."

"Kızımı ziyarete geldim ben," dedim, anlayış kartını kullanmayı deneyerek. "Mezarı şurada."

Gözleri kısıldı. Kızımın ölmüş olmasının istediğim yere girmem için davetiye kazandırmadığını söylemek üzere gibi göründü, ama bunun pişman olmasını sağlayacağım türde bir yorum olduğunu fark etti.

"Üzgünüm, dostum, ama kötü bir zaman seçmişsin."

"Ya evet, o da ölmek için kötü bir zaman seçti."

Ne diyeceğini bilmiyordu, bu yüzden bunun en iyisi olacağını düşünüp hiçbir şey söylemedi. Haklıydı. Polis kordonunun yanında kalıp bana bir şeyler anlatacak birileriyle göz kontağı kurmaya çalıştım, ama o kadar çok şey oluyordu ki bu mümkün değildi. Memur bana yankesiciymişim gibi bakmaya devam edi-

yordu. Arabama doğru yürürken gözlerinin sırtımda olduğunu hissediyordum. Herhalde ciddi olup olmadığımı merak ediyordu.

Mezarlık golf pisti gibiydi. Çalılar ve ağaçlarla ayrılmış bir sürü bölümden oluşuyordu. İçinden geçen ana yol dallanarak farklı yerlere ayrılıyordu. En büyük dallardan biri mezarlığın solunda bulunan, yoldan kırk metre gerideki Katolik kilisesine gidiyordu. Ağaçlar iki yanında ve arkasında at nalı biçiminde bir bariyer oluşturuyordu. Bu yüzden eğer gölde ya da mezarlığın başka bir kesimindeyseniz kilisenin orada olduğunu bile fark etmiyordunuz. Burası ölen küçük kızım için törenin düzenlendiği kiliseydi. Aynı zamanda Henry Martins'in mezardan çıkarılması emrini rahibine sunduğum yerdi.

Peri masallarındaki devlerin bile geçebileceği büyüklükteki meşe kapılara olabildiğince yakın park edip taş merdivenlerden çıktım. Sağ kanattaki ahşap kapı kolayca ve gürültüsüz bir şekilde açıldı. Kilisenin içindeki hava, attığım her adımda bir derece daha soğuyor gibiydi. Işığın çoğu mumlardan geliyor, tepedeki birkaç lamba kiliseyi loş bir şekilde aydınlatıyordu. Birkaç düzine sıranın biri hariç hepsi boştu. En öndeki sırada bir adam düşüncelerinin içinde kaybolmuş, varlığımdan habersiz bir şekilde ileriye doğru bakıyordu.

Parmaklarımı bankların arkasına vurarak koridorda yürüdüm. Solda ve sağda İsa'nın resimleri, İsa'nın vitrayları ve İsa'nın tabloları varili Buralarda bir yerlerde üzerinde gülümseyen İsa resimlerinin bulunduğu fincanların satıldığı bir hediyelik eşya dükkânı olmalıydı. Kilisenin başında, sunağın arkasında büyük, ahşap İsa'nın çarmıha gerildiği, büyük, tahta bir haç vardı. İsa biraz çarpık bir şekilde asılmış olmasını ya da bu kadar ağır bir şekilde promosyonunun yapılmasını umursamıyor gibiydi.

Koridorun sonuna varmadan önce ayağımın altındaki tahtalardan biri gıcırdayınca rahip birden döndü. Sıraların arasından çıkıp bana gülümsedi, ama birkaç saniye sonra gülümsemesi zayıfladı. Yalnızca bugünün değil, her günün gerilimi altında duruşunu korumasının ne kadar zor olduğunu fark ettim. Rahipler polislerin gördüğüyle aynı şiddeti görmüyordu, ama duyduklan kesindi. Suçlamak için sevdiklerini ellerinden alan bir adam ya da bir hastalıktan fazlasını arayan dağılmış aileleri toparlamak rahiplere düşüyordu. Yumuşak yüzü, kır saçları ve siyah gözleri rahibe nazik bir görünüm veriyordu, ama şu anda yorgun görünüyordu. Yine de Peder Julian bir rahip olmasaydı, gençliğinde kadınların onu hiç rahat bırakmayacağını tahmin edebiliyordum.

"Korkunç bir gün, Theo," dedi, başını iki yana sallayarak. "Korkunç." Sesi alçak ve dinlemesi kolaydı. "Zaten uzun bir gündü, vakit geç oldu. Kaç saat boyunca polisle konuşmak zorunda kaldığıma inanamazsın. Ya da sevdikleri buraya gömülü olan kaç aileyle. Arayıp duruyorlar, Theo. Annelerinin, babalarının, oğullarının ya da kızlarının kutsallığının bozulduğundan korkuyorlar." Not defterini salladı. "Bunu gördün mü?" diye sordu, gazeteyi alarak.

"Neyi gördüm mü?" diye sordum. Peder Julian yüzlerce mil uzaktaymış gibi görünüyordu.

"Bunu," dedi, bir haberi işaret ederek.

'"Gördüm." McClintoch i^îfrfâk Suyu reklam kampanyasıyla' ilgili bir haberdi. Ülkenin her yerindeki reklam panolarına gazetedeki ilan asılmıştı. İlanda, "İsa ne içerdi?" diyor ve İsa'nın, şarabı, şişelerinde McClintoch Kaynak Suyu etiketi olan suya dönüştürdüğünü gösteriyordu.

"Anlamıyorum," dedi, başını iki yana sallayarak.

"Zaman değişiyor," dedim, cevabımın buraya uygun olduğunu umarak. "Peder, bana yardım edebileceğinizi umuyordum."

"Sana yardım etmek çok uzun bir güne mal oldu, Theo."

"İşleri olduğu gibi bırakmayı mı tercih ederdiniz?"

"Hayır, tabii ki hayır. Ama sanırım yardım istemeden uzun süre önce haber vermen gerekiyor, böylece tatilim için plan yapabilirim."

Birbirimize dönük oturup dirseklerimizi sıraların arkalarına dayadık. Sıralar sert ahşaptandı, kenarları biraz eskimişti, ama ancak altmış, yetmiş yıl öncesinin ustaca yapılmış mobilyaları gibi yıllardır iyi dayanıyorlardı. Ahşap İsa, ahşap ellerinde ahşap çivilerle bize bakıyordu. O da iyi dayanıyordu.

"Felaket bir gün geçirdim," dedi. "Hepimiz için öyleydi. Bazen merak ediyorum da..." Cümlesini bitirmedi, sesi kısılıp gitti. Bir sürü şeyi merak ettiğini düşünmemi istiyordu. Onu suçlamıyordum. Hepimiz bir sürü şeyi merak ediyorduk. En fazla da Tanrı'nm bütün bunların neresinde olduğunu merak ediyor olmalıydı.

"Emekliliği mi düşünmeye başladınız?"

Gülümsemesi birkaç saniye sonra geldi. Gözlerinin kıyısında birkaç kırışık oluştu, ama sonra içini çekti. "Hayır, hayır, henüz değil. Eğer normalden yaşlı görünüyorsam, nedeni bugün Olmalı. Çok uzun bir gün oldu."

"Hepimiz için öyle, Peder. Bana bu öğleden sonra yardım eden mezarlık bekçisi hakkında ne anlatabilirsin?"

"Bruce mu? Bruce Alderman? Neden soruyorsun?"

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Ah," dedi, sonra yavaşça başını salladı. Birden yorgundan çok üzgün görünmeye başladı. "Onun sorumlu olduğunu düşünüyorsun. Eh, sana da polise anlattığımdan fazlasını anlatamam."

"Polise ne anlattın?"

"Bruce'un iyi bir adam olduğunu, bu tür bir ahlaksızlığın, ee... onu aştığını söyledim."

Benim deneyimlerime göre ahlaksızlık sandığımız kadar çok insanı aşmıyordu ve eminim Peder Julian da bunu biliyordu.

Sıradaki duruşumu düzelttim. Sıraların iyi yapılmış olması, rahat oldukları anlamına gelmiyordu. "Polise Bruce'u nerede bulabileceklerini söylediniz mi?"

"Bilmiyorum ki."

"Suçluluk insanların kaçmalarına neden olur, Peder."

"Korku da öyle. Kimse onun gördüğü şeyi görmek istemez."

"Ama korku insanların kamyonet çalıp kaçmalarına ve gizlenmelerine neden olmaz."

"Keşke bu konuda bana güvenmeni isteyebilsem, Theo. Sana garanti veririm ki Bruce kötü biri değil. Ve o zavallı insanların gölden çıkacaklarını biliyor olamazdı."

"Mezar kazdığımızı biliyordu."

"Elbette biliyordu. Mezar açma izniniz vardı."

"Rachel Tyler adında bir kız duydunuz mu hiç?"

Birkaç saniye düşündü. "İki yıl önce kaybolmuştu," dedi.

"Cesedi Henıy Martins'in tabutundan çıktı."

Yüzündeki dehşet bütün hatlarına yerleşti. Hiç rahat görünmüyordu. Hatta kusacak gibi oldu. Uzanıp sıranın arkasına tutundu. Devrilip altında açılan boşluğa düşmemek için tutunmaya çalışıyor gibiydi.

"Öldürülmüş," diye ekledim. "Bunu ister sizin mezarlık bekçiniz yapmış olsun, isterse olmasın, mutlaka bir şeyler biliyordur Lütfen, Peder, bana yardım etmek zorundasınız."

Sırayı bıraktı, avucunu yanağına sürdü, sonra beni engellemek istercesine ellerini havaya kaldırdı. "Ben... keşke sana yardım edebilsem, ama söyleyebileceğim bir şey yok."

"Size Rachel'ın fotoğrafını getirmemi ister misiniz? Ona ne yapıldığını göstermemi?"

Dehşeti tiksintiye, neredeyse öfkeye dönüşürken kilise biraz daha soğur gibi oldu. Midem düğüm düğümdü. "Bu salon numaralan sana göre değil, Theo. Sana yardım edebilseydim, ederdim. Tıpkı iki yıl önce kaybolmuş biriyken yardım ettiğim gibi."

"Rachel'ın onun adına konuşacak kimsesi yok. Elimden geleni yapmam gerekiyor."

"Rachel'ın Tanrısı var."

"Tann onu hayal kırıklığına uğrattı."

"İnancım kaybetmemelisin, Theo."

"İnanç insanı hayal kırıklığına uğratıyor."

"İnsanlar kendi kendilerini hayal kırıklığına uğratıyor."

Tartışmak istiyordum, ama bir rahibin duymadığı ya da hazırlıklı olmadığı hiçbir iddia olamazdı. Cevapları anlamsız olabilirdi ama bu cevaplar doktrindi,jdurı$adan tekrarlanmak için vardı: sanki tekrarlanmak onları haklı çıkaracakmış gibi. Cebimden bir fotoğraf çıkarıp ona karımı ve kızımı gösterebilirdim, ama Peder Julian onları tabii ki hatırlıyordu. Kaza sırasında Tanrı'nın nerede olduğunu sorabilirdim, ama Peder Julian, Tanrı seven, Tanrı'dan korkan insanların kullanacağı türde dogmatik

bir cevap verirdi. Özellikle genelleyici, "Tanrı gizemli şekillerde çalışır," sözünü ne zaman duysam çığlık atasım gelirdi.

"Haklısınız," diye bağladım. "Ama bunların hiçbiri mezarlık bekçisini bulmama yardım etmiyor. Kazdığımızı gördüğü şey kaçmamıza neden oldu."

"Buna inanmak benim için hâlâ zor," dedi Peder Julian. Ama yüzündeki ifade o kadar da zor olmadığını gösteriyordu. "Ne yazık ki, Theo, onun nerede olduğunu bilmediğimi tekrarlamak zorundayım."

"Nerede yaşadığını söyleyebilirsiniz."

"Polis oraya gitti bile. Hem açıkçası bu bilgiyi sana vermek beni biraz huzursuz ediyor. Artık polis değilsin. Bu senin soruşturman değil."

"Öyle, ama benim soruşturmam haline geldi. İki yıl önce Henry Martinson tabutunu çıkarmak için bir mazeretim vardı, ama çıkarmadım. Bu demektir ki..."

"Ne demek olduğunu biliyorum. Başkalarının ölmesini engelleyebileceğini düşünüyorsun. Bu doğru olabilir."

"Doğru," dedim. Bu sonuca bu kadar çabuk varmasına çok şaşırmıştım.

"İki yıl önce," diye tekrarladı. "Tam iki yıl önce mi?"

"Yaklaşık."

"Kendini suçlayamazsın," dedi, ama gözleri duygularını ortaya koyuyordu. "O l^aza... iki yıl örıceydi, doğru mu? Aynı zamanda mı?"

"Bu konuda daha fazla şey yapmalıydım," dedim. "Ama ilgimi kaybetmiştim."

"Aileni kaybettin," dedi. "Ve kendini kaybettin. Bu senin hatan değil, Theo."

"O tabutlarda başka kızlar da var, Peder. Üç tane. Bunu hissediyorum. Belki bir şeyi düzeltemem, ama böyle de bırakamam."

Zihninde bir savaş sürüyormuş gibi yere baktı. Başmı kaldırdığında birkaç yıl yaşlanmış gibiydi. Bugünün onun için zor olduğunu sanıyordu, ama onu yarın anne babasıyla tanışması için Rachel'ın evine götürsem, bugünün yarına kıyasla çok daha kolay olduğunu fark ederdi.

"Sanırım babasıyla konuşabilirsin. Sana bir şeyler anlatabilir."

Ofisimden çıkıp morga gitmeden önce Sidney Alderman'la ilgili bir haber okuduğumu hatırladım. Yaşlı adamın geçen sene emekli oluşu gazeteye çıkmıştı, ama bu gerçek bir haber değil, yalnızca Alderman'ı tanıyanlar için ilginç gelebilecek bir hikâyeydi.

"Yakında mı oturuyor?"

"Tahmin edebileceğinden daha yakın," dedi. "Dikkatli olacağına söz ver. Bruce'u cezalandırmak için değil, sorgulamak için aradığına söz ver."

Omuz silktim. "Cezalandırmak mı? Anlamıyorum."

Peder Julian yine omuz silkti, sonra yavaşça başını iki yana salladı. "Kanunları kendi eline alma, Theo. İntikam yalnız Tann'ya aittir, sana değil, bunu biliyorsun."

Beni kilisenin kapısına kadar götürüp Sidney Alderman'ı bulabileceğim yeri tarif etti. Ona teşekkür ettim. İyi geceler dileyip tekrar dikkatli olmamı söyledi. Her zaman dikkatli olduğumu söyledim.

Gitmeden önce elimi sıktı. Elini çekerken titrediğini görebiliyordum. Dönüp içeri girdi. Tanrı'nın iş günü daha bitmemişti.

ONUNCU BOLUM

Yağmur dinmişti. Şimdilik. Ve gece olmuştu. Kaloriferi açık durumdaki arabada oturup düşüncelerimi toplamaya çalışıyordum. Burbon Jim'de pizza yuvarlamak dururken neden mezarlık bekçisi Bruce'un peşine düştüğümü düşünüyordum. Cevabı bilmiyordum; belki de kötü komedi dizilerinin ve her gün meydana gelen kötü olayların tekrarlarını izleyip sarhoş olarak geçirdiğim hayatım yeterince ilginç değildi. Haberlerin sorunu şuydu: Kurbanların isimleri farklıydı, spikerler farklı giysiler giyiyordu, ama hikâyeler hep aynıydı. Bazılarımız ellerimizi kaldırıp bu kadar yeter diyorduk; bir fark yaratmaya çalışıyorduk. Polisken bir katili tutuklardık, bir başkası ortaya çıkardı. Sanki büyücü çırağı Mickey Mouse kötü süpürgeyi ikiye ayırıyor, ama her yarım tekrar büyüyerek kötü süpürgelerin yaptığı şeyi yapmaya devam ediyor gibiydi.

Arabanın ön camı buğulanıyordu. Fanı o tarafa yönlendirdim. Isınan camda yavaş yavaş ortaya çıkan yansımam kontrol panelinin ışıkları yüzünden soluk yeşil görünüyordu. Gelirken yolumu biraz değiştirmiş, bir zamanlar sakin bir mezarlığın ortasında bulunan sakin gölün oluşturduğu suç mahallinin yanından geçmiştim. Makineler hareket halindeydi; bunu hem duyuyor, hem görüyordum. Acaba devasa pençelerle hangi şanssız kızı çıkarıyorlardı.

Mezarlık yolu makinelerden, gölden, kızımdan uzağa kıvrılıyor, beni yeniden caddeye çıkarmadan önce daha fazla karanlığa, daha fazla ağaca ve daha az mezar taşına doğru götürüyordu. Oradan Alderman'ın evine kadar otuz saniyelik bir yol vardı. Bu yolun çoğunu mezarlığın kenarındaki çalılar kaplıyordu. Yakında yalnızca birkaç tane ev vardı. Bir tanesi eski ve her an yıkılmaya hazır görünüyordu; bir diğeri dün inşa edilmiş gibi yepyeni görünüyordu. Bu bölgedeki evlerin, çoğu ev gibi yavaş yavaş yenilendiğini fark ettim. Yeniler eskilerin yerini alıyordu. Sonra yeniler yavaş yavaş eskiyordu. Ardından yeni o kadar eskiyordu ki ayıplanıyordu. Oysa inşa edilirken hiçbir evin böyle olacağı düşünülmezdi. Ama sanırım insanlara da aynı şey oluyordu. Hayatın döngüsüydü bu.

Posta kutularındaki numaraları okumaya çalıştım, ama sonunda dışarıya park edip araba yolunda yürümeye başladım. Sokak lambalarının bulanık ışığı, attığım her adımla birlikte evi biraz daha belirgin hale getiriyordu. Çarpık kaplama tahtaları, kırık dökük seramikler, yağlı veya çatlak camlar, dengesiz pencere pervazları. Bahçe yoktu, yalnızca çimen, yabani otlar ve çamur vardı. Taş fıskiye ve ön kapıya çıkan merdivenler yeşil küfle beneklenmişti. İlk kez betonun gerçekten çürüyebildiğini. görüyordum. İçeride ışık yoktu. Eğer bir ev kanserliymiş ve son aşamasındaymış gibi görünebilse, o ev burası olurdu.

Kapıyı çaldığımda ev çatırdadı. Birden devrilebileceği korkusuna kapıldım. İçeriden birisi bağırarak gitmemi söyledi. Sinir bozucu ve gürültülü olması için elimin tabanıyla vurmaya devam ettim. Otuz saniye daha geçti. Ardından bir dakika.

"Sevgili İsa aşkına, ne istiyorsun be adam?" diye bir ses geldi içeriden.

Kişilik çatışmalarına girecek halde olmadığım uzun günlerden birini geçiriyordum. Bu yüzden ben tekmeyle açmadan önce kapıyı açmasını söylemek yerine, kartvizitimi çıkarıp kimliğimi gösterdim, ona birkaç sorum olduğunu söyledim.

"Bütün gün soru sordular," diye cevap verdi. "İnsanlar kapıya yalnızca bir şey istemek için geliyorlar. Bir şey isteyen insanlardan bıktım usandım. Peki ya benim istediğim? İnsanların beni rahat bırakmasını istiyorum. İsa aşkına, yalnız kalmak istediğim belli olmuyor mu? Davetiye filan görüyor musunuz?"

"Uzun sürmeyecek."

"Hayır."

"Bu çok kötü," dedim. "Çünkü burası çok soğuk. Kendimi bir şekilde ısıtmam gerekiyor ve bunun en iyi yolu kapınızı yumruklamaya devam etmek gibi görünüyor."

Kapı çerçevesine takılınca hafifçe titredi, sonra yerinden kurtularak açıldı.

Karşımdaki adam, emekli mezarlık bekçisiyle ilgili haberi okurken fotoğrafını gördüğüm adamdı. Kartımı Sidney Alderman'a uzattım, ama o elimi havada bıraktı.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi. "Kızını gömmek zorunda kalan polissin sen."

Bunları bana hakaret edercesine söylemişti. Nasıl tepki vermem gerektiğinden emin değildim. Bu adamın beni hatırlaması ürpermeme neden oluyordu. İki yıl önce Emily'nin tabutunu toprakla kaplamıştı. Beni «nereden hatırlıyordu? Bunu söyleyiş tarzı yüzünden ona vurmak istiyordum.

Sırıtırken yüzünde düzinelerce farklı yöne bakan, düzinelerce kırışık oluştu. Birkaç günlük kır sakalı vardı; saçları da giysileri gibi dağınıktı. Bir haftasını çölde geçirmişe benziyordu. Onu

iki yıl önce görmüş olsam bile hatırlamıyordum. Gözlerindeki ifadeyi bu ışıkta anlamak imkânsızdı.

Ucuz bira, ucuz votka kokuyordu. Anlayamadığım başka bir koku daha vardı, ama hastanelerdeki yaşlılık hastalıklarını taşıyan adamları hatırlatıyordu.

"Oğlunuzu arıyorum," dedim.

"Ama artık polis değilsin, değil mi, Täte?" dedi.

"Birini aramak için polis olmak gerekmiyor," dedim. "Bu yüzden telefon rehberleri var."

"O zaman lanet olası parmaklarını kullan," dedi, kapıyı kapamaya kalkarak.

Kapıyı ayağımla durdurdum.

"Ne oldu?" diye sordu. "*Donut* yemekten sıkıldın mı?" Gülmeye başladı, sonra olağanüstü bir şey bulmuş gibi karnını kaşıdı. "Hayır, seni kovmuşlardı, değil mi? Nedendi o?"

Bana sırıtıp duruyordu. Dişleri yıllardır diş macunu görmüyor gibiydi.

"Eviniz çok güzel," dedim. Belki de gün o kadar da uzun değildi, çünkü işte o kişilik çatışması geliyordu. 'Yenileme mi yapıyorsunuz?"

"Evet. Lanet olası gerçek bir saray," diye ceva^ . ¿rdi. Ama kahkahasında hiç mizah yoktu. Belki TVde filan başka insanların bunu söylediklerini duymuştu ve bunu taklit etmeye çalışıyordu. "Birisi öldü, değil mi? Seni bu yüzden kovmadılar mı?"

"Oğlunuz nerede?"

"Kimse bilmiyor. Polis bütün öğleden sonra buradaydı, değil mi? Burayı arayıp bana aynı şeyi tekrar tekrar sordular. Cevabım onlar için değişmedi, senin için de değişmeyecek."

"Oğlunuz bir suç işledi. Eğer kendine yardım ederse **işler** onun için daha kolay olur. Bana nerede olduğunu söyleyin,, ona yardım edeyim."

"Sen kahrolası bir şakasın," dedi. Birkaç saniye pis pis güldü, sonra bir deli gibi sırıtmaya başladı. Küçük kızımın tabutunu toprakla örten adamın bu olduğunu bilmek beni hasta ediyordu. Kızımın yakınına yaklaşması düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

"Sonsuza dek gizlenemezsiniz."

"Bitti mi?"

Bruce Alderman'ı ve biz tabutu çıkarırken nasıl davrandığını düşündüm. Çalıntı kamyonetle kaçarken tabutun kayıp yere düşmesini düşündüm. Bütün hayatı boyunca nasıl davranmış olabileceğini düşündüm. Bu adam onun rol modeliydi. Belki de gölde yüz değil de yalnızca dört ceset olduğu için dünya müteşekkir olmalıydı.

"Biliyorsun, onu bulacağım," dedim. "Ama o zaman bu zor yoldan olacak."

"Senin hayatını kolaylaştırmak umurumda değil."

"Ben kendim için zorluktan bahsetmiyorum. Onu bize vermelisin, Alderman."

Alderman öfkelenmek yerine tekrar gülmeye başladı. "Sen tam bir klişesin," dedi. "Üstüne üstlük, burada bir yetkin yok." Kendini hemen toparladı, sanki kahkahası da yıllardır mezar kazıp toprak atarken sergilediği ciddiyet kadar sahteydi. "Onu hiç bulamadılar, değil mi?"

"Ne?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun."

Kartvizitimi cebime koydum. Almadığına memnundum. Bu adamın kartıma dokunmasını istemiyordum; adımın bu lanet evin herhangi bir yerinde olmasi fikri hoşuma gitmiyordu. Daha da kötüsü, parmaklarının benimkilere dokunması fikri iğrençti.

"Oğlunu bulacağım," dedim.

"Öyle mi sanıyorsun?"

"Bundan eminim."

Oğlu artık umurunda değilmiş gibi omuz silkti. Belki de değildi. Belki gerçekten umursamıyordu ve oğlunun problemi de buydu. Bruce Alderman'ın akli dengesinin yerinde olmadığı gerekçesiyle suçsuz bulunduğunu şimdiden görebiliyordum. Babası böyle biri olan adama karşı hiçbir jürinin anlayışsız davranabileceğini düşünemiyordum.

"Memnun oldum," dedim. Gözlerimi ondan ayırmadan kapıdan uzaklaştım. Büyük bir gizemi çözmeye çalışıyormuş gibi bana bakıyordu. Buradaki tek gizem bu kadar antisosyal olan birinin bunca yıldır burada nasıl çalışabildiğiydi. Kapıyı kapattı.

Kendimden utanıyordum, ona karşı çok öfkeliydim. Buraya o serseriyle görüşmeye gelmiştim, ama başardığım tek şey sinirimi bozmasına izin vermekti. Ve bunun acısını ikimizden de çıkaramazdım.

Patikaya varınca arabamın kilidini açtım, kapıyı dışarıya doğru savurdum. İşte o zaman oldu. Hemen hissettim. Kollarımdaki ve ensemdeki tüyler bir anda diken diken oldu. Başta bünun o evden ayrılan herkeste kalan bir his olduğunu düşündüm, ama sonra biri sırtıma dokundu. Daha önce birisi hiç sırtıma silah bastırmasa da bunun bir silah olduğunu hemen anladım.

"Y-y-yavaşça," dedi. "Yavaş h-h-hareket et."

"Nereye?"

"Şoför k-k-koltuğuna. Bin."

Bruce Alderman'ın dediğini yaptım. O arka koltuğa binerken olabildiğince sakin kalmaya çalıştım.

onbirincibölüm

Çok fazla eğitim, yetersiz deneyim. Benim problemim buydu. Üstelik eğitim böyle bir şey için yeterince ayrıntılı değildi. Sağduyu uyarısı gibi daha genel bir eğitimdi. Üzerinize yakından silah doğrultulursa sakin kalın. Konuşarak bu durumdan kurtulmaya çalışın. Hiç öğrenmemiş olsam da kendi kendime bulabileceğim bir tavsiyeydi bu.

"B-b-bir şey deneme," dedi Bruce. Ben de denemedim. Silahla dövüşmedim. Kapıyı açıp kaçmaya çalışmadım. Hiçbir şey yapmadım, çünkü amaç vurulmak değilse bunların bir anlam olmazdı.

Vücudumu, başımı döndürüp ona bakabileceğim şetilde yavaşça çevirdim. Silah çok büyük göründü, ama bunun nedeni görüş açısı ve silahın benim elimde olmamasıydı. Silahı tutan iki el vardı ve ikisi de titriyordu. Bir parmak tetiğin üstündeydi.

Namluya odaklanmak gözlerimi acıtıyordu, ama devam ettim. Bruce Alderman ölmemi isteseydi bunu çoktan yapardı, ama gözlerimi namludan çekersem ölecekmişim gibi geliyordu.

"Ne istiyorsun?"

"B-b-ben bilmiyorum," dedi. Cevabı bir problemdi. Eğer ne istediğini bilmiyorsa, bir planı yok demekti. Bu da onu çok daha tehlikeli hale getiriyordu. Belki beni vurmayı planlıyordu. Belki planı onu bu noktaya getiriyordu.

Elleri hâlâ titriyordu. Silah minik hareketlerle inip kalkıyordu.

"Bir şey istiyor olmalısın," dedim. "Belki bana bir şey söylemek istiyorsundur. Doğru mu? Bulduğumuz ölü kızla bir ilgin olmadığını söylemek istiyorsundur belki?"

"Neden babamla k-k-konuşuyordun?"

"Seni arıyordum."

"B-bunu sen başlattın," dedi Bruce. "Sen olmasaydın, h-her şey yolunda gidecekti, İyi olacaktı."

Hayır olmayacaktı. Rachel Tyler için hiçbir şey yolunda gitmiyordu.

"Neden o?" diye sordum.

"Babam ne dedi?"

"Sen de tıpkı baban gibi arkadaş canlısısın. Baban bir sürü şey söyledi."

Arkasına yaslandı, ama silah hâlâ üzerime doğrultulmuştu.

"O kızları benini ö-ö-öldürdüğümü mü düşünüyorsun?"

Cevap vermedim. Sidney Alderman'ın evine bakıp şu anda ne yaptığını merak ettim. Sidney oğlunun burada beni beklediğini biliyor olabilir miydi? Bu yüzden bir gösteri yapmış, beni yanlış yönlendirmiş olabilir miydi? Bilmiyor olabilirdi. Benim buraya geleceğimi tahmin etmiş olamazlardı. Bruce başından beri burada olmalıydı ya da beni kiliseden sonra takip etmişti.

"Lütfen, b-ben... beni buradan götürmen gerek."

Ona doğru dönüp silahın namlusuna baktım. "Götürmek mi? Nereye?"

"Bilmiyorum... bilmiyorum."

"Ben taksi şoförü değilim. Beni sessizce öldürebileceğin bir yere götürmeyeceğim seni. Bunu yapmak istiyorsan burada

yap. Belki baban da gelip cesedimden kurtulmana yardım eder. Ya da şansın yaver gitmez ve polisler silah sesini duyar. Fazla uzakta değiller."

"Bunu mu is-istiyorsun?" dedi, silahı biraz daha öne iterek. "Yapamayacağımı mı s-s-sanıyorsun? Bunu yaparsam bir şey kaybedeceğimi mi sanıyorsun?"

"Bunun senin planın olduğunu sanmıyorum," dedim, sakin kalmaya çalışarak. "Ve o tetiği çekeceğini de sanmıyorum. İstesen çoktan çekerdin. Bana bir şey söylemek istiyorsun. Belki itirafta bulunmak istiyorsun. Belki göğsüme bir mermi sıkmadan önce bana her şeyi anlatmak istiyorsun." Elleri biraz daha titremeye başladı. Beynimin ön cama bulaşmasına birkaç titreme kaldığını düşündüm. 'Ama burada olmasını istemiyorsun."

"Belki de yanılıyorsundur."

Karımı düşündüm. Yanılıyorsam, onu bir daha göremezdim. Yanılıyorsam -ve eğer şanslıysam- belki kızımı görürdüm. Ama buradaki sorun ölümden sonra hayata inanmamamdı. Bridget'ı düşündüm. Zaten yalnızdı, biraz daha yalnız kalacaktı. Ama ölümüm gazetelere ve televizyona çıkınca o camdan dışarı bakmaya devam edecek ve bir şey hissetmeyecekti.

"Peki, nereye gitmek istiyorsun?"

"Buradan uzağa. He-hemen."

Bakışlarımı namludan çekip soluk yüzüne bakmayı başardım. Yüz hatları öğleden sonradan beri daha da çökmüş gibiydi. Yanaklarını yerinde tutan paranoya kabarcığı yavaşça sönüyor gibiydi. Gözleri yavaşça ileri geri gidip geliyor, uyuşturucu almış gibi hiçbir yere yarım saniyeden fazla odaklanamıyordu. Ter damlacıkları tehlikeli bir şekilde kızarmış gözlerine yaklaşmıştı. Arkasında, yolun yukarısında, ölü insanlar, başka ölü insanların

yerlerinde bulunuyordu. Silaha, arkasından tekrar gözlerine baktım. İleri geri, ileri geri, gözleri bir şey arıyordu; kimbilir, belki yardım, belki de hayatı boyunca onu kovalayan şeytanları. Bu işin icabına bakması için mezarlık bekçisi babasını da arıyor olabilirdi.

"Lütfen," diye tekrarladı, talep etmekten çok yalvarır gibi.

Önüme döndüm. Silahın ağırlığı gözlerimi geriye çekerken ileriye bakmak zordu. Arabayı döndürürken yaşlı adamın pislik-kaplı camlarından bizi seyredip seyretmediğini merak ediyordum. Aslında o camlardan dışarıyı görebiliyor muydu acaba? Dikiz aynasından bakınca fren lambalarının ışığındaki ev Mars'taymış gibi görünüyordu. Mezarlığı geçerken, ölülere yardım edip canlılara, şimdilik, aldırmayan bir düzine insanın yanından geçtim. Mitolojik bir Yunan kalesini korumak üzere yapılmış gibi görünen büyük demir kapılardan çıktım. Yoldan geride bulunan kiliseyi geçtim. Bruce Alderman'ın planlarının ne olduğundan emin değildim, ama en azından onun emin olduğunu umuyordum. Bir yön seçtim ve o tarafa doğru ilerlemeye başladım.

Kavşağa gelince arkasında güneşten solmuş bir "Bana Oral Yap." yazan eski püskü bir kamyonetin arkasında durmak zorunda kaldım.

"Neden bana neler olduğunu anlatmıyorsun?"

Mezarlık bekçisi cevap vermedi.

"Sana yardım edebilirim."

"Yardım mı?"

"Bir şey istiyor olmalısın."

"Kimse bana istediğimi veremez."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum. Mümkün değil. Zamanı geri alabilirsen o başka. Bunu yapabilir misin? Son on yılı yok edebilir misin?"

Kekemeliği kaybolmuştu. Bunun nedeni mezarlıktan uzaklaşmamız olabilir miydi acaba? Belki de babasından uzaklaşmamız gerçek nedendi. Bugün öğleden sonra kazıcı gelip bütün sorunları ortaya çıkarmadan önce kendisiyle konuştuğum zamanki gibi konuşuyordu. Sorusu gerçek gibiydi, sanki olanaksızı gerçekleştirebileceğim umudunu taşıyordu. Umarım planı böyle bir şey değildi.

"Zamanı geri almayı dileyen tek kişi sen değilsin. Anlatacaklarını dinleyebilirim. Sana bazı seçenekler sunabilirim. Bana Rachel Tyler'ı neden öldürdüğünü anlatmak ister misin?"

"Adını biliyor musun?" dedi, masum bir adamın yapacağı gibi onu öldürdüğünü inkâr etmek yerine.

"Çabuk öğreniyorurfı."

"Bu yüzden beni arıyordun, çünkü o kızları benim öldürdüğümü sanıyorsun."

"Aksini düşünmemi mi istiyorsun?"

"Ben kimseyi öldürmedim," dedi.

"Hı-hı. Bu yüzden öğleden sonra kaçmak için o kadar acele ediyordun ki kamyoneti çaldın, değil mi? Bu yüzden mi kafama silah dayadın? Bu masum bir insanın izleyebileceği bir yol değil."

"Bilmiyorsun," dedi. "Bilemezsin. Sen de aynı şeyi yapardın."

"Eminim yapmazdım." Kavşaktaki trafik açılınca yola devam edip başka bir trafiğe girdim.

"Bir ofisin var, değil mi?"

"Neden?"

"Olması gerek. Bütün özel dedektiflerin ofisi vardır."

"Dünyadaki bütün özel dedektifleri tanımıyorum. Yarısı arabalarında çalışıyor olabilir. Ya da evde."

Namluyu enseme bastırdı. Kendine güveni artıyordu. Ama bu göreceli bir güvendi. Mezarlıkta yürüyen altı yaşında bir kızdan daha öz güvenliydi. Ama banka soyan bir adam kadar değil.

"Orada yalnız mı olacağız?" diye sordu.

"Evet." Şerit değiştirip başka bir rota izlemeye başladım. "Ama kahve pek iyi değil."

Yola devam ederken başka bir şey söylemedi. Ben de konuşmaya çalışmadım. Ona sessiz kalması, bir şeyler düşünmesi için zaman tanıdım.

Binanın arkasındaki park yerine girdim. Arabamı kendi yerime park ettim. Buraya park ettikleri için birkaç arabayı çektirdiğim zamanlar olmuştu.

"Şimdi ne yapıyoruz?"

"Nöbetçi güvenlik memuru var mı?"

"Burası banka değil."

Arka girişe yürürken benden uzakta duruyordu, ama kapıya varınca yanıma geldi. Duvarda eski teknoloji ürünü kart okutma birimi vardı. Kartımı okuttum. Metalin metalden ayrılırken çıkardığı mekanik sesin ardından kapı açıldı. ! li yakından takip ettiği için kapıyı yüzüne çarparak ondan kurtulma şansım kayboldu. '

"Kaç kat?" diye sordu.

"Ne kaç kat?"

"Hangi kattasın?"

"Sekizinci."

"Merdivenlerden çıkalım."

Asansörün düğmesine ïaten basmıştım ve kapılar açılmıştı. "Bu çok daha hızlı."

"Çok küçük."

"Klostrofobik misin?"

"Merdivenler nerede?"

"Bu tarafta."

Onu merdivenlere götürdüm. Hava soğuktu. İlk dört katı ikişer ikişer, kalanını teker teker çıkarken ayak seslerimiz yankılanıyordu. Sekizinci kata vardığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Koridorda yürürken kimseyi görmedik. Kahverengi değil, yeşil yapraklı saksı bitkileri; hiçbir şeyi temsil etmeyen, sadece renklerin ve şekillerin hoş bir şekilde bir araya getilmesinden oluşan yağlı boya tablolar vardı.

Ofisime gelince içeri girdik. Bruce arkasına uzanıp kapıyı kapattı.

"Otur ve ellerini masanın üstüne koy," dedi.

İstediğini yaptım, avuçlarımı o gün aldığım saatin üstüne koydum. Bruce bir müşteri gibi masanın karşısına oturdu.

"Ne kadar şey biliyorsun?" diye sordu.

"Ne hakkında?"

"Böyle yapma," dedi, bir elini koltuğun kenarına vururken diğeriyle silahı tutmaya devam ederek. Bütün sinirleri alınmış gibi sakindi artık. Mezarlıktan uzaklaşmak onu tedavi etmişti. Sanki son on beş dakika içinde bütün o şaşkınlık, korku, suçluluk hissi bir şekilde hizaya girmiş, birbiriyle geçinmenin bir yolunu bulup ona ne yapacağına dair harika bir fikir vermişti.

"Tamam, işte bildiklerim," dedim. "Henry Martinson mezarını kazdığımızı anladığın an endişelenmeye başladın. Buna rağmen yanımızda kaldın, ama gölden cesetler çıkmaya başlar

başlamaz kaçtın. O zaman her şey kaçınılmaz olmuştu. Arabadayken kızın adının Rachel Tyler olduğunu bilmeme şaşırdın. Kızları senin öldürdüğünü düşünüp düşünmediğimi sordun. İnsanları demedin, kızları dedin. Bu da demektir ki diğer cesetlerin kimlikleri belirlenince, onlara ait tabutlar bulununca, içlerinden kızlar çıkacağını biliyordun. Bunu yalnızca kadınları oraya sen koyduysan bilebilirsin."

Cevap vermedi. Bana öylece bakmaya devam etti. Eli biraz titriyordu. Gergin bakışlarının ardından hızla seçenekleri geçiyordu. Tetiğe basma seçeneğinde durmayacağını umuyordum. Belki başından beri planı buydu ve arabama bindiği andan itibaren bunu düşünüyordu. Silahı sabit tutmak için iki eliyle kavradı.

"Benden ne istiyorsun, Bruce?" Arkama yaslanıp kollarımı masadan çekmemek için iyice uzattım. "Söyle bana."

"Sigara istiyorum," dedi cebine uzanarak.

"Burada Sigara İçilmez kuralım var," dedim. Elini paketten çekerken şikâyet etmedi.

"Ben kimseyi öldürmedim," dedi, birkaç saniye titreyen ellerine bakarak. "Senin farklı düşündüğünü biliyorum, ama gerçek bu. Kanıtım var. Yatağımın altında. Seni oraya götürebilirim. Babamla konuşabilirsin. O gerçeği biliyor."

"Hı-hı."

'Ama seni oraya götürmeme izin vermezsin, değil mi?"

"Yok."

"Bana inanmıyorsun, değil mi?"

"Neden önce bana bazı ayrıntıları anlatmıyorsun?"

"Bunun bir anlamı yok. Bana asla inanmayacaksın. Bunu biliyorum."

"O zaman neden beni buraya getirdin? Neden bu konuşmayı yapıyoruz?"

"Ölmeleriyle benim bir ilgim yoktu. Hem de hiç. Ama onları gömdüm; buna mecburdum. O kızlar, bunu hak ediyorlardı. Ve artık, hayaletleri beni rahat bırakacak. Sen de beni ciddiye alacaksın." Silahı çevirip namluyu çenesinin altına dayarken kalbim deli gibi atmaya başladı. Bunu yapması silahı bana doğrultması kadar ürkütücüydü.

"Dur, dur," dedim. İlk içgüdüm uzanıp onu durdurmaktı, ama ellerimi masadan çekmedim. "Beni dinle, beni dinle, Bruce."

Silahı bir an gevşetti, onu anlamamak için aptal olmam gerekiyormuş gibi bana baktı. Kısacık bir an için ikimizin de ölmemesi için bir şans olduğunu hissettim. Ama bu yeterince büyük bir şans, yeterince uzun bir an değildi.

"Cesetleri neden mezardan çıkardın? O kızlar neyi hak etti?"

Bir an için kafası karışmış göründü, sanki doğru sözcükleri bulamıyordu. Sonra birden yüzü sakinleşti, gevşedi. Zihinsel bir netliğe ulaşmıştı. Bunun, kararıyla barışmış bir adamın netliği olduğunu anladığımda bir sonraki adımını engelleyecek bir şey söylemem ya da yapmam imkânsızdı.

"Saygınlıkları için," dedi. "Saygınlığı hak ediyorlardı."

Mermi sesi kulaklarımda çınladı. Pembe sis dağıldıktan, kemik ve beyin parçacıkları tepesindeki tavana yapıştıktan uzun süre sonra bile barut ve yanmış et kokusu almaya devam ettim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bu, hayatımın anıydı. Sizi asla terk etmeyen, zihninizden asla kaybolmayan bir an. Hatta tam tersi söz konusuydu. Renkler, görüntü ve ayrıntılar hafiflemediği gibi gittikçe güçleniyor, berraklaşıyordu; yıllar geçtikçe diğer anılar yavaşça kaybolurken bu an daha da güçlü hale geliyordu. Koku... pişmiş et kokusu, kanın bakırımsı kokusu, barut kokusu, bağırsaklarının boşalırken çıkardığı koku ve ter kokusu bütün havayı kaplamıştı. Sıcak hava ağzımı kurutup dilimi damağıma yapıştırmıştı. Bütün duyduğum, hiç kaybolmayacakmış, hatta gittikçe güçlenecekmiş gibi gelen çınlama sesiydi.

Bu hayatımın anıydı. Öylece oturup ileri bakıyor, her şeyi zihnime kazıyordum. Binada başka kimse olup olmadığını bilmiyordum. Silah seslerinin polise rapor edilip edilmediğini bilmiyordum. Kan, tavanda yoğun lekeler oluşturmuştu. Yer çekiminden etkilenmeden hareketsiz bir şekilde duruyorlardı. Bruce Alderman'ın cesedi de orada öylece duruyordu. Eli hâlâ silahın üstünde, silah hâlâ boğazındaydı. Gömleğinin önü temizdi, tek bir kan damlası bile yoktu. Saçları karışıktı, mermi kafatasında bir volkan şekli oluşturmuştu. Ve ikimiz de hareketsiz bir şekilde oturmaya devam edip birbirimize bakıyorduk. Benim için hayatımın anı, onun için ölüm anıydı. Zaman, fotoğraflardaki gibi donup kalmıştı.

Sonraki süreç yavaş yavaş başladı. Silahı tutmaya devam eden eli düştü. Bacağına çarpıp koltuğun kenarına kaydı; silah masaya çarpıp yere düştü. Başı öne düştü, çenesi göğsüne çarptı. Kafatasındaki mermi deliği bana bakan bir göz gibiydi. Sızan kan, bana göz kırpıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. Kan, gömleğinde bir göl oluşturdu. Tavandaki kan çözülmeye, başta sarkıt oluşturup yağmur gibi dökülmeye başladı. Halıya yumuşak bir şekilde damlayan kan bacaklarının önüne, ensesine, başının üstüne pıtır pıtır damladı. Benim omuzlarıma, kollarıma ve görmesi için hâlâ masanın üstünde duran ellerime damladı. Bruce yana kaykılmış bir şekilde kaldı. Ofis koltuğumda olanca ağırlığıyla otururken yavaşça öne kaydı. Hız kazanırken alnı sertçe masanın kenarına çarptı, gövdesi düşerken başı yukarıda kaldı. Bir an için dengede kalırken başının arkası neredeyse omuzlarına dokundu, yüzü ortaya çıktı. Boş gözleriyle bana baktıktan sonra yere düşmeye devam edip bir yığın halinde olduğu yerde kaldı. Beş saniye önce insan olan şey artık yoktu. Silahının üstüne devrilirken ben hâlâ oturmaya, seyretmeye, beklemeye devam ediyordum: Belki birisi gelip benim bile olmayan bir soruşturmanın sorgulamasını yaparsam başıma bunun geleceğini söyleyecekti.

Pembe sis yavaşça çöktü; kurşun kokusu hafiflemeye başlarken yerini idrar ve dışkı kokusu aldı; kulaklarımdaki çınlama yavaşça tiz bir gürültüye dönüştü.

Ağır ağır ayağa kalktım. Sanki ani bir hareket yapsam ayağa kalkıp intiharının başına bir de "cinayet" ekleyecekti. Masanın etrafından dolaşıp kanlara basmamaya çalışarak yanına gittim. Son sözlerini düşündüm. *Saygınlığı hak ediyorlardı.* Onu ciddiye almamı istemiş, başarmıştı. Tek sorun, hâlâ masum olduğuna inanmıyor olmamdı. Ofisimde kendini vurması masumiyetini

kanıtlamak için yapması gereken bir hareket değildi; bu daha çok akli dengesinin bozuk olduğunu gösteriyordu. Fırsatım olsa bunu ona söylerdim.

Çömelip elini omzuna koydum. Onu döndürmeden, fazla dokunmamaya çalışarak ceplerini yokladım.

Üzerinde adımın yazılı olduğu bir zarf vardı, ama ismimi yanlış yazmıştı. Zarfın içinde küçük bir anahtar vardı. Masama oturmak üzereyken masayı kaplayan kan sisini gördüm. Diğer ceplerini aradım. Araba anahtarlarını ve cüzdanım buldum; mendil, iki paket mide ilacı, kırık bir kalem ve benim kartvizitim çıktı. Hepsini olduğu yerde bıraktım.

' Ofis telefonum kanla kaplandığı için cep telefonumdan polisi aradım. Dedektif Schroder'ı istedim, ama Dedektif Landry'ye bağlandım. Onunla konuşmayı tercih etmezdim, ama fazla se-; çeneğim yoktu. Ona eski bir polis kaydı verirmiş gibi durumu anlattım. Sözlerimi bitirmeden önce kahve getirmesini istedim.

"Tanrım, Täte, bu benim ilk cinayet davam değil," dedi.

"İntihar demek istiyorsun herhalde."

"Evet. Her neyse." Telefonu kapadı.

Koridorda yere otururken ceketimdeki kanla duvarı lekelememek için duvarla arama bir yastık koydum. Bruce'un bana söylediklerini düşündüm. İnsan suçlu olduğunu kabul etmiyorsa kendini neden öldürürdü? O-kızları gömdüğüne, ama ölümleriyle bir ilgisi olmadığına nasıl inanabilirdim?

, Za¡rfi cebimden çıkardım. Anahtar, gördüğüm diğer anahtarlardan biraz farklı görünüyordu. Ne anahtarı olduğunu anlayamadım. Üzerinde bir işaret, rakam, harf yoktu. Bir evin, posta kutusunun, kasanın ya da teknenin olabilirdi; her şeye ait olabilirdi. Bugün birilerinden aldığım şeylerden bir tanesiydi.

o da. Yüzük hâlâ cebimdeydi, saat de masamda. Ofisime geri dönüp saati bir torbaya koyup cebime attım. Burası artık bir olay yeriydi ve zor sorularla karşılaşmak istemiyordum.

Geldiklerini duyduğumda hâlâ ofisimdeydim. Asansör çınladı, kapılar açıldı, Landrytyle birlikte beş polis memuru koridora çıktı. Daha sonra fotoğraf çekmek, sorgulamak, belgelemek ve incelemek için başkaları da gelecekti. Mezarlıktaki olay yeri elimden alınmıştı, ama burası benimdi.

Kapı eşiğinde durup bekledim. Geçmişte bu adam ve kadınların çoğuyla çalışmıştım, ama bana yabancıymışım gibi bakıyorlardı. Selamlan kısaydı, koridora çıkıp beklemem söylendi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gece sürüp gidiyordu. Ofisim, siyah yazılı sarı bantla kuşatılıp bana ve bütün dünyaya karşı karantinaya alınmıştı. Adli Tıp'tan gelen beyaz naylon tulumlu çocuklar içeride yavaşça çalışıyor, hayati ipucu mikroskobik olabilir diye her santimetrekareyi araştırıyorlardı. Kimse benim üzerimi aramaya kalkmamıştı, ama barut izi olup olmadığına bakmak için ellerimi incelemişlerdi. Üzerindeki kan tozu yüzünden ceketimi de almışlardı. Hiç endişeli değildim, çükü kanıtlar her şeyin benim söylediğim gibi olduğunu gösterecekti. Başka türlüsü olamazdı. Ertesi gür. gelip her şeyi değerlendirdiklerini ve silahı Bruce'un çenesine benim dayayıp tetiği çektiğim sonucuna vardıklarını söyleyemezlerdi.

Bu kesin bir intihar vakasıydı, ama açıları ve kan desenlerini incelemek için ayırdıkları süreye bakılırsa o kadar da kesin olmayan bir intihar vakasıydı. En azından öyle görünüyordu. Konu ben olduğum için incelemeleri bu kadar uzun sürüyordu. Bana, onlardan biri olduğum zamanki kadar güvenmiyorlardı. Bir yabancı olarak bana şüpheyle bakıyorlardı ve bunun için suçlanması gereken tek kişi bendim. İki yıl önce farklı bir adamdım. Çok farklı bir adam.

Sorular bir süre sonra tekrarlanmaya başladı. Sözler biraz değişti, ama hepsi aynı konu etrafında dönüp duran sorulardı. Bu, hızla sıkıcı hale gelen ve suçun bir dereceye kadar bana

I: olduğunu ima eden bir konuydu. Ama suç bende değildi, fezarlık bekçisini arabama zorla bindirmemiştim. Onu buraya gelmesi, beynini ve kemiklerini ofisime saçması için ben zorlamamıştım.

Sonunda bana eve gitmemi söylediler. Bunun için ne kadar mutlu olduğumdan emin değildim, ama alternatifin ne olduğunu bilmiyordum. Burada kalıp seyretmek olurdu herhalde, ama seyredecek fazla bir şey yoktu. Yalnızca bazı adamlar benim gibi adamların yapacak sabrının olmadığı sıkıcı işleri yapıyorlardı. Çalışma saatleri olsaydı, dışarıda cesedi görmek için birbirinin üstüne çıkan seyirciler olabilirdi, ama ben cesedi zaten görmüştüm. Hatta daha fazlasını yapıp ondan bir şey çalmıştım.

"Son bir şey," diye seslendi Landry, ben merdivenlere giderken.

Döndüm, ama elimi merdivenin kapısından çekmedim. Landıy benim en büyük hayranlarımdan biri değildi. Bir zamanlar birbirimize benziyorduk, ama onun hayatı işi haline gelirken ben her şeyi dengede tutmaya çalışmıştım. Benimle aynı yaştaydı, ama iki yıldan beri pek güzel yaşlanmamıştı. İyi görünmüyordu. Sigara dumanı ve kahve kokuyordu.

"Ne aldın?" diye sordu.

"Ne?"

"Masandan. Üç nokta var. Üç yer hariç her yere kan sisi çökmüş. İzlerin ikisi senin ellerine ait. Tabii bu iyi bir şey, çünkü tetik çekildiğinde ellerinin nerede olduğu gösteriyor. Ama masada başka bir şey daha varmış. Çok daha küçük bir poşet."

"Anahtarlarım."

"Anahtarların gibi değil."

"Çok fazla şey oldu. Bilmiyorum. Belki de telefonumdu."

"Telefonuna benzemiyor. Üstünü ararsam başka bir şey bulur muyum?"

"Ne demek istiyorsun, Landry?"

"Bir şey demek istemiyorum. Yalnızca senin olay yerinden bir şey çalmana neden olacak kadar önemli olan şeyi merak ettim."

"Ben hiçbir şey çalmadım ve zaten burası benim ofisim. Buradaki her şey bana ait."

"Her şey değil," diyerek Bruce Alderman'ın koyu renk kanvas torbayla dışarı çıkarıldığı ofisime baktı.

Dışarıda tekrar yağmur yağmaya başlamıştı. Saat neredeyse sabahın ikisiydi. Arabamın içi hâlâ nemliydi, ama en azından arkada bana silah doğrultan kimse yoktu. Giysilerimdeki kanın bulaşmasını önlemek için ambulanstan aldığım örtülerden birini koltuğuma örttüm. Eve doğru yola çıktım. Yanından geçtiğim fahişeler ve evsizler bana baktı. Bir sonraki yemekleri, içkileri, işleri, yani kurtuluşları ben olabilirdim.

Evim öyle gösterişli bir yer değil, banliyönün ortasındaki sıradan evlerden biriydi. İnsanlar burada yaşıyor, hayatlarını burada geçiriyor, küçük insanlar yapıp büyük *mortgage'lar* ödüyor ve güya, *güya* her şeyi doğru yaparlarsa kötü bir şey olmayacağına inanıyordu. Ne gariptir ki evimin dışına park etmiş bir araba vardı. Girişi kapadığı için ben garaja giremiyordum. Tartışmak için fazla yorgun olduğumdan minibüsün arkasına park edip aşağıya indim. Minibüsün kapıları hemen açıldı. Bir spot ışığı yandı, bir adam omzunda kamerasıyla sağ tarafıma dolaştı, saçları omuz hizasında bir kadm soluma geldi. Parlak ışık ağır makyajını vurguluyordu.

"Yorum yok," dedim, kameraman uygun bir pozisyon alıp muhabir mikrofonunu yüzüme sokamadan önce.

"Casey Horwell," dedi. "TVNZ haber, yalnızca birkaç kısa sorumuz olacak."

"Yorum yok," dedim. "Minibüsünüzü çekebilir misiniz? Yolu kapatıyorsunuz."

"Gömülü Cinayetler davasının şüphelisi Bruce Alderman'ın bu gece ofisinizde öldüğü bilgisini aldık."

Bu dava için *Gömülü Cinayetler* adını bulmalarının ne kadar sürdüğünü merak ettim. Acaba yarın başka biri daha iyi bir isim bulacak mıydı?

Casey Horwell, mikrofonu yüzüme uzattı. Onu haberlerden tanıyordum. Bir yıl önce asla açıklamaması gereken bir bilgiyi, kendi yorumunu da katıp açıklayarak bir soruşturmayı mahvedince kariyeri inişe geçmişti. Sonuçta masum bir adam halkın gözünde küçük bir çocuğa tecavüz etmekten suçlu bulunmuştu. Yayının yapıldığı gece adam içindeyken evi yanıp kül olmuş, adam üçüncü dereceden yanıklarla kurtulmuş, ama kız arkadaşı yanmıştı. Sanırım bu gece Horwell kariyerini yeniden tırmanışa geçirmek istiyordu.

"Yorum yok," dedim.

"Bu sizi fazla ileri götürmez," dedi.

"Minibüsünüzü çekmeniz gerekiyor."

"Bugünkü olayla ilginizi anlatabilir misiniz?"

"Hayır."

"Artık polis değilsiniz. Neden mezarlıktaydınız?"

"Yorum yok."

"Bruce Alderman dört saat önce öldürüldü, ama siz eve geliyorsunuz. Bu nasıl oluyor?"

Ona neredeyse Bruce'un öldürülmediğini, kendini öldürdüğünü ve arada büyük bir fark olduğunu söylüyordum.

"Nasıl oluyor da hâlâ dava alabiliyorsunuz?" diye sordu. "Özellikle bu tür davalar. Bütün polislerin sizden nefret ettiğini duydum."

"Merkezde hâlâ birkaç arkadaşım var," dedim, "yardım etmek için ellerinden geleni yapıyorlar."

Gülümsedi. Nedenini anlamadım. "Eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır."

"Uzun bir gün oldu herhalde."

"Öyle."

"Herkes için uzun bir gün oldu. Sizin için özellikle zor olmalı."

"Minibüsünüzü çekebilir misiniz artık?"

"Elbette. Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Dedek... yani Bay Täte."

Kameranın ışığı söndü. Casey Horwell bana birkaç saniye baktı. O gülümseme hâlâ yüzündeydi, sonra dönüp minibüse bindi- Birkaç saniye sonra da minibüs yola çıktı. Tekrar arabama binip garaj yoluna park ettim. Garaja giremeyecek kadar yorgundum.

Evimde üç yatak odası vardı, ama yalnızca biri kullanılıyordu. Kızımın odası hâlâ bir gün eve dönecekmiş gibi duruyordu. Bunun ne kadar sağlıklı olduğunu bilmiyordum. Gerçi umurumda da değildi. Eğer karım burada olsaydı, belki değişiklik yapmak için bir karar verebilirdi, ama karım burada değildi.

Patricia Tyler'ın kızının odasını aynen saklaması gibi bir şeydi bu. Zamandan bir enstantane. Hayat böyle bir şeydi galiba.

Müzik setine bir CD koyup bir bira aldım. Telesekreterimin düğmesine basıp verandaya çıktım. Annem aramıştı. Günümün geri kalanının nasıl geçtiğini ve neler olduğunu soruyordu. Yarın onu aramayı zihnime not ettim.

Hava biraz ısınmıştı. Puslu yağmurda verandada biraz oturup geceye baktım. Bira sinirlerimi yatıştırırken müzik dinlemeye devam ettim. Emily yattıktan sonra Bridget'la bir süre burada otururduk. Hava soğukken rüzgâra karşı korunaklıydı, ama rüzgâr sıcakken ters yönden eser ve verandaya ulaşırdı. Ben yavaşça biramı yudumlarken o yavaşça şarabını yudumlar, günümüz hakkında konuşurduk. Ona her zaman her şeyi anlatabileceğimi hissederdim, ama eve getiremeyeceğim davalar olurdu. Bu davalar benim zihnimde kalırdı; onun zihnine girmelerini istemezdim. Geçmişlerimiz ve geleceğimiz hakkında konuşurduk; daha büyük bir eve taşınma planlarımız vardı. Başka çocuklarımız olsun mu diye konuşurduk. Burada oturup güler, plan yapar ve tartışırdık.

Yağmur azalırken gökyüzü biraz açıldı; bulut örtüsünün arasında bir boşluk oluştu. Bir an için ay görünüp soluk ışığıyla saatimi aydınlattı. Gece ilerliyordu. Emily'nin kızıl renkli erkek kedisi Daxter sürgülü kapıdan çıkıp kucağıma atladı. Ben çenesini okşarken mırlamaya başladı. Emily öldüğünde Daxter yalnızca altı aylıktı ve kedilerin insanları hatırlayıp hatırlamadıkları sorusunun cevabı, Daxter'in yalnızca Emily'nin yatağında uyuması ve zaman zaman gözlerinde karımmkiyle aynı bakış olmasıydı; sanki artık orada olmayan bir şeyi arıyordu.

Birayı bitirip içeriye yöneldim. Daxter'in çanağına mama ve su koydum. Minnettar görünüyordu. Kızımın yatak odasının

önünden geçtim, ama içeri girmedim. Bunun bir anlamı yoktu. Bir duş alıp Rachel Tyler'ı düşündüm, ama son saatinin nasıl olduğunu aklıma getirmemeye çalıştım. Ölü mezarlık bekçisi Bruce'un masum olduğunu hayal etmeye çalıştım, ama fazla başarılı olamadım. Sonra Casey Horwell'i düşündüm. Elimde olmadan, herkesin benden nefret etmesi konusunda söylediklerinde gerçek payı olup olmadığını merak ettim.

Sonunda yatmaya gittiğimde, Daxter, Emily'nin yatağında uyuyordu. Karanlıkta uzanıp ölü ailemi, onları bu hale getiren adamı düşündüm. Bu ortalama sokaktaki bu ortalama evde kötü bir şeyin hiç olmamış olmasını diledim, ama bunun için zaten çok geçti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bütün sabahı uyuyarak geçirdim, ki bu, davaya başlamak için hiç iyi bir yol değildi. Cep telefonuma baktığımda kapanmış olduğunu gördüm. Gölde yüzmek, üzerinde sandığımdan çok daha kötü etki yapmıştı. Telefonu biraz sallayıp muhafazasını esnettim. Pilini çıkarıp fişe taktım, ama bir şey olmadı. Kaç kişinin bana ulaşamadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Christchurch ve teknolojinin birlikteliği, içki içip araba kullanmak gibi bir şeydi: Birbirleriyle uyumlu değillerdi, ama bazıları yine de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu. Buradaki her şey eski görünüyordu ve çoğunlukla da öyleydi. Geçmişte yaşayan insanlar, yaşı yüzden fazla olan binalara tarihsel değerler biçiyor ve onları doğadan koruyorlardı. Yatırımcılar gelip bu binaların yerine yenilerini dikemiyordu. Burası kasvetli havada daha da soğuk görünen, soğuk görünümlü bir şehirdi. Her şey çok eski görünüyordu. Fahişeler bile elli yaşında gibiydi. Bisiklet üzerindeki bir tinercinin ağzından, bisikletin gidonunda asılı olan torbaya doğru mukavva bir boru uzanıyordu. Genç, birçok işin aynı anda yapıyordu.

Daha sabahın on biriydi, ama alışveriş merkezinin otoparkında park yeri bulmakta zorlandım. Gençlerin yarıştırdığı Skyline'ın yanına sıkıştım. Araba pahalı görünümlüydü ve sahibinin bir işi olduğunu düşündürüyordu, ama eğer hafta içinde benimle

aynı saatte buraya gelmişse bir işi yok demekti. Ya da belki de özel dedektifti. Bir Telekom mağazasına girdim. Karşıdaki kuaförle, ona gösterdiğim telefondan daha fazla ilgilenen satıcıyla muhatap oldum; kuaför kıza bakınca onu suçlayamadım.

"Bunu tamir ettirmektense yenisini almak daha iyi. Üstelik birkaç hafta telefonsuz kalacaksınız. Ne yaptınız buna?"

"Banyoya düşürdüm."

"Evet, öyle görünüyor Neyse, bu şeyin modası geçmiş zaten."

"Daha on sekiz ay önce aldım."

"Evet, dediğim gibi modası geçmiş."

Bana bir sürü telefon gösterdi. Kafamı fazla karıştırmayacak gibi görünen bir tanesini aldım. Tezgâhtar telefonu eski numarama göre ayarladıktan sonra aktif hale geçmesinin bir iki saat süreceğini söyledi.

"Sizi nereden tanıyorum?" diye sordu, bana kredi kartımı geri verirken.

Omuz silktim.

"Hiçbir Fikrim yok."

Yavaşça başını iki yana salladı. "Sizi gördüğüme eminim," dedi.

Bundan ben de emindim; herhalde dün ambulansın arkasında otururken çekilen görüntüleri görmüştü. İşimizi bitirince kuaförü seyretmeye devam etti.

Polis merkezi, modası inşa edildiği yıl geçmiş olan on katlı beton bir binaydı. Caddeye park edip parkmetreye para attım. Merdivenlerden çıktım. Zemin katta fazla bir şey yoktu, yalnızca şikâyette bulunmak için kuyrukta bekleyen birkaç kişi vardı. Girişte imza attım; üst katta bekleniyor olduğum için bu işlem çok basit oldu. Yukarı düğmesine bastım, az sonra

asansör geldi. Dördüncü katın düğmesine bastım, asansör birinci katta durdu. Yanıma biri bindi. Tulumlu, otuz yaşlarında, kova ve paspas taşıyan biri.

"Ben temizlikçiyim," dedi. Bütün dişlerini göstererek güldü. Ben de ona gülümsedim. Asansör dördüncü katta durdu, kapısı açıldı. Peşimde temizlikçiyle asansörden indim. Birkaç adım attıktan sonra Carl Schroder bizi gördü.

"Kahve ister misiniz, Dedektif Schroder?" diye sordu temizlikçi.

"İstemem, Joe. Ama teşekkürler."

Temizlikçi uzaklaşırken arkasından bir süre bakıp Carl'a döndüm. Onu yıllardır tanıyordum. Eski günlerde birlikte çalışmış, aynı problemlerle uğraşmıştık. Eskiden çok iyi arkadaştık, ama artık beni burada istemediği belliydi. Beni üzerinde bir sürü form olan bir masaya götürüp imzalamamı istedi. Bana olay yerinin boşaltıldığını söyleyince soruşturmanın nasıl gittiğini sordum. Yâlnızca iyi gittiğinden başka bir şey söylemedi. Bu da ya bana bir şey söylemek istemediği ya da işlerin kötü gittiği anlamına geliyordu.

"Üzgünüm, Täte, ama sana bilgi verecek zamanım yok. O cesetleri bulmak için daha kötü bir zaman seçemezdin."

"Kimin için? Onlar için mi sizin için mi?"

Derin bir şekilde iç çekti. "Şu lanet olası Oymacı davası. Tanrım, biz her adım atışımızda adam iki adım atıyor sanki. Neler olduğunu bilmiyorum, ama uğraşıyoruz işte. Adam sayımız o kadar az ki. Bilmiyorum, ama daha fazla adam gücüne ihtiyacımız var. Bu kadar basit."

"Bana iş mi teklif ediyorsun?"

"Bu iyiydi, Tate: Hatırladığımdan daha komiksin. Özellikle şu dün geceki performanstan sonra."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hata yapıyorsun. Kötü görünüyor, dostum, çok kötü. Merkezdeki arkadaşlar, ha? Tanrım, bunu neden söyledin ki?"

"Sen ne..." Birden anladım. Elimi yüzümde gezdirip çenemi çimdikledim. "Tanrım."

"Ya. İşte onda haklısın."

"Beni tuzağa düşürdü, değil mi?"

"Görmek istersen bir kopya var. Medya odası boş."

Medya odası, hiçbiri şişman değilse dört kişiyi alacak genişlikteydi. Duvarlarda bilgisayar ve monitörler vardı. Takip edilen vakalarla ilgili haberler veri tabanının bir parçası olarak kaydediliyordu; yayınlananlar bilgisayarlara depolanıyordu. Schroder filmi orada görmüştü.

"Bu sabah haberlerinde çıktı," dedi. "Yedide, sekizde, dokuzda gösterdiler. Ellerinde başka bir şey yoksa on ikide de gösterirler."

Arabamın yanından gazetecilere doğru ilerliyordum. Onların bakış açısına göre beni filme almak için daha iyi bir zaman seçemezlerdi. Benim bakış açıma göreyse daha kötü bir zaman olamazdı. Gömleğimde ve yüzümde kan vardı. Saçlarıma da kemik ya da beyin olduğunu sandığım bazı parçalar yapışmıştı. Tenim solgun ve sarıydı, gözlerimin altında mor halkalar vardı. Tabutta bulunanlardan biriymiş gibi görünüyordum. Telefon mağazasındaki adamın beni nereden hatırladığını şimdi anlıyordum.

Gazeteci benimle konuşuyor, ben karşılık veriyordum, ama benim söylediklerim duyulmuyordu, çünkü konuşma sessiz ve-

riliyordu. Görüntü evimin önünden mezarlığa doğru değişirken bir tek alttaki Casey HorwelPin sesi duyuluyordu.

...eskiden Christchurch polis merkezinde dedektifti, ama son iki yıldır özel dedektif olarak çalışıyor. Bizimle evinin dışında konuşmayı teklif etti ve bize davayla ilgili bazı gelişmeleri anlattı, ama neden eve geldiğini ve Bruce Alderman'ın ölümüyle ilgili soruşturma tamamlanana kadar neden gözaltında tutulmadığını sorduğumuzda nasıl cevap vereceğini bilemedi.

Ben hâlâ konuşurken görünüyordum, ama sesim yoktu. Yalnızca minibüsü çekmelerini, yorumum olmadığını ve onlardan kurtulmak için bir iki şey daha söylüyordum, ama derin bir sohbete girmiş gibi görünüyordum. Ben görüntüden kaybolurken Casey Horwell görüntüye giriyor, minibüsün önünde konuşmaya devam ediyordu. Eminim köşeyi döndükten sonra kenara çekip onu kayda almışlardı.

İki yıl önce Thedore Tate'in kızının ölümüyle bağlantılı olan adam ortadan kayboldu ve *bir daha görünmedi. Soruşturma hâlâ açık olsa da kimse gerçekten neler olduğunu öğrenmek için bir çaba harcamıyor gibi. Adamın ortadan kayboluşu Dedektif Tate'in polislikten çıkarılmasına neden oldu. Dün gece Bruce Alderman, Theodore Tate'in ofisinde hunharca öldürüldü ve görünüşe göre Täte yine salıverilmiş görünüyor. İnsan elinde olmadan böyle bir adamın yaptıkları yüzünden sorumlu tutulmak yerine hâlâ sokaklarda olmasını hangi güçlerin sağladığını merak etmeden duramıyor...*

Görüntü tekrar bana dönüyor, ben hâlâ arabamın yanında dikiliyordum. Duymadan önce ne geldiğini biliyordum. O sözler geliyordu. Benim sözlerim. Horwell bu sözleri mükemmel bir yere yerleştirmişti.

Merkezde hâlâ arkadaşlarım var, ellerinden geleni yapıyorlar.

Görüntü durunca Schroder monitörü kapattı.

"Bu saçmalık, Cari."

"Sence ben bunu bilmiyor muyum? Horwell umut vaat eden bir kariyeri mahveden ve şimdi onu geri almak için her dala tutunan klasik bir vaka. Ama sen hata yapıyorsun, Täte. İki yıl önce bu hatayı asla yapmazdın. Ve ne söylediğinin bir önemi yok; kadın seni suçlu gösteriyor be adam, üzerinde onca kanla arabandan inmen bile... bir canavar gibi görünüyorsun. Hâlâ polis olsan üzerimize yağacak pisliği düşünebiliyor musun?"

İçimde biriken öfkeyi hissedebiliyordum. "Biliyorum, biliyorum," dedim. Cari, öfkelenmek için doğru insan değildi. Her şeyi mahveden bendim. "Ama ne yapmam gerekiyordu? Arabayla önlerinden geçip eve bile gitmemem mi?"

Benimle asansöre doğru geldi. "Tam da öyle yapmalıydın. Bu hiç aklına gelmedi mi?"

"Dava hâlâ sende mi?" diye sordum.

"Landry kontrolü ele alıyor. Ben hâlâ Oymacı üzerinde çalışıyorum."

"Sudaki kadının kimliğini tespit etti mi?"

"Evet. Geçen hafta ölüp gömülen yaşlı bir kadın."

"Ya tabutu? Kimliğini tespit ettiğinizde tabutun, ezardan çıkardınız, değil mi? İçinde ne vardı?"

"Bence bunun cevabını zaten biliyorsun."

"Bruce Alderman'ın söylediği bir şey."

"Evet. Altı gün önce kaybolan bir kız bulduk."

"Kimmiş?"

"Ah, bir bakayım, adı neydi... ah, dur bir dakika. Sen artık burada çalışmıyordun, değil mi?"

"Ve Henry Martinson tabutunda da bir kız vardı, değil mi?"

Başını salladı. "Bütün bunları biliyorsun zaten, Täte. Şu anda öğreniyormuş gibi yapmayı bırak."

"Kimliğini belirlediniz mi?"

"Neredeyse. Geçen hafta kaybolan kız hakkında bildiklerimizi toplayıp aynı varsayımda bulunuyoruz. Henry Martinson tabutundaki kızın, Henry Martins gömüldüğü sıralarda öldüğünü düşünüyoruz."

"İyi bir varsayım."

"İyi, ama henüz doğrulanmamış."

"Ya diğer ikisi?"

"Diğer ikisini tanımlamak çok zor olacak. Sırf iş olsun diye tabutları çıkarmaya başlayamayız."

Asansör geldi, kapıları açıldı. Kıpırdamadım.

"Bir fark yaratabilirdik," dedim.

"Ne?"

"İki yıl önce. Unuttun mu?"

İfadesiz bir şekilde birkaç saniye baktı bana. Sonra yavaşça başını salladı. "Biliyorum," dedi.

"Daha çok kız bulacaksın."

Bir şey söylemedi. Bunu biliyordu.

"Bir fark yaratabilirdik," diye tekrarladım.

Asansörün kapıları kapanırken Schroder olduğu yerde dikilip bana bakmaya devam etti.

Ofisime gitmek yerine morga yöneldim. Tracey yüzüğü çaldığını fark etse şimdiye kadar ararda, diye düşündüm.

Beni görünce biraz telaşlandı. Pek memnun görünmüyordu. Mezarlıkta konuştuğum Adli Tabip Sheldon West de öyleydi. Ama

ona iki saat boyunca etrafında dolaşıp aynı soruları sormama izin vermek yerine bana yardım ederse işlerin çok daha hızlı yürüyeceğini söylediğimde Tracey istediğimi vermeye yanaştı.

"Gerçek bir baş belasısın," dedi.

"Yalnızca benimle biraz daha fazla zaman geçirmen gerekiyor, o kadar. Beni biraz daha iyi tanıman."

"Seninle daha az zaman geçirmem gerekiyor, Theo. Bu yüzden sana göstermeyi kabul ediyorum. Ah, bu arada, dün gece çok iyi bir iş çıkarmışsın. TV'de bir iş bulmayı denemelisin."

"Çok komik."

Rachel Tyler'ı devasa metal çekmeceden çıkarıp sanki müşterisine ölmenin güzel yollarını anlatan Ölüm'müş gibi konuşmaya başladı.

"Ölüm zamanını bulmak zor, ama iki yıl önce gibi görünüyor," dedi. "Bu da Henry Martinson öldüğü zamana denk geliyor. Kızın onun yerine gömüldüğünü tahmin ediyorum, ama tabuttaki kürek izleri önce Henry Martins'in gömüldüğünü gösteriyor. Neyse, Henry Martins gömüldükten kısa bir süre sonra kız onun tabutuna konulmuş. Kimliğini belirlemeye yaklaştık. Landr/nin elinde bir isim var; yalnızca diş kayıtlarıyla doğrulamayı bekliyoruz."

Tracey'ye onun kim olduğunu zaten bildiğimi söylemenin bir anlamı yoktu. Bu yalnızca başka sorulara neden olacaktı. Schroder kızın kimliğini kesin olarak doğrulayıp ailesiyle konuşur konuşmaz bu sorular bana yöneltilecekti. Rachel lyier'ın annesi dün umuda kapı açmıştı. Bugün kapayacaktı.

"Bir şey biliyorsun, değil mi?" İnce bir çizgi halindeki dudakları yara izi gibi duruyordu.

"Nasıl ölmüş?"

"Kim o, Theo?"

"Ölmek için çok genç biri."

"Hep öyle değil midir?"

"Bilmiyorum. Belki." Başka bir masaya baktım. Yüz yaşındaki o binalar inşa edilmeye başladığında bile hayattaymış gibi görünen bir adam yatıyordu. Onun da ölmek için çok genç olduğunu düşünüp düşünmediğini merak ettim. Yoksa bir an önce ölmeyi mi istemişti? "Ama ona yardım edeceğim. Nasıl öldüğünü söyler misin?"

"Kötü bir şekilde. Ama sanırım sen bunu tabutu açtığımız anda anladın. Dil kemiği kırılmış. Boğularak öldürülmüş."

"Cinsel saldırı var mı?" •

"Bunca zaman sonra bunu anlamak imkânsız."

"Öldükten sonra giydirilmiş, değil mi? Bu sana ne anlatıyor?"

"Bana bir şey anlatmıyor Yalnızca ima ediyor."

"Saygınlık."

"Ne?"

"Bruce Alderman'ın dün gece söylediği bir şey. Hâlâ anlamaya çalışıyorum."

Tracey omuz silkti. "Bu benim alanımın dışında bir şey, Theo."

Göğsünde devasa bir Y kesiği olan mumyalaşmış Rachel Tyler'a baktım. Kesiği tekrar dikmenin bir anlamı yoktu, çünkü geriye kalan şey neredeyse iskeletten ibaretti. Artık bir insan gibi bile görünmüyordu. Yalnızca bir kabuktu. Bir ağaç kabuğu. Kaldırımın kenarına doğru tekmeleyip, çöpe atacağınız bir şey. Eğer bunu ona Bruce yaptıysa, dün gece çok ucuz kurtulmuştu. Ben kafasına bir mermi sıkmaktan çok daha fazlasını yapardım.

"Başka bir şey?" diye sordum.

"Ne bekliyorsun?"

"Bilmiyorum. Yardımı olacak bir şey sanırım."

Tracey hafif bir kahkaha atıp Rachel'ın üstünü örttü.

"Üzerinde bir şeyle bulunsa daha fazla şansımız olurdu herhalde. Ne bileyim; bir mücevher filan. Hatta bir yüzük."

'Ya diğer kız? Schroder elinde bir kız daha olduğunu söyledi."

"Bunu söyleyemem."

"O da mı boğulmuş?"

"İyi şanslar, Theo. Bir parçam, bunu ona yapanı polisten önce bulmanı diliyor. Bir parçamsa hiç denememeni."

Bruce Alderman'ın cesedinin önünden geçtim. Bir çelik masanın üstünde çıplak yatıyordu. Çenesinin altında bir delik vardı, bir tane de başının üstünde. Silahı nereden bulduğunu ilk kez merak ettim.

Asansörün düğmesine bastım. Kapılar açılınca Landry karşımdaydı. Takım elbisesi onunla uyumuş gibi kırışıktı ve dün gece onu gördüğümden beri tıraş olmamıştı. Yanında Sidney Alderman vardı. Solgun görünüyordu; gözleri bir şey arıyormuş gibi ileri geri gidip geliyordu. Arkama doğru baktı. Sonra biraz daha odaklanır, kime baktığını anlar gibi oldu. Alkol kokusuyla birlikte ileri atıldı.

"Seni lanet olası," diye bağırdı çeneme bir yumruk savurarak. Ama ben bir adım geri çekildim. Landry, Alderman'ın gömleğini yakalayıp dengesini bozdu. Alderman'ın önce yumruğu, sonra yüzü duvara çarptı. "Oğlumu öldürdün!"

"Bu kadarı yeter," diye bağırdı Landry.

"O benim oğlumu öldürdü!" Alderman duvardan uzaklaşmaya çalıştı, ama Landry buna izin vermedi. Parmak eklemleri kanıyordu. "Neden hapiste değil? Haberleri gördüm, seni orospu çocuğu, ne yaptığını gördüm."

"Ben oğlunu öldürme..."

"Täte, neden bize bir iyilik yapıp lanet olası asansöre binmiyorsun?"

"Kahrolası katil!" diye bağırdı Alderman. Sonra çok daha sessiz bir şekilde, "Neden onu durmadan salıveriyorsunuz?" diye sordu.

Bağrışmalar yüzünden iki adli tabip de koridora çıkmıştı. Sheldon rahatsız görünüyordu. Şiddet artacak ve onu da içine alacaktı. Tracey ise düş kırıklığına uğramış gibiydi.

"Asansöre bin, Täte," diye tekrarladı Landry.

Asansörün kapıları kapanırken, "Sen ölü bir adamsın," diye bağırdı Alderman tekrar. "Beni duyun mu? Ölü bir..."

Gerisini gerçekten duydum mu, yoksa zihnim boşlukl ırı mı doldurdu, bilmiyordum.

Kendimi Alderman'ın yerine koyarak ofisime gittim. Kötü bir hisle onunla aynı sonuca varacağımı düşündüm. Ona oğlu için işlerin zor olacağını söylemiştim. Ve gece oğlu ölmüştü. Üstelik ben ertesi sabah bir katil gibi görünerek bütün haberlere çıkmıştım.

Ofise geri dönünce dün geceki gösteriyi kaçıran ve günlük drama depolarını, koridordan geçerken beni seyrederek doldurmaya çalışan seyircilerle karşılandım. Bana sorular sordular. Üstümün başımın hâlâ kanla kaplı olmaması canlarını biraz sıkmıştı. Kapımda polis bandı vardı. Koparıp top yaptım, içeri girip kapıyı seyircilerimin yüzüne kapattım. Tek düşünebildi-

ğim bu insanların kaçının haberleri gördüğü ve fark edilmek için umutsuz taktikler deneyen umutsuz muhabirim sayesinde tetiği benim çektiğime inandığıydı.

Ofisimin kokusu midemi bulandırdı. Oturmadan önce sandalyeme havlu ve gazete serdim. Kâğıt mendilden bir parça koparıp yuvarladım, burnumu tıkadım. Cep telefonumu şarja taktım, ama hâlâ bağlanmamıştı. Ofis telefonumu kullanılabilecek hale gelene kadar ıslak mendille temizledim. Sigorta şirketimi aradım. Hayat sigortam, ev sigortam, araba sigortam vardı, ama bu tür bir sigortam yoktu. Eğer bir boru patlasa ya da halı yansa, sigorta şirketi topa giriyordu. Ama konu pis bir intihar olunca bunu bilmek bile istemiyorlardı. Telefonu kapatıp rehberi açtım. Hiç aramak zorunda kalmadığım, ama yıllardır çalıştıklarını bildiğim bir numarayı aradım. Temizlik ekibi hemen geleceğine söz verdi. Ofis koltuklarım gibi temizleyemeyecekleri eşyaların yerine yenisini koyacaklardı.

Telefonu kapatınca Bruce Alderrrîan'ın oturduğu koltuğa döndüm. Sonra yavaşça ayağa kalkıp sanki hâlâ orada yattığını görmeyi beklermiş gibi masanın üstünden yere baktım. Yalnızca bol miktarda kan vardı $rk ima yaslanıp rehberi karıştırdım. Aradığım ilk numara yanlış Martins'ti, ama ikincide doğrusunu buldum. Laura Martins cevap verdi.

Kim olduğumu açıklayınca Henry Martinsin kızı beni hatırladı.

"Demek artık farklı düşünüyorsunuz," dedi. "Ve bir adam daha öldü. O cadı öldürdü onları," dedi, üvey annesini kastederek. "Haberlerde bir tek sudan çıkan cesetler ve ölen mezarlık bekçisi var. Ya babama ne oldu? Neden ondan bahsedilmiyor?"

"Şimdilik isimleri rpedyadan gizliyorlar," dedim. "Herkesin kimliğini tespit edene kadar buna mecburlar."

"Neden benim babam? Neden onu çıkarıp göle atmışlar? Neden başka birini değil?"

"Bu yalnızca rastgele bir seçim. Kızın öldüğü gün, babanızın cenaze töreniyle aynı zamana denk gelmiş."

"Demek rastgele bir seçim? Kötü istatistik gibi bir şey?"

Onu tatmin edecek bir cevap yoktu, bu yüzden cevap vermeden üstüne gittim.

"Babanızın bir saati var mıydı?"

"Evet."

"Onunla mı gömüldü."

"Ben... ben emin değilim. Belki. Gerçekten bilmiyorum."

"Tamam. Ne tür bir saat olduğunu hatırlıyor musunuz?"

"Pek değil. Ama eskiydi."

"Eski mi?"

"Evet, bütün hayatım boyunca o saati taktı. Öldüğü zaman onunla gömülüp gömülmediğini hatırlamamam çok mu garip?"

Ona bazı isimler söyledim, ama hiçbirim tanımadı. Zaman ayırdığı için teşekkür ettim. Tag Heuer, Henıy Martins'e ait değildi, çünkü en fazla on yıllıktı.

Bilgisayarımı açıp dün oluşturduğum dosyayı taradım. Üzerlerinde hâlâ kan olduğu için klavyeye dikkatle basıyor, fareye neredeyse hiç dokunmuyordum. Kayıp İnsanlar sitesine tekrar girip iki yıl önce kaybolan genç kadınları aradım. Rachel Tyler'la birlikte dört kızın daha adı çıktı. Dosyaları okudum. Bir tanesi iki ay sonra bulunmuştu. Diğerleri hiç bulunamamıştı. Fotoğraflara baktım. Kızlardan biri on yedi yaşındaydı, diğeri otuz iki. İkisi de mezarlıkta gömülü olabilirdi. On yedi yaşındaki julle Thomas'm bazı özellikleri kesinlikle Rachel Tyler'a

benziyordu. Aynı boy, aynı yaş, uzun, sarı saçlar, aynı güzellik. Çoğu seri katilin belirli bir tipi olurdu. Ben bu katilin tipini bulmuştum, ama emin olmak için altı gün önce kaybolan kadınların kayıtlarına da baktım. Yalnızca bir tane vardı. Jessica Shanks yirmi dört yaşındaydı ve işten eve dönmediği için dün kocası tarafından kaybolduğu rapor edilmişti. Ayrıntıları okudum. Dosya kapanmamıştı, ama önümüzdeki yirmi dört saat içinde bir güncellemenin yapılmasını bekliyordum.

Her kızın fotoğrafını bastım. Masamı kullanamayacağım için hepsini yere dizdim. Rachel Tyler, Julie Thomas, Jessica Shanks. Katilin bir tipi olduğu kesindi. Bu veri tabanında bir yerde bu seti tamamlayacak bir genç kız daha vardı.

Dosyaların çıktısını aldım. Bilgisayarımı kapatıp fişini çektim. Mendili burnumdan çıkarıp bilgisayarı arabama taşıdım: Temizlikçiler tarafından zarar görmesini istemiyordum. Ne zaman geri döneceğimden de emin değildim. Bütün kan temizlenene kadar evimde çalışmaya karar vermiştim.

Bütün donanımı arabama yükleyince, daha çok sayıda ıslak mendille sildiğim beyaz tahtamı almak için geri döndüm. Cep telefonumu aldım. Şarjın yalnızca bir çizgisi dolmuştu. Araba şarjı da getirmeliydim. Şövaleyi ofiste bırakıp beyaz tahtayla çıktım. Yolda karşılaştığım insanların sorularına ve kanlı detayları anlatmak için biraz daha kalmam konusundaki ricalarına aldırmadım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Rachel'ın erkek arkadaşı David, neredeyse emekli mezarlık bekçisi Sidney'nin evi kadar harap bir yerde oturuyordu. Ev son birkaç yıldır boyadan çok örümcek ve pas görmüş olmalıydı. Borular çürümüş, camlar kirle kaplanmış, kaplama tahtaları çarpılıp bükülmüştü. Her biri becerikli bir tamircinin dokunuşuna ya da yıkım ekibine ihtiyaç duyan bir düzine evin arasında bulunuyordu. David'in burada hâlâ nasıl yaşadığını anlayamıyordum. Bir insan burada en fazla bir hafta yaşayabilirdi. Belki o böylesini seviyordu ve ben sadece anlamıyordum. Belki de bu pop-kültür yaşam tarzıydı. Metruk, yeni siyahtı. Grunge yeni modaydı, züğürt olmak geri dönmüştü, yaşadığınız evin berbat görünmesi yeni modaydı. Burası David'e ait değildi, diğer öğrenciler gibi o da evi kiralamış, böylece evin durumuyla hiç ilgilenmeme alışkanlığını edinmişti. Evi zaten yıkacağını ya da yakacağını bilen ev sahipleri de kira geldiği sürece evin durumuyla ilgilenmiyordu. Burası banliyö değildi; burada yaşayan insanların çoğu hayatta kalmaya çalışan üniversite öğrencileriydi. Rachel Tyler da bir öğrenciydi. Onun birkaç parça eşya almak, iyi bir gece uykusu çekmek ya 5a temizlenmek için evine uğramadan, burada birkaç günden fazla kaldığını hayal etmek bile zordu.

Kulaklarında, burnunda ve dudaklarında küpeler olan bir genç kapıyı açtı. Bir uçağa binmeden önce güvenlikten geçerken

çok zorlanıyor olmalıydı. Bulutlu hava onun için fazla aydınlık olduğundan gözlerini kısarak baktı. Tişörtünde *Gerçek Aşağıda* yazıyor, bir ok kasıklarını gösteriyordu. Birden bilmek istediğim son şeyin gerçek olduğunu düşündüm.

"David Harding?"

"Yok, dostum, burada değil."

"Nerede?"

Genç omuz silkti. "Çalışıyor herhalde. Ya da uyuyor."

"Uyuyor mu?"

"Evet, dostum, bilirsin, bütün gece uyanık kaldıktan sonra sabah yaptığın şeydir."

"İnsanların gece uyuduğunu sanırdım."

"Hangi gezegenden geliyorsun sen?"

"Eski bir gezegenden. Normalde burada mı uyur?"

"Evet, dostum."

"O halde, şu anda burada uyuyor olabilir mi?"

Biraz düşündü. "Olabilir herhalde."

"O halde üniversite eğitimini iyi bir iş için kullanıp David'in uyuyup uyumadığını benim için öğrenir misin?"

"Nasıl istersen, kardeş," deyip döndü, koridoru geçti. Giderken hem duvarın, hem de kendisinin yere düşmemesi için duvara iki kere tutunmak zorunda kaldı.

Evin içine doğru birkaç adım atarken bunun Küpe-suratlı için bir sakıncası olmadığını, yalnızca beni içeri davet etmeyi unuttuğunu düşündüm. İçerisi dışarıdan soğuktu; herhalde bu evler bütün yıl boyu böyleydi. Hava nemliydi. Halı, duvar kâğıtları ve mobilyalar rutubet içindeydi. Duvarlarda posterler vardı,

ama arkadaş ya da aile fotoğrafları yoktu. Evin diğer tarafından gelen mırıltıları duyabiliyor, ama ne dediklerini anlamıyordum. Akşamdan kalma birilerinin konuşması gibiydi.

Yürümeye devam ettim. Koridor beni geçen yüzyılın başından kalma bir mutfağa götürdü. Çürüyen yiyecekler de aynı dönemden olabilirdi. Sarı çiçek desenli formika mutfak tezgâhına yiyecek ambalajları saçılmıştı. Kahve makinesi sıcaktı. Ben bir fincan kahve doldururken Küpeli geldi. Evine izinsiz girmeme ve rahatıma bakmama hiç şaşırmış görünmüyordu. Bunun öğrencilere has bir durum olduğunu düşündüm.

"Yorgun," dedi Küpeli, akşamdan kalmalığı hırslı bir yalanla özetleyerek.

"Hep böyle midir?" diye sordum, mutfaktan koridora çıkarak.

"Dostum, yorgun dedim. Konuşmak istemiyor."

Dönüp ona baktım. Bu bakışla, onu rahatsız etmediğim sürece gitmemi ya da David'i uyandırmamı umursamadığına karar verdi. Omuz silkip dolapta yiyecek sayılabilecek bir şeyler aramaya başladı.

David Harding'in yatak odası karanlıktı ve evin geri kalanından daha kötü kokuyordu. Işığı yaktım, ama bir yararı olmadı. Yerde bazası olmayan bir ikiz yatak vardı. Bir düzine insan üzerinde zıplamış gibi duruyordu. David yastığa gömdüğü başını kaldırmadı.

Yanına çömeldim.

"David."

"Git başımdan,

"Sana birkaç soru sormam gerek."

"Umurumda değil."

Yer giysiler, ödev kâğıtları ve kırıntılarla kaplıydı. Perdeleri açıp içeri ışık girmesini sağladım. David inledi. Onu çevirince ilk kez yüzüme baktı. Saçlarının arkası ve yastığa bastırdığı yanları havaya dikilmişti. Gözlerinin kenarlarında uykudan kalma yapışkan şeyler vardı. Teni, dışarı fazla çıkmadığını gösterir şekilde solgundu. Onda tanıdık bir şeyler vardı. Rachel kaybolduğu sıralarda onu gazetede görmüş olabileceğimi düşündüm. Kaybolmuş görünüyordu. Yalnızca yirmili yaşlarında üniversitede olup hayatta gerçekte ne yapmak istediği konusunda hiçbir fikri olmadan not toplayan birileri böyle kaybolmuş görünürdü.

"Şunu iç."

"Git buradan."

"Bak, kahve sıcak," dedim. "Üzerine dökülmesini istemezsin."

Doğrulup oturdu. Fincanı ona verdim.

"Ne istiyorsun?"

"Rachel hakkında konuşmak."

"Bir tahmin edeyim... annesi buraya gelmeni istedi, değil mi? Hâlâ onu öldürdüğümü düşünüyor."

"Ben Rachel için çalışıyorum, annesi için değil. Onu öldürdün mü?"

"Canın cehenneme be adam. Defol odamdan!"

"Onun cesedini buldum."

Birden doğrulup fincanı sıkıca tuttu. "Ölmüş mü?"

Çok basit bir soruydu. Bir duygu yoktu, yalnızca tam bir şaşkınlık, hafif açık ağız ve biraz daha açık gözler. Gözyaşı, öfke, düş kırıklığı yoktu. Yalnızca kabul vardı. Kendi kendine tekrar tekrar sorduğuna inandığım sorunun kabulü... büyük

bir "Ya eğer?.." Ve sonunda da cevabı geliyordu. *Ya eğer hâlâ hayattaysa? Ya değilse?*

"Dün bulundu."

"Emin misin?"

Ona yüzüğü uzattım. Yüzüğe bakabilmek için kahve fincanını yere bıraktı. Yüzüğü çevirip yazıyı okudu. Sonra parmağının ucuna takıp yavaşça döndürdü.

"Bunu ona ben vermiştim," dedi. "Kaybolmadan kısa bir süre önce. Mezun olduğumuz zaman onu buradan götüreceğime ve bir daha asla geri gelmeyeceğimize söz vermiştim."

"Buradan nefret ediyordu? Neden?"

"Gerçekten nefret ettiğini sanmıyorum. Bu şehirle ilgili bir şey galiba, değil mi? Aynı zamanda hem sevip hem nefret edebilirsin. Bence burada sıkışıp kaldığını hissediyordu, bilirsin. Dünyayı görmek istiyordu. Ben de gösterecektim. Onu nerede buldun?"

"Mezarlığa gömülmüştü."

"Ha?"

"Başka birinin tabutuna konmuştu."

"Ne demek istediğini anlamıyorum. Gömülmüş müydü?"

Duyguları şimdi yoğunlaşıyordu. Elleri biraz titremeye, gözleri parlamaya başlamıştı. Tıpkı sevdiklerini kaybeden düzinelerce insanda gördüğüm gibi.

"Bir ceset çıkarıyorduk," dedim. "Orada olduğunu sandığımız kişi kayıptı. Yerinde Rachel vardı."

"Kimin cesedini çıkarıyordunuz?"

"Henry Martins adında bir adamın. Sende bir şey çağrıştırdı mı?"

Başını iki yana salladı. "Neden çağrıştırsın ki?"

"Banka müdürüydü. Adını hiç duymadığına emin misin?"

"Hiç banka müdürüne ihtiyaç duymuş gibi görünüyor muyum? Rachel nasıl ölmüş? Canı canlı mı gömülmüş? Ah Tanrım, söyleme."

"Emin değilim."

"Emin değil misin? Onu gördün mü?"

"Evet."

"Nasıl görünüyordu."

"Yüzük hâlâ parmağındaydı," dedim. Ama bu pek doğru sayılmazdı.

"Nasıl görünüyordu?" diye tekrarladı.

"Öleli iki yıl olmuştu, David. İşte öyle görünüyordu."

İki elini saçlarından geçirdi. "Tanrım," dedi. "Bu doğru olamaz." Örtüleri kaldırıp ayağa kalktı. Üzerinde bir boksör şortu vardı, vücudu bembeyazdı. Blucinini giydi.

"Hiçbir zaman doğu değildir. Bana neler olduğunu anlat."

"Ne?"

"Onu son gördüğünde neler olduğunu anlat."

"Hiçbir şey olmadı. Olmayan bir zaman gibi. Hatırlamıyorum bile."

"Eminim hatırlayabilirsin. Herkes son anları hatırlar."

David'in hatırladığı son anlar da diğerleri gibi görünüyordu. Yemek yemişlerdi. Ders çalışırken bir şeyler atıştırmışlardı. Birlikte yatmışlardı, ama evin o zamanlar daha temiz olduğunu

söyledi. Birlikte uyanmışlardı; David derse gitmişti, Rachel da kahvaltı etmeye. Son iki yıldır zihninde durmadan tekrarlayan bir andı bu. Böyle bir şeyin olması için bir araya gelecek faktörleri düşünecekti. Derse gitmeyebilirdi. Dersi farklı saatte olabilirdi. Ya da RacheFın dersi olabilirdi. Birlikte kahvaltı edebilirlerdi. Bir gece önce ayrı ayrı yemek yiyebilirlerdi. Zincirdeki herhangi bir halka kırılabilir ve sonuç ikisinin hâlâ birlikte olması şeklinde olabilirdi.

Ama tabii ki ayrılabilirler ya da Rachel hamile kalabilir ve David onu sorumluluğu daha az bir hayat için terk edebilir veya Rachel onu aldatabilirdi. Genç aşklar her yöne gidebilirdi. Ama asla böyle olmaması gerekirdi. David onun kaybolduğunu bile bilmediğini söyledi. O gece eve gidip kendisini aramadığını düşünmüştü.

"Problemleri var mıydı?"

"Bana anlattığı bir şey yoktu."

"Ona zorluk yaşatan birileri var mıydı? Birlikte takıldığı birileri? Sıra dışı herhangi bir şey?"

"Sence bu soruları kendi kendime durmadan sormuyor muyum? Tanrım, bunları o kadar çok kişiyle konuştum, kendi kendime aynı şeyleri o kadar çok tekrarladım ki. Onu seviyordum. Hâlâ da seviyorum."

"Kahvaltı etmeye nereye gitti?"

"Üniversite kafesinde yiyordu. Bunu zaten biliyorsundur."

Polis olduğum yanılgısını düzeltmeye kalkmadım.

"Olsun, sen yine de anlat."

Odada dolaşmaya başladı. "Onu orada görenler olmuş. On buçuk gibi oradan ayrılmış. Jambon ve domates soslu yumurta

yemiş. Bu karışımı nasıl yiyebildiğini hiç anlamazdım. Sonra oradan çıkmış. Herkesin bildiği bundan ibaret."

"Biriyle buluşacak mıydı?"

"Derse gidecekti."

"Biriyle görüşüyor muydu?"

"Nasıl yani, ilişki gibi mi?"

"Evet."

"Rachel asla böyle bir şey yapmazdı."

"Ya sen?"

"Tabii ki hayır. Onu seviyordum."

"Yani aklına Rachel'ın gitmiş olabileceği başka bir yer gelmiyor."

"Bilmiyorum. Gelseydi söylerdim."

"*Tamam tamam. Başka* kime sorabilirim?"

"Ne?"

"En iyi arkadaşı diye biri olmalı, değil mi? Seni şikâyet etmek için kimle konuşurdu?"

"Şikâyet etmezdi."

"O zaman mükemmel bir erkek arkadaş olmalısın."

"Alicia North. Sürekli alışverişe giderler ve erkeklerden şikâyet ederlerdi. Rachel bir keresinde bunu kendisinden çok Alicia için yaptığını söylemişti. Ama Alicia o gün onu görmemiş. Bence Rachel alışverişi sevdiği için gidiyordu. Biraz sinir bozucuydu. Hiç düşünmeden saçma sapan şeyler satın alırdı."

"Alicia nerede yaşıyor?"

"Bilmiyorum. Onunla o zamandan beri konuşmadım."

"Julie Thomas diye birinin adını duydun mu?"

"Iii... aklıma gelmiyor. Burada öğrenci mi?"

"Hayır. Adını duymadığına emin misin?"

"Evet. Neden?"

"Rachel'la aynı zamanda kaybolmuş. Ya Jessica Shanks?"

"O da mı kaybolmuş?" diye sordu David.

"Onu duydun mu?"

Başını iki yana salladı.

"Ya Bruce Alderman?" diye sordum.

"Alderman mı? Iu... hayır, sanmıyorum. Duymalı mıyım?"

"Bilmiyorum."

"Rachel'ı o mu öldürmüş?"

"Emin değilim."

"Onu sorgulayamaz mısınız?"

"Öldü. Dün gece kendini vurdu. Ama yapmadığım söylüyor."

Yürümeyi bıraktı. "Ne? Kendini mi vurdu? Peki... uıı... ona inanıyor musunuz? Yani yapmadığına?"

"Araştırmaya devam etmemize yetecek kadar inanıyoruz."

"Annesi benim yaptığıma inanıyor."

"Biliyorum."

"Ben yapmadım."

Gözlerine baktım. Keder vardı. Bu duyguyu tanıyor ve hissedebiliyordum. O bunu bilmese de bu keder aramızdaki bağdı. Rol yapmıyordu. Acısı gerçekti. O kadar gerçekti ki onunla Rachel'ı öldüren adamı aynı odaya koysam yepyeni bir adam olurdu. Geri dönemeyeceği bir yola girer ve bu onu rahatsız etmezdi. Mümkün olsa aynı yola tekrar tekrar girerdi.

"Biliyorum."

"Peki, o Harry denen adam, ona ne oldu?"

"Henry Martins. Emin değiliz. Bak, David, tekrar uyumaya çalışma. Polisler yakında gelir. Onlara bildiklerini anlat yeter."

"Sen polis değil misin?"

Ona kartvizitimi verip yüzüğü geri aldım. "Eskiden polistim, ama aradan uzun zaman geçti."

ON ALTINCI BÖLÜM

Tyler evinin dışına park etmiş bir polis arabası yoktu. Ya gelip gitmişlerdi ya da yoldaydılar. Ama garaj yolunda dün gece orada olmayan bir araba duruyordu. Herhalde kocasıydı. Dün gece ben gittikten saniyeler sonra telefon almış ve eve koşmuş olmalıydı. Arabayı garaja koymamıştı. Bu sabah kalkıp arabayı yerinden oynatmamıştı. İçeride karısıyla birlikte haberleri bekliyordu. Ölü kızmdan haber almayı bekliyordu.

Telefonumu kontrol ettim. Bir çubukluk şarj ömrü, üç çubukluk sinyal vardı, ama hâlâ bağlanmamıştı.

Ben daha varmadan kapı açıldı. Patricia Tyler'ın üzerinde dünküyle aynı giysiler vardı. Onlarla uyumuş olmalıycı; belki de hiç uyumamıştı.

"Bir şeyler oluyor, değil mi?" dedi.

"Evet."

"Bugün öğreneceğiz, değil mi?"

"Evet."

"Dün biliyor muydunuz? Evime geldiğinizde, sizi içeri aldığımda. Kızımın öldüğünü biliyor muydunuz?"

"Şüpheleniyordum."

"Ama bir şey söylemediniz."

"Üzgünüm."

"Üzgünsünüz," dedi. Sesi sakin, tek düze ve yorgundu. "On

äjizimle konuşmak üzere geliyorlar."

Kendini daha iyi hissetmesi için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu, bu yüzden bir şey söylemedim. Sözlerini bitirmediğini bildiğim için bekledim.

"Üzgünsünüz, ama yine de geldiniz. Kızımın hâlâ hayatta olabileceğine inanmamı sağladınız."

Ben hiçbir şeye inanmasını sağlamamıştım. Naylon torbada kızının yüzük takılı elini göstersem bile o hâlâ umut etmeye devam ederdi. Bence hâlâ umudu vardı.

"İçeri girebilir miyim?"

"Sanmıyorum."

"Ofisimde bir adam kendini öldürdü," dedim. "Dün gece. Başına bir silah doğrultup RacheFın ölümüyle bir ilgisi olmadığını söyledikten sonra tetiği çekti."

Patricia Tyler şoke olmuş görünmüyordu. Tatmin olmuş da değildi. Yalnızca yorgun görünüyordu. Sanki artık her şey ona çok fazla geliyormuş gibiydi. "Sizi haberlerde gördüm," dedi. "Bu sizi kötü gösterdi. Siz onun Rachel'ı öldürdüğünü düşünüyor musunuz?"

"Yalan söylüyor olabilir. Adalet sizin için hiçbir zaman tam anlamıyla yerini bulamaz, ama en yakın şey bu olabilir. Eğer doğruyu söylüyorsa, hâlâ dışarıda bir yerlerde bedel ödemesi gereken biri var demektiE Bu yüzden buradayım. Rachel için."

"Rachel için," diye tekrarladı. Sesinde bir tonlama yoktu. Bunu tekrarlamasının nedenini anlayamıyordum. "O gazeteci," dedi, "kızınızın öldürüldüğünü söyledi. Yani siz biliyorsunuz. Ve

belki paylaştığımız bu acı sizi polisten daha ileriye götürebilir. Belki Rachel için daha sıkı savaşmanızı sağlar."

Beni salondan geçirdi. Kocası, kır saçlı, gözlerinin altında siyah halkalar olan aşırı kilolu adam kanepeden kalktı. Elimi sıkmak üzereyken, sanki benimle temas kurması almak üzere olduğu haberi lekeleyecekmiş gibi elini geri çekti.

"Onu siz mi buldunuz?"

"Evet."

"Nasıl..." Yere baktı. Bu onu bir şeyden koruyacakmış gibi birkaç dakika halıya baktı, sonra başını kaldırmadan devam etti. "Nasıl görünüyordu?"

Erkek arkadaşı da bu soruyu sormuştu. Huzur içinde olduğunu, iki 3ml önce öldürülmüş bir kız için oldukça iyi göründüğünü duymak istiyorlardı. Ama Rachel iyi görünmüyordu. Ölümü zor olmuş gibi görünüyordu.

"Uykudaymış gibi," dedim, bu yalana inanmalarını, dedektiflere onu görmek için yalvardıklarında bunun kabul edilmemesini umarak.

"Gerçekten öldüğüne inanmak çok zor," dedi, tekrar başını kaldırarak. Yüzü katıydı, umuttan yoksundu. Gözleri hariç. Gözleri akıldan çıkacak gibi değildi. Bakışlarımı ondan kaçırmak zorunda kaldım. "Oysa kolay olmalı," diye ekledi. "İnsan iki yılın buna hazırlayacağını düşünüyor."

Kaç gün geçtiğini çok iyi biliyor olmalıydı. Karımı ve kızımı düşündüm ve son iki yılın beni neye hazırladığını. Kader gelmiş ve Tyler ailesini perişan etmişti. Bir hafta sonra da sıra benim aileme gelmişti.

"İnsanlar durmadan zamanın her şeyi iyileştirdiğini söylüyorlar," dedi. "Hayatlarımıza devam etmemiz gerektiğini söy-

İtiyorlar. Rachel'ı unutmamız gerekiyormuş gibi. Umut etmeyi bırakmamız gerekiyormuş gibi. Anlamıyorlar. Bunun bir köpeği ya da arabanın anahtarlarını kaybetmek gibi bir şey olduğunu sanıyorlar. Bunu yaşamadan konuşuyorlar, tavsiye veriyorlar, ne duymak istediğimizi bildiklerini sanıyorlar; bizim için en iyi şeyin hayatlarımıza devam etmek olduğundan eminler."

"Ama siz bütün bunları biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu Patricia Tyler.

"Neden buradasınız?" diye sordu kocası.

"Rachel için."

"İki yıl önce burada olmamanız çok yazık," dedi.

"Michael..."

"Özür dilerim. Yalnızca, *şey...*" Sözlerini bitirmedi. Tekrar kanepeye oturup bir şey kaybetmiş gibi etrafına bakındı.

"David'Ie konuştum," dedim.

"*David*'le mi konuştunuz?"

"RachePın alışveriş yapmayı sevdiğini söyledi."

Patricia kocasına baktı. Bir çiftin büyük bir sırrı dünyayla paylaşıp paylaşmamaya karar vermeye çalıştıkları zaman olduğu gibi bakıştılar. Bu, masum bir cevabı olduğuna inandığım masum bir soruydu, ama ikisi farklı bir soru ve farklı bir cevap arıyordu. Kızlarının başına ne geldiğini öğrenmek istiyorlardı. Alışverişin kızlarını nasıl öldürdüğünü anlamaya çalışıyorlardı.

"Tabii, alışveriş yapardı," dedi Patricia.

"Rachel kredi kartı kullanır mıydı?"

"O lanet olası banka bize bir fatura gönderdi," dedi Michael Tyler. "Eğer ödemezsek tahsildarlarım üzerimize salacaklarmış. Rachel'ın kaybolduğunu söyledik. Zaten haberlerde çıkıyordu,

herkes biliyordu. Ama umursamadılar. Kimsenin Rachel'a olanlar konusunda bir kanıtı olmadığını, dolayısıyla fatura göndermeyi kesemeyeceklerini söylediler."

"Korkunçtu." Patricia Tyler yeniden ağlamaya başlamıştı. Birkaç dakika gözyaşlarını durdurmak için bir şey yapmadı. Onları fark etmemiş gibi yanaklarından süzülmelerine izin verdi. Sonra bir mendil alıp gözyaşlarını silmeye başladı, ama yaşlar gelmeye devam ediyordu. "Bunu düşünebiliyor musunuz? Bizim kızımız kayıp, belki de ölmüş, ki görünüşe göre o zaman ölüymüş. Ya da şimdi ölü."

"Aslında ikisi de," diye araya girdi kocası. O da ağlamak üzere gibi görünüyordu. Bu yorumu neden yaptığına emin olamadan omuz silkti. Ben oradan ayrıldığım an birbirlerine sarılıp hiç ayrılmak istemeyeceklerine emindim.

'Ye o kalpsiz haydutlar bize alacak tahsildarlarını gönderdi."

"Son kredi kartı ekstresi duruyor mu?"

"Her şey duruyor."

"Görebilir miyim?"

"Neden?"

"Rachel'ın o gün ya da önceki günlerde nerede olduğunu söyleyebilir."

"Polis kopyasını aldı zaten. Ama bir sonuca varamadı."

"Ama ben bir sonuca varabilirim belki."

Patricia tartışmadı. Odadan çıkıp kocasıyla beni rahatsız edici bir sessizlik içinde bıraktı. Az sonra ekstreyle geri döndü. Elime alıp inceledim. Giysiler, CD'ler, yine giysiler, benzin.

"Bunlar gittiği standart yerler mi?"

"Bütün ekstrelerinde var."

"Arabası nerede bulundu?"

"Üniversitede. Her zaman park ettiği yerde."

"Ya çiçekçi?" Parmağımı kaybolmadan bir hafta önce yaptığı alışverişin üstüne koydum.

"Büyükannesi için çiçek almıştı."

"Dikkati çeken başka bir şey var mı?"

"Hiçbir şey yok."

"Tamam. Bunu alabilir miyim?"

"Ama kaybetmeyin," dedi Patricia.

Beni kapıya kadar geçirdi. Michael Tyler ayağa kalktı, yanımıza gelmek üzereymiş gibi yürüdü, sonra tekrar oturdu. Hol sıcaktı. Rachel'ın dün gece gördüğümden daha fazla fotoğrafı asılıymış gibi geldi. Tyler'lar kötü haberi bu fotoğraflarla engelleyebileceklerini düşünmüş olmalıydılar.

"Dün geceki adam. Gazeteci adının Bruce Alderman olduğunu söyledi. Siz söylemediniz, ama masum olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi? Bu yüzden geldiniz."

Tetiği çekmeden önce Bruce'un gözlerinde gördüğüm bakışı düşündüm. Üzerinde adımın yazılı olduğu zarfın içindeki anahtarı düşündüm.

"Yaptığını sanmıyorum," diye itiraf ettim.

"Kimin yaptığını bulacak mısınız?"

"Bunu deneyeceğim. Söz veriyorum."

Holün yarısını geçmiştim ki aklıma geldi. Döndüğümde Patricia dikilmiş bana bakıyordu.

"Büyükannesine gönderdiği çiçekler ne içindi? Özel bir şey mi vardı?"

"Annem, Rachel ortadan kaybolmadan bir hafta önce öldü. Polisin Rachel'ın evden kaçtığını düşünmesinin nedenlerinden biri de buydu. Rachel ve annem çok yakındı. İlk birkaç yıl annem Rachel'ı büyütmeme yardım etmişti. Polis, Rachel'ın depresyona girip biraz uzaklaşmak istemiş olabileceğini düşündü. Çiçekleri cenaze töreni için mezarlığa götürmek üzere almıştı."

"Hangi mezarlık?"

"Woodland Estates."

Woodland Estates. Gölün olduğu mezarlık. Kızımın gömülü olduğu mezarlık.

Rachel Tyler'ın bulunduğu mezarlık.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

İki yıl önce var olan, ama kimsenin aramadığı bir bağlantıydı bu. Kimse araması gerektiğini bile bilmiyordu. Nereden bileceklerdi ki? Rachel Tyler'ın bir gün o mezarlıkta ölü bulunacağını bilmelerinin bir yolu yoktu. Büyükannesinin mezarına gitmesinin onu katilin faaliyet alanına soktuğunu bilemezlerdi.

Cep telefonumun çalması benim için iyi haberdi, çünkü bağlantının yapıldığı ve çalışmaya başladığı anlamına geliyordu. Ekrana baktım, ama numarayı tanımadım.

"Alo?"

"Benim soruşturmamla ne halt ediyorsun sen?"

"Kimsiniz?"

"Kim olduğumu sanıyorsun? Tyler'ları ziyaret etmişsin."

"Bak, Landıy, ben..." Ama nasıl bitireceğimi bilmiyordum.

"Tanrım, Täte, orada ne halt ediyorsun? İşleri bizim için gerçekten zorlaştıracaksın."

"Ben ne yaptığımı biliyorum."

"Ne yaptığını biliyor olsaydın, hâlâ rozetini taşıyor olurdun. İşleri berbat edeceksin ve eğer o kızları öldüren Bruce Alderman değilse, elimizde hâlâ ciddi bir soruşturma var demektir. Bu da biz adamı yakaladıktan sonra bir mahkeme olacak ve biz mahkemede senin hareketlerini açıklamak durumunda kalaca-

ğız demektir. Bu seni nasıl gösterecek? Ya da bizi? On sentten fazla eden her savunma avukatı, sen kanıtları mahvettiğin için davamızı paramparça edecektir. Tanrım, Sidney Alderman onun oğlunu öldürdüğüne emin. Hadi Täte, daha dikkatli olmalısın. Bu saçmalığa izin veremezsin."

"Onu ben öldürmedim."

"Bunu biliyorum. Biz biliyoruz. Ama Alderman bilmiyor. Tetiği senin çektiğine emin. Sırtını kollasan iyi olur."

"Onunki boş bir tehdit."

"Belki. Ama ben olsam yine de dikkatli olurdum. Şu anda Hollandalı cesaretini topluyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Morgdan doğruca bara gitti. İçip komaya girecek. Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyorum."

"Bir tahmin edeyim. Onu sen mi götürdün?"

"Bu pis bir soru, Täte. Burada sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Tamam, tamam. Ne demek istediğini anladım."

"Anladığını sanmıyorum. Çünkü bir şekilde yüzüğü almışsın."

"Ne?"

"Rachel Tyler'ın yüzüğünü. Anne babasına göstermişsin."

"Bana onu Bruce verdi."

"Saçma. Dün öğleden sonra yüzük sendeymiş. Nasıl aldın? Tabuttan mı çaldın? Şu anda neredesin?"

Otuz saniye Önce mezarlığın dışındaydım, ama artık evde olmadığını bildiğim için Sidney Alderman'ın evini ziyaret etmeye karar vermiştim. "Evdeyim."

"Hayır; değilsin. Ben senin evindeyim ve sen burada değilsin."

"İyi denemeydi, Landry. Garaj yolunda dikiliyorum ve seni hiçbir yerde göremiyorum."

İkimiz de diğerinin blöf yaptığını biliyorduk.

"Davamdan uzak dur, Tate! Adın bir kez daha çıkarsa önlem almak zorunda kalacağım. Anladin mı? Hapse girebilirsin. İşleri bozuyorsun. Kanıt çalıyorsun. Ha bu arada o yüzüğü istiyorum."

"Tamam, ben..."

Ama telefonu çoktan kapamıştı. Arabamdan inip sokağın iki yanma baktım. Birden Landry nin beni gözetliyor olabileceği endişesine kapıldım. Ama etrafta kimse yoktu. Landry bir konuda haklıydı. Yirmi dakika içinde gidip David'le konuştuğunda adım yeniden ortaya çıkacaktı. İşler, dediği gibi mahvolmuştu.

Kapıyı çaldım, kimse cevap vermedi. Ben de camdan cama geçip içeriye baktım, ama camdaki kirden gün ışığı bile giremediği için bir şey görme şansım yoktu. Sidney Alderman gibi bir adam, pencereden içeri baktığımı görse gelip cehenneme gitmemi söylerdi. Bu da demek oluyordu ki kendisi kesinlikle içeride değildi. Arka kapıyı denedim. Kilitliydi. Ön kapı da öyle. Bruce'un bana verdiği anahtarı çıkardım, iki kapıyı da denedim, ama uymadı.

İçeri girmenin bir sürü yolu vardı. Ben arka kapıyı tekmelemek gibi daha az zarif olan yolu seçtim. Kapı kolayca açıldı, duvardan sekip neredeyse tekrar kapanıyordu, ama kırık kilidi sayesinde durdu. Polisler bunu kimin yaptığını anlayacaktı. Ama ben haklı olduğum sürece sorun yoktu. Bunu yaptığıma memnun olacaklardı.

İlk olarak alkol kokusu aldım. Koridorda ilerledim. Eski halının altındaki tahtalar gıcırdıyordu. Üç yatak odası vardı, biri pis, diğeri derli topiu ve sonuncusu da tamamen boştu.

Duvarda tek bir mobilya ya da poster bile yoktu. Kullanılan iki odadan tertipli olanı yalnızca diğerine kıyasla tertipliydi. Eşyaların biraz dağınık olması, polisin bir şey aramak için buraları karıştırdığını ve Alderman'lardan birinin eşyaları tekrar yerine koymaya çalıştığını gösteriyordu. Bruce'un yatağının altında sakladığı kanıt her neyse şu anda polis merkezinde bir masanın üstünde olduğunu anladım.

Mutfak kirli tabaklar ve boş bira kutularıyla doluydu. Holün yatay olan her alanında şişeler ve kutular vardı. Sidney Alderman kötü bir gece geçirmişti. Kanepenin kollarının ön kısmı koparılmıştı. Bu bir kedinin varlığını gösteriyordu, ama ortalıkta bir mama kabı yoktu. Belki kedi de hayatıyla ilgili düzenlemelerden sıkılmış ve evi terk etmişti. Sehpanın üzerindeki fotoğraf albümünü görmek beni çok şaşırttı. Alderman aile hatıralarını takıntı haline getirecek birine benzemiyordu. Eldiven takıp üstteki albümün kapağını kaldırdım. Mutlu zamanlara ait renkli fotoğraflar sayfalara güzelce yerleştirilmişti. Bir adam, bir kadın, bir çocuk. Çekirdek Alderman ailesi. Hepsi mutlu görünüyordu. Gülümseyen, huzurlu görüntüler. Doğum günleri ve Noel'ler. Sidney Alderman burada farklı bir adamdı. Sevilebilir bir adam.

Bakmaya devam ettim. Ne göreceğime dair bir fikrim vardı. Bir adam, bir kadın ve bir çocuk yaşlanmaya başlıyordu. Büyüyorlardı. Hâlâ mutlu görünüyorlardı. Fotoğrafların bazılarından evin arkasını tanıdım. Yaz fotoğrafları. Kış fotoğrafları. Okul gösterileri ve spor yarışmalarından kareler Bir albümden diğerine geçtim. Ev güzel, temiz ve davetkârdı. Bakımlı görünüyordu. Yeni boyanmış; temiz camlar, sağlam çatı kiremitleri.

Moda değişiyordu. Seksenler doksanlara dönüyordu. Mobilyalardan bazıları yenilenmişti. Bir fotoğraftaki halı, altmışların

sonundaki o korkunç turuncu ve kahverengi Axminster halisiydi ve seksenlerin başında o berbat benekli soluk yeşil halıya dönüşmüştü. Televizyon yenilenmişti. Fotoğraflardan bazılarında boynundaki tüyler beyaz olan, siyah bir kedi vardı.

Anne baba yaşlanıyor, çocuğun boyu uzuyor, dün öldüğünü gördüğüm adamın özelliklerini almaya başlıyordu. Sidney Alderman mutlu bir adama benziyordu. Tatil fotoğraflarında mutlu görünüyordu. Sahiller, tekneler, balıkçı oltaları. Çirkin tişörtler, kötü saç kesimleri, kötü benzin tüketimli, kutu gibi arabalar. Ev aynı duruyordu. Gülümsemeler aynıydı. Bir sonraki albüme geçtim. Yine tatil fotoğrafları vardı.

Alderman'ın karısı artık yoktu. Gülümsemeler zorlama ve zayıftı. Fotoğraflar arasındaki süre uzuyordu. Artık tatil yoktu. Mutlu anlar yoktu. Yalnızca zorlama anlar vardı. Kimsenin bulunmak istemediği doğum günleri ve Noel'ler gibi. Anne geri gelmiyordu ve fotoğraflarda gitgide çürüyen evin durumu bir daha da gelmeyeceğini gösteriyordu. Yıllar yalnızca birkaç fotoğrafla kayda alınmıştı, ama hiçbiri yürek ısıtan bir şey değildi. Albümün arkasında gazete kupürleri vardı.

Çalan cep telefonum dikkatimi dağıttı. Yine tanımadığım bir numaraydı. Cevap verdim, ama kimse konuşmadı. Ben de bir şey söylemedim. Karşıdan hafif bir tıslama sesi geliyordu. Bu ülkedeki her cep telefonunda bu tıslamanın duyulduğuna emindim. Öyle bir tıslamaydı ki kimse sizi sabit hatla konuştuğunuza inandıramazdı.

On ya da yirmi saniye sonra bir ses geldi. "Sen oğlumu aldın." Sözcükler yavaş ve sağlamdı, her biri ayrı bir cümleymiş gibi, bunları söyleyebilmek için büyük bir mücadele veriyormuş, dikkatini çok yoğunlaştırması gerekiyormuş gibi. "Sen oğlumu aldın," diye tekrarladı ben cevap vermeyince.

Albümlere ve boş içki şişelerine baktım. Alderman oğlunun öldüğünü dün gece öğrenmişti. Polisin ona hemen haber vermemesi mümkün değildi. Bu sabah onu morga götürmeye gelene kadar söylemeyi ertelemeyi düşünemezlerdi. Fotoğraf albümleri bu yüzden ortalıkta olmalıydı. Benim de aynı şeyi yaptığımı hatırladım. Zaman zaman albümlere bakmaya devam ediyordum. Son birkaç saat içinde her şey için beni suçlamaya karar vermiş olmalıydı; karısının gidişi, evinin eskimesi, oğlunun kendini öldürmesi, oğlunun birilerini gömüyor olması.

"Ona yardım etmek istedim. Ölmesini istemedim. Ama onu ben öldürmedim. Kendini öldürdü. Bu onun seçimiydi. Ölümüyle benim bir ilgim yok."

"Onu sen öldürdün."

"Ben öldürmedim."

"Sen öldürdün, çünkü sen bir katilsin. Bu senin yapında var. Dün gece onu bulacağını söyledin. Sana yardım edersem ona nazik davranacağını söyledin, ama ben yardım etmedim ve sen de ona kötü daVrandm. Çok kötü."

"Kendini suçluluk duygusu yüzünden öldürdü. Ne yaptığını biliyordunuz."

"Hiçbir şey yapmıyordu."

"Daha kaç ceset var?" diye sordum.

"Onu öldürdün."

"Kaç tane var? Yalnızca dört tane mi?"

"Polis seni korumak için yalan söylüyor, gazetecinin söyle* diği gibi iki yıl önce korudukları gibi."

"Sen neden bahsettiğini bile bilmiyorsun."

"Onu bu sabah gördüm. Çelik masaya yatırılmıştı. Berbat durumdaydı. Artık benim oğlum değildi. Bruce değildi. Kafası uçmuş bir *şeydi.* Silahını çenesine bastırıp onu öldürdün."

"Bunu yapmadığımı biliyorsun."

"Bana ne bildiğimi söyleme," diye tısladı. "Bana ne bildiğimi söylemeye hakkın yok! O benim oğlumdu! Benim oğlum! Ve sen onu Öldürdün."

"O kendini öldürdü."

"Hep senin yaptığın şeyi düşündüm," dedi. "Ve hep senin cesaretine sahip olmayı istedim."

"Ne?"

"Lucy öldüğünde. Aynı şeydi, biliyorsun. Ama ben bir şey yapmadım. Bunca yıl beni yiyip bitirmesine izin verdim ve bir şey yapmadım. Ama bu kez öyle olmayacak."

Gazete kupürlerini açtım. Uzun yazılar değildi, çünkü ön sayfaya çıkacak büyüklükte bir hikâye değildi. Tıpkı benim ailem gibi. Gazetenin görüşlerin, eleştirilerin ve "kimin umurunda" bölümlerinin bulunduğu arka sayfalarına sıkışmış küçük hikâyelerden biriydi. Alderman'ın karısı yol vermeyle yol vermeme arasındaki farkı karıştıran bir sürücü adayı tarafından öldürülmüştü. Şöyle yazıyordu: *Birden ortaya çıkıverdi.* Bu hikâye, benim hikâyeme benziyordu, ama o kadar da değil. Belki de Alderman ve benim aramda bir bağ olmasına yetecek kadar benziyordu. Karısı alışverişe gitmiş ve bir kaza yüzünden hayatını kaybetmişti. Sıradan bir olaydı: Arabanıza binerdiniz ve bir saat içinde hayatla bağlantınız kesilirdi. Bir kötülük yok. Bir kasıt yok. Yalnızca kötü şans. Sağ yerine sola dönüş, on saniye önce ya da sonra: Bunlardan biri olsa, hâlâ hayatta olabilirdiniz. Bazı açılardan benim hikâyeme benziyordu. Bazı açılardan farklıydı,.¿

Karım ve kızım arabada değildi. Yürüyorlardı. Onlara çarpan bir sürücü adayı değil, deneyimli bir sürücüydü. Bir sürü alanda deneyimliydi. En çok da içki içme alanında. Bir mil uzunluğunda sabıka kaydı vardı. Tekrar tekrar suç işliyordu. Kenara çekilip ceza verilecekti. Arabasına ve lisansına el konacak, o da bir süre sonra hepsini geri alacaktı. Bu bir rutin haline gelmişti. Her seferinde yeniden yollara çıkıyordu. Dünya her seferinde ona izin veriyordu. Cezaların artırılması fark etmiyordu. İçkili araba kullanma cezalarını, *mortgage* hesabını tırtıklayarak ödüyordu. Ceza sistemi bir şey yapmıyordu. Yalnızca her seferinde bu kez birini öldürdü mü acaba diye topluca iç çekiliyordu. Kimsenin umurunda değildi. Cezalarını ödediği sürece gelir kaynağı sayılırdı. Vergi kaynağı. Ülke için iyi biriydi.

Alderman'm karısıyla benim karım arasındaki bağ, bazı açılardan güçlü bir bağdı, ama bazı açılardan değildi. İkimiz de ailemizin bir parçasını kaybettiğimizde, hayatlarımızı kaybetmiştik. Alderman hâlâ içinde olduğu bir boşluğa yuvarlanmıştı. Ben de kendi boşluğumdaydım. Düşünüyordum da, belki Alderman yıllar önce bir şey yapmış olsa şu anda farklı bir adam olurdu. Ama dediği gibi hiçbir şey yapmamıştı. Ben bir şey yapmasam, ben de farklı bir adam olurdum.

Daha iyi adamlar mı olurduk? Belki. Belki de daha kötü olurduk.

"Kanunu kendi ellerine aldın," dedi. "Kazadan sonra da böyle yaptın, dün gece de. Oğlumu öldürdün. Hiçbir şey yapmadığı halde öldürdün onu. On yıl önce Lucy öldüğünde ben bir şey yapmadım. Ama bu kez öyle olmayacak. Bu kez *sen* ödeyeceksin. Karın ödeyecek. Ve bu kez merkezdeki arkadaşların sana yardım etmek için hiçbir şey yapamayacak."

Bu inanılmaz derecede soğuk evin ısısı daha da düştü. Sanki birisi sırtıma bir buz küpü bağlamıştı. Ağırlığım bile hissediyordum. Telefonu tutan elim kasıldı. Hava yoğun ve nemliydi. Ekşi ter kokuyordu. Sanki mürekkep ıslanmış ve akıyormuş gibi gazete haberindeki bütün sözcükler dönüp duruyordu.

"Şaka yapıyor olmalısın, seni orospu çocuğu."

"Polis şaka mı yapıyordu? Oğlum gerçekten ölmedi mi? Ne düşünüyorsun, Täte?"

"Karımın bu işle bir ilgisi yok."

"Masum insanlara kötü bir şey olmadığını düşünecek kadar aptal mısın? Sen bunu ilk elden biliyorsun. Dün gece oğlumu öldürdüğünde bunu yaşadın. İki yıl önce yaşadın. Ve şu anda yaşıyorsun."

Telefon kesildi. Ekrana baktım. Şarjı bitmemişti. Alderman telefonu kapamıştı.

Onu aradım. Cevap vermedi.

Koşarak dışarı çıktım. Arabama vardım. Hızla hareket ederken gıcırdayan lastikler geride iz bıraktı. Bir devriye arabası mezarlığın kapısından girerken hızla yanından geçtim. Sürücü omzunun üstünden baktı, ama dönüp beni durdurmaya çalışmadı. Dikiz aynamdaki mezarlık ve devriye arabası hızla küçüldü. Karımın yaşadığı bakımevini aradım. Tabii buna "yaşamak" denirse... Belki "kaldığı" denebilirdi, ama yaşadığı denemezdi. Daha Önce yalnızca birkaç kez konuştuğum hemşire telefonu açtı. Hemşire Hamilton'ı istedim. Az sonra telefona geldi.

"Theo? Senin için ne yapabilirim?"

"Bridget."

"Ne olmuş ona?"

"Galiba tehlikede. Gidip ona bakman gerekiyor."

"Tehlike mi? Ne tür bir tehlike?"

"İyi olduğundan emin olmak için gidip ona bakar mısın? Ben oraya gelene kadar yanında kal."

"Ama..."

"Lütfen, ben yoldayım. Yalnızca gidip ona bak, olur mu?"

"Tamam, ama bir problem olmadığını söyleyebilirim. Bildiğin gibi burada mükemmel bir bakım veriyoruz ve..."

"Hatta bekleyeceğim," dedim, bunun onu hızlandıracağını umarak. Hızlandırdı da.

Ben de hızla yola devam ediyordum. İki yıl önce olduğu gibi arabamda siren olmasını diledim. Tepe lambalarımı açıp etrafımdaki trafiği dağıtabilmeyi nasıl da isterdim.

Arka arkaya üç yeşil ışığa denk geldim; iki turuncu ışığa. Bir kırmızıda yavaşlayıp kornalar eşliğinde iki arabanın arasından hızla geçtim.

Hemşire Hamilton hatta geldi. Telefonu aldığını duydum, ama bir şey söylemedi. Sanki düşüncelerini toplamaya çalışıyor gibiydi. Ne söyleyeceğini bulmaya çalışıyordu. Çalışıyordu, çünkü bir problem vardı.

"Carol?"

"Bridget odasında," dedi.

"Emin misin?"

"Elbette eminim."

"Yanında biri var mı?"

"Burada çok yeterli bir kadromuz var, Bay Täte," dedi. Jüriye ifade verirmiş gibi resmî konuşuyordu.

"Bu yüzden aramıyorum. Bak, açıklamak çok zor, ama ben neredeyse geldim sayılır Lütfen bana bir iyilik yap ve onunla kal."

"Pekâlâ, Theo. Biz..."

. Sözlerinin gerisini duymadım, çünkü hat kesildi. Ekrana baktım, şarj biterken bütün ekran karardı. Landry ya da Schroder'ı aramak için yeniden açmaya çalıştım, ama şarj tamamen bitmişti.

On dakika sonra bakımevine vardım. Gün biraz daha aydınlanmış, öğleden sonra ilerledikçe gökyüzündeki mavi parçalar daha da genişlemişti. Arabalara bakıp oraya uygun olmayan bir tane var mı diye araştırdım, ama Alderman'm ne kullandığını bile bilmiyordum.

İçeriye girince hemşire bölümünü hızla geçtim. Masadaki kadın kısa bir süre önce arayan adam olduğumu anlayıp bana öğleden sonrasını mahvettiğimi söyler şekilde baktı.

Bridget her zamanki gibi pencerenin önünde oturuyordu. Buraya öğleden sonra gelmemle akşam gelmem arasında bir fark yoktu. TV seyretmiyordu. Duş almıyor, bulmaca çözmüyordu. Onun dünyası yedi gün yirmi dört saatti ve hiç mola yoktu. Koşup karıma sarıldım, karşılık vermedi, ama bu sorun değildi.

"Bu çok sıra dışı bir durum," eledi Carol.

Geri çekilip Bridget'ın elini tuttum. "Onu görmeye gelen oldu mu?"

"Daha önce gelmeyen kimse gelmedi."

'Ya başka birini? Tanımadığınız bir ziyaretçi geldi mi?"

"Ne demek istiyorsun, Täte?"

Ne demek istediğim çok açıktı, ama Carol için değil. Yine de bir denemeye çalıştım.

Ona yalnızca birkaç noktaya dokunarak ve çok kısa bir şekilde Alderman'la yaptığım konuşmayı anlattım. Söylediklerimi telaşa kapılmadan dinledi. Bunu yalnızca bir polis veya bakımevi hemşiresi yapabilirdi. Polisler ve hemşireler o kadar

çok şey görüp geçiriyordu ki hiçbir şey onları şaşırtamazdı. Sonunda kötü bir şey olmadığını söyledi. Carol'a göre Bridget'ı tehdit eden adam yalan söylüyor, oğlu yüzünden beni rahatsız etmek için umutsuzca çaba harcıyor olmalıydı. Bakımevinin birinci sınıf bir tesis olduğunu, konuklarına bir şey olmasına izin vermeyeceklerini bana hatırlattı. Bundan sonra daha dikkatli olacaklarını ekleyip polisi aramamı söyledi. Kabul ettim.

Carol beni Bridget'la yalnız bıraktı. Onu burada bırakmak istemiyordum Artık bırakamazdım. Onu yanımda götürmek istiyordum, ama nereye? Evime mi? Ona nasıl bakabilirdim? Hayır. Burada daha güvendeydi.

Carol geri geldi. "Sana bir telefon varmış. Ofisten konuşabilirsin."

Onun peşinden alt kata indim.

"Alo?"

"Nasllmış?" diye sordu Alderman. "Karının öldüğünü sanmak? Ona bir şey yaptığımı sanmak? Ben de öyle hissettim, seni piç kurusu. Sen benim oğlumu öldürdün, bu yüzden benim duygum hiç geçmeyecek. Hep aynı kalacak. Neler hissedeceğini anlamanı istedim. O kaybı hayal etmeni istedim. Ve bu iki yıl önce yaşadığın kayıp gibi olmayacak. Bu bilinçli bir kayıp olacak; birisi, sevdiğin bir kişiyi öldürmek için özel çaba harcadığında yaşayacağın türde bir kayıp. Ama sana bir iyilik yapıp karını bu işin dışında bıraktım. Bu onun hatası değildi. Ama yine de acı çekmeni istiyorum. Acının kalıcı olmasını istiyorum. Ve ailende ona ne yaptığımı umursamayacak başka bir kişi daha var."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Sen oğlumu aldın," dedi "Bana hâlâ borçlusun."

Telefonu kapattı.

Telefonu hemşireye uzatırken kolumu bile görmüyordum. Masa, tablolar, arkasındaki pencere... hepsi kaybolmuş gibiydi.

"Theo?"

Carol'ın benimle konuştuğunu biliyordum, ama ona bakmıyordum. Telefonu elimden almıştı, ama ben kolumu hâlâ dimdik uzatmaya devam ediyordum.

"Theo?"

Koluma dokundu. Bu temas işe yaramıştı. Ona baktım, bir şey söylemeye kalktı, ama ne dediğini duymak için beklemedim. Uzun adımlarla girişi geçip ağır kapıyı hızla açtım.

Mezarlığa vardığımda midemde büyük bir boşluk hissi vardı. Kızımın öldüğü gün hissettiğim gibi bir boşluk. Arabayı durdururken bu his daha da kötüleşti. Emily'nin mezarına koştum, ama yanındaki toprak yığını ne bulacağımı zaten söylüyordu. Burada bunca polis varken, hiçbiri Alderman'm kızımın mezarını kazmasını engellememişti. Neden engelleyeceklerdi ki? Kızımın ölümünü bile engellememişlerdi ki. Benim engelleyemediğim gibi. Ve bu olayda da uzaktan bakınca Alderman işini yapıyormuş gibi görünmüş olmalıydı. Yalnızca bir çukur kazıyordu. Oğlunu kaybettikten sonra hayatına devam ediyordu, o kadar... tabii onu gördülerse. Göle bakınca Alderman'ı görmediklerini anladım. Bu mümkün değildi.

Mezarın başında dikildim. Alderman'm karımı tehdit etmesinin iki nedeni olduğunu şimdi anlıyordum. Birincisi beni korkutmak. İkincisi beni mezardan uzaklaştırmak. Bu da demekti ki başından beri beni izliyordu. Bekliyordu.

Küçük kızımın tabutu aşağıdaydı. Kapağı açıktı ve Emily içinde değildi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ciğerlerimdeki bütün oksijen çekilmişti. İçinde ipek kaplama ve yumuşak yastık olan tabuta bakarken mezarın dışındaki dünya solup kararmış gibiydi. Kızımın olması gereken yerde toprak kalıntıları vardı. Tabutun pirinç kulpları delik deşik olmuş, cilalı ahşabın parıltısı uzun zaman önce kaybolmuştu. Ahşapta çatlaklar ve gedikler vardı. İlk tepkim aşağıya inip gözlerimle olduğu kadar ellerimle de Emily'nin orada olmadığından emin olmaktı. İkinci tepkim çığlık atmaktı. Bense iki yıl önce yaptığım gibi üçüncüsüne teslim olup dizlerimin üstüne çöktüm, ağlayarak böyle bir şeyin olmadığına kendi kendimi ikna etmeye çalıştım.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmek çok basit olmalıydı... karımın kaybolması *mı* yoksa kızımın kaybolması mı? Ama birden emin olamadım. Birden ikisi de diğeri kadar kötü geldi. Sanırım ikisi için de en kötü olanı o anda gerçekleşendi. Yıllar boyunca çok şeyle baş etmiştim, ama kimsenin ölü çocuğu mezarından kaçırılmamıştı. Kaçırılmak. Bunun doğru sözcük olduğundan da emin değildim.

Ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Hangi yöne gitmem gerektiğini bilmiyordum. Çocuğunun ölmesi her anne babanın kâbusudur. Bütün kâbuslar gerçekleşince ne olur?

Emil/yi kaybetmiştim. Tekrar.

İki yıl önce bir salı günüydü. Sahlar hiçbir şey günüdür. İnsanlar salı günleri için büyük planlar yapmazlar. Evlenmezler. Tatile çıkmazlar. Ev partileri düzenlemezler. Ama gerçek şu ki insanların yedide biri sah günü ölür. Yedide biri salı günü doğar. Aileni kaybetmek için daha iyi bir gün olabilir mi? O salı da diğer salılar gibi olmalıydı. Kapıdan çıkarken kızımı ve karımı öpmüştüm. Emiiyyi son gördüğümdeyse metal bir masada yatıyordu. Çarşaf boğazına kadar örtülü olduğu için yüzünü görebiliyordum. Bridget ölüm ile yaşam arasında bir dünyadaydı. Makineye bağlanmış, etrafı doktorlarla çevrilmişti.

Birkaç saat önce sinemaya gitmişlerdi. Saat ikiydi. Disney, büyük ekranda, konuşabilen, yakalanmamak için kaçan, vergi veren ve akıllı hayvanların yaptığı her şeyi yapan hayvanlarla kızımı eğlendiriyordu. Okul tatildi. Karım öğretmen olduğu için onun okulu da tatildi. Saat dörde çeyrek kala film bitmiş, karım ve kızım düzinelerce başka anne baba ve çocukla dışarı çıkmıştı. Alışveriş merkezinin etrafından arabaya doğru yürüyorlardı. Saat dörde çeyrek vardı ve Quentin James şimdiden sarhoştu. Öğleden sonranın ortasında saat dörde on kala Quentin James, o sabah geri almak için dört yüz dolarlık ceza ödediği lacivert cipinin direksiyonundaydı. Ehliyeti yoktu, ama bu, cezayı ödemesine engel değildi; mahkemenin anahtarları ona teslim etmesine de engel olmamıştı. Nasıl olduğunu tahmin edebiliyordum. Tanıklardan alınan ayrıntılarla hayal gücümü birleştirmiştim. Park yerinde savrulan cip kaldırıma zıplamıştı. Sesi duyan karım ve kızım sese doğru dönmüştü. Emily'nin minik eli karımın avucundaydı. Bridget'ın yüzündeki ifade yapabilecekleri bir şey olmadığını, cipin onları bez bebek gibi ezeceğini anladığını gösteriyordu.

Emil/yi kenara itmişti. Bana öyle söylemişlerdi. Kızını kurtarmak için her annenin yapacağı şeyi yapmıştı. Ama yeterli değildi. Dört çekerli cip ikisine de çarpmıştı; karımı motor kapağının üstüne fırlatıp kızımı tekerleklerin altına almıştı. Küçük kızımın içini onarılmaz şekilde parçalamıştı. Karıma da aynı şeyi yapmıştı. Bana da. Benim anne babama da.

Ve Quentin cipi sürmeye devam etmişti. İki hafta sonra onu dünyanın küçük bir köşesine götürdüğümde bana onlara çarptığını bile hatırlamadığını söylemişti. Aslında arabayı kullananın kendisi olmadığını, içki içtiğinde başka biri haline dönüştüğünü söylemişti. Bu yüzden yanlış adamı kaçırmıştım. Kendisinin hasta olduğunu söylemişti. Karımı ve kızımı ezen adam hasta olan Quentin'di. Karşımda hayatını bağışlamam için yalvaran Quentin, kızımı öldüren adam değildi; en azından ayık Quentin böyle söylüyordu. Ama bütün bunlar benim için fark etmiyordu. Bana göre bunlar zayıf ve korkak bir sarhoşun sayılı ayık anlarından birinde söylediği saçmalıklardı. Onları ezdiğini hatırlamadığını söylüyordu, ama bu da fark etmezdi. Ben hatırlıyordum, tanıklar hatırlıyordu. Tanıklar tok bir ses çıktığım söylemişlerdi; tıpkı ikinci kat penceresinden atılan ağır bavulların kaldırıma çarparken çıkaracağı ses gibi. Karımın motor kapağının üstünde yuvarlanıp sertçe betona düştüğünü görmüşlerdi. Küçük kızımın şasinin altında yuvarlanıp, arka taraftan, kanlar içinde ve çarpık çurpuk bir şekilde tekerleklerin arasından çıktığım söylemişlerdi bana. Karım ve kızım aynı yerde, kaldırımda yan yana yatarken o arabasını sürmeye devam etmişti.

Quentin James bir saat içinde yakalanmıştı. Ona sahip olduğu dört yıl içinde *off-road'da* hiç kullanılmayan cipine el konmuştu. Kanıt olarak tutulacaktı. Kasıtsız cinayetten ve

dikkatsiz araba kullanmaktan yargılanacaktı. Oysa cinayetten yargılanmalıydı. Bunu hiç anlamamışımdır. Adam sarhoş araba kullanmayı tercih etmişti. Hayatının her gününde sarhoş araba kullanmayı seçmişti. Bu demekti ki konu kader ya da kötü şans değil, bilinçli seçimdi. Bilinçli seçim ve istatistik. Her şey gelip matematiğe dayanıyordu. Böyle bir şey olmak zorundaydı. Sarhoş bir adamı her gün yola çıkarırsanız, birini öldürmesi kesindir. Bu olmak zorundadır. Tıpkı madeni bir parayı sürekli atmaya devam ederseniz mutlaka tura gelmesi gerektiği gibi.

Bu yüzden kasıtsız cinayet suçlaması bana yeterli gelmemişti. Hatta yakın bile değildi. Kefaletle serbest bırakılmış ve arabasını geri almaya çalışmıştı, ama ilk kez arabasını geri vermemişlerdi. Veremezlerdi; çünkü bu kaza insanları deliye döndürmüştü. Durmadan serbest kalmasına izin veren sisteme karşı çok öfkeliydiler Bu yüzden mahkeme bu kez arabasını geri vermemişti, en azından dava sonuçlanana kadar. Sanki yargıç bu adama arabasını geri vermenin Karındeşen Jack'e neşter vermekle aynı şey olduğunu, bu kez konunun gelir elde etmek olmadığını sonunda anlamıştı. Bu kez James hapis yatacaktı. Bu kesindi. Onu iki yıl için, kızımın tabutundan çok daha büyük olan bir hücreye kapatacaklardı.

Ama bu kez işler farklı yürüdü: Quentin James hiç hapse girmedi. Kızım artık son istirahat yerinde değildi. Dünya altüst olmuştu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Toprak yığınının ve boş tabutun yanında diz çökmüştüm. Sidney Alderman gelip oğlunun başkalarının mezarını kazdığı gibi kızımın mezarını kazmıştı. Kızımı kaybetmenin acısı, Quentin James'in onu benden çaldığı günkü kadar güçlüydü. James artık ortalıkta olmadığına göre öfkemi ona yönlendiremezdim, ama Alderman ortalıktaydı ve ben o orospu çocuğunu bulacaktım.

Ayağa kalktım. Sırtımı küçük kızımın mezarına döndüm. Gökyüzü biraz daha açılmıştı ve aslında güzel bir gün bile sayılabilirdi. Hava söz konusu olduğunda bundan daha iyisi beklenemezdi. Başka her konudaysa daha kötüsü mevcuttu. Arabamı çalıştırıp Alderman'ın evine gittim. Arabayla doğruca eve dalmayı, saatte yüz kilometre hızla çarpıp koruma tahtalarını ve sıvaları paramparça etmeyi istiyordum. Ama arabamı garaj yolunda aniden durdurup çakıl taşlarını sağa sola savurdum, arabanın önünden kabarıp eve doğru uzanan bir toz bulutu kaldırdım. Dışarı çıkıp kapıyı çarptım. Mezarlık bekçisinin oğlunun kullanmış olduğu silahın elimde olmasını nasıl da istiyordum. Ama elimdeki tek şey öfkemdi... ama bu da yeterdi. Sonunda öfkenin kederi yeneceğini biliyordum. Salı günleri bile.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ev hâlâ alkol kokuyordu, hava nemliydi. Mobilyalar, mobilyaların yapmaması gereken şekilde rahatsız ediyordu beni. Evi ateşe vermek istiyordum. Her yere benzin döküp her şeyi küle çevirmek istiyordum. Tercihen Sidney Alderman içindeyken. Tercihen elleri bağlı, ağzı tıkalı halde ve neler olduğunun farkındayken.

Ama evde değildi. Kızımla birlikte bir yerlerde, Tanrı bilir ne yapıyordu. Onu bir yere gömüyordu herhalde. Ya da göle, nehre veya okyanusa atıyordu. Evi yeniden aramaya başladım. Çekmecelerini, dolaplarını karıştırdım, ama işe yarar bir şey bulamadım, çünkü işe yarar her şeyi polis zaten almıştı. Her şeyi parçaladım. Dosyaları, çöpleri ve kitapları yere saçtım, ama bir şey bulamadım. Her şeyi kabaca kenara itip iyice dağıttım, zevkle hasar vermeye devam ettim. Yaptıklarım acımı azaltmak için yeterli değildi, ama kısa bir süre için işe yarardı.

Arabama dönüp cep telefonumun şarj aletini aldım. Alderman'ın tost makinesinin yanındaki fişe taktım, telefonumun şarjının dolmasını seyrettim. Az sonra telefonu şarjda bırakıp evi araştırmaya devam ettim. Bruce Alderman kanıtın yatağının altında olduğunu söylemişti, ama bunu bir yıl önce söylemiş olabilirdi. Kullanılan iki yatak odası tamamen ayrı kişiliklere sahipti. Hangisinin yaşlı adama, hangisinin oğluna ait olduğu çok açıktı. Babanın yatak odasının duvarlarında düğün

fotoğrafları vardı. Yerlere iç çamaşırları saçılmıştı. Eski gazete yığınlarının adasında bozuk bir radyo-saat duruyordu. Pencere kenarlarında içki şişeleri vardı. Perdeler kirli ve eskiydi. Yatak dağınıktı; yastık kılıfının ortası ter, kir ve yaşlı adamın kafasına sürdüğü her neyse o maddeyle kararmıştı. Karısının kaybı adamı o kadar kötü etkilemişti ki bir daha toparlanamamıştı. Hayatının kontrolünü kaybetmişti. On yıl sonra yine kaybediyordu.

Bruce'un odasına girdim. Elindeki malzemeyle en iyisini yapmasıyla gurur duyan ucuz bir motel odasına girmek gibiydi. Yatak yapılmıştı. Kitaplar yatağın yanındaki konsola güzelce dizilmişti. Pencerenin altına üç çift ayakkabı sıralanmıştı. Spor ayakkabı, takım elbise ayakkabısı, iş ayakkabısı. Yatağın altına baktım. Kanıt her neyse, gitmişti. Dolabı kontrol edip her şeyin cebine baktım. Sonra çekmeceleri karıştırdım. Ben de polis kadar dağınıktım. Çekmeceleri iyice çekip altına gizlenmiş herhangi bir zarf ya da fotoğraf olup olmadığını kontrol ettim. Ama hiçbir şey yoktu. Kitapları karıştırdım. Bir şey çıkmadı. Kitapların sırtlarındaki isimleri okudum. Fantastik ve bilim kurgu okuyordu, ama aralarında seri katil romanları ya da yakalanmaktan nasıl kurtulacağını anlatan FBI el kitapları yoktu. Dolabının içindeki ayakkabı kutuları ıvır zıvırla doluydu: Rubik küpü, küçük plastik Şirinler, eski madeni paralar, hatta eski ayakkabılar.

Sırf emin olmak için yatağın altına yeniden baktım, ama hiçbir şey yoktu. Yalnızca toz vardı. Ama bu da çok anlamsızdı. İnsanlar her zaman yataklarının altına bir şeyler tıkarlardı. Bruce Alderman'ın yatağının altında tozdan başka bir şey yoktu. Üstelik tozda oradan bir şey alındığını gösteren izler de yoktu. Yatağı duvarın yanından çektim.

Halının köşesini kaldırmak çok kolaydı, çünkü daha önce de kaldırılmıştı. Tahminimce pek çok kez. Herhalde bu yüzden

yatağın altına bir şey saklamıyordu. Her biri çok ince olan A-4 büyüklüğünde dört tane zarf yan yana duruyordu. Halıyı iyice kaldırdım, ama başka bir şey yoktu.

İlk zarfın içindekileri yatağın üstüne boşalttım. Diğer üçünü açtım. Hepsi aynıydı. Farklı kadınları anlatan farklı gazetelerden kesilmiş farklı haberler. Yaklaşık yirmi tane vardı. Dört kızın her biri için bir zarf. Tarihler iki yıl öncesine gidiyor ve iki gün önce son buluyordu. Kimliğini belirlediğim üç kız ve kimliğini belirlemediğim dördüncü kızla ilgili haberler vardı. Sonuncusunun adı Jennifer Bowen'di. Artık dördünün adını da biliyordum.

Christchurch'te dört kadın kaybolmuştu, ama dünya dönmeye devam ediyordu. Kimse bir dakika durup neler olduğunu anlamaya çalışmamıştı. Dört farklı geçmişi olan, aralarında en fazla beş yaş fark bulunan, hepsi *genç* dört *kadın* kaybolmuştu ve kimse arada bir bağlantı kurmamıştı. Çünkü kimse bunu istememişti. Haberlerde bir sürü tahmin yapılıyordu. Kızların hepsi dik başlıydı. Hepsi kaçaktı. Rachel Tyler'la ilgili haberde erkek arkadaşıyla kavga ettiği yazıyordu. Erkek arkadaşının sorumlu olabileceği iması vardı. Ölü büyükanneden söz ediliyor ve okuyucuda Rachel'ın üzgün olduğu *için* kaçtığı izlenimi yaratılmaya çalışılıyordu. Bir sürü şey öne sürülüyor, ama hiçbir şey doğrulanmıyordu; yalnızca yeterince büyük bir ağ atarlarsa bir şey yakalayabilirler umuduyla fikir saçıyorlardı.

Bütün haberleri bir zarfa koydum. Bruce Alderman'ın bu kadınları öldürmediğine dair iddiasını desteklemiyorlardı. Hepsi burada ölmüş olabilirdi. Ya Emily? Bruce'un babası, Emil/yi uzaklara götürmeden önce buraya getirmiş miydi? Emil/yi kanepeye yatırıp eşyalarını mı toplamıştı? Hayır. Emily'yi arabasının

arkasına atmış olmalıydı. Bu konuda fazla dikkatli davranmış olamazdı.

Cep telefonumu alıp dışarı çıktım. Göl, kilise, ölüler diyarı... buradan hiçbiri görünmüyordu. Görebilmek için sundurmadan merdiven alıp çatıya tırmanmam ya da çite çıkmam gerekiyordu. Ben ikincisini yaptım.

Alderman arazisi mezarlıkla birleşiyordu. Polis, kazılar, kanvas çadırlar ve olay yeri teknikleri gibi şeyler Alderman'ın evine ulaşmıyordu. Arka bahçesinin manzarası, mezar taşları ve ağaçlarından ibaret olan bir evde büyümenin nasıl bir şey olduğunu tahmin edemiyordum. Rahatsız edici olmalıydı. Sağlıklı olmadığı kesindi. Bruce Alderman'ı hasta edenin bu çevre olup olmadığım merak ettim. Sidney Alderman da bu yüzden delirmiş olabilirdi. Yoksa onları bu hale getiren şey birinin karısını, diğerinin annesini kaybetmesi miydi?

YİRMİNCİ »ÖLÜM

Eve giderken evimi yanarken bulmayı beklediğimi söylesem yalan olmazdı. Ya da camların kırılmış olduğunu görmeyi beklediğimi. Ya da en azından garaj kapısının ve çitlerin üzerinde sprey boyayla "katil" yazdığını görmeyi. Garaj yolunda durdum, arabamın yanında dikilip caddenin iki yanına baktım. Sidney Alderman'ı bekliyordum, ama yoktu. Kimse yoktu. Casey Horwell bile. Bütün komşularım, komşuların yaptığı şeylerle meşguldü. Çimleri biçiyor, yabani otları temizliyor, yemek pişiriyor veya TV seyrediyorlardı. Hiçbiri ölü çocuklarının nerede olduğunu bulmaya çalışmıyordu. İçeri dikkatle girdim. Dün geçe önce yüzüme silah çekilmişti, saatler sonra da mikrofon uzatılmıştı. İki hataja da ikinci kez yapacak değildim.

Cep telefonumu tekrar şarja taktım. Arabadaki bilgisayarımı getirip yemek masasına kurdum. Bu Bridget'm hiç hoşuna gitmeyecekti. Christchurch Kütüphanesi'ne girerek gazete veri tabanını tarayıp Bruce'un kestiği kupürlerle ilişkili başka haberler bulmaya çalıştım. Bilgisayarıma bu veri tabanından ve Kayıp Kişiler raporlarından olabildiğince çok veri kaydettim. Yaşamları ve ölümleriyle ilgili bilgi topladım. Gerçi haberlerin hiçbiri öldüklerini söylemiyordu. Ama hepsi, gazeteciler kayıpların öldüklerine dair bahse giriyorlarmış gibi yazılmıştı. Döcdüncü

in fotoğrafının çıktısını aldım. Sonra fotoğrafları sıraladım, il kesinlikle belirli tipte kızlara düşkündü.

İki saat boyunca kayıplar hakkında bir şeyler okudum. Bu çok zordu, çünkü aklım durmadan Alderman'a ve Emily'ye gidiyordu.

Kızların kaybolmasından önceki haftalarda çıkan ölüm ilanlarını araştırıp, bir cenaze törenine katılıp katılmadıklarını görmek için aynı soyadlarını aradım. Bir şey bulamadım. Ama bu, boş çıkan bir ipucu değildi. Ne de olsa kendi ailelerinden olmayan ya da aileden olup farklı soyadı taşıyan birilerinin cenaze törenlerine de katılmış olabilirlerdi. Bunu öğrenmenin tek yolu telefon açmaya başlamaktı, ama şu anda bu ölü kızların aileleriyle konuşmayı hiç istemiyordum.

Beyaz tahtayı bir sandalyeye koyup tepesini duvara dayadım. Elimde keçeli bir kalemden başka bir şey yoktu, ama işe zaman çizgisiyle başladım. Henry Martinsin öldükten iki gün sonra gömüldüğünü öğrenmiştim. Bu iki günü ölüm tarihine ekleyince her şey birbirine çok güzel uyuyordu. Henry salı günü ölmüş, perşembe günü gömülmüştü. Rachel en son perşembe günü görülmüş ve ertesi salı günü kaybolduğu bildirilmişti. Ardından diğer kızları da bu zaman çizelgesine ekledim ve kayıplar arasındaki tarihlerin o kadar da sabit olmadığını gördüm. İlk iki kız bir ay arayla kaybolmuştu, on sekiz ay sonra üçüncüsü kaybolmuştu ve sonuncusu da bir haftadan kısa bir süre önce kaybolmuştu. Bu katilin daha fazla öldürmeye başladığını ya da yavaşladığını göstermiyordu. Neyi gösterdiğini bilmiyordum. Böyle adamlar, gereksinim arzunun yerini aldığında daha fazla öldürmeye başlardı. Ya da hayatlarında öldürme dürtüsünün tetiğini çeken bir şey olurdu. Zaman çizgisine bakarken bu adamın belirli zamanlarda öldürmesine neden olan şeyin ne

olduğunu düşündüm. Sırf tipi uygun olan bir kız görüş açısına girdi diye mi öldürüyordu? Yoksa aradığı tipe uyan kadınları mı arıyordu? Bundan daha fazlası olmalıydı; tahtaya *Hapishane* yazdım. Katil on sekiz ay boyunca hapiste olabilir miydi? Seri katillerin başka bir suçtan hapse girmeleri sık rastlanan bir durumdu.

Yeniden ölüm ilanlarını inceledim. Kızların ortadan kaybolmalarından önceki ölüm ilanlarına baktım. Bu insanlardan ikisi artık tabutlarında değildi ve farklı çürüme evrelerindeyken morgda yatıyorlardı.

Zaman çizgisine baktım. Emily'yi düşündüm. Bruce Alderman'ı ve babasını düşündüm. Sonra iki yıl önce nerede olduğumu ve yaratabileceğim farkı düşündüm. Bu kızları kurtarma şansım vardı. Belki Landry haklıydı ve ben her şeyi berbat ediyordum. Bu mümkündü. Bildiğim tek şey Emily'yi bulmak zorunda olduğumdu.

Cep telefonumun şarjı sonunda dolmuştu. Gelen çağrıları inceleyip Landrynin numarasını rehbere kaydettikten sonra onu aradım. İlk çalışın yarısında telefonu açtı.

"Seni aramak üzereydim," dedi. "Adın durmadan bir yerlerden çıkıyor. Soruşturmamdan uzak durman gerekiyor."

"Yardım edebilirim."

"Yardım mı? Yeni haberleri gördün mü?"

"Bak, ben..."

"Dün geceki rezaletten söz etmiyorum. Bugün yarattığın haberi söylüyorum."

"Duymadım. Bu kez ne yapmışım?"

"Tanrım, bu Horwell denen kadım bir ara bayağı sinirlendirmiş olmalısın. Ne yaptın, onunla yattın mı?"

"Evet, bu çok iyiydi, Landry."

"İnsanlar senden hoşlanmıyor, gerçekten. Ve ben de bunun nedenini anlamaya başlıyorum."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Bu sabah Alderman'la görüşmüş. Bara gittikten sonra olmalı, ama Alderman'ın durumuna bakılırsa barda fazla kalmış olamaz. Fazla içmiş gibi değildi."

"Ve?"

"Ve durum iyi değildi. Horvvell adamın içinde yanan ateşi görmüş ve benzin dökmeye başlamıştı. Bütün o mermi açısı ve kanın sıçrama örüntüleri olmasa ben bile oğlunu senin öldürdüğüne inanırdım. Her neyse, Alderman daha önce sana karşı ne kadar öfkeliyse onun iki katını düşünebilirsin. Dikkatli ol. Ve hepimize bir iyilik yap, ha? Evinde kal ve biz bu işi halledene kadar telefonunu kapat. Bu iş mahkemeye gittiğinde savunma avukatı seni işaret ederek diyecek ki..."

"Evet... bunu daha önce konuşmuştuk."

"O zaman neden hâlâ emin olamıyorum?"

Fotoğraflara ve gazete kupürlerine baktım. "Bak, Landry, elimde senin için bir şey var. Duymak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Elindekini nasıl ele geçirdiğine bağlı. Geri tepecek bir şey mi? Eğer bir şey bulduysan ve yasa dışı şekilde ele geçirdiysen bilmek istemiyorum, tamam mı? Yoksa suratımızda patlayacak."

"Tamam."

Bir şey söylemedi. Ben de bir şey söylemedim. Sessizliğimi doğru anladı.

"Tanrım, Tate, sen gerçekten inanılmazsın."

"Diğer kızların isimlerini istiyor musun, istemiyor musun?"

"Bana bir iyilik yap ve söyleme. İstihbarat için bir hat var. İsimsiz olarak orayı ara ve isimleri bırak, tamam mı? Telefon kulübesinden filan ara, tamam mı? Bana yasa dışı araştırma yoluyla verdiğin her şey zehir sayılır. Kahretsin, Täte, bunu biliyorsun."

"Ben artık polis değilim. O kurallar benim için geçerli değil."

"Evet, ve sana hatırlatmâmı istemediğin, bu seri katilin savunma avukatı."

"Tamam. Sorun yok. Yardımımı istemiyorsun demek ki."

"Yardım mı? Yaptığının yardım olduğunu mu sanıyorsun? Gitmeliyim. Unutma..."

"Başka bir şey daha var."

"Ne? Tanrım, Täte. Bana kalp krizi geçirteceksin."

"Bak, bu gerçekten iyi bir şey. Kendi başına bulduğunu söyleyebileceğin bir şey, bu yüzden..."

"Hadi ama, işimi nasıl yapmam gerektiğini biliyorum."

"Rachel Tyler, ölmeden önce Woodland Estates! ziyaret etmiş. Büyükannesi ölmüş. Aynı mezarlıkta gömülmüş."

Landry cevap vermedi. Bağlantıyı kuramadığının farkındaydım.

Devam ettim. "Bence diğerleri de o mezarlığa gitmişti. Bence arada bir bağlantı var. Onları katile çeken şey bu bağlantı."

"Bunu destekleyecek bir şey var mı?"

"Henüz yok. Ama ben..."

"Aması yok, Täte. Bu iş senin değil. Gidip o hattı ara, bize isimleri ver. Hemen şimdi."

Alderman'ın kızımı aldığını söyleyemeden telefonu kapattı. Sorun değildi... Alderman'la kendim uğraşmak istiyordum.

Açacağım telefondan sonra pek çok ayak işi halledilmiş olacaktı. Ama bu telefon bekleyebilirdi. Önce Sidney Alderman'ı bulup kızımı geri almak için ne gerekiyorsa yapacaktım. Ve bunun için de Landry'nin yardımına ihtiyacım yoktu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kilisenin bir tarafı gün ışığıyla yıkanırken, diğer tarafı gölgede kalıyor, iki taraf iyi ve kötü gibi ince bir çizgiyle birbirinden ayrılıyordu. İkisi arasında neredeyse yirmi derecelik bir fark vardı. Vitraylı camlar yılların etkisiyle donuk ve sisli görünüyordu. Gölgeli tarafın kenarlarındaki beton tuğlada küf lekeleri vardı. Bahçede bir metre aralarla dikilmiş biraz alçak, biraz bakımsız çalılar göze çarpıyordu. Hiç yabani ot yoktu, ama artık Bruce olmadığına göre bu durum değişebilirdi.

Kilisenin önünde benimkinden başka araba yoktu. İçeride de kimse yoktu. Tabii Peder Julian hariç. Koridorun yarısını geçmiştim ki peder, sunağın sağındaki kapıdan içeri girdi. Belki hareket dedektöründen geçmiştim. Belki bütün gün Tanrı hakkında konuşabileceği birini beklemişti. Ama bana doğru gelişine bakılırsa gelmemi bekliyordu.

"Geldin," dedi ciddi bir sesle.

"Konuşmamız gerekiyor."

"Haklısın. Gerekiyor" Dünkünden daha solgun görünüyordu. Sanki dün gece inancının bir parçasını kaybetmişti. Ya da çaldırmıştı. "Bruce hakkında konuşmamız gerekiyor. Ama açıkçası bunu yapabilir miyim bilmiyorum. Seninle konuşabileceğimi sanmıyorum."

"Peder Julian, lütfen, konuşmamız gerekiyor..."

"Bilmiyorum, Theo," dedi, elimdeki büyük zarfa bakarak. Yüzüne biraz daha renk gelmişti. Gözlerindeki bakış, öfke dalgasının yaklaştığını gösteriyordu. "Bruce... ee, benim için bir evlat gibiydi. Yaptığın şey..."

"Onu ben öldürmedim."

Yüzündeki ifade değişmedi. Bunu söyleyeceğime hazırlıklı gibiydi. Aynı şekilde reddetmeye de hazırdı. Kontrolde kalmaya çalışan bir adam gibi görünüyordu. "Burası yalanların için uygun bir zaman ve yer değil."

"Ben ona dokunmadım."

"Ah, ona dokunmadın, öyle mi?" dedi. Sesi gittikçe yükseliyordu. Bir rahibin bağırdığını ilk kez duyuyordum. "O zaman neden öldü?"

"Kendini vurdu. Benim yapabileceğim bir şey yoktu."

"İki yıl önce yapacak bir şey bulmuştun ama."

"O tamamen farklı bir şeydi." Artık bağırmaya başlayan bendim. "Ve siz de bunu biliyorsunuz. Çok iyi biliyorsunuz."

"Bruce'un iyi bir çocuk olduğunu söylemiştim sana," dedi. Kollarını iki yana açmış, parmaklarındaki yapışkan bir şeyi atmaya çalışıyormuş gibi ellerini sallıyordu. "O kızların ölümüyle bir ilgisi olmadığını söylemiştim. Sana söylemiştim! Neden beni dinlemedin? Geçmişte bana çok güvenmiştin, neden şimdi de güvenemedin?"

"Kahretsin, Peder Julian," diye bağırdım. Bu sözler geri adım atmasını sağlamadı. Hatta öne doğru küçük bir adım attı. "Onu ben öldürmedim! Neden telefonu açıp merkezdeki ya da morgdaki biriyle konuşup neler olduğunu soramıyorsunuz ki? Size anlatacaklardır."

"O iyi bir çocuktu," dedi. Sesi artık çok daha alçaktı.

"Olabilir. Bir parçam buna gerçekten inanıyor. Bana biraz destek olup Bruce'un adını temizlememe yardım etmeye ne dersiniz? Bruce bana masum olduğunu söyledi; cesetleri gömdüğünü, ama o kızları öldürmediğini söyledi. Bana yardım etmeye ne dersiniz? Yoksa varsayımlarınızla çok mu meşgulsünüz, Peder?"

Bana uzunca bir süre öylece baktı; sanki içinde bir yerde doğru şeyin ne olduğunu bulmaya çalışıyordu. Geçirdiği süreye bakılırsa ya gerçekten çabalıyordu ya da bugünlerde doğru olan şey neyse onu benimsemeye çalışıyordu.

"Seni dinleyeceğim, Theo, ama yalnızca son bir kez daha. Sonra bir daha buraya asla gelmeyeceğine bana söz vereceksin."

"Anlatacaklarımı dinledikten sonra benden bunu istemek zorunda..."

Başını iki yana sallayıp sözümü kesti. "Söz ver," dedi. "Tanrı'nın bakışları altında, kilisesinin içinde, buraya bir daha asla gelmeyeceğine söz ver."

Bu zor bir karardı, ama söz verdim.

"Ofisimde konuşalım."

Yan kapıdan geçip onu takip ettim. Koridor loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Başka kapılardan ve hava akımlarının arasından geçtik. Kiliseler hep hava akımlarıyla dolu olurdu. Beni eski görünümlü kitaplar ve uyumsuz mobilyalarla sıkış tepiş olan küçük, tozlu ofisine götürdü. Masasına oturdu. Güneş gökyüzünde bir kavis çizip doğruca rahibin üzerinde parlıyordu. Bu nedenle yüzü daha beyaz görünüyor, neredeyse ışıldıyordu. Bir hale gibi. Havada yüzen toz parçacıkları parlak beyazdı. Işık, yüzündeki sakalın yama gibi görünmesine neden oluyor, gözlerindeki öfkeyi alıp onu yorgun gösteriyordu. Arkasındaki duvarda bir haç vardı. İsa mutsuz görünüyordu. Sanki her şeyden

sıkılmış, sanki var olan bütün kilise ofislerini görmüş ve iki bin yıldan sonra kiliselere doymuştu. Bütün ofis, gece birisi içeri girip her şeyi biraz değiştirmiş gibi görünüyordu. Cüzdanımı ya da anahtarlarımı bulamadığımda benim ofisim de böyle görünürdü. Pederin karşısına oturdum.

"Dün gece sana yardım etseydim, belki..." dedi Peder Julian tereddütle. "Kimbilir?"

"Onu ben öldürmedim."

Peder Julian içini çekti. "Benden ne istiyorsun, Theo? Birinin seni bağışlaması için mi geldin buraya? Eğer öyleyse yanlış yere gelmişsin."

"Bruce'un bir silahı olduğunu biliyor muydunuz?"

"Silahı yoktu."

"Varmış gibi görünüyordu."

"Bu komik mi sence?"

"Hayır Ama bunu düşünün. Eğer onu öldürecek olsam neden ofisime götüreyim ki? Onu öldürmek istesem, bütün dünyanın ne olduğunu anlaması için masamın önünde mi vururdum onu?"

"Ben... herhalde bunu yapmazdın. Bilmiyorum. Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Beni bundan iyi tanıyorsunuz. Onu öldürecek olsam başka bir yere götüreceğimi biliyorsunuz."

Çenesi kasıldı, gözleri hafifçe kısıldı ve bana bir daha asla görmek istemeyeceğim şekilde baktı. Tiksinti ve düş kınklığıyla. Sonunda arkasına yaslanıp parmak uçlarını birleştirerek çenesine dayadı. Dua ediyormuş gibi görünüyordu. İsa ona bakıyor, ama dinlemiyor gibiydi.

"Haydi," dedim, "bu hoşunuza gitmek zorunda değil, ama iyi bir nokta olduğunu kabul etmelisiniz."

Başını salladı. "Bruce sana başka ne anlattı? Kızları kimin öldürdüğünü biliyor muydu?"

"Söylemedi. Yalnızca babasıyla konuşmamı söyledi. Bruce Alderman'ın o kızları kimin için gömdüğünü düşününce aklıma bir tek babası geliyor."

"Sence onları Sidney mi öldürdü?"

"Bu mümkün."

"Benden ne istiyorsun? Sana Bruce'u anlatmamı mı? Zaten anlattım, o iyi bir çocuktu. Ama bir şey daha var ve bu konuyu derinlemesine düşünmeni istiyorum. Dün hayattaydı, bugün değil."

Ona cevap vermedim. Yalnızca içinden geçenleri söylemesine izin verdim. O içini ne kadar çabuk boşaltırsa, ben işleri o kadar çabuk halledip, küçük kızımı o kadar çabuk mezarına koyabilirdim. Hedefiniz kızınızı gömebilmekse dünya gerçekten berbat bir yer demektir.

"Bruce'un annesi öldükten sonra ne oldu? Sidne/ye ne oldu?"

"Ne?" dedi şoke olmuş bir şekilde.

"Annesi. On yıl önce öldüğünde, her şey nasıldı?"

Derin bir nefes alıp beni buraya kabul etmesinin ne kadar zor bir şey olduğunu bir kez daha belli etti.

"Aynı şeydi sanırım.-Sidney bir gün hayattaydı, ertesi gün değildi. Ama aslında öyle değildi. Ölü gibi bile değildi. Yalnızca... kaybolmuş gibiydi. İkisi birden."

"Ve?"

"Ve ne? Bu tür şeyler olunca insanlar kaybolur. Hadi Theo, herkes bir yana senin böyle bir açıklamaya ihtiyacın yok. Bazen insanlar asla toparlanamaz ya da yanlış şekilde toparlanır. Ve bazı insanlar asla anlamayacağın şekilde kaybolurlar."

Sidney Alderman'ın ölü kızımı mezardan çıkarmasını düşündüm. Yaşlı adamın kafayı ne kadar yediğini anlatabilecek düzinelerce sebep sayabilirdim.

"İkisinden biri size gelip günah çıkardı mı?"

"Hadi Theo, buna cevap veremeyeceğimi biliyorsun."

"Gölde dört ceset vardı, Peder. Polis şimdiye kadar yalnızca ikisinin kimliğini belirleyebildi. Yakında dördünün kimliğini de bulacaklar."

"Dört kız," dedi. "Bu gençlerin ölmesi ne büyük bir kayıp."

"İşte sizin için bir fırsat..."

Birden aklıma bir şey geldi. Peder Julian'ın öfkesi tamamen bana yönelik olamazdı. Aynı zamanda kendisine de yönelikti.

"Dün tabutlarda başkalarının da olabileceğini söyledim, ama başka kızlar olduğunu söylemedim. Ya da genç olduklarını."

Bir şey söylemeye kalktı. Herhalde bir yerden duyduğunu ya da tahmin ettiğini söyleyecekti, ama sonra numara yapmaktan vazgeçip bir şey söylemedi.

"Tanrım, biliyordun! Sen biliyordun!"

"Theo!" diye bağırdı rahip, yumruğunu masaya indirerek. "Yeter! Sen ne cüretle..."

"Ne cüretle mi?" Şimdi yumruğu masaya indirme sırası bendeydi. "Ne cüretle! Başından beri biliyordun ve bir şey yapmadın? Hiçbir şey yapmadın? Bu nasıl olabilir?"

Cevap vermedi. Aramızdaki sessizlik beklenmedikti. İkimiz de söyleyeceğimiz şeyin ilişkimizden geriye kalana onarılmaz şekilde zarar verebileceğinin fazlasıyla farkındaydık.

"Ne yapacaktım, Theo?" diye sordu, neredeyse fısıltıyla. Sorusu içtendi, gerçekten başka seçenekler bulmamı ister gi-

biydi. Oysa başka seçenek yoktu. "Kuralları bilirsin. Onlarla tartışabilirsin, onlardan nefret edebilirsin, adaletsizlik hakkında sövüp sayabilirsin, ama biliyorsun, Theo, anlaşmayı biliyorsun."

"Alderman'lardan biri sana günah çıkarttı. O kızları onlardan biri öldürdü."

"Ben bunu söylemedim. Böyle bir şey olmadı!"

Ayağa kalkıp zarfı açtım, bulduğumda yaptığım gibi içini boşalttım. Gazete kupürleri aynı şekilde masaya döküldü. Ellerimi üzerlerinde gezdirip hepsini iskambil kâğıtları gibi masaya yaydım. Peder Julian onlara baktı.

"Kızların orada olduğunu zaten biliyordun. Öldüklerini biliyordun."

"Otur, Theo."

"Bunlar kurtarabileceğimiz kızlardı. Dün bu davanın benim için neden önemli olduğunu söylediğimde bana ne demiştin? Benim hatam olmadığını söyledin. Hem haklıydın, hem yanılıyordun. Görüyor musun, tamamen benim hatam olduğunu sanıyordum. Ama şimdi öyle düşünmüyorum. Artık bu yükü seninle paylaşıyorum."

Uzanıp kupürlere dokundu, bazılarını eline aldı. Gözlerini seyrediyordum, ama sözcüklere bakmıyordu. Kupürleri karıştırdıkça daha fazla toz havaya kalktı. Ne aradığını bilmiyordum. Bu kızların ortadan kaybolmalanyla ilgili haberlerin hiçbiri ön sayfada çıkmamıştı. Devasa manşetler ya da alt başlık yoktu. İçlerinden biri belediye başkanının kızı ya da rock yıldızı olsaydı durum farklı olurdu. Ama bu artık değişecekti. Rachel Tyler yarın bütün haberlere çıkacaktı. Ve diğer kızlar da. Arkadaşlarının ve ailelerinin dışındaki insanlar da onları umursayacaktı. İnsanlar bu kızların isimlerine ve yüzlerine bakıp şehirlerinin nasıl olup

da bu kızların ölümüne neden olacak türde bir şiddet yuvası haline geldiğini ve buna nasıl izin verdiklerini merak edeceklerdi.

"Senin için çok kolay, değil mi, Theo? Hep öyleydi. Senin gibi adamlar buraya böylece gelip istediklerini alabileceklerini sanırlar" Senin gibi adamlar derken ne demek istediğinden emin değildim. "Öyle büyük beklentilerin var ki sen yalnızca soracaksın, ben de bütün günah çıkarma kurallarını bir yana bırakıp sana her şeyi anlatacağım. Sence bu benim canımı acıtmıyor mu? Ha? İnsanlardan gelen onca zehrin beni etkilemediğini mi sanıyorsun? Telefonu kaldırıp dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeyi ben istemiyor muyum sanıyorsun?"

"O halde neden bunu yapmıyorsun? Bu kızları kurtarabilirdin."

"Ne pahasına? Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?- Bu konu yalnızca benimle ilgili olsa yapmaz mıydım sanıyorsun? Yalnızca kovulup kilisemi kaybetmek söz konusu olsa, herkesin iyiliği için bunu yapardım. Ama konu ben değilim, Theo. Sen de değilsin. O kızlar da değil. Konu Tanrı. Konu inancımız. Konu kilisenin en eski kurallarından birini bozmamak."

Bu iddiaya pek çok yönden saldırmak mümkündü, ama ne anlamı olurdu ki? O haklıydı, ben haklıydım ve ikimiz de bunu biliyorduk. Yapabileceğimiz bir şey yoktu. O ^açlarını savunmak zorundaydı, ben de bunları engellemek için bir şey yapmamasından dolayı ona olan öfkeme sadık kalmak zorundaydım.

"Bruce'un masum olduğunu bu yüzden biliyordun. Günah çıkaran o değildi."

"Bu yoldan gidemeyiz."

"Hangi yol?"

"Bütün sınırları çarpıtmaya başladığın, şüpheli havuzunu daraltmak için kimin günah çıkarmadığını sorduğun yoldan." İki elini saçlarının arasından geçirdi, sonra ellerini cüppesinin önüne sürdü.

"Bana kalırsa şüpheli havuzunu zaten daralttık," diyerek kupürleri toplamaya başladım.

"Sidney Alderman değildi."

Bir parçam eğilip onu yakasından tutup kaldırmak ve ihtiyacım olan her şey, içinde sırlarını sakladığı o mahzenden dökülene kadar sarsmak istiyordu. Diğer parçamsa minnettardı. Ne bu sırları verecekti, ne de benimkileri.

"Bir katilin kaçmasına izin veriyorsun." Sözlerimde bir suçlama yoktu. Son bir çaba göstermeye çalışıyordum, ama beni bir yere götürmeyeceğini biliyordum.

Bunu biliyor gibiydi. "Bu düşünce beni rahat bırakmıyor."

Sidney Alderman'ın kızıma yaptığını söylesem, bu onun görüşünü değiştirir miydi? Sanmıyordum. Rahibin, Sidney Alderman'ın nasıl biri olduğuna dair fikirleri zaman aşımına uğramıştı. Bu adamla otuz ya da kırk yıl önce bir arkadaşlık geliştirmişti ve onu hâlâ öyle görüyordu. Peder Julian'ın, inancının ve kanaatlerinin buna değmeyeceğini kabul etmesi için ne gerektiğini merak ediyordum. Acının bir sınırı var mıydı? Bir rakam var mıydı? Bir düzine kız? Yüz kız?

"Sidney Alderman. Bana onun nerede olduğunu söyle."

"Bilmiyorum."

"Bu kızları o mu öldürdü?"

"Artık gitmeni istiyorum, Theo. Ve sözünü unutma."

"Ama bana onu anlatabilirsin, değil mi? Bana en azından geçmişi anlatabilirsin."

"Sidney Alderman çok acılı bir adam, Theo. Senin gibi o da ailesini kaybetti. Emily'nin öldüğü gün neler hissettiğini çok iyi hatırlarsın. Onu anlayabilirsin."

Elbette hatırlıyordum. Ama ben gidip başkalarının mezarlarını kazmaya başlamamıştım.

"İki yıl önce ona ne oldu?"

"Anlamadım."

Kupürleri zarfa koymayı bitirmiştim. Bir tanesinde Sidney Alderman'ın iki yıl önce emekli olduğu yazıyordu. Bu yeterli miydi? Bir şey tetiği çektiğinde insanlar katil olur muydu? İnsanın kafayı sıyırmasına neden olan kesin bir an var mıydı? Sidney Alderman'ın iki yıl önce emekli olduğunda değil de, on yıl önce karısı öldüğünde kafayı sıyırdığını düşündüm.

"Birisi bunların bedelini ödemek zorunda."

"Birisi ödedi zaten."

"Ama doğru kişi değil." Zarfı katladım. "Polis yaklaşıyor. Her şey çözülüyor. Yardım etme şansın vardı, ama bu şansı kullanmadın. Bu, senin kurtuluş şansındı, Peder."

"Aptalca bir şey yapma, Theo. Bruce Alderman iyi bir adamdı. Ve Sidney... o da özünde iyi bir insandır ve şu anda oğluyla ilgileniyor. Buna saygı göster. Yas tutmasına izin ver. Bırak bu işi polis halletsin."

Ben kapıya giderken Peder Julian ayağa kalkmadı. Peşimden gelmek için bir girişimde bulunmadı.

"Bunu yapamam," dedim.

Başını iki yana sallarken, bilgece, başka bir söz sarf etmedi. Onu ofisinde bırakıp İsa ve arkadaşlarının resimlerinin yanından geçtim. Rahibin, kendisiyle paylaşılan sırları kendine saklama kararı hakkında ne düşünürlerdi, onun inançlarına saygı mı

duyarlardı, yoksa ona bir aptal olduğunu mu söylerlerdi, merak ediyordum. Peder Julian'ın rehberlik için dua edip etmediğini merak ettim.

Kilisenin ön tarafında bulunan girintideki bir kaide üzerinde bir kayıt defteri duruyordu. Üzerinde altın harflerin yazılı olduğu deri kaplı kalın defter bölümlere ayrılmıştı. Alfabetik olarak ayrılmış defterin bölümleri kronolojik olarak sıralanmıştı. Sayfaları karıştırdım. Kızlar ve kayboldukları zaman arasında daha fazla bağlantı arıyordum. Hiçbir şey bulamadım. Duvara monte edilmiş büyük bir referans haritası da vardı; mezarlık sokak haritası gibi bölümlere ayrılıp numaralandırılmıştı. Sonraki iki yeri bulmak için ihtiyacım olan tek şey buydu.

Birincisi bir mezardı. Sokağın yukarısındaki evlerin arkasına yakın, hâlâ mezarlığın sınırları içindeyken gölden ve kiliseden olabildiğince uziaktı. Arabayla mümkün olduğunca yaklaşıp aşağıya indim, yürümeye başladım. Ağaçların arasından geçen bir patika vardı. Birden kendimi mezarlığın çok ıssız bir yerinde buldum. Alderman'ın yakında dönmeyeceğini düşündüm. Bu yüzden arabamı görüp burada olduğumu anlayamazdı. Bir barda oturup içtiğini düşünüyordum. Ya da arabayla etrafta dolaşıp kızımı nereye koyacağını düşünüyordu. Ya da yolun kenarına park etmiş, aklı başına geldiği için, ne halt ettiğini düşünüyordu. Belki de ağzına bir mermi sokmaya hazırlanıyordu. Oğlunun babası. Ama bu gerçek bir olasılık değildi. On yıl önce Alderman belki davranışlarını sorgulayan türde bir adam olabilirdi. Ama artık öyle değildi.

Gün gittikçe aydınlanıyordu. İsınıyordu da. Ama hâlâ içim üşüyordu. Her biri bir hikâye, her biri bir hatıra olan mezar taşlarının etrafında dolaştım. Bu hikâyelerin bazıları iyi, bazıları kötüydü. Bu insanlar hep başkalarının hayatlarını etkilemişti.

Fark yaratmışlardı. Başka insanlarla tanışıp çift olmuş, birlikte bir gelecek kurarken küçük insanlar yapmışlardı. Bazıları yaşlılıktan ölmüştü. Bazıları hastalıktan. Mezar taşlarındaki mesajlar benzerdi. Bunlar duygular, bunlar sözler, bunlar hiç unutulmayacakları umuduyla dünyaya bırakılan son mesajlardı.

Benim istediğim düzgün bir mezardı. Üzerinde yabani ot ve uzun çimler olmadığı gibi çiçeklerin de olmadığı bir mezar. Arabama dönmeden önce bir dakika kadar mezarın başında durdum.

İkincisi, mezarlığın uzakta kalan kuzeydoğu köşesindeki büyük sundurmaydı. Mezarlıktan önce ahşap bir çitle, sonra bir sıra kavak ağacıyla ayrılıyordu. Sundurma evim kadar büyüktü, ama çatıyı tutacak iç duvarları ya da bölmeleri yoktu. İçerisi bahçe aletleri, çim ve bitki tohumları çuvallarıyla doluydu. Bir traktör, çim biçme makinesi ve kazıcı vardı. Dün Henıy Martins'i çıkarmak için ihtiyaç duyulan aletlerin hepsi, bir sıra halinde dizilmişti. Ama üsteniciler gelip kendi aletlerini kullanmışlardı. Bunu. yapmamış olsaydılar her şeyin ne kadar farklı olacağını düşündüm. Etrafa bir baktım, ama dikkat çekici bir şey yoktu; burada bir sürü olası cinayet silahı vardı. Her birini incelemek bir hafta sürerdi. Bu sundurma olay yeri olabilirdi.

Tezgâhlardan birinin altında briket yığını vardı. Duvarın yanındaki çivide yeşil halat sarmalı asılıydı. Uzanıp halatı parmaklarımın arasında yuvarladım. Kendir gibi görünen yüzlerce ayrı ipten oluşuyordu. Cesetlere bağlanan türden bir halattı. Islandığında şişiyor olmalıydı. Bu şehirde binlerce insan bu halattan kullanıyor olabilirdi.

Kazıcıya doğru yürüdüm. Kazmanın dişlerinde taze toprak vardı. Sidney Alderman, küçük kızımı gün ışığına çıkarmak

için bunu kullanmıştı. Büyük olasılıkla kızımı devasa pençesine yatırıp buraya getirmişti. Etrafta Emily'yi aradım, ama yoktu.

Sundurma dört kadının kolayca öldürülebileceği bir yerdi. Ortada dikilip yavaşça etrafımda döndüm, her açıyı keşfetmeye çalıştım. İki el arabası. Kontrplak parçaları. Kovalar. Toprak parçalarının yapışık olduğu çizme izleri; tahta, katran, ip, tezgâh parçacıkları. Burası ölmek için korkunç bir yerdi. Hava küflüydü. Benzin ve yeni kırpılmış çimen kokusu alıyordum. Camda örümcek ağları, lekeler, çarpık tahtalar ve çatlaklar vardı. Çatıdaki pas lekelerinin altına yağmuru toplamak için plastik kovalar konmuştu. Mekanik parçalarla dolu raflarda çoğu paslanmış olan levyeler, dişliler, makine parçaları duruyordu.

Kazıcıya binip çalıştırdım. Koltuk rahatsızdı. Koltuğu arkaya yatırmak için levyeyi çektim. Daha önce bu makinelerden hiç kullanmamıştım, ama levyelerin ve pedalların basitliği birkaç dakikalık pratikten sonra işleri kolaylaştırıyordu. Le"yeyi öne itince kazıcı titredi. Çakıl taşı kaplı yoldaki her küçük hendekle hoplayarak ilerlemeye başladı. Tekerlekler ıslak çimende de in izler bırakıyordu.

Aracı mezara doğru sürdüm.

Kızımı geri almak önceliğimdi. Arada olacaklarıysa Tanrı'nın isteğine bırakıyordum. Bü, Peder Julian'ı mutlu etmeliydi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Derin bir uçurum vardı. Uçurumun bekledikleri, uçurumun kenarında dikilebilir, hatta bazıları orada yaşayabilirdi. Sonra bir de tuğlalara bağlıymış gibi derinlere inenler vardı. Ben nerede durduğumu bilmiyordum. Uçurumla ilgili problemlerden biri bu olabilirdi; daha aşağıya düşüp düşemeyeceğinizi hiç bilemiyordunuz. Son iki yıl benim için öyle olmuştu. Derin bir uçuruma düşmüştüm ve orada gördüğüm şey beni korkutmuştu; o zamandan beri oradan çıkmak için ne gerekiyorsa yapıyordum. Ama belki de yaptığım şey aslında aynı derinlikte kalmak, beni biraz daha aşağıya indirecek olan yeni bir anı beklemekti.

Artık o anın geldiğini hissediyordum. Bilmiyordum. Kendimi bu şekilde değerlendirebiliyor olmamın aşağıya doğru inişin farkında olduğum anlamına geldiğini umuyordum. Ne de olsa aklını kaçırmış birisi bunun farkında olmazdı. Olabildiğince derine battığını düşünen biri, belki de o kadar derine batmamıştı. Sorun şuydu ki, dibe batarken sizi çekecek bir hayat kurtarıcı aramadığınızda gerçekten gitmiş oluyordunuz.

Onu bir kere daha aradım, ama Sidney telefonıi açmadı. Telefonu açıktı. Çünkü beş çalıştan sonra sesli mesaja geçiyordu. Herhalde öylece oturup telefona bakıyordu. Ölü kızım arabasının bagajmdaydı ve bu da benini telefonlarımı umursamayacağı anlamma geliyordu. Kendi oğlu morgdaki çelik bir masada, üze-

rinde ince bir çarşafla yatıyordu. Onun için de bazı ayarlamalar yapması, tabut, çiçek ve mezar taşı hazırlıklarını tamamlaması gerekiyordu. Oğlu için takım elbise ve cenaze evi seçmeli, cenaze törenine gelmeleri için insanlara haber vermeliydi. Aklında bir sürü şey vardı. Ama önce Emil/ye ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu. Ve ben de ona ne yapacağıma karar vermeliydim.

Gözlerimi kapadım. Yaptığım şeyi sorguladım; ama kendime engel olmama yetecek kadar değil. Ona bir mesaj gönderdim.

Kızımı geri istiyorum. Onu bana geri vereceksin. Bir anlaşma yapacağız. Bana inan, bu senin de isteyeceğin bir anlaşma olacak.

Yazın en mavi gökyüzünün altında, kazıcının başında oturuyordum. Sundurmanın yanına park etmiştim. Burada eriyecekmişim gibi geliyordu. Alderman ikilisinden birinin yirmi ya da otuz dakika içinde yapabileceği bir işi yapmam iki saatimi aldı. Sesin kaynağını araştırmak için kimse gelmedi. Haftanın ortasında mezarlarda fazla trafik olmazdı. Bu bölgede de benden başka kimse yoktu.

Telefonum çalmaya başladı. Açtım.

"Canın cehenneme," dedi. "Oğlumu öldürdün ve elinde pazarlık yapacak bir şey olduğunu sanıyorsun." Sözcükleri yayarak konuşuyordu. Kızımı mezardan çıkarmak için çıktığı bara geri döndüğünü düşündüm.

"Oğlunu ben öldürmedim."

"Ama öldü, değil mi?"

"Kızımı geri getir, bu konuyu konuşalım."

"Ne?"

"Beni duydun. Değiş tokuş yapmak istiyorum."

"Değiş tokuş mu? Sende benim istediğim hiçbir şey yok."

"Ben de başta öyle düşündüm. Senin oyununu oynamaya başlayana kadar. Kazıcıyı kullanmak zor değilmiş. Hemen öğrendim."

"Neredesin?" diye sordu.

"Senin on yıl önce olduğun yerde," deyip telefonu kapattım.

Birkaç saniye sonra telefon tekrar çaldı. Kapattım.

Sundurmanın dışında bir musluk vardı ve ben susamıştım, ama Sidney Alderman'ın dudaklarının dokunmuş olabileceği bir yere dudaklarımın dokunmasını istemiyordum. Kazıcıdan inip gölgeye girdim. Aletleri karıştırdım. Bahçe ekipmanının yanında marangozluk aletleri de vardı. Yirmi yıl önce ve farklı bir hayatta Alderman'ın bir hobisi olabilirdi. Belki oğluyla birlikte sundurmada vakit geçiriyor, ahşap tabureler veya kuş evleri yapıyorlardı. Bir sürü elektrikli alet de vardı. Onlara boş verip küreği aldım.

Kazıcıyı almak yerine kürekle mezara gittim. Beni güneşten koruyan bir ağacın altında dinlenmeye başladım. Beni buraya getiren son yirmi dört saati düşünmemeye çalıştım, ama sonra aslında beni buraya getirenin son iki yıl olduğunu fark ettim. O zamanlar olduğum adam, şu anda yapabildiği pisliği yapmayı aklından bile geçirmezdi. Son iki yılın hiç olmamış olmasını diledim.

Sonra birden Quentin James hakkında düşünmeye başladım. İki hayatım vardı. James'le tanışmadan önceki ve sonraki hayatım. James'ten sonra tamamen farklı bir insan olmuştum. Sanırım bir anlamda bizi benzer yapen şey buydu. Ayık bir Quentin ve Sarhoş Quentin vardı. Üçüncü bir Quentin de olabilirdi. Değişimi kabul eden, ama bira, spor kanalı ve *mortgage* ödemeleriyle sessiz kalan bir Quentin. Üçüncü bir Täte de vardı; şu anda yaptığım şeye hayır diyemeyen biri. Quentin üzgün olduğunu

söylediğinde bir sürü şey hissetmiştim, ama acıma bunlardan biri değildi. Şu anda da acıma hissetmiyordum.

Alderman'ın gelmesi otuz dakika sürdü. Güneş biraz daha alçalmıştı, ama sıcak azalmamıştı. Eski püskü SUV yolda ilerlerken güneş, aracın tek temiz yeri olan ön camından yansıyordu. Alderman kontrolü sağlamaya çalışırken araç sağa sola savruluyordu.

Hiç kıpırdamadan bekledim. Olabildiğince yakına park etti. Aşağıya inip etrafına bakınmaya başladı. Herhalde beni arıyordu. Ama göremedi. Beni bulmak için oturduğum yerdeki ağaçları geçmesi gerekiyordu. Altındaki yer kayıyormuş gibi iki yana yalpalayarak yavaş yavaş mezara yaklaştı. Ben olsam koşardım. Mezara yaklaşıp kenarında durdu, aşağıya baktı, hiçbir şey yapmadı. Yalnızca toprağa bakıp iki yana sallandı; öylece bakmaya devam etti ve sonunda mezara indi.

Ona doğru yürüdüm. Yaklaştıkça mezarın karşı tarafını görebiliyordum, sonra Alderman'ın başını ve vücudunu görebildim. Karısının tabutunu kaldırmaya çalışıyordu, ama bütün ağırlığıyla tabutun üstünde olduğu için bunu yapması çok zordu. Gölgem tabutun üstüne düşünce bunu fark etti. Başını kaldırıp bana bakmak için bedenini kıvırması gerekti. Tabutun üstüne bir at gibi binmeye çalışıyor, ama bacaklarını iki yana uzatamıyordu. Güneşe doğru bakarken eliyle gözlerini gölgelemesi gerekti.

"Seni lanet olası," dedi.

"Kızım nerede?"

Ayağa kalktı. Dengede durmak için karanlık duvarlara tutunması gerekiyordu. Ona küreği gösterdim.

"Senden korktuğumu mu sanıyorsun?" diye sordu. "Böyle bir şey beklemediğimi mi sanıyorsun?"

Kürekle yüzünün yarıma vurdum; sert değil, ama geriye düşmesine yetecek şekilde. Bacakları havaya kalkıp başı tabuta çarptı.

"Tanrım," dedi, yüzüne dokunarak. Yana eğilip kan tükürdü. Elinin tersiyle ağzını sildi. "Kahretsin."

"Kızımı nereye koydun?"

"Canın cehenneme," dedi. "Karım burada mı? Burada mı, seni kahrolası pislik?"

"Burada. Eğer ona katılmak istemiyorsan kızımı nereye koyduğunu söyleyeceksin."

"Kızın mı? Sen bana oğlumun nerede olduğunu söylemeye ne dersin? Yoksa unuttun mu? Lanet olası morgda yatıyor!" Sözcükler ağzından içki ve tükürükle birlikte çıkıyordu. "Evet, o kahrolası testere ve bıçaklarla doğrayacaklar onu. Bunu biliyor musun! Can alıcı noktayı duymak ister misin? Onu oraya sen koydun!"

Tartışmanın bir anlamı yoktu. Oğlunu öldürmediğimi tekrar tekrar söylemenin bir anlamı yoktu. Casey Horwell onu aksine ikna etmişti.

"Kızım. O nerede?"

"Sen benim oğlumu vurdun."

"Söyle bana!"

"Onu asla bulamayacaksın."

"Canın cehenneme," dedim. Ona yeniden vuracakmış gibi küreği kaldırdım. İrkilip geriye çekildi.

"Canın cehenneme," diye tekrarlayıp küreği ona fırlattım. Ama sertçe. Kürek omzuna çarpıp tabutun kapağında zıpladı. Alderman geriye **düşüp** t'uvara sokuldu. Vücudunun darbe alan yerlerini **ovuşturmaya ba** [1]adı.

Ellerimi yumruk yaptım; titriyordum. Bu öfkenin beni nereye götüreceğinden emin değildim. Uçurumun dibi beni bekliyordu.

Alderman küreği alıp ayağa kalkmak için kullandı. Mezarın kenarına uzandı. Sarhoş olduğunu düşündüm, çünkü kimse onu durdurmadan dışarı çıkabilecekmiş gibi ellerini mezarın kenarına koydu. Ayağımı parmaklarının üzerine yerleştirdim. Hemen geri çekince elinin üstündeki deri yüzüldü. Burada kurban kendisiymiş, o yanlış bir şey yapmamış gibi bana baktı. Omzunda ve elinde kan vardı.

"Kızlar, onlara ne oldu?"

"Hangi kızlara?"

"Hangi kızlardan bahsettiğimi sanıyorsun?"

Omuz silkti, ama biliyordu. "Benim onlarla bir ilgim yok. Bruce'un da yoktu."

"Bruce onları gömdüğünü kabul etti. Onları Bruce mu öldürdü?"

"Canın cehenneme."

"Yoksa sen mi öldürdün?" diye sordum.

"Bu saçmalık. Sen oğlumu öldürdün ve daha nedenini bile bilmiyorsun."

"Bana açıklamaya ne dersin?"

"Yanlış adama soruyorsun."

"Kime sormalıyım?"

"Kime sanıyorsun? Dostun Peder Julian'a. Gidip ona sor."

"Bu da ne demek?"

"Canın cehenneme, Beni buradan çıkarana kadar başka bir şey söylemeyeceğim." ^

Mezardan geriye çekildim.

"Ne cehenneme gidiyorsun?" diye seslendi Alderman.

Ona cevap vermedim. Dört çekerli arabasına gittim. Tozlu arabanın önünde pas lekeleri vardı. Sürücü tarafındaki kapı açıktı ve kontrol panelinden şıngırtı sesi geliyordu. Anahtarlar hâlâ kontaktaydı. Arka kapıyı açtım. Kızım arkada koyu mavi muşambanın altında yatıyordu. Keçeleşmiş saçları gevşekti. En sevdiği elbisesi vücudundan daha iyi durumdaydı. Arabaya yaslanıp gözlerimi yere eğdim, mide bulantısıyla mücadele etmeye çalıştım. Yüzüne bakmak istemiyordum, çünkü büyük bir kısmı yoktu. Çürümüştü, geriye öyle bir dehşet maskesi kalmıştı ki tek istediğim çığlık atmaktı. Kızım şu anda okulda olmalıydı. İki yaş büyümüş olmalıydı. Eve gidip ayıcıklarıyla evcilik oynayabilmek için bir an önce ödevlerini bitirmek için sabırsızlanıyor olmalıydı. Tanrım, bu dünya o kadar berbat bir yerdi ki Bruce Alderman'ın dün gece yaptığı şeyin o kadar da kötü bir seçenek olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Kapıyı kapadım. Mezara geri döndüm. Alderman hâlâ dışarı çıkmaya çalışıyordu. Şartlar onun için zor olduğundan bunu başaramıyordu. Sarhoştu, bedeni genç bir adamınki gibi çalışmıyordu, omzu ve parmaklan acıyordu, kenara tutunmakta zorlanıyordu. Daha uzun, daha güçlü, daha genç, daha ayık olması gerekiyordu. Ya da bir merdivene ihtiyacı vardı. Bana baktı.

"Orospu çocuğu," dedim,

"Yanılmışım. Demek onu buldun."

"Bana cevap vermenin zamanı geldi," diyerek uzandım. Bir elimle saçlarını, bir elimle gömleğinin önünü yakaladım. Canını acıtmak isteyerek onu öyle bir çektim ki bedeni mezarın kenarına sürünürken can havliyle inledi.

"Ah kahretsin, yavaş ol, lanet olası," dedi, ama yavaşlamak gibi bir niyetim yoktu.

"Oğlunu ben öldürmedim," dedim, onu yukarı çekmeye devam ederek.

Başının üstüne hücum eden acıyı hafifletmek için iki eliyle ellerimi tuttu. Kafa derisinin ve saçlarının kopmaya başladığını duyabiliyordum.

Yeterince dışarı çıkınca dizlerini toprağa koyup kollanma tutunmayı bıraktı. Başını çevirip elimin üstüne kapandı, dişlerini başparmağıma geçirdi.

"Kahretsin," dedim, elimi geri çekerek. Ama bir işe yaramadı. Parmağımı koparmak için ısırıyordu.

Dizimi çenesine vuramıyordum, o zaman ağzı parmağımın üstüne iyice kapanırdı. Bunun yerine saçlarını bırakıp ona vurdum. Başı geriye giderken dişleri, başını iki yana sallayarak avını testere gibi doğrayan bir köpek balığı gibi parmağımı parçaladı. Öne doğru atıldım. İkimiz de sendeleyip boşlukta uçmaya başladık.

Mezara düşüyorduk.

YİRMÎ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ben Sidney Alderman'ın üstüne düştüm. Dirseğim tabuta çarparken, başparmağım ağzından sıyrıldı. Dizim duvara çarptı, ama büyük oranda yaşlı adamın üstüne yıkıldığım için, Alderman düşüşümün etkisini azaltmış oldu. Ama o benim kadar şanslı değildi. Onun üzerine düşeceği kimse yoktu. Yalnızca karısı vardı, ama onun da destek verdiği yıllar geride kalmıştı. Bu yüzden altında kürekle tabutun üstüne sertçe düştü. Herhalde yalnız başına olsa bu kadar sert düşmezdi. Ben de onunla birlikte düştüğüm için benim ağırlığım, ivmemiz ve fizik kanunları Sidney Alderman için çok kötü bir şekilde birleşmiş, başını tabutun kenarına çarpmıştı.

Toprak duvarlara ve tabuta tutunarak doğrulmaya çalıştım. Başparmağımdan kan akıyordu. Isırığın kenarları yukarı doğru soyulmuş, parlak pembe et ortaya çıkmıştı. Cebimden mendil bulup yaraya sıkıca sardım. Şimdilik acımıyordu, ama yirmi dakika sonra acıdan öleceğimi biliyordum. Dizlerimin üstüne kalkıp Alderman'ı hafifçe sarstım. Bir tepki vermeyince daha sert sarstım. Kıpırdamayınca bir sonraki adıma geçip parmaklarımı boynuna koyup korktuğum şeyin olup olmadığına baktım. Tabutun üstüne kan sızmaya başlamıştı. Kapak hafifçe kavisli olduğu için kan birikmiyor, kenarlara akıp kapağın yanındaki

ince girintiye iniyordu. Damla damla toplanan kan oradan aşağıya, toprağa süzülmeye başladı.

Nabzı atmıyordu. Alderman'ı döndürmeye çalıştım, ama hasarı görünce durdum. Küreğin ucu ensesine girmişti. Onu oynatırken başı bir çuval gibi yana düştü, küreğin sapı döndü. Gözleri açıktı, ama hiçbir şey görmüyordu. Onu bıraktım, tekrar tabutun üstüne yığıldı. Ellerim kan içindeydi. Birkaç saniye durup ellerime baktım, sonra mezarın duvarlarına sildim. Ellerime biraz daha bakıp Alderman'dan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştım, ama fazla uzağa gidemedim. Ellerimi bir kez daha ıslak toprağa sürüp gömleğimle temizledim. Bu arada durmadan Alderman'a bakıp, doğrulup oturmasını ve endişelenmememi, bu tür şeylerin olabileceğini, herkesin başına gelebileceğini söylemesini bekliyordum.

Tanrım.

Mezardan çıktım. Benim için Alderman'ınkinden çok daha farklı dinamikler söz konusu olduğundan, mezardan kolaylıkla çıktım. Çimenlerin üstüne uzanıp kazıcıda otururken olabildiğince parlak görünen gökyüzüne baktım.

Tanrım.

Ayağa kalkıp Alderman'a farklı açılardan bakmaya başladım, ama bu da durumu değiştirmedi. Alderman'ın ağaçların ardında gizlenen arabasına bakıp Emily'yi düşünmeye çalıştım. Onun orada olduğunu bilerek, onun varlığının işleri olduğundan daha iyi göstermesini umarak bakmaya devam ettim. Bunu hak ettiğini düşünerek Alderman'ın ölümünü makul göstermeye çalıştım. Bunu denedim, ama işe yaramadı. Yaramalıydı. Ama yaramadı. Alderman, ölü kızlar hakkındaki her şeyi anlatma şansını hak ediyordu. Bunu o kızlar da hak ediyordu. Casey Horwell'i düşünüp, onu arayıp hikâyenin vardığı yeri anlatsam

nasıl tepki vereceğini merak ettim. Heyecandan deliye döneceğini düşündüm. Böylece umutsuzca istediği canlı yayın saatini elde edebilirdi.

Ağaçlara doğru yürüdüm. Böylece hem mezarı, hem de arabayı görebiliyordum. Bir sonraki adım var mıydı? Olduğunu düşündüm. Her zaman olurdu. Aslında iki adımdan birini seçebilirdim; problem, ikisinin de farklı yönlere gitmesiydi.

Birincisi için cep telefonumu çıkarıp polisi aramam gerekiyordu. Ama bunu yapmadım. Bunu istediğimi söyleyeceklerdi. Alderman'ın beni çok tahrik ettiğini ve benim de tepki verdiğimi söyleyeceklerdi. Ama sakinleşmek için yeterli zamanım olduğunu da söyleyeceklerdi, çünkü Alderman'ın Emily'yi mezardan çıkarmasıyla benim onu mezara koymam arasında saatler geçmişti. Karısının mezarını kazdığım, rahiple konuştuğum ve soruşturmaya devam ettiğim saatler. Bu yüzden bir anlık öfkeyle hareket etmediğimi söyleyeceklerdi. Bunu önceden tasarladığımı, çünkü polise gitmek için çok fırsatım olduğunu, ama gitmediğimi ekleyeceklerdi. Ne olacağım bildiğimi, uçurumu gördüğümü ve doğruca içine daldığımı söyleyeceklerdi.

Diğer yönü tercih ettim.

Tekrar mezara girerek Sidney Alderman'ı döndürdüm. Kanı artık tabutun iki yanından da akıyordu. Küreği çektim, ama başta kıpırdamadı. Alderman'ın başının içinde bir yere takılmıştı. Küreği iki yana oynatıp bir dişi çeker gibi gevşettim; ayağınızı çamurdan çektiğinizde çıkan sese benzer bir gıcırtıyla yerinden kurtuldu. Küreği çimenlere atıp dışarı tırmandım.

Ağaçların diğer tarafına gidip mezar yerini taradım. Görünürde kimse yoktu. Geri dönüp Alderman'ın üstüne" toprak atmaya »başladım. Toprak ona sertçe çarpıyordu: Bazıları çarptığı yerde kalıyor, diğerleri yana, kanın içine yuvarlanıyordu. Top-

rağın ete çarparken çıkardığı sesi başka bir sesle karıştırmak mümkün değildi. Küreği bıraktım. Ucunda, Sidney Alderman'ın kanıyla yapışmış siyah toprak kırıntıları vardı. Sundurmaya gidip kazıcıyla geri döndüm. Mezarı kapatmak, açmaktan çok daha kısa sürdü. İşim bitince kazıcıyı geri götürdüm. Sundurmada dikilirken dünyanın altımdan kayıp gitmemesi için ayaklarımı sıkıca yere basmaya çalışıyordum. Kişilik koleksiyonuma yeni bir Täte daha eklenmişti. Her biri diğerinden daha berbattı. Bu kişiliklerim beni nereye götürecekti?

Göğsüm sıkışıyordu. Birdén sundurma çok küçük göründü, duvarlar üstüme geliyor, tavan alçalıyor gibiydi. Dışarı çıktım ama artık dünya da o kadar büyük değildi.

Bulutlar geri dönmüştü. Güneş tamamen kapanmış, alacakaranlık olmuştu. Etrafı seçmek artık o kadar kolay değildi. Alderman'ın arabasını alıp kızımı mezanna götürdüm. Yas tutan birkaç kişi mezardan ayrılana kadar bekledim. Sonra kızımın dağılmasından, benim dağılmamdan korkarak onu yavaşça taşıdım. Mezarın yanına bıraktım. Artık gideceğimin kesinleştiği Cehennem'e iki metre daha yaklaştım. Uzanıp kızımı aldım, tabutuna yatırdım. Emily gibi görünmüyordu. Aynı elbiseyi giyiyor olabilirdi, saçları aynı olabilirdi, ama başka her şeyi farklıydı. Düşünmek istemediğim bir şekilde farklıydı. Saçlarını, geriye kalan yüzünden çektim, kalan kulağının arkasına soktum. Onunla daha fazla zaman geçirmek istemeyerek, ama aynı zamanda bütün gece burada kalıp elini tutmak isteyerek kapağı kapattım.

Onu gömmek için Sidney Alderman'ı öldüren küreği kullandım. Bu şekilde yapmak daha doğru geldi. Parmağımdan yükselip bütün kolumu kaplayan acının tadını çıkararak bir saat boyunca mezan kapattım. İşim bittiğinde sırılsıklam olan

gömleğim toprakla kaplıydı. Ortalık kararmıştı, parmağımdaki bandaj daha da karanlıktı. Küreği arabanın arkasına attım. Araç benim parmak izlerimle doluydu. Benim arabam hâlâ oradaydı. Ben bir katildim ve eğer dikkatli olmazsam bütün dünya bunu öğrenecekti.

Sundurmaya geri döndüm. Terebentin bulup bir bezi ıslat* tim. Dokunduğum her yüzeyi silmeye başladım. Alderman'ın evine gittim, garaj yoluna park edip aynı şeyi orada <*È* yaptım. Arabayı temizleyip küreği kendi arabama götürdüm. Oradan ayrılırken peşimden kimse gelmedi. Kimse umursanıyordu.

Bakımevindeki hemşireler beni gördüklerine pek sevinmiş. gibi değillerdi. Carol Hamilton eve gitmişti. Başka kimsöbana o sabah neler olduğunu, neden berbat göründüğümü, neden giysilerimin perişan halde, her yerimin toprak kaplı olduğunu, neden parmağımda pis bir mendil olduğunu sormadı. Karımla bir saat geçirdim. Şu anda ondan gelecek bir işarete, elimi sıkmasına ya da gözlerinin arkaya değil de benim gözlerime odaklanmasına her zamankinden daha fazla ihtiyacın, vardı, ama bana bunların hiçbirini vermedi. Ona olanları anlatmadım. Ben de onun baktığı camdan dışarı bakıp onun gördüğü şeyleri gördüm. İki yıldır ilk kez kendimi ona bu kadar yakın hissediyordum. Bir parçam onun dünyasını kıskanıyordu.

Eve varınca küreği ikiye ayırdım. İkisini de temizledim, ama bundan fazlasını yapmam gerektiğini biliyordum. Hiç bulunmayacakları bir yere atmam gerekiyordu. Sonra duşa girdim. Toprağın ve kanın akıp gittiğini görmeme rağmen hâlâ onlarla kaplı olduğumu hissediyordum. Parmağımdaki mendili çıkarıp hafifçe kanamaya devam eden yarayı yıkadım. Dikiş atılması gerekiyordu, ama artırmayacaktım. Bandaj sarıp yemek hazırladım, ama yiyemedim. TV'yi açtım, ama habercilerin ne söy-

diğini bile arılamıyordum. Bir bira alıp verandaya çıktım. Beş sene önce verandayı inşa ettiğimizde açıkta bıraktığımız beton parçasına bakmaya başladım. İsimlerimizi hiç silinmemesi için çimento ıslakken yazmıştık. Daxter gelip kucağıma atladı, ama yalnızca birkaç saniye kalıp tekrar yere indi. Biramı bitirirken çimentodaki isimlere baktım. Uyumaya çalışırken gözlerimi yatak odamın tavanına diktim. Quentin James'i ve Alderman ailesini, hiç tanışmadığım dört kızı düşündüm. Bu kızların ailelerini bir açıklama olasılığından mahrum etmiştim, çünkü bana yardım edebilecek adam ölmüştü. Cevap bulmaya yönelik bütün umutlarını kendimle birlikte uçuruma götürmüştüm.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sabah dörtte uyumaya çalışmaktan vazgeçip masaya oturdum, kahve içmeye başladım. Yaptıklarımı tekrar tekrar düşündüm, sanki her ayrıntıyı resmedersem geriye dönüp olanları değiştirmenin bir yolunu bulacaktım.

İki yıl önce, Quentin James'le konuştuktan sonra ölü gibi uyumuştum. Eve gidip yemek yapmış, TV seyretmiş ve gece yarısından bir saat sonra yatmıştım. Yeni bir gün başlamıştı ve ben yeni bir adamdım. Çarşafların arasına süzülünce gözlerimi kapatıp ailemi hayal etmiş ve uykuya dalmıştım. Ne kâbus vardı, ne soru, ne suçluluk.

Ama bu kez farklıydı.

Mezarlığa geri döndüm. Gece soğuktu. Günün ışımasına birkaç saat kalmıştı. Yolda, yüzlerce suçlu insanın yaptığı gibi bir gün önceki giysilerimi çöpe attım. Henry Martinsin mezarının göle bakan tarafında durup beni ben yapan seçimlerimi düşündüm. Sonra bunların benim yerime yapılan seçimler olduğunu fark ettim. Quentin James beni bu yola sokmuştu. Bana, onu ıssız bir yere götürüp orada bırakmaktan başka seçenek bırakmamıştı. Başka ne yapabilirdim *ki?* Çıktıktan *sonra* yeniden birilerini öldürsün diye hapiste cezasını çekmesine izin mi vermeliydim? Alkolizmin hastalık olduğunu söyleyen insanların canı cehennemeydi. Kanser de bir hastalıktı. Kanserli

insanlara alkolizmin bir hastalık olduğunu söyleyin ve bir de onlann yorumlarını dinleyin. İnsanlar içki içmeyi seçiyordu. Ama lösemi olmayı seçmiyordu. Bu yüzden James bir tek kendini suçlayabilirdi. İçki içmeye devam etmeyi seçmişti. İçkiyi bırakmayı seçebilirdi. Yardım almayı seçebilirdi. Benim ona gereken karşılığı vereceğim yolu seçti.

Bir toprak yığınını suya tekmeleyip gözden kayboluşunu seyrettim. Sınırlarım var mıydı? Katil olduğundan şüphelendiğim bir sonraki insanı öldürecek miydim? Kahretsin, bir yerde kuyruğa girmem gerektiğinde ve beklemekten sıkıldığımda ne yapacaktım? Önümdekileri vuracak mıydım? Faturamı şişirdiği için arabama bakım yapan adamı öldürecek miydim?

Olay yerinin etrafındaki bant rüzgârda uçuşuyordu. Burası gerçek bir olay yeri değildi. Daha çok bozulmuş bir olay yeriydi. Ölülerin yerini farklı ölülerin aldığı bir olay yeri. Kazı ekipmanı gitmişti. Çadırlar sökülmüştü. Çimenler dümdüz olmuştu. Kasabaya gelen sirk gitmişti. Göle baktım. Ne kadar derin olduğunu merak ettim. Aşağısının dalgıçlar için nasıl bir yer olduğunu. Son iki günü gözden geçirip cevaplar açık hale gelene kadar her şeyi fıltrelemeye çalıştım, ama bir cevap varsa bile ben onu durmadan gözden kaçırıyordum.

Sudan uzaklaşırken arkama bakmadım. Mezarlık bekçisinin mezarına gittim. Altüst olmuş toprağın yanında dikilip rüzgarı, erken sabahı dinleyip ayaklarımın altından ses gelip gelmediğine kulak kabarttım. Ses yoktu. Kiliseye gittim. Arabamı çalışır halde bırakıp çifte kapıya yürüdüm. Peder Julian'a bir daha asla geri dönmeyeceğime dair verdiğim sözü bozup kapıyı yumruklamaya başladım.

Peder Julian beklemem için bağırdı. Birkaç dakika sonra kapının kilidi ve kendisi açıldı. Pederin üzerinde soluk renkli pijamalar ve sabahlık vardı. Saçlarının yanlan havaya kalkmıştı.

"Theo? Burada ne arıyorsun? Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

"Bana yardım etmelisiniz."

"Yardım mı? Bu konuda çok şey yaptım zaten."

"Lütfen, bu çok önemli. Sidney Alderman, o mu öldürdü?"

"Ben yapamam..."

Uzanıp kolunu tuttum, diğer elimi omzuna koydum. Onu sıkıca tutup kendime çektim. Yüzlerimiz neredeyse birbirine dokunuyordu.

"Theo..."

"Eğer oysa bana söylemek zorunda değilsin. O zaman günah çıkarma kuralını bozmuş olmazsın," dedim. Sesimdeki çaresizliği ben bile duyabiliyordum. "Ama eğer o değilse, eğer günah çıkartmadıysa bunu bana söyleyebilirsin. Tanrı bunu umursamayacaktır."

"Ne yaptın, Theo? Ne yaptın sen?"

"Söyle bana."

Gözlerime baktı, çünkü bu mesafeden, başka seçeneği yoktu. Sonra yavaşça başını iki yana salladı.

"Evine git, Theo."

"Bana söyleyene kadar gitmeyeceğim."

Ellerimin altından uzanıp beni göğsümden itti. Geriye doğru sendeledim, düşmedim, ama düşmüş gibi hissettim.

"Bruce o kızları birisi için gömüyordu," dedim. "Babası için mi gömüyordu?"

"Bu iş çok uzadı."

"Senin için mi gömüyordu, Peder?" diye sordum, bu sorunun nereden çıktığını anlamayarak. "O kızları sen mi öldürdün? Bruce onları senin için mi gömüyordu? Sidney sana sormamı söyledi. Senin anlattıklarından çok daha fazlasını bildiğini söyledi. Bu işe ne kadar battın? O kızları sen mi öldürdün? Yoksa yalnızca öldüren adamı korumak sana yetiyor mu?"

"Git buradan, Theo. Defol git, yoksa polis çağıracağım."

Bir adım geri giderek kapıyı kapattı.

Yarım dakika boyunca olduğum yerde kalıp bu konuşmanın gerçekten benim hatırladığım şekilde gerçekleşip gerçekleşmediğini merak ettim ve böyle bir şeyi düşündüğüm için aklımı kaçırmış olmam gerektiği sonucuna vardım.

Eminim arabama geri dönerken kilisenin içinden bir yerlerden beni seyrediyordu. Başım dönüyor, midem bulanıyordu. Midemin yerinde, aylardır bir şey yememişim gibi bir boşluk vardı. Arabama binip mezarlıktan uzaklaşırken masum bir adamı öldürdüğüme artık emindim.

İKİNCİ KISIM

yirmi besinci bolum

Şehir beyaz, soğuk ve uzun gölgelerle doluydu, Hava buz gibiydi. Radyatör, ön camın yalnızca kenarlarının buz tutacağı kadar güçlüydü, ama ortasının buğulanmayacağı kadar değil. Elimle sildiğim yerlerde yuvarlak izler vardı. İçtiğim içki, soğuğu kaloriferden daha etkili bir şekilde uzaklaştırıyordu.

Kış henüz gelmemişti; en azından teknik olarak, ama bu çimlerin buz tutmasına ve ayaklarımızın altında cam gibi çıtırdamasına engel değildi. Mezar taşlarının gölgeleri, bir ay önce göle düştüğüm zaman olduğundan daha uzundu. Bu şehirde ne bulacağınızı bilmeniz mümkün değildi; bazen kışın ortasına kadar havalar soğumuyor, bazen de sonbaharda don oluyordu. Şu anda hava son derece hareketsizdi. Ağaçlar bir fotoğraf karesindeymiş gibi kıpırdamıyordu. Buradaki hiçbir şey hareket etmiyordu. Kilise, sanki içindeki soğuk hava Tanrı'yı bile taşınmaya ikna etmiş gibi itici görünüyordu. Ama tamamen boş değildi. Peder Julian oradaydı. Orada bir yerde.

Bir yudum daha aldım. Boğazım yanıyordu. Ürperdim.

Kontrol panelindeki saat bir saat ileriydi, çünkü ileri saat uygulaması bittikten sonra bir türlü düzeltecek fırsatı bulamamıştım. Saat 09:00'u gösteriyordu ve bu da bir saat eklemem ya da çıkarmam gerektiği anlamına geliyordu; hangisi olduğunu hatırlamıyordum. Zaten bir önemi de yoktu.

Dikiz aynamdan arkamdaki polis arabasının lastiklerinin çakıl taşlarını gıcırdatarak durmasını seyrettim: Arabadakiler sıcakta beklerken otuz saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra kapılar açıldı. İki adam bana doğru geldi. Camı yalnızca onlarla konuşabilecek kadar indirdim. Kış havası bu fırsatı değerlendirip arabayı öyle vahşi bir soğukla doldurdu ki vücudumdaki bütün eklemler ağrıdı.

"Günaydın, Täte," dedi uzun boylu olanı. Ses tonu beni kodese tıkmaya hazır olduğunu söylüyordu. Sözleri havada minik sis havuzlan oluşturuyordu.

"Ben öğleden sonra olduğunu sanıyordum."

"Burada duramazsın."

"Kızım burada gömülü. Bu da bana burada bulunma hakkını veriyor."

"Hayır, vermiyor."

"Burası halka açık bir yer."

"Sana karşı bir uzaklaştırma emri var, Täte. Bunu biliyorsun. Peder julian'ın yüz metre yakınma gelemezsin."

"Peder Julian'ın yüz metre yakınında değilim."

"Öylesin."

"Ben onu göremiyorum."

"Çünkü kilisenin içinde."

"Ama gidip koiîtrol etrïiem yasa dışı olur, sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Ben tutuklanmak için elinden geleni yaptığını düşünüyorum"

"O zaman daha iyi şeyler düşünmelisin. Bu tür zırvalar insanı çökertir."

"Şu benim sandığım şey mi?" İçinde kahve olmayan kahve bardağıma bakıyordu.

"Bilmiyorum. Ne sandığına bağlı. Düşündüğümden çok daha negatifsin."

Dönüp ortağına baktı, sonra yine bana döndü. "Tanrım, Täte, içki için biraz erken değil mi?"

"Dünyanın bazı yerlerinde değil."

"O zaman bizimle gelmen bir şeye mani olmayacak."

Kapıyı benim için açtılar, aşağıya indim. Nefesim havada buhar oluşturuyordu. Ayaklarımın altındaki taşlar çıtırdarken aralarındaki minik buz parçacıkları kınlıyor, ben otururken hareketsiz gibi duran ağaçlar sanki üzerime doğru hamle yapıyordu. Polis memurlan beni arabalarına götürdü. Düşmemek için uzanıp arabaya tutunmak zorunda kaldım. Elimdeki burbonu aldılar. Tanrım, sırada ne vardı? Önce ailemi kaybetmiştim, şimdi de içki içme özgürlüğümü mü kaybediyordum?

Polis arabası benimkinden sıcaktı. Ön cam buzlanmadığı için görüntü de daha iyiydi. Yolculuk sırasında hiç konuşmadık. Ben ayaklarıma bakıp kendime kusmamam gerektiğini söyleyerek zaman geçiriyordum, çünkü bana araba savrulup duruyor gibi geliyordu. Merkezde bindiğimiz asansör o kadar hızlıydı ki tutunmak zorunda kaldım. Yanımdan geçen adamlar meraklı gözlerle bana bakıyordu. Hiçbir bakışa karşılık vermedim; yalnızca sorgu odasına girmeden önce düş kırıklığı içindeki tavırlarına baktım.

Beni başka bir hayatta karşı tarafında oturduğum masaya oturttular. Kapıyı kapatırlarken tekrar ayağa kalktım. Ama kapı kilitliydi. Biraz dolaştıktan sonra tekrar oturmaya karar verdim. Prosedürü biliyordum. Birini içeri göndermeden önce beni

biraz bekleteceklerdi. Tuvalete gitmem gerekiyordu. Eğer çok uzun beklerlerse köşeye işemekte tereddüt etmezdim. Neden edecektim ki? İnsanları öldürebiliyorsam, her şeyi yapabilirdim.

Dedektif Landry'nin gelmesi kırk dakika sürdü. Benim için olmadığını bildiğim bir fincan kahve ve dosyayla geldi. Dosyayı masaya koydu, ama açmadı. Bir haftadır uyumuyormuş gibi görünüyordu. Gözlerinin altında siyah halkalar vardı. Hâlâ sigara dumanı ve kahve kokuyordu. Sıkıntılı görünüyordu. Kendisi o cesetlerin suya nasıl girdiğini anlamaya çalışırken şehirde her gün bir sürü pislik oluyordu. Başka cinayetler, başka davalar.

Oturup bana baktı.

"Bu saplantıyı bana bir kez daha anlat," dedi.

"Bu bir saplantı değil."

"Ukalalığın bitti mi?"

"Gidebilir miyim?"

"Sence? Koruma emrini ihlal ettin, içkiliyken araba kullanmışsın."

"Alkol testi yapılmadı."

"Yapmamı ister misin?"

"Bunun ne anlamı olur ki? Araba kullanmıyordum."

"Ama oraya sarhoş, geldiğin iddiasında bulunabilirim. Ya da oradan arabayla ayrılacağını söyleyebilirim. Anahtar kontaktaymış."

"Bunu iddia edebilirsin. Ben de senin bir sersem olduğunu iddia edebilirim."

"Kahretsin, Täte, neden kendine biraz yardımcı olmaya çalışmıyorsun? Ha? Neden benim şu anda şehirdeki en iyi ar**kadaşın** olduğum gerçeğini anlamıyorsun?"

"Neden öyleymişsin?"

"Çünkü bizi arayıp diğer iki kızın isimlerini verdin. Bu da İşe başlamamızı sağladı."

"Bu bir ay önceydi," dedim.

David'e göre, Rachel'ın en iyi arkadaşı olan Alicia North'la bağlantı kurduğum gündü. Alicia North, Peder Julian'ı duymamıştı, Bruce ve Sidney Alderman'ı da duymamıştı, kısacası bana yardımı olabilecek hiçbir şey duymamıştı. Bu, aynı zamanda cansız Sidney Alderman'ın görüntüsünü zihnimin gerisine atmak için içki şişelerinin kapaklarını açmaya başladığım gündü.

"Evet, bir ay önceydi, ama ben verici bir adamım ve şu anda sana iyi niyetimi veriyorum. Bize göre, Sidney Alderman senin bana kızların isimlerini bildiğini söylediğin gün kaçtı. Ertesi gün de birisi isimsiz olarak arayıp kızların isimlerini verdi. O günden beri başka kız kaybolmadı."

"Yani ben iyiler listendeyim, Alderman da kötüler listende. Güzel. Artık gidebilir miyim?"

"Sorun Peder Julian," dedi yüzünü buruşturarak kahvesinden bir yudum aldıktan sonra. "Bir şekilde bütün bunların arasında o da var ve bu bir sorun oluşturuyor. Bizim için, onun için ve senin için. Eğer sen davanın bittiğini düşünseydin, şu anda evinde olurdun. Julian'ı takip etmezdin. Ve eğer Alderman'ın suçlu olduğuna inansaydm, onun peşine düşerdin."

"Şimdi saplantılı görünen sensin."

"Alderman'ın oğlunun gömüldüğünü görmek için beklememesi çok garip. Arabasını almamış. Giysilerini almamış. Bütün bunlar birleşince kötü görünüyor, Tate, v ? ben durmadan settin bir şeyler bildiğin sonucuna varıyorum. Seni kaç kez buraya getirdik?"

"Bir şey söylemek istiyorsan söyle."

"Belki bu fırsatı bana açıklama yapmak için kullanırsın ve belki ben sana neler olduğunu anlamaya başlayabilirim. Tanrım, seni her alışımda öncekinden daha sarhoş oluyorsun. Bir hafta önce koruma emri çıktığından beri bu üçüncü oluyor. Bir başkası olsa gözaltında kalırdı. Ceza alırdı. Seni dördüncü defa buraya getirirsek başka iyilik görmeyeceksin. Hadi dostum, eski bir polisi hapse göndermenin iyi bir şey olmadığını biliyorsun."

"Artık gidebilir miyim?"

"Hayır. Bana Peder Julian'ı anlat."

"Nesini anlatayım?"

"Pek çok gece, kilisesinin önünde arabanda kamp kuruyorsun. İçki beynini mahvediyor olmalı, çünkü koruma emrinin ne demek olduğunu anlamıyorsun. Peder onu takip ettiğini söylüyor ve sen de aynen bunu yapıyorsun." Kahvesinden bir yudum daha alıp öne doğru eğildi. "Belki ben bir şeyi gözden kaçırıyor olabilirim, ama sen hapse girmek ister gibi görünüyorsun. Öyle mi?"

Umursamıyormuş gibi omuz siiktim, ama hapse girmek istemiyordum. Bunu isteseydim Sidney Alderman'ı ve onu nerede bulabileceklerini anlatırdım.

"Peki, bu rahipte kilisesinin dışında oturmanı gerektirecek ne var?" diye sordu.

Gözlerine bakmaya devam ettim, ama bir şey söylemedim.

"Tanrı aşkına, Täte, kendine bir şans var. Oyun oynamayı bıraktık. Seni bir daha buraya getirdiğimizde burada kalacaksın. Anlıyor musun?"

"İki kez söyledin. İkisinde de anladım."

"Ama işte yine buradasın."

"Bak, söyleyeceğim başka bir şey yok."

"Peder Julian için aksi söz konusu. Onun senin hakkında söyleyeceği bir sürü şey var."

"Bundan şüpheliyim."

"Nedenmiş o? Ona söylediğin her şeyin rahip gizliliğiyle korunduğunu mu sanıyorsun? Haklısın... bir dereceye kadar. Ona söylediğin hiçbir şeyi paylaşamayacağını söylüyor. Ama endişelerini paylaşabiliyor. Dört hafta önce ona gidip Bruce Alderman'ı bulmasına yardım etmesini istediğini söyledi. Bunun bizi nereye götürdüğünü hepimiz biliyoruz, değil mi? Bruce Alderman senin ofisinde ölmüş olarak ortay çıkıyor."

"Bak Landry, Bruce ölmüş olarak ortaya çıkmadı, tamam mı? Ofisime girmeden önce kendini vurmuş değil."

"Ertesi gün sen yeniden Peder Julian'ı görmeye gittin. Bu kez Sidney Alderman'ı bulmasına yardım etmesini istedin. Kayıp kızların kimler olduğunu bildiğini söylemek için beni aradığın gün. Peder Julian, Sidney'nin nerede olduğunu bilse, ona senden uzak durmasını söylermiş. Sence neden böyle dedi?"

Başparmağıma ve Sidney'nin ısırığının bıraktığı derin yara izine baktım. Hâlâ acıyordu.

"Sence Peder Julian bir suç mu işledi?"

"Ne suçu işlesin ki?"

"Bilmiyorum. Sen söyle. Sence o kızları o mu öldürdü?"

"Bu saçmalık," dedim.

"Senin hakkında bir şey biliyor, bana söylemediği bir şey. Ama öğreneceğim," dedi. Elini odaya getirdiği dosyanın üstünde gezdirdi. Dosya kalındı. Kapaklarının arasındaki sayfalar boş bile olabilirdi, ama Landry, beni bir şey için tutuklamasını sağlayacak gerçeklerle dolu olduğuna inanmamı istiyordu.

Hiçbir şey söylemedim.

Sessizliği Landry doldurdu. "Görüyorsun ya, iş yalnızca noktaların birleştirilmesine kaldı. Seninkiler kolay, çünkü basit bir zaman çizgisi var. Son iki yılda, Täte, bir sürü şey oldu. Ailenin başına gelen kaza. Seni anlıyorum... kimse senin kaybettiklerini kaybetmemeli."

Yine bir şey söylemedim. Landry'nin varmaya çalıştığı yere kolayca ulaşmasına yardım etmek istemiyordum.

"Sence Quentin James'e ne oldu?"

"Bilmiyorum."

"Bu konuda sakin görünüyorsun, Tate. Ben olsam öfkeden deliye dönerdim. Kaçtığı gerçeğine teslim olmazdım. Deli gibi sağa sola koşturup polisi arar, medyayı arar, onu bulmaya çalışırdım. Herkesin sinirini bozardım; sorular sorar, Quentin James'in bulunmasını öncelik haline getirebilecek herkese baskı uygulardım. Ama sen böyle yapmıyorsun."

"Belki bir gün gelir ve adalet yerini bulur."

"Tabii çoktan bulmadıysa. Uzun süre kaybolmak zordur, özellikle bu ülkede. Sonra bir ay önce yine işler değişmeye başladı. İnsanlar öldü. Kayboldu. Ve sonra ne oldu? Sen içki içmeye başladın. Kiliseye sarhoş gitmeye başladın. Peder Julian'ı taciz ettin. Sorularınla peşini bırakmadın. Bir hafta önce sana karşı koruma emri çıkarttırdı. Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Beni bir şeyle suçlamayacaksan bilmek istemiyorum. Yoksa buradan gidiyorum."

Ayağa kalktım. Sorgu odası biraz sallandı. Uzanıp masaya tütündüm.

"Bayılmadan önce otur, Täte."

"Beni bir şeyle suçla, yoksa avukatımı çağıracağım."

"Koruma emrini ihlal ettin. Bu seni suçlamak için yeterli."

"O zaman bunu yap. Sence umurumda mı?"

"Umurunda olduğunu sanmıyorum. Sorun da bu." Landry ayağa kalktı. Dosyayı ve kahvesini aldı. Kapıya gitti. Kapıyı açabilmek için ikisini dengelemeye çalıştı. "Burada zamanımı boşa harcadığımı görüyorum. Ama seni uyarıyorum, kiliseye geri dönme. Peder Julian'ın yanına yaklaşırsan seni tutuklarım. Bu saçmalık daha fazla devam etmeyecek, tamam mı? Artık senin yaşadıkların için kendimizi kötü hissetmiyoruz; insanlar artık sana acımıyor. Dağılıyorsun ve burada sana hâlâ bağlı olanları da hızla kaybediyorsun. Hapisten uzak kalmak ister misin? O zaman kendine iyice bir bak ve neyin yanlış olduğunu bul. Beni anladın mı?"

Anlamıştım.

"Ve Tanrı aşkına, Täte, evine gidip duş al. Birahane gibi kokuyorsun."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Arkama yaslanıp birkaç dakika durdum. Söylediklerini düşünüp, gerçeği anlatırsam polisin bana yardım mı edeceğine, yoksa beni çarmıha mı gereceğine karar vermeye çalıştım. Ayağa kalkınca dengemi bulmak için yine masaya tutunmam gerekti. Landrynin -ve buradaki hiç kimsenin- neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrinin olmadığına ve beni rahat bırakmaları gerektiğine karar verdim.

Dördüncü kattaki her köşeden, her bölmeden insanlar bana bakıyordu. Asansöre doğru yürüdüm. İki yıl önce bu atmosferin bir parçasıydım. Ekipten biriydim. Şehrin kırık parçalarır ın onarılması için eltmden geleni yapıyor, artan şiddet dalgasıyla savaşmaya çalışıyordum. Sonra işler değişmişti. Dünya değişmişti. İstifamı vermiştim, çünkü merkezin bunu isteyeceğini biliyordum. Kalmak istemiyordum ve ayrıldıktan sonra ne yapacağımı bilmiyordum. Buradan çıktığım gün insanlar bana gelip omzumu sıvazlamış, elimi sıkmış ve bana Quentin James'in başına her ne geldiyse bunu hak ettiğini söylemişti. Kimse gelip açıkça onu öldürdüğümü bildiklerini söylememişti, çünkü kimse, bilmiyordu ve daha da önemlisi bilmek istemiyordu. Hepsi şüpheleniyordu ve hepsi benim tarafımdaydı, ama bir kanıt bulsalar hiç pişmanlık duymadan beni hapse atarlardı.

Şimdi bu insanlar gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Kimse yanıma yaklaşmıyordu. Beni baştan aşağı süzüyor, kırışık giysilerimi, tıraşsız yüzümü inceliyor ve bana benzemeleri için hayatlarında nasıl pis bir değişim olması gerektiğini merak ediyorlardı. İçerek ölmeye ne kadar yaklaştığımı merak ediyorlardı; beni içkinin mi öldüreceğini, yoksa ağzıma bir silah mı dayayacağımı merak ediyorlardı. Kahretsin, hepimiz aynı şeyi merak ediyorduk. Onlara artık umursamadığımı ve merhametlerini istemediğimi haykırmak istiyordum.

Asansöre bindim. Kapılar kapanmadan önce Landry içeri süzüldü. Elinde bir paket sigara vardı.

Asansör inmeye başladı. Saatte yüz kilometre hızla iniyormuşuz gibi hissediyordum. Duvara tütündüm. Landry nasıl bir konuşma planlıyorsa, kısa olmalıydı.

"Onları öldürdüğünü biliyorum," dedi. "Alderman'ı ve James'i."

Dönüp beni hafifçe asansörün arkasına itti. Kötü kokuyu uzak tutmak istiyormuş gibi elini göğsüme koyup kolunu gergin tuttu.

"Bu Quentin James serserisi, onu öldürmen umurumda bile değil. Kahretsin, bu bizim ortak noktamız, çünkü bazen, bazen ben de aynı şeyi yapabileceğimi hissediyorum. Ama fark da bu zaten, tamam mı? Ben çizgiyi geçmek zorunda kalmadım, çünkü senin kaybettiklerini kaybetmedim. Ve kimbilir? Belki içimizden herhangi biri de bunu yapabilirdi. Bu iş, Täte, lanet olası bir görev... ama sen artık yanlış taraftasın. Seni Quentin James konusunda bağışlayabilirdik. Ama artık olmaz. Şu anda yaptığın her neyse, bunu bulmak benim işim. Senden nefret ettiğim için değil, buau bíliycr^a. Hcreá*nis bir parçası ok*4#a için. Bir zamanlar bunu anV, >:*. ¿<eßi?i <;ünyanaı dağılm..':. 3

İzin verebilirsin, ama karını düşün. Onu da harcamaya gerçekten hazır mısın..."

Onu itip bir yumruk savurdum. Başını eğdi, kolumu gittiği yöne doğru itip aynalı duvara çarptı. Yüzüm duvara yapıştı. Görüntüm pek parlak değildi. Gözlerimde kırmızı çizgiler vardı; bunlar acımı herkesin görmesi için yüzeye taşıyordu. Nefesim aynada buhar oluşturdu.

"Bitti mi?" dedim.

"Bitti," dedi.

Kapılar açıldı. Beni bıraktı. Asansörden indim, arkamdan geldi. Sigara paketini eline vurup farklı bir tarafa yürüdü. Düz yürümek için çaba harcıyordum, ama bu mümkün değildi. Dışan çıkmadan önce zemin kattaki tuvaleti kullandım.

Soğuk hava midemi bulandırdı, ama artık her şey midemi bulandırıyordu. Landıynin konuşmaları zihnimde dönüp duruyordu. Sistemimde yüzen burbon, konuşmaları etkisiz hale getirmiyordu. Bir taksi çevirdim. Eve varınca tuvalete koşmam gerekebilir diye holde biraz oyalandım. Sonra sendeleyerek yatağıma gittim. Kendimi yatağa bırakıp sabahın geri kalanı ve öğleden sonra boyunca uyudum.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Akşamdan kalma bir şekilde geç uyanmak gibisi yoktur. Bu, hayatının bir döneminde bütün polislerin yaşadığı bir şeydir Belki iyi polis ile kötü polis arasındaki fark bunun sıklığıdır. Ama bu bile doğru olmayabilir. İyi polisler genellikle baş etmelerine yardımcı olması için çok içerler Ama ben artık polis bile değildim.

Yatak odam ipucu veriyordu. Yatağımı en son ne zaman yaptığımı hatırlamıyordum. Ve artık bunun ne işe yarayacağından bile emin değildim. Yer çoraplar, iç çamaşırları, gömlekler, daha fazla çorap ve iç çamaşırıyla kaplıydı. Mutfakta bir aylık burbon şişesi ve pizza kutusu vardı. Her yer bardak doluydu ve uzun süredir açmadığım dolaplardan kokular yükseliyordu. Evim tıpkı Alderman'ın evi gibiydi. Bir bardak su doldurup ağrı kesicilerle birlikte yuttum. Bir şeyler yemeliydim, ama son zamanlarda hiç iştahım yok gibiydi. Oysa pizza kutularının sayısı farklı şey söylüyordu. Bir şeyler bulurum umuduyla buzdolabını açtım, ama içerideki şeyi görünce bir daha asla yemek yemeyeceğimi düşündüm. Kahve yapıp duş aldım. Çamaşır makinesi ya da ütüyü kullanmayalı bir ay olmuştu. İşe yarar gibi görünen bu geleneği bozmak için bir neden göremiyordum. Üsttekilerin, alttakilerden ve kesinlikle benim üzerimdekilerden daha az

kokacağını düşünüp sepetin üstünden birkaç giysi aldım. Elimi sepetin içine sokup havalanmaları için alttakileri yukarı çıkardım.

Yemek masasında açılmamış fatura yığını duruyordu. Elektrik, telefon, mortgage ve karımın bakımevinin faturası. Bridget'ın masraflarının çoğunu sigorta karşılıyordu, ama her şeyi değil. Çiçekçiden bile kabarık bir fatura gelmişti. Ofisimin kirası gecikmişti; daha doğrusu ödemeyi tamamen bırakmıştım. Telesekreterimdeki mesaj kontratın feshedildiğini söylüyordu. Oraya son gittiğimde olanlardan sonra beni hızla kovduklarını düşündüm. Temizlikçiler fiyat vermek için gelmişlerdi, ama ben yoktum. Benimle temas kurmaya çalışmışlar, ama sonra vazgeçmişlerdi. Neler olduğunu bile bilmiyordum. Masada bunu bana söyleyecek bir fatura olmalıydı.

Bir taksiye daha verecek param yoktu; dün merkezden eve geldiğim taksinin parasını bile nasıl ödediğimi bilmiyordum. Cüzdanımda kalan az miktardaki paranın gideceği bir yer vardı. Fazla seçeneğim yoktu.

Mezarlığa yürümem bir saatten uzun sürdü. Gün solarken ellerim ve ayaklarım buz kesmişti. Kilise karanlık ve kasvetli görünüyordu. Park etmiş tek araba benimkiydi. Ona yaklaşarak bile koruma emrini ihlal etmiş oluyordum, ama bu da umursamadığım şeylerden yalnızca biriydi.

Tam arabayı çalıştırırken bir minibüs arkama gelip yolu kapadığı için bir yere kıpırdayamadım. Bu sabah yaşadığım olaya benziyordu, ama arkamdakiler polis değil, bir gazeteci ve kameramandı. Casey Horwell'i hemen tanıdım. Göğüslerinin olduğundan biraz daha iyi görünmeleri için ceketinin önünü aşağıya.çekti. Böyle bir mucizeyi kilisenin otoparkında yaka- layamıyorsa, bunun başka bir hiç mümkün olmayacağını düşündüm.

"Yalnızca birkaç sorum var," dedi, cama vurarak. Camın arkasında kalan sesi boğuktu..

"Yorum yok," dedim.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Bir yere gidemiyordum, ama bu insanlarla konuşamazdım. Burada oturup gizlenemezdim de, çünkü bu beni suçlu, aptal ya da her ikisi gibi gösterirdi. Tek alternatif kapıyı açıp aşağıya inmekti. Aslında bir alternatif daha vardı, ama bunun için Casey Horwell'i yere itip kameramanın kamerasını çalmam gerekiyordu. Bunun yerine yüzüme boş bir ifade takınıp kameraya baktım.

Ve bir şey söylemedim.

"Her şeyin başladığı bu mezarlığa geri dönmüşsünüz," dedi. Burada olacağımı nereden bildiğini merak ettim. Bir ipucu ya da şanslı bir tahmin olabilir miydi? Belki de şansın bununla bir ilgisi yoktu. Yalnızca mantığını kullanmıştı.

Cevap vermedim.

"Bu çok garip, çünkü size karşı çıkarılmış bir koruma emri var. Bu sabah bu emri ihlal ettiğiniz için polis sizi götürdü ve merkezdeki o çok gurur duyduğunuz arkadaşlarınız sizi hapse atmak yerine serbest bıraktı. Daha da kötüsü arabanızı alabilmeniz için sizi buraya kadar getirdiler."

Buraya nasıl geldiğime dair yanlışını düzeltmeden devam etmesine izin verdim. Yapmamı istediği son şey hiçbir şey söylemeden sessiz kalmamdı. Kıpırdanmaya başlayıp sözlerine devam etmeye çalıştı.

"Sidney Alderman'ın ortadan kaybolmasıyla ilgili bir yorumda bulunmak ister misiniz?

Cevap vermedim.

"Çünkü kaynaklarım onun ortadan kaybolmasıyla bir ilginiz olduğunu söylüyor."

Yine bir şey söylemedim.

"Peder Julian'ın bütün bu olanlarla nasıl bir ilgisi olduğunu düşünüyorsunuz? Onu daha ne kadar takip etmeyi düşünüyorsunuz? Ve bunu daha ne kadar ileri götürmeyi planlıyorsunuz?"

Sorulan hşkırtıaydı, ama cevap vermedim. Kamerada yorgun,. akşamdan kalma göründüğüme ve onun istediği gibi, bir katile benzediğime emindim. Ama ona bir şey söyleyecek değildim.

Sonunda teslim oldu. "Bitiriyoruz," dedi, parmağını boğazına sürterek. Kameraman kamerayı indirdi. Işığı kapattı.

"Kaynağın kim?" diye sordum.

"Konuşabildiğini sanmıyordum."

"Kim?"

"Bunu sana söyleyeceğimi sanmıyorsun herhalde?"

"Söyleyemezsin değil mi, çünkü öyle bir kaynak yok. İnsanları durmadan sinir ediyorsun, Horwell, ve bu bir gün başına dert açacak."

"Bunu da sen mi halledeceksin? Yaptığın şey bu, değil mi?"

Arabama bindim. Horwell kameramanla birlikte minibüse geri döndü. Bu gece haberlerine yetişmek için yeterince zamanları olduğunu söylediğini duydum. Harika. Demek ki saat on haberlerine çıkacaktım. Tam anne babamın televizyon seyrettiği saatte.

Minibüs uzaklaştı. Aynı yöne gitmeden önce farların kaybolmasını bekledim. Bakımevine gidiyordum. Ölülerle daha fazla zaman geçirmek istemiyordum. Tabii ki buradaki ironinin de farkındaydım; Bridget'la oturmak bir canlıyla vakit geçirmek sayılmazdı. Ama Bridget nasıl göründüğümle ya da giysilerimin

bir zamanlar yiyecek olan şeylerle kaplı olmasına aldırmıyordu. Ona artık çiçek götürmemem de umurunda değildi. Yirmi beş aydır baktığı işe yaramaz manzaraya bakarken elini tutmama izin veriyordu. Onunla konuşmuyordum. Ne diyecektim ki? Günün ilk üçte birini içerek, diğer üçte birini uyuyarak ve geri kalanını da bunlardan birini tekrarlamayı planlayarak geçirdiğimi mi?

Dışarısı karardıkça camdaki görüntümüz daha belirgin hale geliyordu. Eğer kaza onu benden almasaydı, beni hâlâ sever miydi? Hayatımın son dört haftası onu benden uzaklaştırır mıydı? Yoksa o beni kurtarır mıydı?

Dışarı çıkınca yukarı baktım. Pencerenin kenarında oturmuş, dışarı bakıyordu. Belki bir karşılık verir umuduyla ona el salladım. Kıpırdamadı bile.

Mezarlığa geri dönerken içki dükkânına uğradım. Bu iki yerin çekimi o kadar güçlüydü ki başka bir yere gidemiyordum. Küçük ve soğuk dükkân, içki içmenin aslında daha eğlenceli olduğunu göstermek istercesine parlak renklerle ve parlak şişelerle kaplıydı. Tezgâhın arkasındaki adam beni tanımadı; bir aydır farklı dükkânlar kullanıyordum. Sanırım yabancılar tarafından sarhoş olarak görülmek istemiyordum. Cüzdanımı boşaltıp son paramı içki için kullandım, bozuklukları cebime attım.

Mezarlık bekçisinin mezarının yakınındaki ağaçların yanına park ettim. Yeni burbon şişesini açtım. Günün geri kalanının, Peder Julian'a fazla yakın olmak dışında bir kanuna karşı gelmeden geçip gitmesine izin verme niyetindeydim. Bu arada fazla umudum olmasa da soğuğun gelip beni gecenin içine alıp almayacağını da merak ediyordum.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gece yarısı civarında sisle kaplanmış bir şekilde uyandım. Sis, soğuk ve puslu parmaklarıyla bana yapışmıştı. Ayağa kalkınca sisin yalnızca yer seviyesinde olduğunu, ancak belime kadar geldiğini gördüm. Bacaklarımı göremiyordum. Ya da içkimi. Burbonu bulmak için arkaya eğilip ellerimi kullanmam gerekti. Şişe yan yatmıştı. Ayağa kalkıp şişeyi kontrol ettim. Çoğu bitmiş, toprağa akmıştı. Bu, mezarcının hoşuna giderdi belki de.

Başım zonkluyordu. Ağrı kesici bulmak için cebimi karıştırdım. İçki içmek, alışkanlıktan çıkıp hayat tarzına dönüştüğünde birkaç numara öğreniyordunuz. Ağrı kesicileri içkiyle yuttum. Etki etmelerinin ne kadar süreceğini düşünüp bir an için hepsini içmeyi istedim. Sonra sendeleyerek arabama gittim. Buzu temizlemek için kredi kartımı cama sürttüm. Kartım bugünlerde bir tek bu işe yarıyordu zaten. Kaloriferi sonuna kadar açıp arabayı çalıştırdım, ama farları yakmadım. Sisin içinde hareket etmeden önce her şeyin ısınmasını bekledim. Park yerinin kenarında motoru kapayıp şişeden bir yudum daha aldım. Görünüşe göre işler benim istediğim gibi gitmeye başlamıştı. Yoksa ben uyurken bütün burbon dökülürdü.

Kilise karanlıktı. Arka taraftaki yaşam alanları görünmüyordu. Kalorifer çalışırken arabada oturmaya devam edip cesaretimi toplamaya çalışarak biraz daha içki yudumladım. Bir

zamanlar cesaretimi toplamak için içkiye ihtiyacım olmazdı. Bunun farkındaydım.

Arabanın kapısını sessizce kapatıp yavaşça kiliseye doğru yürüdüm. Vücudumun üst tarafı sisin içinde yüzüyor gibiydi. Ay, çok zayıf gölgeler oluşturuyor, vitraylı camlarda soluk yansımalar dans ediyor, hareket eden görüntüler beni seyrediyormuş gibi geliyordu. Ayak parmaklarım hissiz ve acı içindeydi. Bacaklarım sisten ıslanıyordu. Neredeyse kilisenin yan tarafına varmıştım ki bir taşa takıldım. Hızla yere düşerken ellerimle yavaşlamaya çalıştım. Derimi kesen küçük taşlar yüzünden avuçlarımda yakıcı bir acı meydana geldi.

Sırtüstü dönüp gökyüzüne baktım, ama bir tek bedenimi saran sisi görebildim. Bir bulutun içinde olmak gibi bir şeydi bu. Bir delik açmak istercesine elimi uzattım, ama bunun bir etkisi olmadı.

Orada yatıp avuçlarıma batan taşları temizlerken kilisenin kapısının kapandığını duydum. Tamamen hareketsiz kaldım. Öylece yatmaya devam edip başımı sesin geldiği yöne çevirdim. Yerdeki nemin ellerimden akan sıcak kanı soğuttuğunu hissediyordum. Sisin üst katmanının arasından dışarıyı görebilmek için oturmak zorunda kaldım.

Birisi gölgelerde kalmaya dikkat ederek kilisenin duvarı boyunca yürüyordu. Peder Julian'ın beni görmesi mümkün olmadığı için sakindim. Birden içimde bir şeyin canlandığını hissettim; son bir aydır donmuş olan bir şeyin. Bu, umut ve merakın karışımıydı. Ayağa kalkıp onu takip etmeye başlarken altımdaki yer sallandı. Julian, kilisenin karanlığının güvenliği içinde, arabamın oldukça uzağından geçti. Sonra yola giden patikanın kenarına sıralanan ağaçlara doğru ilerledi. Arabada olsam, onu asla göremezdim.

Julian yolu geçip arabasını park ettiği yere gitti. Anahtarı kontağa sokmaya çalıştı. Ben geri dönüp hızla arabama koştum. Benimkini çalıştırmadan önce Julian'ın arabasını çalıştırmasını bekledim. Yola çıkınca benden üç blok önde olduğunu gördüm. Mezarlık ve kilisenin etrafını kuşatan sis burada da çok güçlüydü, ama sokak lambaları sayesinde daha zayıf görünüyordu. Julian sola döndü. Farlarımı açıp onu takip etmeye başladım. İki blok ötedeki farlarını zorlukla seçebiliyordum.

Ara sıra üzerimize doğru bir araba geliyordu. Julian mezarlığın etrafından dolaştıktan sonra kasabaya doğru döndü. Biraz hızlanınca ben de hızlandım. Çok hızlı giderse, başka bir araba araya girer girmez onu kaybedeceğimi biliyordum. Kavşaklardan hızla geçerek onu takip ettim. Kaçamak hareketler yapmıyordu, ama bu beni fark etmediği anlamına gelmezdi. Ve eğer arabasını yola park edip benim arabamın yanından *gizlice* geçmeye çalıştıysa, nereye gittiğini bilmemi istemiyor demekti.

Işıklar turuncuya dönerken Julian kavşağı geçti. Ben gaza bastırıp ona istediğimden biraz daha fazla yaklaştım, ama emindim ki o bunu...

Ama kavşaktaki dönüşü tamamlayamadım.

Araba sisin içinden bir tren gibi çıktı. Ben başımı ona doğru çevirdim, araba bana çarparken yüzümü korumak için ellerimi kaldırdım. Metalin yırtılırken çıkardığı ses kulaklarımı kanatacak kadar şiddetliydi.

Birkaç dakika boyunca arabanın kontrolünü deli gibi ele geçirmeye çalışarak savrulmam dışında bir şey ölmadı, ama kontrolü jcle geçirmem mümkün değildi. Arabam dururken başka bir patlama sesi daha duyuldu. Etrafımdaki dünya yavaşça kararırken hiçliğe doğru kayıp gittim.

yirmi dokuzuncu roujm

Alkol ve yanan metal. Kokusunu aldığım tek şey bunlardı, ön cam binlerce minik parçaya bölünmüştü. Motor durmuş, arabanın önü lamba direğinin etrafına sarılmış, motor kapağı bükülüp V şeklini almıştı. Altından çıkan duman yükselip sise karışıyordu. Havalandırmadan arabanın içine buhar giriyordu. Müzik seti ve kalorifer çalışıyordu. Kulaklarımda tiz bir çınlama vardı. Lamba direği eğilmişti. Floresan lamba patlamıştı; kıvılcımlar yağmur gibi arabama dökülüyordu. Kan ve burbon tadı alıyordum. Bacağımda bir acı vardı. Ve göğsümde. Hev yerim acıyordu. Başımı yana eğip gözlerimi kapadım, her şeyin kaybolmasını bekledim. Olmadı.

Hareket edince boynum acıyordu, ama kemerimi çıkarmayı başardım. Kapı bükülmüştü, kucağım cam doluydu. Ellerimde boya parçacıkları, kontrol panelinde çatlaklar, sivri plastik çıkıntıları vardı. Tırnaklarımdan biri kalkmış, geriye bükülmüştü. Yalnızca bir iki tane ince deri parçası tutuyordu. Bu konuda fazla düşünmeden elimin tersini pantolonuma sürüp deriyi kopardım, tırnak kopup pantolonuma yapıştı. Kapı yerinden oynamıyordu, bu yüzden yolcu tarafından çıkmaya çalıştım. İşte o zaman sel kapakları açıldı ve acı bütün vücudumu kapladı. Bir dizim el frenine sıkıştı, diğerini kaza anında yerden koltuğa

¡yan neredeyse tamamen boş burbon şişesine baâtırdım. jiyı açıp kendimi yola atarken çığlık atmamak için yapabi--ceğim tek şey buydu. Ayaklarım taşların ve camların üstünde kaydı, dizlerimin üstüne çöktüm.

Dünya bir zelzelenin pençesindeydi ve bunu hisseden tek kişi bendim. Ayağa kalkıp arabanın kenarına tutunarak dengemi sağlamaya çalıştım. Bacağımın her yerinde yakıcı bir ağrı vardı. Trafik ışıklarının parıltısı renk değiştiriyordu. Hareket ettikçe ayaklarımın altındaki cam gıcırdıyor, ayakkabılarımın topuklarına batıyordu. Gömleğimde, pantolonumda kan vardı. Yüzümün yan tarafından kan akmaya devam ediyordu. Uzanıp dokununca parmaklarıma kan bulaştı. Gözlerimden yalnızca biri odaklanabiliyordu.

Arabanın içine, boş burbon şişesine baktım. Beni bu noktaya getirenin, şişenin içindeki şey olduğunu hemen anladım. Uzanıp şişeyi aldım, uzağa fırlattım. Gecenin içinde kayboldu. İsa, gözleri açık, dudaklarında gergin bir gülümsemeyle yukarıdan, sisin arasından bana bakıyordu. Bakıyor, ama beni azarlamıyordu. Çok meşguldü. Elinde McClintoch Kaynak Suyu şişesi vardı. Burbon şişesinin yere çarparken çıkardığı ses dünyaya odaklanmamı sağladı. Kulaklanmdaki çınlamayı azalttı, beynime başka seslerin girmesine izin verdi. Reklam panosundan başka bir yere bakıp gözlerimdeki dumanı ve kanı sildim. Temiz hava almak için arabamdan uzaklaştım.

Uçurum gittikçe derinleşiyordu.

Bir kadın bağırıyordu. Kenara çeken diğer arabaların camlarını da kırabilecek tiz bir çığlıkla haykırıyordu. Önümdeki dört kapılı binek araba kavşakta savrulmuştu. Ön tarafı tamamen göçmüştü. Etrafını buhar bulutlan sardığı için içeride kimse olup etaadığı anlaşılmıyordu. Çığlık, arabasını kenara çekmiş olan

bir kadından geliyordu. Hayatı boyunca böyle bir anda harekete geçeceğini düşünmüştü, ama şu anda bir şey yapamadığım fark ediyor olmalıydı. Arabanın kapısını açıp aşağıya inmişti, ama daha ileri *gidemiyordu.* Başka bir araba daha kenara çekti.

Enkaza ilk varan ben oldum. Kollarımı buharın içine sokup metale dokundum, içeriyi görecek kadar uzandım. İçeride bir kadın vardı, başı direksiyona düşmüştü. Genç görünüyordu. Benim gibi onun da hava yastığı yoktu. Sürücü tarafındaki kapıyı açmaya çalıştım, ama sıkışmıştı. Kadının açık gözleri başının gerisine kaymış, yerinden çıkan ya da kilitlenen çenesi ileri çıkmıştı. Yüzünün yan tarafından kan akıyordu. Ceplerimi yoklayıp cep telefonumu çıkardım, ama yalnızca baktım.

"Yoldan çekil dostum," dedi bir adam, yanımdan geçerek. O da sürücü kapısını denedi, sonra yolcu tarafına geçti. Kapı büyük bir gıcırtıya açıldı. Adam bana baktı. "O şeyi kullanacak mısın?"

Cep telefonuma baktım. Kazadan kurtulmuştu, ama ben ona bakmak dışında bir şey yapamıyordum.

En çok nefret ettiğim şey olmuştum. Quentin James'e dönüşmüştüm: Tam zamanlı sarhoş, yarı zamanlı katil. *

OTUZUNCU BÖLÜM

İnsanlar beni polis merkezine götürmek istemişlerdi, ama yaralarım aksini gerektirmişti. Ambulansın arkasında otururken kimse benimle konuşmuyordu. Bir tıp teknisyeni yaralarımla ilgileniyor, ama bu işe fazla enerji vermek istemiyordu. Herkes gibi o da ölenin ben olmasını diliyordu.

Bir süre sonra bir polis ifademi aldı. Kim olduğumu bilmiyordu. Geçmişimi bilmiyordu. Ona olanları anlattım. Tanık ifadelerinin kırmızı ışıkta geçtiğimi gösterdiğim söyledi. Ben kavşağa girmeden en az iki saniye önce kırmızıya dönmüş olduğunu ekledi. İçkili olup olmadığımı sordu. İçkili olduğumu söyledim, çünkü zaten alkol testi yapacaktı. Nefes analiz aletini getirip içine adımı söylememi istedi. Sanki benimle bir röportaj yapacaktı ve bu alet de mikrofondu. Rakamlara baktı, not aldı. Ona ne dediklerini biliyordum. Ayık olsam da limiti çok aşmıştım. Bir kadını öldürmek size bunu yapıyordu.

Hastanede bir düzine başka insanla birlikte acil koğuşuna alındım. Yatağımın etrafında bir perde vardı. Bacağımdaki kesiğe dikiş atıldı, bandaj sarıldı. Yara izi kalacağını söylüyorlardı. Vücudumda başka yaralar, başka kesikler de vardı. Tırnağımın koptuğu parmağım temizlendi, bandajlandı. Alnımdaki kesiğe de dikiş atıldı. Yüzümdeki kan temizlendi. Dizlerimden cam

kırıkları toplandı. İçinde minik taşların bulunduğu avuçlarım temizlendi.

Hemşire beni toparlama işini bitirince perdeyi açtı ve Landry içeri girdi. Yüzü ifadesizdi. Artık bana öfkelenme zahmetine girmek istemiyor gibiydi. Durum çok daha kötüydü.

"Herkes bir yana, senin içkili araba kullanman..." dedi.

"Derse ihtiyacım yok."

"Ne düşünüyordun, Täte?"

"Bilmiyorum."

"Seni uyarmaya çalıştım."

"Biliyorum."

"Tanrım, söyleyeceğin başka bir şey yok mu?"

"Ben... ben bilmiyorum. Keşke olsaydı. Tanrım, öyle donmuş haldeyim ki. O kadar hissiz."

"Kız komada," dedi. "Durumu ciddi. Dört kaburgası kırık, akciğeri delinmiş ve çenesi kaymış. Ölmediği için şanslısın."

Şanslıydım.

Kalbim pırpır etmeye başladı. "Ben... ben öldüğünü sandım."

Kız şanslıydı.

Şans.

"Biliyorum. Ama kimse sana bunu söylemek istemedi."

Kendime çok öfkeli olduğum için ona öfkemi yansıtmadım.

"İyileşecek mi?"

"Dua etsen iyi olur, Täte. Dua etsen iyi olur."

Sonraki bir saat boyunca kimse nasıl olduğumu görmek için yanıma gelmedi. Başımdaki ağrı ve yaralarımın acısı dayanılmaz olsa da kimse bana ağrı kesici vermedi. Kimse beni

umursamıyordu. Yalnızca yaraladığım kadını umursuyorlardı. Öyle de yapmalıydılar zaten. Gidip onu görmek istiyordum. Ailesiyle konuşup ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyordum. Bunu yapamazdım elbette. Bunu yapsam yalnızca öfkelerini aktarabilecekleri bir kum torbası olurdum, o kadar.

Sonunda iki memur beni almaya geldi. Beni kelepçelemediler. Çok az söz ve hareketle beni polis arabasına götürdüler. Merkez yakındı. Beni sorgu odasına almadılar. Bu gece benzeri hatalar yapan insanlarla dolu olañ sarhoş koğuşuna kadar bana eşlik ettiler.

Bana ait diyebileceğim küçük bir yer buldum. Çoktan kendinden geçmiş bir adamla kendinden geçmek üzere olan başka bir adam arasındaki bir parça banka iliştim. Ceketimi çıkarıp top yaptım, uzanıp başımın altına koydum. Daha önce hiç hapse girmemiştim -öncekilerden istediğim zaman çıkıp gidebiliyordum- ve burası gerçek hapis için yalnızca bir bekleme odasıydı, o kadar. Koku çok güçlü, diğer sarhoşlardan gelen iniltiler sinir bozucuydu. Yer idrarla kaplıydı. Tuvalet, bir tuvaletin olabileceği en kötü haldeydi. Krem rengi briket duvarlar odaya soğuk hava yayıyordu.

Bütün gece uyanık kaldım. Ara sıra sayımız artarak da olsa sonunda sabahı bulduk. Beni hücremden çıkarırlarken Bridget'ı, Emily'yi düşünüp benim hakkımda ne düşüneceklerini merak ettim. Aynı şeyleri dün de düşündüğümü hatırlıyordum.

Dün oturduğum sorgu odasına götürülürken herkes bana bakıyordu. Dün acıyarak bakıyorlardı, bugün küçümseyerek.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

"İçkili araba kullanmak. Dikkatsiz araba kullanmak. Tanrım, başın gerçekten büyük dertte," dedi Landry. Üzerinde dün geceki giysiler vardı. Hepsi kırış kırıştı, bu da üzerindekilerle uyuduğu anlamına geliyordu. Onu son gördüğümden daha yorgun duruyordu.

"Kız nasıl?" diye sordum.

"Durumu sabit."

"Kurtulacak mı?"

"Başka insanların güvenliğini sarhoş kafayla direksiyon başına geçmeden önce düşünsen daha iyi olurdu."

"Kurtulacak mı?"

"Bilmiyorum. Belki."

"Belki mi? Umurunda değil mi?"

"Umurumda, seni orospu çocuğu." Landry yumruğunu masaya indirdi. "Bu odada umursayan tek kişi benim ve senin dün gece yaptığın şey de bunu kanıtlıyor."

Bakışlarımı kaçırdım.

"Ne halt ediyordun?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

"Sabahın o saatinde hiçbir şey yapıyordun, öyle mi? Hadi, Täte. Yine kiliseye gitmişsin."

"Hayır, gitmedim."

"Gitmişsin. Seni orada gördüm. Bir sürü insan gördü. Televizyondaydın. Senin o muhabir gösterdi. Büyük iş başarmış, seni kilisenin önünde, koruma emrini ihlal ederken göstermiş."

"Arabamı almaya gitmiştim."

"Kanunları çiğnedin."

"Hadi ama, Landry, arabaya bindiğimi görmüşsündür. Hemen oradan uzaklaştım zaten."

"Sonra ne yaptın? Birkaç saat sonra geri dönüp Peder Julian'ı takip etmeye mi karar verdin? Büyük planın neydi, Täte? Kendini öldürmeyi bu kadar umutsuzca mı istiyorsun?"

Peder julian'm kaza seslerini duyup duymadığını merak ettim. Dikiz aynasından bakıp yapacak daha önemli işleri olduğuna mı karar vermişti acaba?

"Şimdi ne olacak?"

"İki şey. Peder Julian'la konuşacağız. Senin dün gece orada olup olmadığını soracağız, eğer orada olduğunu söylerse ne olacağını biliyorsun: Onun sözünü kabul edeceğiz. Ona bir kez sorup düşünmesi için zaman vereceğiz ve eğer evet derse emin olup olmadığını bile sormayacağız. Anladın mı?"

"Anladım."

"Ama önce alkollü araç kullanmakla suçlanacaksın. Bu sabah mahkemeye çıkacaksın. Sana bir iyilik yapıp, o hücreye geri göndermek yerine burada beklemene izin vereceğim. Ama bu sana yapacağım son iyilik olacak."

Beni yalnız bıraktı. Başımı kollarımın arasına alıp uyumaya çalıştım. İki saat sonra aynı adamlar gelip beni devriye ara-

basma, oradan da mahkemeye götürdü. Hava ıslak, soğuk ve kasvetliydi. Bir grup adamla birlikte bir hücreye kondum. Hepimizin geleceğine aynı kişiler karar verecekti. Başım ağrıyor, yaralarım acıyordu. Mahkeme bana bir avukat tayin etmişti. Duruşmamdan önce iki dakika görüşme fırsatı bulduk.

Mahkemede başımı öne eğip suçlamaları dinledim. Suçlu olduğumu kabul ettim. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum. Quentin James'e böyle olmuştu. Yargıç kefaleti belirledi ve eğer kefaleti ödeyemezsem beni altı hafta sonraki mahkemeye kadar tutuklayacaklarını söyledi. Kefaleti ödeyemezdim. Tekrar hücreye götürüldüm. Öğleden sonra bir ara hapishaneye nakledilecektim. Tanrım, içkiye ihtiyacım vardı.

Aradan farkında olmadığım bir süre geçtikten sonra mahkemenin güvenlik görevlilerinden biri hücreyi açıp önu takip etmemi söyledi.

"Kefaletin yatırıldı."

"Yatırıldı mı? Kimin tarafından?"

"Avukatın."

"Avukatımı tanımıyorum bile."

"Şey, evet, aynı adam değil," dedi omuz silkerek. "Artık yeni bir avukatın var. Bu da gerçek bir yasal savunma yapabileceğin anlamına geliyor."

Pahalı takım elbiseli bir adam beni selamlamak için geldi. Takım elbisesi o kadar kusursuzdu ki insan kırışır korkusuyla oturamazdı bile. Ama gülümsemesi o kadar kusursuz değildi.

"Theo," dedi. Yanıma gelip elimi öyle bir şevkle sıktı ki insanda şüphe uyandırıyordu. "Sonunda tanıştığımıza memnun oldum."

"Memnun mu?"

"Şey, tabii şartlar biraz olumsuz. Korkunç değil, ama geçmişine bakınca halledemeyeceğimiz bir şey yok."

"Suçlu olduğumu zaten kabul ettim."

"Tabii, elbette ettin. Bu bir hata olabilir," dedi. "Ama önemli olan mahkûmiyettir. Geçmişin, sarhoş olma nedenin, cezayı indirmelerini sağlayacaktır."

Adının Donovan Green olduğunu söyledi. Ben çıkmak için bir dizi formu imzalarken omzumda dikiliyordu. Memurlar bana cüzdanımı, saatimi ve telefonumu verdi. Telefonumun şarjı bitmişti.

Green beni dışarı çıkardı. Park yerinin köşesinde, yüksek beton duvarla camlan koyu renk, kenarlarına çamur sıçramış koyu mavi SUV'nin arasında duran siyah BMW'nun yanma götürdü. Hava serindi. Rüzgâr açıktaki yaralarımın sızlamasına neden oluyordu. Arabaya bir an önce varmak için hızlandım.

"Seni kim tuttu?"

"Bilmiyor musun?"

"Şüphelerim var," diye cevap verdim, ama açıkçası hiçbir fikrim yoktu.

"Merkezde hâlâ arkadaşların var," dedi. Bu sözler fazlasıyla tanıdıktı.

"Hastaneye gitmek istiyorum."

Durakladı. "Hastaneye mi? Yaraların acıyor mu?"

"Yaraladığım kadını görmek istiyorum."

"Anlamadım. Onu görmek mi istiyorsun?"

"Nasıl olduğunu görmek istiyorum. Orada olmasının nedeni benim."

"Neden orada olduğunun son derece farkındayım," dedi biraz fazla sert bir şekilde. "Bak, Theo, bu iyi bir fikir değil."

"Onu görmem gerek."

Artık umursamıyormuş gibi omuz silkti. "O halde gidelim."

Beni arabasına götürünce BMW değil de koyu renk SUV olduğunu anladım. Anahtarlarını bulmak için evrak çantasını yere koydu. Anahtarları teker teker denedi. İstediğiniz anahtarı bulamayınca işlerin nasıl gittiğini bilirdim.

"Belki de çantadadır," deyip çantayı açtı. "Evet, işte burada."

Arabanın otomatik kilidine basınca kapılar açıldı.

"Bin bakalım."

Arabaya bindim. İçerisi rahat ve sıcaktı. Green, kapıyı açmadan önce çantayla biraz daha oyalandı. İşini bitirince eğilip bana bir şey doğrulttu.

"Hey, dur bir da..."

Ama ben başka bir şey söyleyemeden tetiği çekti. Vücudum geriye savruldu, başım yandaki cama çarptı, bütün dünya kardı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Kararma yalnızca bir an sürdü. Kendime geldiğimde başımdaki acı, vücudumda dolaşan acının azalmasını sağladı, ama yalnızca bir an için. İkisi birleşirken, omurgamdan yukarı çıkan, şok tabancasının verdiği elektriğin acısı bütün kontrolü ele geçirdi. Green bir şey söylüyordu, ama ben. duymuyordum. Göğsüme yüzlerce ya da binlerce voltluk iki iğne gömülüydü. Green şok tabancasını kapattı, ama bu bir rahatlama sağlamadı. Green, göğsümdeki iğneleri çekip çıkarınca acı azaldı, ama hâlâ kıpırdayamıyordum. İğnelerden gömleğime kan damlıyordu. Kordonunu tabancanın etrafına sarıp evrak çantasına koydu. Sonra arkamdaki koltuğa geçip koltuğumu arkaya yatırdı. Beni SUV'nin arkasına çekti.

Plastik kelepçeler çıkarıp bana arkamı döndürdü, bir dakika sonra küçük kilitlerin yerine oturduğunu duydum. Onunla mücadele bile edemiyordum. Green ön tarafa geçip motoru çalıştırdı. İlerlemeye başladık. Oturmaya çalıştım, ama yapamadım. Renkli camlar içeriyi kimsenin göremediği anlamına geliyordu. Konuşamıyordum. Zaten konuşabilsem ne sorardım bilmiyordum.

Başka arabaların sesini duyuyordum. Sokakta insanların konuştuğunu duyabiliyordum. Şehir hayatının telaşını ve kalabalığını hissedebiliyordum. Ama avukatım bir şey söylemiyordu.

ö şu anda bir görev üstündeydi. Koltukların ve terin kokusunu, kanın tadım alabiliyordum.

Birkaç dakika yol aldıktan sonra konuşmaya başladım. Acım azalmış, kaslarımdaki kramplar gevşemeye başlamıştı. Plastik bağlarla mücadele ediyordum, ama bu bir işe yaramıyor, bağlar el ve ayak bileklerime daha çok gömülüyordu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sen benim kızımı öldürmeye çalıştın."

"Ne?"

"Kapa çeneni," dedi. Birden Theodore Tate'in hayatının Quentin James'in hayatına dönüşümünün tamamlandığını fark ettim.

"Beni nereye götürü..."

"Kapa çeneni dedim!" diye bağırdı. Kenara çekip bana doğru uzandı.

Tanrım, elinde bir iğne vardı.

"Mücadele edersen daha kötü olur."

Mücadele ettim ve vücuduma o sıvıdan daha fazla zerk edemeden iğne kolumda kırıldı.

"Kahrolası," diye bağırdı. Sonra bir şeyle başıma vurmaya başladı. Ne olduğunu bilmiyordum, ama karanlık hızla geri gelirken bütün ışıklar söndü.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Nerede olduğumuz konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ormanlık bir yerdeydik. Beni arabasından buraya kadar taşımış olmalıydı. Ya da sürüklemişti, çünkü ayakkabımın topuğuna toprak ve yaprak birikmişti. Etrafımdakiler bana iki yıl önce nerede olduğumu hatırlatıyordu. Ama o zaman silah benim elimdeydi ve namlunun ucunda da bir başkası vardı. Yan yatıyordum. Bedenime dokunan ıslak toprak buz gibiydi. Yüzlerce ağaç, eğrelti otu, kaya ve hafif bir yağmur vardı. Cep telefonum başımın biraz ilerisinde düzinelerce parçaya ayrılmış haldeydi.

Dünyanın gözümde biraz daha belirginleşmesi bir sorundu, çünkü görüş açımın tam ortasında avukatım vardı. Artık takım elbise giymiyordu. Silah 9 mm'lik gibiydi. Tamamen dolu olduğuna emindim. Bu adam bunu kanıtlayacak bir ruh halinde gibi görünüyordu.

Silaha baktığımı fark edince elinde çevirip, ilk kez görüyormuş gibi yan tarafına baktı.

"Yeterince istekli ve şehrin en kötü kesimlerinde birkaç saat geçirmeye hazırlıklı olduğunda birkaç bin dolara bulabileceğin şeyler çok şaşırtıcı oluyor," dedi. "Silahlar, elektrik tabancaları; ne ararsan var. Paran ve isteğin olunca hiçbir sınır kalmıyor."

Ellerim hâlâ arkadan bağlıydı. Bacaklarımı altıma alıp dizlerimin üstünde kalkmayı becerdim. Elektrikli tabancanın acısı

geçmişti, ama adamın beni bayıltmak için indirdiği darbenin etkisi hâlâ sürüyordu. Bulanıklığı gidermek için birkaç saniyede bir gözlerimi sertçe kırpmam gerekiyordu. Dengemi sağlamak da büyük bir çaba gerektiriyordu. Kırık iğne hâlâ kolumdaydı. Yüzümden kan akıyordu. Hava kararıyordu. Saat dört civarında olmalıydı. Belki de beş.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Ne istediğimi sanıyorsun?"

Arabada ne dediğini hatırlıyordum. Kızıyla ilgili bir şey.

"O bir kazaydı. Üzgünüm."

"Üzgün olman her şeyi hallediyor mu? Eğer ölürse üzüntün geceleri uyumama yardımcı olacak mı?"

Adam benimle konuşurken gözlerimi kırptım. Sözleri benim Quentin James'e söylediklerime çok benziyordu. Ama ben "eğer" ifadesini kullanmamıştım, çünkü Emily zaten ölmüştü. Kararımı dayandıracağım daha fazla bilgi beklemiyordum. Hiçbir şey değişmeyecekti. Tek fark şuydu ki ben Quentin'i plastik bağlarla bağlamamıştım. Ona silah doğrultup yürümesini istemiştim. Küreği ona taşıtmıştım, çünkü kurban olmanın ne demek olduğunu anlamasını istemiştim. Ölmek üzere olmasıyla ilgili duygusunun, benim kazadan beri her gün hissettiğim ve hayatımın sonuna kadar her gün hissedeceğim duygu olduğunu bilmesini istiyordum. Hatta benim için çok daha kötüydü. Ben zaten ölmüştüm. Onun yüzünden. Ona bir mezar kazdırmıştım. Kazarken hep ağlayıp bir kaza olduğunu söylemişti. Zamanı geri almayı çok istediğini, kızımı öldürenin şu anda elinde kürek olan adam değil, sarhoş Quentin James olduğunu söylemişti. Küreği tutan adam iyileşecekti. Yardım isteyecekti. Hapse girip yaptığı şeyle yaşamayı öğrenecek ve daha iyi biri olacaktı.

"Kazanın olduğu zamankinden çok farklı biriyim," demişti. "Artık o ben değilim."

Ama ben umursamamıştım; karım da artık karım değildi ve kızım artık hayatta değildi. Hava çok soğuk olmasına rağmen koltuk altlarında ter halkaları oluşmuştu. Yüzüne, ellerine toprak yapışmıştı; kollarını kıvırınca oraya da toprak yapışmaya başlamıştı. Ona çok geç olduğunu, söylediklerinin artık bir anlam taşımadığını, üzgün olmanın geçmişi değiştirmediğini ve geleceği önlemeyeceğini söylemiştim. Ağlamıştı. Hayatını bağışlamam için yalvarmıştı. Fikrimi değiştirmem için uğraşmıştı, ama hiçbiri fark etmemişti. Mazeretlerinin ve hastalıklı bahanelerinin olacakları engellemesine izin vermeyecektim. Kararımı oraya varmadan önce vermiştim. Bunu yapmak zorundaydım. Zorundaydım. Bu durumu atlatmanın ve başkalarını ondan korumanın tek yolu buydu.

Şimdi bakış açım yavaş yavaş değişiyordu. Belki beni buraya getiren lanet olası şey, belki Quentin'in de başına gelen şeyi. Onun geçmişine hiç bakmamıştım. Ailesinin ölüp ölmediğini, onu içki içmeye iten şeyin ne olduğunu hiç araştırmamıştım. Bunu yapamayacak kadar öfkeliydim. Mezarının başında dikilmiş, ben silahı ona doğrultunca ağlamıştı. Üzgün olduğunu söylemişti; ben yeter demiş ve onu daha fazla duymak istemediğimi, sorumluluk alma zamanının geldiğini söylemiştim. Bütün korkusuna rağmen içinde onu bırakacağıma dair bir umut olmalıydı. Bense onun durumunu kabullenmesini, çenesini kapatıp Tanrı'yla uzlaşmasını umuyordum. Ama o bunu yapmamıştı.

Onu kafasından vurduğumda Quentin James hâlâ hayatını bağışlamam için yalvarıyordu. Ama onu vurmak, kendimi sandığım kadar iyi hissetmemi sağlamamıştı.

Cesedini yuvarlamış, kazdığı çukura atarak üstünü örtmüştüm. Ona dua etmeden ya da mezarına tükürmeden oradan ayrılmıştım. Toprak atmaktan dönüp gitmeye geçiş kolay olmuştu. Babadan katile dönüş de o kadar kolaydı. Küreği arabama götürmüş, oradan uzaklaşıp bir daha asla geri dönmemiştim.

Ama işte şimdi oradaydım. Orman bile aynı olabilirdi.

"Kazaydı," diye tekrarladım.

"Bir kızın varmış," dedi. "Bütün haberlerde veriyorlar. Herkes bir yana, sen nasıl olur da sarhoş araba kullanırsın?"

"Kürek yok," dedim.

"Ne?"

"Kürek getirmeliydin."

"Neden?"

"Neden sanıyorsun?"

"Seni gömüp gömmemek umurumda mı sanıyorsun? Bulunman umurumda mı sence?"

"Umurunda olmalı."

"Neden?"

"Çünkü bir hayatı çöpe atacaksın. Ben bu sonucu hak ettim, ama sen cezalandırılmayı hak etmiyorsun."

Bir adım geriye çekildi. Ben yakınıma gelmesini tercih ederdim. Silahı başıma doğrultmasını. İkimize de bir iyilik yapıp bu işi bitirmesini dilerdim.

"Ne?" diye sordu.

"Tetiği çek yeter."

"Çekeceğim."

"Evet öyle söylüyorsun, ama hâlâ konuşuyorsun. Bak, bir anlamı var mı bilmiyorum, ama üzgünüm. Ama hayatımı bağış-

laman için yalvarmamı bekliyorsan bunu yapmayacağım. Sen bunu isteyebilirsin, ama bu yalnızca durumu senin için daha da zorlaştırır, o kadar. Sonra aklından hiç çıkmaz. Beni vurduktan sonra da o kadar tatmin edici olmadığını göreceksin. Hiçbir şey hissetmeyeceksin. En azından benim için öyle oldu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin için farklı olabilir. Kızın hayatta, değil mi? Onun yanında olmak yerine buraya gelip benimle birlikte olmayı tercih ettin. Önceliklerin yanlış. Zamanlaman berbat. Beni istediğin zaman buraya getirebilirdin." Parmağında alyans vardı. "Kızın ve karının sana ihtiyaçları var."

"Kapa çeneni. Bana ailemin neye ihtiyacı olduğunu söyleme."

"Adine?"

"Ne?"

"Kızının adı ne? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Bilmeyi hak etmiyorsun."

"Beni öldüreceksen adını bilmeyi hak ediyorum."

"Canın cehenneme."

"Tetiği çek gitsin."

"Acelen ne?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Gerçekten."

"Yapmayacağımı sanıyorsun, değil mi?"

"Ne dememi istiyorsun? Kararını değiştirmem sağlayacak bir şey söylememi istiyorsun. Şuna ne dersin? Kızın Ölebilirdi, ama ölmedi. Hayatı için savaşıyor ve hâlâ seninle. Bu bir fark yaratıyor mu? Elbette yaratıyor. Bunu fark etmemek için aptal olman gerek. Bunun için ölmeyi hak ediyor muyum? Bu sana bağlı. Ben artık iki durumun da fark etmediği bir noktadayım."

"Buna nasıl cüret edersin?".

"Neye?"

"Ne cüretle öyle diz çöküp bir şehitmiş gibi davranırsın. Ne cüretle burada kurban senmişsin gibi davranırsın; sanki kötü gün geçiren senmişsin gibi. Anlamıyor musun? Az kalsın neye yol açtığının farkında değil misin?"

"Elbette farkındayım."

"Evet, sorumluluk alma konusunda iyisin, tamam mı? Ama bütün yaptığın seni buraya getirme nedenlerimi bozmaya çalışmak. Neden çeneni kapamıyorsun, ha? Çeneni kapa ve bırak da ne yapacağıma ben karar vereyim. Hakkında konuştuğumuz şey benim hayatım. Öldürmeye çalıştığın on altı yaşındaki kızım. Ne cüretle böyle diz çöküp ölmenin ya da yaşamanın umurunda olmadığını söylersin? Biraz saygı göster ve en azından hayatını bağışlamam için yalvar, tamam mı? Bir şey hissetmemi sağla. Senden daha fazla nefret etmeyi istememi sağla, yaptığım şeyden nefret etmeyi istememi sağla."

"Kızın için üzgünüm."

"Emma," dedi. "Adı Emma."

"Benim kızımın adı Emily," dedim, hâlâ hayattaymış gibi. Başta neden söylediğimi anlamadım, ama sonra fark ettim. Yaşamak istiyordum. Burada ölmek istemiyordum. İşleri düzeltme şansı istiyordum.

"Emma. Emily," dedi. Başka bir şey söylemedi, ama düşünüyordu. Dikkatle düşünüyordu. Belki iki isim arasında bir paralellik buluyordu.

"Karım hâlâ hayatta," dedim. "Adı Bridget."

"Biliyorum. Ve kızının başına gelenler için üzgünüm," dedi. "Ama bu senin yaptığın şeyi daha da kötü hale getiriyor. An-

lamıyor musun? Seni anlayışla karşılamamı sağlamıyor, beni daha da öfkelendiriyor."

"Öfkelendirmeli zaten."

"İşte yine başladın," dedi. "Bu anın önemini azaltmaya çalışıyorsun."

"Gerçekten avukat mısın?"

"Ne?"

"Avukat gibi konuşuyorsun."

"Boşanma avukatıyım."

"Hapishaneye geldiğinde onlara ismini verdin, değil mi?"

"Kefaletini yatırabilmek için buna mecburdum. Ama seni buraya benim getirdiğimi bilmiyorlar."

"Öğrenmeyeceklerini mi sanıyorsun? Yakında yaralanan kızın babası olduğunu öğrenecekleri o avukatın beni gören son kişi olduğunu anlayacaklarını düşünmüyor musun? Ve bir de gidip kendine karaborsa silah almışsın. Bu da önceden planlamaya giriyor. Senin için çok kötü bir tablo."

Birkaç saniye düşündü. "Kahretsin," dedi.

"Görüyorsun ya, duygularınla hareket ediyorsun, mantığınla değil. Bunu biliyor olmalısın. Çok basit bir denklem, ama sen bunu atlamışsın. Bunu yapma. Hayatını mahvetme."

Bir adım atıp silahı başıma doğru kaldırdı. Ama soğuk ve sinirleri kontrolü sürdürmesini engelliyor, eli feci şekilde titriyordu. Zor nefes alıyordu* Roller farklıyken benim verdiğim kararı vermekte zorlanıyordu. Ama bu, benim zorlanmadan verdiğim bir karardı. Silahı rahatça tutmuş, nişan alıp ateş etmiştim.

"Bunu yapacağım," dedi.

"Bir itirazım yok."

"Kapa çeneni kahrolası. Bırak da düşüneyim."

Ben dizlerimin üstünde durmaya devam edip kendimi silaha bakmaya zorluyordum. Korkudan ölüyordum. Avukatın zihninden senaryolar geçerken yüzü acıyla gerilmişti. İlk senaryoda elleri kanlı uzaklaşıyordu; ikincisinde biraz tatminsiz hissederek gidiyordu. Ona başka tavsiye vermemeye kararlıydım. O kocaman bir çocuktu. Kendi kararını verebilirdi.

Karar vermesi bir dakika sürdü. Onu seyretmek bana acı veriyordu. Silaha bakıp tetiği çekip çekmeyeceğini düşünmek acı veriyordu. Sonunda bir adım geri çekildi. Bir adım daha. Ama silahı bana doğrultmaya devam ediyordu.

"Eğer ölürse buraya tekrar geliyoruz," dedi.

Arkasını dönüp gitti. Beni yalnız bıraktı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yarı dönüp dizlerimi göğsüme doğru kaldırdım, ellerimi ayaklarımdan geçirmeye çalıştım. İşe yaramadı. Biraz daha döndüm, ama plastik bağlar bileklerimi kesiyordu. Üstelik kollarımı tamamen uzatmama yetecek yer yoktu. Tekrar dizlerimin üstüne kalkıp oturdum, bacaklarımı uzattım, yosunlu bir kayaya ileri geri sürtmeye başladım. Yosunlar hemen kaybolup kayanın testere gibi kullanabileceğim keskin kenarları açığa çıktı. Bağın kopması yalnızca bir dakika sürdü. Aynı şeyi ellerimle de tekrarladım. Ellerim çözülünce kolumdaki şırınga iğnesini çıkardım. Onu da kırık cep telefonumun yanma attım.

Avukatın gittiği yöne doğru yürümeye başladım. Giysilerim ıslak ve soğuktu. Eğer gerçek adı buysa Donovan Green işimi mermiyle bitirmemiş olabilirdi, ama bu benim buradan canlı kurtulabileceğim anlamına gelmiyordu. Birkaç dal toplayıp bir ateş yakmazsam burada donarak ölecektim. Ağaçlar ve eğrelti otları bana sürünüp ellerimi yüzüyor, giysilerime takılıyordu. Küçük sıyrıklar kesiklere dönüşüp kanıyordu. Başım hâlâ zonkluyordu. Göğsüm şok tabancasından dolayı acıyordu. En çok da elim sızlıyordu; tırnağı kopmuş parmağım alev alevdi.

Avukat bir patika açmıştı. Gözlerimi yerden ayırmayıp avukat beni sürüklerken toprakta açılan ayak izlerini takip ettim. Bu şartlarda beni fazla uzağa sürüklemek istemediği için yalana

park etmiş olacağını düşündüm. Bir dakika sonra bir arabanın geçtiğini duydum. Hızlanıp ağaçların arasından yola çıktım. Arabanın arka lambaları karanlıkta uzaklaşıyordu.

Çamur ayakkabılarımda kartopu etkisi yaratmıştı. Ayaklarımı bir ağaca sürterek temizlemeye çalıştım. Az sonra ellerimi ceplerime sokup yürümeye başladım. Arabanın gittiği yöne doğru yürürken başka araba geçmedi. Nerede olduğumu hâlâ bilmiyordum. Dişlerim takırdıyor, birkaç dakikada bir vücudumda birkaç saniye süren istemsiz kasılmalar oluyordu. Eğer onu serbest bıraksaydım Quentin James de böyle bir yürüyüş yapardı, ama onunki daha iyi şartlarda olurdu. Onu güneşli bir günde getirmiştim; sıcak bir günde. Onunki, ölmek için bundan çok daha iyi bir gündü.

Bir kavşağa gelirken yanımdan birkaç araba geçti. Kanı temizlemek için kolumu yüzüme sürdüm. Artık nerede olduğuma dair bir fikrim vardı. Beni almak için kimse durmadı, ben de ısırık yaralı parmağımı kaldırıp kimseyi durdurmaya çalışmadım.

Yol şehre doğru gidiyordu. Arabayla olsaydım on beş dakikalık yolum vardı. Yürüyerek birkaç saatimi alacaktı. Arabayla olsaydım saatte seksen kilometre hızla gidiyor olurdum.

Gün, akşam olmuştu ve akşam karanlıktı. Yağmur yeniden başladı. Bir süre için iyice şiddetlenip vücudumdaki çamuru ve pisliği akıttıktan sonra tekrar hafifledi. Eklemlerim iyice hissizleşmişti. Ayaklarım buz kalıbı gibiydi. Bu yürüyüş, bugüne ve bu hayat tarzına ayıltıcı bir şekilde son veriyordu.

Eye vardığımda neredeyse gece yansı olmuştu. Anahtarlarım yoktu ve bu şimdiye kadar hiç aklıma gelmemişti. Anahtarlar arabamdaydı ve mahkeme kararıyla el konan arabam bir park yerinde, belki de hurda alanındaydı. Öndeki merdivenlere oturup başımı kapıya dayadım. Yorgunluktan tükenmiştim. Ayakkabı-

larımın tabanında küçük taşlar ve cam kırıkları vardı. Burada uyuyabileceğimi hissediyordum.

Birkaç dakika dinlendikten sonra kalkıp arka bahçeye geçtim. Sundurmadan bir bez ve bant alıp bezi küçük bir taşa sardım. Sesi bastırmak için bant yapıştırdığım camı kırdım.

Su ısınırken bir şişe burbon bulup oturma odasına oturdum. Eve dönmesine izin verseydim Quentin James ne yapardı acaba? İçki içer miydi? Bence bir içkiye ihtiyacı olurdu. Tekrar birini öldürene kadar içki içmeye devam eder miydi? Şişeyi mutfağa götürüp içindekini lavaboya döktüm. Evi araştırıp başka şişe olup olmadığına baktım. Bir sürü vardı. Birkaç tanesinde, izin versem beni ısıtmasına yetecek miktarda içki vardı, ama hepsini lavaboya döktüm, bütün şişeleri geri dönüşüm kutusuna atıp dışarıya çıkardım. Kutu dolup taştığı için bir kısmını yere koymak zorunda kaldım.

Giysilerimi çıkarıp makineye attım. Akan duşun buharı koridora çıkıyordu. Evde dolaşıp son birkaç aydır giydiğim giysileri toplayıp sığdığı kadarını makineye doldurdum. Makineyi çalıştırıp banyoya girdim. Duşa girmek üzereyken ön kapı çaldı. Belime bir havlu sarıp koridora çıktım.

Camdan giren kırmızı ve mavi ışıklar duvarlarda yansıyordu. İki olasılık vardı. Birincisine dayanabilirdim. Komşularımdan biri, birisinin eve izinsiz girdiğini haber vermiş olabilirdi. İkincisi, dün gece yaraladığım on altı yaşındaki Emma'nın ölmesiydi. Belki de burbonu çok erken dökmüştüm.

Kapıya giderken çok endişeliydim. Gelen Landry'ydi.

"Benimle gelmek zorundasın, Täte," dedi, bir numaralı olasılığı gündem dışı bırakarak.

"Söyle de kurtul. Ne oldu?"

"Peder Julian'la ilgili."

"Ne? Bak, bu çok saçma. Bütün gün yanına bile yaklaşmadım."

"Bizimle geliyorsun."

"Anlamıyorum."

"Tanrım, Täte, çok basit. Orada durup bilmiyormuş gibi yapma."

"Neyi?"

İçini çekti, başını yavaşça iki yana salladı. "Hadi ama, bu oyunu gerçekten oynamak istiyor musun?"

"Beni birazcık idare et."

"Bugün öğleden sonra Peder Julian'la konuşmaya gittik. Ona dün gece senin orada olup olmadığını soracaktık. Ve eminim evet diyecekti."

"Diyecekti mi?"

"Evet, sorun bu. Peder Julian ölmüş. Birisi dün gece onu öldürmüş. Ve şu anda ben onu öldürenin sen olduğuna dair bahse girebilirim."

OTUZ BESİNCİ BÖLÜM

Ne dediğini anlamaya çalışıyordum. Daha dün gecenin ne olduğunu bile bilmiyordum. Teknik olarak gece yeni başlamıştı; gece yarısını geçmişti. Ama Landry bugünü kast etmiyordu. Dünü kast ediyordu. Teknik olarak. Yirmi beş saat önceden bahsediyordu. O zamandan beri bir sürü şey olmuştu. Peder Julian'ı kiliseden çıkarken takip etmemin üstünden iki gün geçmiş gibi geliyordu, ama yalnızca bir gün geçmişti. Kahretsin.

"Ne?"

"Bizimle gelmen gerekiyor, Täte."

Havíuma baktım. Kirli ayaklarıma ve göğsümdeki kan izine baktım.

"Benim bir ilgim yok."

Landry beni baştan aşağıya süzdü. "Yok mu?"

"Yok."

"Sana karşı koruma emri olsa da, öldüğü günün sabahı o emri ihlal ettiğin için seni oradan alsak da, dün akşam oradayken kameraya alınsan da ve kiliseden birkaç dakika uzakta, Peder Julian'ın ölümüyle aynı saatte sarhoş bir şekilde kaza yapmış olsan da, Peder julian'ın ölümüyle bir ilginin olmadığını mı söylüyorsun?"

Cevap verme zahmetine girmedim. Üzerinizde yalnızca bir havlu varken kendinizi savunmak zor. Ama Landrynin ya da arkadaşlarından birinin gün içinde birkaç kez uğradıklarını tahmin ediyordum, çünkü mahkemeden öğleden sonra salı- verilmiştim. Bu da Julian'ın o zamana kadar bulunmadığını gösteriyordu. Daha erken bulunsaydı beni asla bırakmazlardı.

"Üzerini giy, Täte. Bizimle geliyorsun."

"Avukatımı arıyorum." Donovan Green'i düşündüm, ama onu aramama pek memnun olacağını sanmıyordum.

"Seninle merkezde buluşsun."

Yatak odamın köşesinde tozlanmakta olan bir tişört ve şorttan başka giyecek bir şeyim yoktu. Başka her şeyi makineye atmıştım. Üzerime bir ceket alıp spor ayakkabılarımı giydim.

Arabanın bir köşesine oturtulup merkeze götürülürken bu kez kelepçeliydim. Landry evimi aramak için birkaç polisle bir- likte evimde kaldı. Merkezde yine sorgu odasına alındım. Beni kilitlediler ve avukatımı aramam konusu bir daha açılmadı, ama bu sorun değildi. Avukatlarla iyi bir gün geçirmemiştim. Başımı kollarımın üstüne koyup gözlerimi kapadım. Bir süre daha burada olacağımı biliyordum.

Lândıy bir saat sonra geldi. Schroder yanındaydı. Bu demekti ki bir tanesi bana iyi davranırken diğeri baskı uygulayacaktı. Hangi rolü kimin oynayacağını şimdiden biliyordum ve onlar da bileceğimi biliyordu. Bir video kamera kurup üçümüzü de alacak şekilde ayarladılar. Aletin kayıtta olduğunu duyabiliyor- dum. Schroder karşıma otururken Landry ayakta kaldı. Burası çok soğuktu. İnce giyinmiş olmam soğuğu daha da artıyordu.

Schroder masaya bir dosya koyup kapağını açtı. İçinde Peder Julian'ın fotoğrafları vardı. Başına vurulmuştu, yüzü ve boynu

kan içindeydi. Üstü başı dağınıktı. Bir gözü açıktı, ama diğeri yüzü yere bastırıldığı için kapalıydı. Kolay ölmüş gibi görünmüyordu. Benim bugün ormanda öleceğim gibi de ölmemişti. Schroder fotoğrafları masaya yaymaya başladı. Peder Julian'ın ağzının yakından çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Dudakları açıktı; kanlı dişleri görünüyordu. Arkasında koyu karanlık vardı.

"Önce bazı temel kurallardan bahsedelim," dedi Schroder. "Burada neler olduğunu biliyorsun. Daha önce masanın bu tarafında bulundun, bu yüzden seninle oyun oynamaya çalışmayacağız. Bu senin için uygun mu?"

Omuz silktim. "Tabii. Ya avukatım ne olacak? Sizce onun için de uygun mudur?"

"İstersen bir avukatın olabilir. Sana yalnızca suçluların avukatı olur saçmalığını söylemeyeceğiz."

"Hadi şu işi bitirelim o halde."

Bana bir kâğıt uzattı. "İmzala şunu."

Ne yazdığını okumadım. Benim insanlara uzattığım kâğıt olduğundan emin olmak için birkaç kelimesini okudum. Bu bir feragat belgesiydi. Avukatım olmadan konuşabileceğimi söylüyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Landry. "Bizimle paylaşmak istemediğin bir şey olduğuna mı karar verdin?"

Formu imzaladım. Bunun alternatifi Donovan Green'i arayıp buraya getirtmek olurdu.

Form dosyanın içinde gözden kayboldu. Peder Julian'ın fotografían masada kaldı.

"Mesaj açık," dedi Landry.

*Hangi mesaj?"

Schroder'a bakıp omuz silkti. Duyduklarına inanamıyor gibiydi. Schroder birkaç fotoğraf daha çıkardı.

"Konuşmasını istemedin," dedi Schroder. "Ve ona bir mesaj bırakmak istedin. Bu yüzden dilini kestin."

"Bir saniye," dedim öne eğilerek.

"Neden bu kadar perişan haldesin?" diye sordu Landry. "Kan içindesin. Her yerin toprak kaplı. Neler yapıyordun? Bir şey mi gömüyordun?"

"Dün gece bir kaza geçirdim."

"Ve temizlendin. Bugün giydiğin bütün giysiler çamaşır makinesindeydi. Hepsinde kan mı vardı?" diye sordu Schroder.

"Giysilerini çöpe atsan daha iyiydi, Täte," dedi Landry. "İnsanları bunca yıl bu şekilde yakaladıktan sonra senin bunları öğrenmiş olmanı beklerdim."

"Bir insanın temizlenmesine karşı kanun mu çıktı?"

"Son zamanlardaki durumuna bakılırsa, bunun senin koyduğun bir kanun olduğunu sanıyorduk," dedi Landry, duvara dayanarak.

Pozisyonlarına baktım. Biri oturuyordu. Diğeri ayaktaydı. Biri arkadaşım, diğeri düşmanımdı. Bu oyun biraz sonra bu adamlardan yalmzca biri için zorlama olacaktı. Yakında Landry arkama geçip görüş açımdan çıkacak, bana doğru eğilecekti. Oynamayacaklarını söyledikleri oyunu oynamaya başlamışlardı bile. Suna mecburdular. Başka türlüsünü yapmayı bilmiyorlardı.

"Neden bize Julian'ı anlatmıyorsun?" diye sordu Schroder. "Neden onu takip ediyordun?"

"Onu takip etmiyordum ve ona bunu ben yapmadım. Öncelikle, dilini keserek bir mesaj vermeye çalışsaydım, o mesaj

bir tek size yönelik olurdu çocuklar, değil mi? Yani Tanrım, böyle bir şey yapmam aptallık olurdu."

"Şunu bir dinle," dedi Landry, Schroder'a bakarak, ama aslında bana konuşuyordu. "Yaptıklarında bir anlam varmış gibi konuşuyor."

"Onu ben öldürmedim."

"Bize başka bir hikâye anlatmayı dene," dedi Landry. "Bu odadaki herkes senin neler yapabileceğini biliyor, Täte."

"Bak Täte, bizi biraz rahatlat, olur mu?" dedi Schroder. "İşlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin. Bütün gece burada oturup susabilirsin, ama sonunda senden istediklerimizi öğreneceğiz. Neden bize biraz zaman kazandırmıyorsun?"

Ölü rahibin fotoğraflarına baktım. Sekiz tane fotoğraf vardı. "Neden? Bu pisliği benim üstüme atasınız diye mi?"

"Onu öldürmediysen sorun ne? Kanıtlar bunu gösterecektir zaten."

"Bu kanıtlara nasıl bakacağınıza bağlı. Bence kanıtlara zaten bakıyorsunuz, ama nasıl okuyacağınız konusunda hiçbir fikriniz yok."

"Burada zaman harcıyoruz," dedi Landry. "Bence onu kodese tıkıp diğer mahkûmlara onun eski bir polis olduğunu söyleyelim. Bu onu biraz gevşetir."

"Evet, bu iyiydi, Landry."

"Neden onu takip ediyordun?" diye sordu Schroder.

"Dediğim gibi takip etmiyordum."

Schroder bastırdı. "Kazadan önce ne yapıyordun?"

"Onu takip etmiyordum."

"O anda onu takip etmediğini biliyoruz," diye ekledi Landry. "? saatte rahip ölmüştü zaten."

"Ona birkaç şey göstermemiz gerek," dedi Schroder. Ayağa kalkıp odadan çıktı. Landry ondan boşalan yere oturmadı. Ellerini başının üstüne koyup öne doğru eğildi.

"Eskiden bizden biriydin," dedi. "Neler oldu?"

"Ne olduğunu sanıyorsun?"

O cevap veremeden Schroder içeri girdi. Elinde, içi naylon torbayla dolu bir kutu vardı. Hepsi birbirine karıştığı için kaç tane olduğunu bilmiyordum. Hepsini masaya koymaya başladı.

"Saat," dedi. "Gerald Weiss'a aitti. İki yıl önce saatiyle gömülmüş. Nasıl olup da senin eline geçti?"

"Buldum."

"Bunu bulmanın iki yolu var," dedi Landry. "Ya sudayken bir cesetten çaldın ya da tabuttan çıkarırken bir *cesetten* çaldın."

"Buna siz bile inanmakta zorlanıyorsunuz," dedim. Landry öfkeden deliye döndü. "Her şeyi çok fazla zorluyorsun. Bir gün hepsi başına bela olacak. Şansını çok zorluyorsun ve insanlar bunun için acı çekiyor."

"Ya hırsızsın, ya katil," dedi Landry sertçe. "Sanırım bu yüzden Henry Martins'in mezardan çıkarılmasına yardım etmede bu kadar istekliydin. Oradan kimin çıkacağını biliyordun. Durumu kontrol altına almaya çalıştın. Ama sorun cesetlerdi, değil mi? Sudan çıktılar. Çıkmasalardı, diğerlerini hiç öğrenemeyecektik."

"Bakın, şu rüjini kesin, yoksa kararımı değiştirip avukatımı çağıracağım.'

Schroder bir torba daha çıkardı. İçinde Alderman'ın yatak odasında bulduğum gazete kupürleri vardı. "Bizden bir şeyler gizliyormuşsun," dedi. Ölüm ilanları ve kayıp kızlarla ilgili za-

man çizgisi hazırlarken aldığım çıktıları da bunlara eklemişti, "Mezarda kimin olduğunu bizden önce biliyordun."

"Çünkü eskiden ben de bu işi yapıyordum," dedim. Bu doğruydu. Eskiden ben de bu işi yapıyordum ve bu işi yaptığım ve yapmadığım zamanlar arasında hiçbir şey değişmemişti. Şiddet eylemleri hâlâ şehrin büyük bir parçasıydı; tıpkı gri gökyüzü ve eşikte bekleyen yağmur gibi. İyi insanların başına kötü şeyler geliyordu. Bu şehirde doğan, sevilen, büyüyerek onları iyi ya da kötü yapan seçimlere yönelen çocuklar vardı. Hiç şansı olmayan çocuklar vardı. Bazıları iyi olacaktı, bazıları kötü, bazıları doğup çöplüğe atılacaktı. Bunları düzeltmeye, kontrol altına almaya çalışan bir dünyanın bir parçasıydım. Ama bu yolda ilerlerken bir ara yolumu kaybetmiş, uçuruma düşmüştüm.

"Kimse bunu senin kadar unutmuş değil, Täte," dedi Schroder. "Eskiden olduğun adam değilsin sen. Eskiden tam bir *stand-up* adamıydın. Şimdi tepende alkollü araba kullanmaktan dolayı bir dava asılı duruyor; seni hırsızlık, adam takip etme suçlarından içeri aldık ve şimdi de iyi bir katil olurmuş gibi görünüyorsun."

"Kanıtınız yokken beni burada tutamazsınız. Bu da kendi isteğimle burada bulunduğum anlamına geliyor. Bu da demektir ki istediğim zaman gidebilirim."

"Hayır, ben gidebileceğini söyleyene kadar gidemezsin," dedi Schroder. "Bir teknisyen bilgisayar dosyalarını inceliyor. Sidney Alderman'ın kaybolduğu günden beri Peder Julian'ı takip ediyordun. Ve bir de bu gazete kupürleri var Nasıl oluyor da bunların bazıları orijinal? Bana kalırsa bunlar kızlar kaybolduğu sırada kesilmiş. Bunları nasıl ele geçirdin?"

"Bruce Alderman verdi bana. Ofisime giderken arabama bırakmış."

Schroder başka bir naylon torba çıkardı. İçinde, üzerinde adımın yazılı olduğu küçük zarf duruyordu. Üzerinde kanlı izler vardı. Bir an için ofisime geri dönmüş gibi oldum. Havada kan ve barut kokusu, mezar kazıcısının başının üstünde pembe sis vardı.

"Bunun içinde ne vardı?" diye sordu Schroder. "Kupürler mi? Ama kupürle' katlanmamış, oysa bu zarfa sığmaları için katlanmaları gerekiyor."

"Hatırlamıyorum."

"Kilisede bazı yazı örnekleri bulduk. Bu, Bruce Alderman'ın yazısı."

"Ne olmuş?"

"Başka ne çaldın?" diye sordu Landry.

"Ben bir şey çalmadım. O zarfın üstünde adım yazılı, bu durumda içinde ne varsa benim demektir."

"Sana bir mektup mu yazmış? İtiraf mı? İntihar notu mu?" diye sordu Schroder.

"Hayır."

"İçinde ne olduğunu hatırlamadığını sanıyordum."

"Hatırlamıyorum."

"Ama içinde ne olmadığını hatırlıyorsun."

"Hafıza garip bir şey."

"Kes saçmalamayı, Täte," dedi Landry.

"İçinde saat vardı, tamam mı?" dedim. Buna inanmak mümkündü. "Saat Alderman'daydı. Nasıl ele geçirdiğini bilmiyorum. Bana verdiği zaman kimin olduğunu bilmiyordum."

"Saçma," dedi Landry.

"O zaman aksini kanıtlayana kadar kapa çeneni."

"Bu şehirde onca insan dururken neden seni görmeye geldi?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Sanırım olanlarla bağlantısını kurabildiği kişi bendim. Cesetleri bulan bendim. Mezar kazma emrini getirip her şeyi başlatan bendim."

"Bizden bilgi sakladın," dedi Schroder. "Parçalan daha hızlı bir araya getirmemizi sağlayacak kanıtlan çaldın. Rachel Tyler'dan aldığın o yüzük... Tanrım, Täte, yüzüğü Rachel Tyler'dan aldığını unutmayalım. Almasaydın zaman çizgisi değişirdi. Bütün bunları başlatan kişiyi yakalayabilirdik."

Bu doğruydu. Ama tabutun açıldığı ve benim o ölü kızı gördüğüm anda başka seçeneğim yoktu. Benim yüzümden, iki yıl önce düzgün veremediğim bir karar yüzünden başka kızlar da ölmüştü. Yüzüğü nasıl almazdım? Yüzük intihara neden olmuştu. Beni cinayete sürüklemişti. Sarhoş araba kullanıp ıssız bir yere götürülmeme neden olmuştu.

"Bütün bu masum kızlar," dedi Schroder, kupürleri yayarak. "Onları umursuyor musun?"

"Elbette umursuyorum."

"Umursamıyor," dedi Landry. "Aksi halde bize yardım ederdi."

"Odalarından birini ofise döndürmüşsün," dedi Schroder. "Komuta odasına."

"Beni bununla da mı suçluyorsunuz?"

"Söyle bize kahrolası," dedi. Artık iyice öfkeleniyordu. "Peder Julian'ı bir şey yüzünden takip ettin. Onun ne yaptığını düşünüyordun? Sidney Alderman'ı öldürdüğünü mü?"

Arkasına yaslandı.

"Hayır, öyle düşündüğünü sanmıyorum," diye devam etti Schroder "Onu bu nedenle takip etmezdin. Öfkeli yaşlı bir mezar kazıcısının ölmesi umurunda olmazdı. Bu yüzden daha fazlası

vardı. Onu takip ediyordun, çünkü ölen kızlarla bir ilgisi olduğunu düşünüyordun. Ofisin bu davaya ve Peder Julian'a adanmış. Bütün duvarlara fotoğraflar, haber kupürleri asmışsın. İkisinin birbiriyle ilgili olduğunu düşünüyorsun. Sidney Alderman'a bir olasılık olarak bakıyorduk. O ortadan kaybolduktan sonra bunu daha fazla düşünmeye başladık. Kaçtığını düşündük. Ama sen öyle düşünmedin. Peder Julian'a bakmaya devam ettin. Peder, mezarlıkla bağlantılı herkes bu davayla ilgili olduğu için bizim radarımızdaydı. Ama Alderman radar ekranında büyük bir bip sesi çıkardı ve ortadan kaybolunca onun bip sesi herkesinkini gölgeledi. Biz de onu aramaya devam ettik. Sen bir şey biliyor gibiydin. Sidney Alderman'ı aramayı bırakmıştın, çünkü bunun bir anlamı olduğunu düşünmüyordun. Ya masum olduğunu düşünüyordun ya da bir daha asla ortaya çıkmayacağından emindin. Tıpkı iki yıl önce Quentin James konusunda olduğu gibi. Söyle, hangisi?"

"Sen söyle."

"Bence o kızları Julian öldürdü. Senin düşüncelerinin bir temeli olup olmadığını yakında öğreneceğiz. Bu arada sen bize Sidney Alderman'a ne olduğunu söyleyeceksin."

"Bilmiyorum."

'Ama onu aramayı bıraktın. Neden Peder Julian'a odaklandın?"

"Peder Julian'a odaklanmadım."

"Onu neden öldürdün?"

"Öldürmedim."

"Böyle bir yere varamayacağız," dedi Landry. "Ona silahı göster."

"Silah mı?" dedim, kafam karışarak.

Landrynin yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Silah, Sherlock. Daha önce dediğim gibi, burada geçirdiğin yıllarda çok şey öğrendin. Evini aradık, hatırlıyor musun? Ne yani, bulamayacağımızı mı sanıyordun?"

Schroder kutudan başka bir naylon torba çıkarıp masanın üstüne koydu. İçinde evimden alınan çekiç vardı. Kanla kaplıydı. Bu kanın Peder Julian'a ait olduğunu şimdiden biliyordum.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

"Onu bir aydır takip ediyordun. Cinayetten suçlu olduğunu düşünüyordun. Koruma emrinden önceki her gün, ondan sonra da bazı günler kilisesinin dışına park ediyordun. Ve onun ölümüyle bir ilgin olmadığına inanmamızı bekliyorsun, öyle mi?" dedi Schroder. Cinayet silahını, ağzına kadar suyla dolu bir bardağı dengelemeye çalışıyormuş gibi yavaşça bıraktı. Hepimizin ona ulaşma mesafesinde olacağı şekilde masanın ortasına koydu. Belki ona doğru bir hamle yapmamı umuyordu. Landry'nin bunu istediğine emindim. Bütün bunların şimdi sona ermesini umuyordu.

"Bunu nerede buldunuz?" diye sordum.

"Nereye bıraktıysan orada," dedi Landry.

"Şimdi avukatımı istiyorum."

"Evet, suçlu insanlar hep avukatlarını isterler," dedi Landry, bana sırtını dönüp Schroder'a bakarak. "Hadi Täte, nasıl olduğunu biliyorsun. Eskiden bundan sen de nefret ederdin."

"Neden nefret ederdim?"

"Haklarında bir sürü kanıt bulduktan sonra bile insanların her şeyi inkâr etmesinden."

"Sizin elinizde hiçbir şey yok."

"Yok mu? Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Onu neden takip ettiğini bir daha anlat," dedi Schroder. "Hadi Täte, eğer peder suçluysa, sana yardım etmemize izin ver. Yani, eğer o kızları o öldürdüyse sonunda sana madalya bile verebiliriz. Yalnızca neler olduğunu anlat bize. Biz burada aynı ekipteniz."

"Onu ben öldürmedim," dedim, ama ekip arkadaşlarım bana inanmadı.

İçki istiyordum.

"Bize bir dakika izin ver," dedi Schroder. Landry öfkeli görünüyordu, ama bunun bir oyun olduğunu biliyordum. Buraya gelmeden önce konuşmalarını planladıklarını ve Schroder'ın bu noktada arkadaşım olduğunu biliyordum.

Landry başka bir şey söylemeden dışarı çıktı. Bu da oyunun bir parçasıydı.

"Bana bir şeyler vermelisin, Täte, yoksa sana yardım edemem"

Benim de oyuna katılmamın en iyisi olacağını düşündüm. Ama bundan önce ona bir şey vermeye karar verdim.

"Peder Julian o kızları kimin öldürdüğünü biliyordu."

"Ne?"

"Bana bildiğini söyledi. Ve Bruce Alderman da onları gömüyordu. Bunu bana söyledi."

"Ne? Bunları neden bize anlatmadın?"

Schroder'a rahiple yaptığjm konuşmaları, Julian'a suçluyu bana söylemesi için nasıl yalvardığımı, hissettiğim düş kırıklığını bile anlattım. Schroder'ın, Peder Julian'a günah çıkarıldığını bilse onu ne kadar zorlayabileceğini merak ettiğini görebiliyordum. Sözlerime devam edip ona Bruce Alderman'ı ve beynini güzelce havaya uçurmadan önce saygınlıktan söz ettiğini anlattım.

"Bunları bize anlatabilirdin," dedi. "Julian'ı ikna edebilirdik."

"Bundan şüpheliyim."

"Bir şey yapabilirdik, Täte. Ama sen her şeyin altımızdan kayıp gitmesine izin verdin ve şimdi de artık çok geç. Bu yüzden kilisenin dışında bekliyordun, değil mi? Peder Julian'ı takip etmiyordun. Onu görmeye kimin geldiğini görmek istiyordun. Katilin gelmesini bekliyor, ama katilin kim olduğunu bilmiyordun."

"Bir şey yapmak zorundaydım."

"Her şeyi berbat ettin."

"Biliyorum."

"Ve şimdi Peder Julian da öldü. Ve sen bir dolu pisliğin içindesin."

"Bir uçurumdayım."

"Ne?"

"Hadi Cari, beni bilirsin. Neredeyse on beş yıldır tanıyorsun beni."

"Bu yüzden bu iş benim için de çok zor. Çekici garajında bulduk."

"Bu yüzden beni bırakacaksınız." Oyunu oynama zamanı gelmişti.

"Ne?"

"Beni burada tutacak hiçbir şey yok elinizde."

Belki orada olduğunu unutmuşumdur diye çekice baktı. Ama unutmamıştım.

"Bunu benim garajımda mı buldunuz?"

"Evet"

"Tamam, ama öncelikle benim çekicim olup olmadığını bile bilmiyorsunuz."

"Bu önemli..." •

"İkincisi," dedim. Elimi kaldırıp saymaya başladım. "Parmak izi aradığınızda benim parmak izimi bulamayacaksınız. Eskiden cinayet dedektifi olan bir adamın parmak izlerini silip kanı silmeyi unutacak, silahı atmayıp herkesin bulacağı şekilde garajında bırakacak kadar aptal olduğuna inanıyor musun?"

"Aptal değil, sarhoştun."

"Benim söylemek istediğim de bu."

"Ne?"

"Üçüncüsü," dedim bir parmağımı daha kaldırarak. "En önemlisi de bu. Bu yüzden şimdi kalkıp buradan gideceğim."

Schroder arkasına yaslandı. Ne söyleyeceğimi biliyordu.

"Zaman çizgisi. Biz zaman çizgisini biliyoruz, Cari, ama belli ki çekici oraya koyan adam bilmiyor."

Schroder bir şey söylemedi. Bunu anlayacağımı biliyordu, ama bu kadar çabuk olmasını beklemiyordu. Ya da beni biraz daha sarsıp ona daha fazla şey anlatmamı, belki Sidney Alderman hakkında bir şeyler söylememi umuyordu.

"Pederin gece yarısı civarında öldüğünü düşünüyorsunuz," dedim. Bunu bana o söylediği için değil, kiliseden çıkan ve rahip olduğunu sandığım adamı o saatte gördüğüm için söylemiştim. Katil arabamın orada olduğunu biliyordu, ama beni görmemişti, çünkü sisin içinde kalmıştım. Sarhoş olup ön koltukta kendimden geçtiğimi sanmış olmalıydı, çünkü eskiden öyle yapıyordum. Gölgelerin arasında kalıp görünmediğini sanmıştı.

"Oysa ben eve gidemedim. Ama katil bunu bilemezdi. Evime gidip katili öldürmek için çaldığı çekici bıraktı. Onu takip ettiğimi bilmiyordu. Bir kaza geçirdiğimi bilemezdi. Sonra da adamların gelip beni kodese tıktı. Arabam çekildi. Siz Julian'ın öldüğünü öğrendikten sonra arabamı yeniden çektirebilirdiniz,

ama bu kez cinayet soruşturması için. Arabayı buraya getirip her santimini incelettiniz. Peder Julian'ın kanı, daha da önemlisi çekiç yoktu, değil mi? Çekici cüzdanıma ya da cep telefonuma sıkıştırmış olamazdım, değil mi? Çekiç üzerimde değildi. Kaza yerini, mezarlıkla kaza yeri arasındaki alanı aramışsınızdır. Hiçbir şey bulamadınız. Bu geceye kadar. Peki, çekici oraya nasıl koydum?"

"Çekici bir yere atıp sonra almış olabilirsin. Belki bu yüzden üstün başın toprak kaplıdır."

"Çekici neden atayım ki? Kaza geçireceğimi bilemezdim. Ertesi gün geri alıp garajıma saklayacaksam çöpe atmamın ne anlamı olabilirdi ki?"

Schroder bir şey söylemedi.

"Sonra bir de şu dil meselesi var. Daha önce dediğim gibi neden rahibin dilini keseyim ki? Konuşmasını istemediğim için mi? Bu, hâlâ konuşabilecek birileri varken bırakmak isteyeceğin türden bir mesaj, değil mi? Çete işi. Ama bu öyle bir olay değil. Bu kez beni suçlu göstermek için tasarlanan bir hareketti bu. Böylece, sizinle konuşmasına ve onu takip ettiğim için size şikâyette bulunmasına çok sinirlenmiş gibi görünecektim."

Yavaş, ritmik bir hareketle kalemini masaya vurmaya başladı, sonra da gülümsedi. "Aferin," dedi. Öne doğru eğilip fotoğrafları toplamaya başladı.

"Aslında onu benim öldürmediğimi biliyordunuz, ama yine de beni buraya getirdiniz."

"Hadi Täte, işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun."

Haklıydı. Biliyordum. Beni rahatsız eden iki şey vardı. Birincisi neden dili değil de çekici garajıma koymuştu?

"Yine de birisi onu öldürdü," dedi Schroder.

"Hı-hıh."

"Bize yardım edebilirsin."

"Benimle uğraşmamalıydın, Cari. Sorman yeterdi."

"Hey, burada kurbanı oynama, Täte. Dün gece neredeyse bir kadını öldürüyordun. Kahretsin, belki de öldürmüşsündür; son duyduğumda durumu sabitti, ama bunun hiçbir anlamı yok. Bunu sen de biliyorsun. Peder Julian sana karşı bir koruma emri çıkarmak zorunda kaldı ve sen bu emri durmadan ihlal ettin. Öldüğü gece oradaydın. Ölümüyle bir ilgin var, Täte. Julian öldü. Bir ay önce açık davransaydın belki hâlâ yaşıyor olurdu. Sidney Alderman hiçbir yerde yok ve sen de o ölmüş gibi davranıyorsun. Aynı şey Quentin James için de geçerli. Bana bazı cevaplar vermeye başlaman gerekiyor. Bak, bizi bunlardan uzak tutarak..." öne doğru eğilip mücevher ve kupürlerin olduğu torbalara dokundu, "soruşturmamızı yavaşlattın. İşler farklı olabilirdi. Daha ileriye bakabilirdik. Bütün umutlarımızı Alderman'a yüklemeyebilirdik. Kahretsin, Tate, buna ihtiyacımız vardı. Son zamanlarda kahrolası Oymacı davasında bir sürü şey' oluyor ve bu daha buzdağının üst kısmı. Umurunda olsaydı ya da gazete okusaydın bunu bilirdin." Durakladı, cebinden bir kalem çıkardı, parmaklarının arasında yuvarlayıp ikive ayırdı. "Bak, söylemek istediğini söyledin. İşe yarayacak bir şeye ihtiyacımız var. Yalnızca kurbanlar ve aileleri için değil, bizim için de gerekli bu. İnsanlar artık polise inanmıyor, Täte. Bu yüzden onları suçlamak zor. Bunlar her şeyi değiştirebilirdi, ama sen bizden sakladın."

"Bugün haberlere çıktım mı?"

"Ne?"

"Gazetelere, Cari. Gazetelerde var mıyım? Kaza filan?"

"Gazetelerde yoksun. Kaza geç saatte oldu. Ama bütün gün haberlerdeydin."

"Bu sabahtan beri mi?"

"Bütün gün deyince bunu kast ettim."

"O zaman neden kendine aşikâr olan soruyu sormuyorsun?"

"Neymiş o?"

"Çekici garajıma koyan adam neden haberleri gördükten sonra çekici geri almadı? Hapiste olmanın beni temize çıkaracağını biliyor olmalıydı."

İfadesinden Schroder'ın bunu düşünemediğini anlayabiliyordum. "Belki haberleri görmemiştir."

"Hadi ama, Cari, bu adamların her zaman gazeteleri okuyup haberleri seyrettiğini bilirsin."

Kırık kalemi masaya attı. "Uzun bir gece olacak," dedi. "Bu işi çözeceğiz."

"O zaman biraz rahatıma bakayım," dedim, arkama yaslanarak.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Schroder hem haklıydı hem yamlıyordu. Uzun bir gece olacağı konusunda haklıydı. Bu işi çözeceğimiz konusunda yamlıyordu. Landry içeri gelmişti, ama cinayet silahını ortaya çıkarmalarıyla birlikte beni zorlayarak bir şeyler öğrenme çabaları bozulmuştu. Silah oraya birisi tarafından konmuştu, ikisi de bunu biliyordu ve sorun da buydu. Çekici bulmamış olsalardı şansları daha fazla olurdu. Aynı soruları tekrar tekrar sorarak, evimi arayanların yeterince aradıkları konusunda tatmin olana kadar beni orada tuttular. Onlara daha fazla bilgi vermeyeceğimden emin olunca beni bıraktılar. Landry'nin beni tutmak için deli olduğunu, Schroder'ın da ona uymak istediğini görebiliyordum, ama sonunda beni daha fazla tutacak bir şey bulamadılar Vücudumdaki toprak ve kana rağmen, zihnimi temizlemeye çalışmak için yürürken kötü bir şekilde düştüğümü söyledim. Kimse kabul etmedi, ama bu önemli değildi.

Bir memur beni devriye arabasıyla eve bıraktı. Benimle konuşmaya çalışmadı bile.

Evim kapalıydı ve bende hâlâ anahtarlar yoktu. Bu yüzden yine aynı kırık camdan geçerek eve girdim. Schroder camdan hiç bahsetmemişti. Camın neden kırık olduğunu anlamış olduğunu düşündüm. Evim polis tarafından altüst edildiğinden, öncekinden daha tertipli değildi. Ofis haline getirdiğim yatak

odasındaki bütün kupürler ve fotoğraflar gitmişti. Geriye bir tek duvarlardaki delikler kalmıştı. Bilgisayanm, notlarım, hatta beyaz tahtam bile gitmişti. Landry her şeyi tarayacak ve daha fazla soruyla bana gelecekti. Hatta bugün daha geç saatte bile gelebilirdi.

Kahve yaptım. Kafein zihnimi açınca bir sonraki adımımın ne olması gerektiğini bile bilemeyecek kadar yorgun olduğumu fark ettim. Peder Julian'ın ölümüyle ilgili olarak düşüncelerimi toparlayamamıştım. Bunun soruşturmamı ne kadar değiştirdiğini düşünecek zamanım olmamıştı. Katilin sırlarını bildiği için mi öldürülmüştü? Yoksa başka bir nedenle mi?

Kahvenin tadı güzeldi, ama bir tane daha yapmama yetecek kadar değil. Yatak odasına gittim. Her şey karmakarışıktı. Yatak kesilmiş, tekrar bazanın üstüne atılmıştı. Bütün çekmeceler çekilmişti. Gardırop açılıp her şey dışarı çıkarılmıştı.

Çamaşır odasına gidip makineyi kontrol ettim. Makine bir ara durmuştu. Oraya koyduğum bütün giysiler gitmişti. Bazılarında kazadan ve ormandaki yolculuktan kalma kan izleri vardı, ama hepsi benim kanımdı.

Hızlı bir duş aldım. Daxter banyoda durup beni seyrediyordu. Ona verdiğim mamaya minnettar göründü.

Yatağa girdiğimde neredeyse sabahın sekizi olmuştu. Landry ve Schroder'ın da aynı şeyi yaptığım düşündüm. Alarmı kurmaya kalktım, ama kaça kuracağıma karar veremeyince kapattım. Başımı yastığa koyup uyumaya çalıştım.

OTUZ sekizinci bolum

Ev sıcak renklerle doluydu, ama komşumun yüzü soğuk duygularla buz gibiydi.

"Telefonumu neden istiyorsun, Theo?"

"Çünkü benimki çalışmıyor."

"Sence polis dinliyor mudur? Dinleyebilirler: Bütün gece buradaydılar. Yaptığın şey aptalcaydı."

"Biliyorum."

"Küçük kızını ve her şeyi*kaybettikten sonra. Gerçekte ı aptalcaydı."

"Telefonu alabilir miyim, alamaz mıyım?"

Bayan Adams bir şey söylemeden bana birkaç saniye baktı. Bu konuyu gerçekten kafasında tartıp biçtiğini görebiliyordum. Evine girmemi istemiyordu. Bu kadın herkesin büyükannesi gibiydi. Emily öldükten sonra neredeyse bir yıl boyunca bana haftada en az bir kez sıcak yemek getirmişti. Ara sıra bahçemdeki yabani otları temizlediğini ya da çalıları kırptığını gördüğüm bu kadın, beni her gördüğünde el sallar, gülümser ve işlerin yoluna gireceğine, Emil/nin Tann'ran yanında iyi olduğuna, her şeyin .düzeleceğine dair güzel sözler söyledi.

"Bilmiyorum," dedi. "Onu öldürebilirdin."

"Niyetim bu değildi," dedim, sanki bu sözler durumu maur gösterebilirmiş gibi. Sözlerime aldırmayıp kenara çekildi.

"Uzun sürmesin."

Bayan Adams arkamdan geliyordu. Sanki yalnızca sarhoş bir şoför değil, aynı zamanda masalarım ve raflarını kaplayan süs eşyalarından birini çalacak bir hırsız olduğumu düşünmüş olmalıydı.

"Rehber?" diye sordum.

İçini çekti. Başına bu kadar iş açacağım bilse, beni içeri almayacağı izlenimine kapıldım. Bir mutfak çekmecesini karıştırıp beyaz sayfaları çıkardı.

Hastaneyi arayıp Emma Green'in durumunu sordum. Bunun kızın gerçek adı olduğunu anlamıştım. Donovan Green numara yapmıyordu. Hemşire yalnızca aile üyelerine bilgi verebileceğini söyledi.

"Bana yalnızca iyi olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

"Bütün gün bu sorularla zamanımızı çakmayacağınızı ne zaman öğreneceksiniz, çocuklar?"

"Ne çocukları?"

"Gazeteciler," dedi tükürürcesine. Kim olduğumu anlarsa durumun çok daha kötüleşeceğini düşündüm.

Morgu aradım.

"Ben Täte."

"Tate mi? Tanrım, neler olduğunu duydum. İyi misin?" diye sordu Tracey. Bunu soran ilk kişi oydu, bu yüzden çok hoş geldi.

"İyi miyim? İyiyi nasıl tarif ettiğine bağlı sanırım. Dinle, bana birkaç konuda yardım edip edemeyeceğini soracaktım."

"Tate, bütün olanlar için üzgünüm, ama sana yardım edemeyeceğimi biliyorsun. Bunun nedeni şu son birkaç gün de değil. Benim morgumdan ölü kızın parmağındaki yüzüğü çalmışsın. Landry bu sabah gelip bir sürü soru sordu ve ona ne diyeceğimi bilemedim."

"Sana bunları yaşattığım için üzgünüm."

"Ya, evet, ben de üzgünüm. Çünkü azarlanan benim. Bu işin sonu çok ciddi olabilir. İşten el bile çektirebilirler bana. Ya da daha kötüsü olabilir. Gitmeliyim."

"Dinle, Tracey, lütfen, bu çok önemli."

"Yapamam."

"Şu kızı soracağım. Hepsi bu."

"Ne?"

"Nasıl olduğunu bilmem gerekiyor Hastane bana söylemiyor."

"Nasıl olduğunu bilmiyorum."

"Ama öğrenebilirsin, değil mi?"

"Şansını gerçekten çok zorluyorsun, Täte."

"Lütfen. Çok önemli."

"Beni birkaç dakika sonra ara."

"Oraya gelmem gerekiyor zaten. Adımı listeye koy. Birkaç saat sonra görüşürüz."

"Bak, ben yapamam..."

"Teşekkürler, Tracey. Gitmeliyim." Tracey itiraz edemeden telefonu kapattım.

Ëayan Ádams fazla zamanını almamdan memnun görünmüyordu, Fırında kahverengiye dönen muhteşem kokulu şey her neyse onu yapmak için kullandığı malzemeler bütün mutfağa dağılmıştı.

Bir .telefon daha açtım. Annem cevap verdi. Bahçeden koşmuş gibi nefes nefeseydi.

"Seni aramaya çalıştım," dedi. "Cep telefonun kapalı."

"Telefonumu kaybettim."

"Ev telefonun da kapalı."

"Faturayı ödemeyi unuttum."

"Gazetelerin söyledikleri doğru mu?"

"Gazeteleri görmedim."

"Daha fazla şey yapmalıydım," dedi.

"Ne?"

"Bu benim hatam. Kazadan beri sana neler olduğunu görmeliydim. Ama merak etme, sana yardım edeceğiz."

"Senin hatan değil. Neyse, bir araba ödünç almak için arıyorum."

"Bir araba mı?"

"Babam kendininkini pek kullanmıyor, değil mi? Ve biri bendeyken siz ikiniz bir arabayı paylaşabilirsiniz."

"Seninkine ne oldu? Ah..." dedi birden anlayarak. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Kaza yapmayacağım, anne."

"Ben..."

"Arabaya ihtiyacım var, tamam mı? Bana güvenmeniz gerekiyor."

"Elbette sana güveniyoruz. Ama ehliyetini almadılar mı?"

"Geçmişim yüzünden bana iyi davrandılar," dedim ki bu tam bir yalandı. Ehliyetim alınmıştı. Ehliyetsiz araba kullanırken yakalanırsam doğruca hapse girerdim. Para cezası da yerdim. Bu Quentin James faktörüydü.

'Arabayı sana getireceğim," dedi annem. "Eminim baban için bir sakıncası yoktur."

İkimiz de olacağını biliyorduk. Telefonu kapatıp beyaz sayfaları Bayan Adams'a verdim.

"Ben olsam sana güvenemezdim," dedi. Bana pişirdiği keklerden bir tane verdi. Sanki içindeki büyükanne geni benimle ilgilenmekten kendini alamıyordu. Fikrini değiştirmeden bir tane aldım. Haftalardır yediğim en sağlıklı şeydi bu.

'Biliyorsun, Theo. Sana sert davranmak istemem, özellikle de başına gelenlerden sonra, bu yüzden lütfen yanlış anlama, ama kendini toparlamak için asla geç değildir. Yardım istersen biz her zaman yanındayız."

. Telefon ve kek için teşekkür ettim. Eve götürmem için bir tane daha kek verdi. Daha fazla insan onun kadar bağışlayıcı ve yardımsever olsa belki de bu şehrin kemiklerine yerleşen kanserin bir kısmını kesip atabilirdik.

Annemin arabayla buraya gelmesi bir saat sürerdi, bu yüzden biraz zaman geçirmek için gazete almaya gittim. Durmadan insanların beni fark edeceğini, kim olduğumu ve ne yaptığımı bileceğini düşünüyordum, ama kimse bana dikkat etmedi, çünkü gazetede fotoğrafım değil, yalnızca adım vardı. Ama yıllardır buraya geldiğim için dükkândaki «dam beni tanıyordu. Bana baktı, gazeteye baktı, tekrar bana baktı. Söyleyecek bir şey anyor gibiydi, ama söyleyeceği tek satırlık bütün cümleleri birbirine karışmış olacak ki bir şey söylememeyi tercih etti. Hatta bana doğru miktarda bozukluk bile verdi. Eve dönüp haberi okudum. Hepsi kazayla ilgiliydi. Ve benimle. Güzel bir tablo çizmiyordu. Peder Julian'la ilgili haberi okudum, ama bilmediğim bir şey öğrenmedim. En azından adım orada geçmiyordu... şimdilik.

TV'yi açtım. Birkaç dakika sabah haberlerini seyrettim. Peder Julian'ın ölümü ana haberdi. Medya için yoğun bir gün olacağa benziyordu. Casey Horwell'm bir haberi vardı. Cinayet silahının nerede bulunduğunu söyleyip adımı veriyor, en başından beri neler yapabileceğimi biliyormuş gibi konuşuyor, sırıtması polis bilmese de kendisinin bunların olacağını bildiğini ima ediyordu. Cinayet silahının nerede bulunduğunu nasıl öğrendiğini ve kaynağının kim olduğunu merak ettim. Peder Julian'ın dilinin kesildiğini de ekledi. Sırf ona bakmak bile beni öfkelendiriyordu. Televizyonu kapatmalıydım, yoksa kumandayı fırlatacaktım.

Evi biraz toplamaya çalıştım. Sonra kızımın odasında birkaç dakika geçirdim. Polis gece yarısı buraya girdiğinde ortalığı dağıtmamış, ama her şeyi biraz yamuk bırakmıştı. Saygı göstermişlerdi. Odayı aradıklarında yalnız bir tapınak ve daha da yalnız bir ebeveynden başka bir şey bulamamışlardı. Daxter yataktan bana baktı. O evin içinde beni takip ederken kabına biraz mama koydum.

Altı ay önce, hayatımın, görünüşe göre evde ya da gàrajda başka hiçbir yere sığdıramadığım bütün pisliklerini bir mıknatıs gibi çeken, boş bir odam vardı. Bugünlerde orayı *brr* ^ s e çevirmiştim; en azından dün geceye kadar öyleydi. Masaya oturup çekmeceden bir defter çıkardım. Öldürülen kadınların isimlerini ve tarihlerini yazmaya başladım. Olabildiğince not biriktirmeye çalışıyordum, ama son dört hafta alkol, suçluluk, rahibe ve kendime karşı duyduğum öfke dalgasıyla geçmişti ve küçük ayrıntılar gözümden kaçmış, kendine-kızgınlık okyanusunda boğulmuştu. Hatırladığım ayrıntılarla elimden geleni yaparak yeni bir zaman çizgisi hazırlamaya başladım.

Annem geldiğinde eve şöyle bir baktı, dağınıklık, koku, boğucu hava, kırık cam konusunda bir yorumda bulunmadan geçemedi. Beni şöyle bir süzdü. Başımdaki kesik kapanmıştı, ama çok iyi görünmüyordu. Yüzümdeki morlukları, Schroder ve Landry gibi o da kazaya bağladı. Boynumun yanından aşağıya doğru inen kocaman bir morluk vardı. Neyse ki göğsümdeki, emniyet kemerinin neden olduğu morluğu göremiyordu. Ellerim kesiklerle doluydu; parmağımın ucundaki bandaj kan lekeleriyle kaplıydı.

Annem altmışlı yaşların sonlarmdaydı, ama kendini kırk yaşlarında, beni de hâlâ dokuz yaşında sanıyordu. Saçları komşumunki kadar beyazlamış değildi, gözlüğü de o kadar büyük değildi; ama on yıl içinde eşit olacaklardı.

"Doktora gitmen gerek," dedi.

"Ben iyiyim. Zaten kontrolden geçtim."

"İyi bir iş çıkarmışa benzemiyorlar."

Evi toplamaya başladı. Zahmet etmemesini söyledim, ama zahmet etmediği tek şey behi dinlemekti. Bana, Bridget'ın yalnızca sarhoş araba kullanmak yüzünden değil, son zamanlarda kendime davranış biçimimden de ne kadar düş kırıklığına uğrayacağını söylüyordu. Ben durmadan "biliyorum" deyip duruyordum, ama o bunu duymaktan bıkmıyordu. Neredeyse bir saat sonra onu eve götürmeme izin verdi, araba bende kaldı.

"Nakdim de azaldı," dedim. "Ve yeni bir telefona ihtiyacım var. Bunu sormak hiç hoşuma gitmiyor, ama bana yardım edebilir misin?"

"Torpido gözünde biraz var zaten," dedi. "Senin için endişeleniyoruz, Theo. Hem de sandığından daha fazla. Gelip babana merhaba diyecek misin?"

"Bilmiyorum. Arabasını almama ne kadar bozulduğuna bağlı."

"O zaman hiç gelmesen daha iyi olur," dedi sırıtarak. Eğilip bana sarılınca çok kısa bir an için her şey yoluna girecekmiş gibi geldi.

Kütüphaneye varınca torpido gözünü açıp içinde bin dolar nakit para olan zarfı çıkardım. Yolda bankaya uğramış olmalıydı. Telefon faturasını ödemeyi unutmadığımı, haftalardır çalışmadığım için ödemediğimi biliyordu. Birden dönüp her şeyi geri vermek istedim -parayı, arabayı-, çünkü kimsenin benim için endişelenmesini hak etmiyordum. Çok fazla ölü kız vardı, çok fazla ölü mezar kazıcısı ve ölü rahip vardı. Hepsi üstüme geliyordu. Üstelik birileri beni katil gibi göstermeye çalışıyordu.

Kütüphane sıcak ve sessizdi. Benden farklı dünyalarda yaşayan bir sürü insan oturmuş, benim gibi insanların içine yuvarlandığına benzer dünyaları okuyordu. Bilgisayarda gazete bölümünü bulup kayıp kızlardan bahseden bütün haberleri çıkardım. Bruce Alderman'ın yatağının altında bulduklarımın yanı sıra kızlar kaybolduğundan beri gazetede çıkan haberler de vardı. Öğleden sonranın geni kalanını bu haberleri tekrar tekrar okuyarak, çıktılarını alarak geçirdim. Bruce Alderman'ın intiharıyla ve babasının ortadan kaybolmasıyla ilgili haberleri de çıkardım. Böylece elimde ölülere ait, bir santim kalındığında bir kâğıt yığını birikti.

Kütüphaneden çıkıp beş trafiğine karıştım. SUV'ler kavşaklarda görüşü engelliyordu. Bu dünyadaki herkesin aklını kaçırmasının nedeninin bu arabalar olduğuna karar verdim. Benim nedenim kesinlikle bunlardı. Annemlerin bana verdiği paraya baktım. Basit bir matematikle, önümüzdeki birkaç hafta boyunca içip her şeyden kurtulmama yetecek kadar para vardı.

Bara gidebilirdim -yolumun üstünde birkaç tane bar vardı- ve her şey yoluna girerdi; en azından bir süre için.

J.O.N.Y.?

James Olsa Ne Yapardı? Quentin James'in kenara çekeceğini düşündüm. İçeri kısa bir süre için girer, beş dakika on dakikaya, on dakika bir saate, bir saat geceye dönerdi. Eğer yaşamasına izin verseydim, işler şimdi çok farklı olurdu. Belki kurtuluşu ya da Tanrı'yı veya onu barlardan uzak tutacak bir şey bulurdu. James'i düşünmek içeri girme arzumu öldürmüştü. Bütün barları geçip arkama bile bakmadım.

OTUZ DOKUZUNCU BOLUM

Morga giderken cep telefonumu aldığım dükkâna girdim. Eski telefonu alalı uzun zaman olmuş gibi geliyordu. Dört haftadan çok daha uzun. Yüz elli papele hayal edebileceğimden fazla özelliği olan bir telefon aldım. Numaramı tekrar transfer ettirdim. Adam bir iki saat içinde açılacağını söyledi.

Morgun girişindeki masada bir güvenlik memuru oturuyordu. Ona ayrıntıları verdim, listede adımı kontrol etti. Bana verdiği ziyaretçi kartını gömleğimin önüne taktım. Adam dost görünümlü olduğu için gazete okuyarak ya da haber seyrederek zaman harcamadığına karar verdim. Morgda çalışarak yeterince yüksek dozda gerçeklik alıyor olmalıydı.

Koridorda yürürken attığım her adımla birlikte ısı biraz daha düşüyordu. Koridoru ve ofisleri, bütün işlerin yapıldığı buzdolabından ajaran büyük plastik kapıları geçtim. Buraya en son gelişimin üstünden bir ay geçmişti. Ondan önce de iki yıl önce gelmiştim. Bu da ziyaretlerimin gittikçe sıklaştığı anlamına geliyordu.

"Merhaba, Täte," dedi Tracey. Cuma akşamı saat altıda burada olacak kadar şanssız olan insanların saklandığı büyük çekmecelerin önünden ayrılıp bana doğru yürüdü. "Az kalsın beni kaçırıyordun."

Farklı görünüyordu. Saçları biraz dağınıktı. Solgun ve yorgun görünüyordu, biraz yıpranmış, sanki hem hayat hem ölüm omuzlarına çökmüştü.

"Kötü bir hafta oldu," dedi, düşüncelerimi okumuş gibi.

"Evet. Bir de bana sor."

Üzerinde çarşaflar ve aletlerin bulunduğu metal masalarda ceset yoktu.

"Bir içki gerçekten iyi gelirdi," dedi. Sonra yaptığı hataja fark ederek durdu. "Özür dilerim, Täte, biraz duyarsızca oldu."

"Evet, içki ve araba kullanmak da öyle. Kız nasıl?"

"İyi. Fazlasıyla hasar görmüş, ama tehlikeyi atlattı. Sorun kafa travmasıydı; içeride şişme vardı, ama basınç azaldı. Önünde birkaç zorlu ay var, ama daha kötü olabilirdi, değil mi? Sen bunu herkesten iyi biliyorsun."

Sen bunu herkesten iyi biliyorsun. Son yirmi dört saat içinde bunu bana kaç kişi söylemişti? "Yani... yüzde yüz iyileşecek mi?"

"Öyle diyorlar."

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine geçirip biraz ısınmaya çalışıyordum. Tırnağımın olmadığı parmağım zonkluyordu. Bandaj kararmıştı ve iğrenç görünüyordu. Hiç değiştirmemiştim.

"Acıyor mu?" diye sordu.

"Önemli değil."

"Biz konuşurken bırak da bandajı yenileyeyim."

Onu ofisine kadar takip edip oturdum. Sandalyesini döndürüp eldivenlerini taktı, eski bandajı parmağımdan çıkardı. Sargı bezi yaraya yapışmıştı.

"Rahibi muayene ettin mi?"

"Hadi ama, Theo, bunları seninle paylaşamayacağımı biliyorsun."

"Çok önemli."

"Galiba Rachel Tyler'm yüzüğünü çaldığın için sana hâlâ kızgın olduğumu unutuyorsun."

"Bunun için üzgünüm."

"Ah, bu her şeyi hallediyor, değil mi? Sen üzgün olduğun sürece sorun yok." Sargı bezini çıkarıp kabuğu kopardı.

"Ah, Tanrım, Tracey." Elimi geri çektim.

Sargı bezini çöpe attı. "Bundan hiç ,bahsetmediğin için kabak benim başıma patladı. Birden Landıy gelip^şorular sormaya başladı. Bütün pislikler benim üstüme yağacak."

"Bunu telafi etmeme izin ver."

"Bana elini ver."

"Hayır."

"Hadi Theo, biraz büyü. Bana lanet olası elini ver."

Ëïïfni tekrar uzattım, yarayı temizlemeye başladı.

"Bak," dedim. "Biraz bilgi alma}! hak ediyorum herhalde. Ne de olsa onu öldürmekle suçladıkları kişi benim.*

"Başka bir şey olmasa bile sırf bu yüzden hiçbir bilgiyi hak etmiyorsun. En son ne zaman bir şüphelinin buraya gelip olay yeri hakkında sorular sormasına izin verdin?"

"Bu farklı."

"Bana göre değil. .Kimseye göre değil. Buraya hiç gelmemeliydin." Yeni sargı bezini kesip parmağımın üstüne koydu. Biraz destekledi. "Kahretsin, Täte, benden daha yeterli biri olsa şimdiye kadar bana el çektirmiş olurlardı."

"Benim yapmadığımı biliyorlar. Landry bunu sana söyledi mi?"

"Evet. Söyledi. Ama bu bir şeyi değiştirmiyor."

Omzumun üstünden ofis penceresinin ardındaki çekmecelere baktım. Bir tanesinde Peder Julian yatıyordu. İki gece önce bu çekmecelerden birine girmeye çok yaklaşmıştım. Parmağımdaki zonklama artarken Tracey bandajı sarmaya başladı.

"Benim için değiştiriyor, değil mi? Duruma bir de benim açımdan bak. Polisler ve ben birisinin Peder Julian'ı öldürüp suçu benim üzerime yıkmaya çalıştığını biliyoruz. Bu da demektir ki bu soruşturmada beni ilgilendiren şeyler de var. Kendimi savunabilmem için mümkün olduğunca şey bilmem gerekiyor."

"Kendini neye karış savunacaksın? Senin masum olduğunu zaten biliyorlar."

"Hadi Tracey. Durumu biliyorsun. İki yıl önce işimi gereği gibi yapsaydım o üç kızın hâlâ hayatta olacağını biliyorsun. Bu adamın yakalanmasını istiyorum."

Bandajı takıp arkasına yaslandı. "Yakalanmasını istediğin insanlardan bir daha haber alınamıyor, Theo. Üzgünüm, ama sana bir şey söyleyemem."

"Ölüm nedeni çekiç miydi?"

"Geç oluyor. Evde beni bekleyen bir ailem var."

"Hadi, bana bir şeyler söyle. Bruce Alderman, babası, sonra da peder... hepsi bir neden yüzünden öldü. Ve çekici evime koyan bu kişinin o üç kızı öldüren kişi olduğunu düşünüyorum."

"Sidney Alderman öldü mü? Bunu nereden biliyorsun?"

"Tahmin ediyorum, ama mantıklı değil mi? Her şey birbiriyle ilişkili."

"Her şey değil," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

İçini çekti. Hastaymış ve on yaşındaki bir çocukla konuşmaktan yorulmuş gibi omuzları çökmüştü.

"Lütfen, bırak artık."

"Sen bırakır miydin? Hadi Tracey, bana aynı şeyi yapmayacak bir tane dedektif adı söyle."

"Sorun şu ki sen artık dedektif değilsin."

"Biliyorum. Ama ben..."

"Bak, tek bir şey söyleyeceğim, tamam mı? Sana tek bir şey söyleyeceğim, sonra gitmeni istiyorum."

"Tamam."

"Bir daha gelmeyeceksin. Söz mü?"

Bu sözleri daha önce de duymuştum. "Neymiş?"

"Sidney ve Bruce Alderman. Birbiriyle ilişkileri yok. Sidney Alderman, Bruce Alderman'ın babası değil."

KIRKINCI BÖLUM

Kapı çalınarak beni dalgınlığımdan kurtardığında gazete kupürlerinin fotokopilerini ofısimdeki duvara iğnelemiş, eskiden bilgisayarımın bulunduğu boşluğa bakıyordum. Kapıya ajdırmamayı düşündüm, ama çalınmaya devam etti. Koridora çıkıp kapıyı açtım. Carl Schroder, kucağında iki pizza kutusuyla dikiliyordu. Birden benim en iyi arkadaşım olmuştu.

"Bir şeyler yesen iyi olur, diye düşündüm."

"Bir şeyler pişiriyordum."

"Buzdolabına baktım, Täte. Ne pişiriyor olabilirsin ki?" Pizzayı bir eline, kolayı kolunun altına sıkıştırarak cebine uzandı. Evimin anahtarlarını çıkardı. "Dışarı çıkıp girmen bununla daha kolay olur. Cam kırman gerekmez."

"Gerçekten Cari, bu benim için iyi bir zaman değil," dedim, anahtarlarımı elinden alarak.

"Bu saçmalıkları bana karşı kullanma. Bu eve uzun süredir yiyecek girmemiş. Bu tür yiyecek hariç. Mutfağında bir kale inşa etmeye yetecek kadar pizza kutusu var."

Midem guruldarken ağzım sulanmaya başlamıştı.

"Bira getirecektim," dedi, kolunun altına uzanıp kola şişesini alırken. "Ama içimden bir ses bunun iyi bir Fikir olmadığını söyledi."

"Gerçekten komik bir adamsın."

Oturma odasından geçtik. Tabakları ve bardakları aldım. Pizzanın üzerinde farklı türde etler vardı. Bu yüzden bir günlük beslenme ihtiyacımı karşılayacağımı düşündüm.

"Neden buradasın?"

"Bak Tate, Landry gerçek bir baş belası olabilir, ama bu haklı olduğu noktalar bulunduğu gerçeğini değiştirmez."

"Neymiş onlar?"

"Senin iyice dağılmış bir halde olduğun."

"Bu durumu değiştirmeye başladım."

Etrafına bakınıp bu yorumu değerlendirdi. "Galiba başlamışsın."

"Hayat değiştiren anlar insana böyle şeyler yapıyor."

"Neymiş o?" diye sordu.

"Ne sanıyorsun?"

"Kaza," dedi. Haklıydı; ormana götürülmek ya da cinayetten suçlanmak değil, kazaydı.

"Bu biraz ironik," diye ekledi.

Nereye varmaya çalıştığını biliyordum. O sırada o kazayı yapmamış olsaydım, hapiste olacaktım. Cinayetten tutuklanacaktım. Çekicin evime konması suçun bana yıkılmasını engelleyen tek şeydi. Her şey yine gelip o şans sözcüğüne dayanıyordu.

"Gerçekten benim yaptığımı düşündünüz mü?"

"Tabii ki düşündük. Silah ortaya çıkana kadar. Bu her şeye çomak soktu. Her şeyi berbat etti. Bu yüzden şanslısın."

"Şanslı olmam gerekmiyordu. Adamı ben öldürmedim. Bu kadarı yeterli olmalıydı."

"Hadi ama, bazen bunun yeterli olmadığını bilirsin."

"Demek bir şeyler yediğimden emin olmak dışında bu yüzden buradasın?"

"En son ne zaman birlikte takıldık, Täte?"

"Herhalde sen beni aramayı bıraktığın sıralarda. Kahretsin, herkes aynı zamanda aramayı bıraktı. Yanlış hatırlamıyorsam, Emily öldüğü zamandı."

"Bunun hiçbir ilgisi yoktu."

"Neyin vardı?"

"Quentin James'in. Kimse onun kaçtığına inanmadı. Hepimiz onu öldürdüğüne inandık. Ama ceset olmadan, hiç kanıt olmadan..."

"Ben onu öldürmedim."

"Hey, ben olsam öldürürdüm. Herkes öldürürdü; bu yüzden hiçbirimiz onu gerçekten aramadık. Ve hiçbirimiz senin söylemeni istemedik. Ya bir gece birkaç bira içtikten sonra bana ne yaptığını anlatsaydın? Sonra ne olacaktı? Hayır, hiçbirimiz seni arayamadık, Täte. Tek yolu buydu. Böylesi daha güvenliydi. Yalnızca senin için değil, hepimiz için."

Ona cevap vermedim. Geçerli bir noktaya mı parmak basmıştı, yoksa kulağa makul gelen bir mazeret mi uydurmuştu bilmiyordum. Sanırım onun yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım.

Birkaç dakika sessizlik içinde oturup pizza yedik, kola içtik. İçine burbon eklenmeden kolanın tadı farklı geliyordu.

"Bana bir şey söyle," dedim, bir dilimi bitirip diğerine geçerken. "Bruce Alderman. Cinayetler konusunda ona baktınız mı hiç?"

"Herkese baktık."

"Evet, ama ona ne kadar baktınız?"

"Babası kadar uzun değil."

"Hangi babası?" diye sordum.

"Ağzımdan bir şey almaya çalışıyorsan, sor gitsin, Täte."

"Babası derken pederi kast etmedim."

Pizzasını bıraktı. "Kim söyledi sana?"

"Bruce ve Sidneynin akraba olmadığını mı? En başından beri biliyordum. Gerçek babanın kim olduğunu biliyor musun?"

Dilimini tekrar alıp yemeye devam etti. "Bence sana Tracey söyledi. Hem de kısa bir süre önce. Belki de bugün."

"Sen nasıl öğrendin?"

"Herhalde senin öğrendiğin şekilde. Önce sen paylaşmak ister misin?"

"Hadi Cari. Benden bir şey istemesen buraya gelmezdin."

"Sen de olmayan şeyleri varmış gibi düşünmeyi bırakmalısın. Senden bir şey istediğim falan yok. Yalnızca sana bakmaya geldim."

"Bunu takdir ediyorum," dedim. "Ama bana tek bir şey söyle. İki yıl önce hata yaptığımızı biliyorsun. Bunu durdurabilirdik. O zaman üç kız hayatta olurdu. Bu düşünceden kurtulamıyorum."

Pizzasını tekrar bıraktı. "Bu kartı oynamanın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

Cevap vermedim. Yalnızca onun konuşmasını bekledim.

"Dediğim gibi, herkese bakıyorduk, tamam mı? Bu büyüklükte bir dava, bütün o kızlar... mümkün olan bütün DNA'ları taramamız gerekiyordu. Bunu yapacaktık."

'Alderman da bunu kabul etti mi?"

"Hayır, etmedi. Bilmiyordu bile. Oğlunun cesedini teşhis etmek için geldi. Sana "saldırınca duvara vurdu, hatırlıyor musun? Böylece kanını aldık. Oluşturduğumuz veri tabanına onun DNA'sını da kattık."

"Ve?"

"Hâlâ DNA'dan gelecek sonuçları bekliyoruz. Hadi Täte, sonuçların gelmesi birkaç ay sürüyor. Bu konuda değişen bir şey yok. Ama kan testleri iki Alderman'm biyolojik olarak akraba olmadığını gösterdi."

"Neden test yaptınız?"

"Dediğim gibi, bu testler yapılıyordu zaten, tamam mı?"

"Peki ya Peder Julian? Onun DNA'sının da olması gereken bir yerde çıkıp çıkmadığına baktınız mı?"

"Bunu soracağını nereden biliyordum?"

"Ee?"

"Bize Peder Julian'ı anlatacak bir sürü fırsatın oldu, Täte. Sen bunu hep reddettin. Ama dediğim gibi, hâlâ DNA sonuçlarım bekliyoruz."

"Peder Julian, Bruce'un gerçek babasıydı değil mi?"

"Neden böyle düşünüyorsun?"

Peder Julian'ın, Bruce'un kendisi için bir evlat gibi olduğunu söylediğini söylemeyi düşündüm. "Bir önsezi."

"Bilmiyorum. Kan örnekleri karşılaştırılarak birinin baba olmadığını kanıtlamak çok daha kolay ki biz bunu yaptık. Ama doğrulamak daha uzun sürecek. Yakında öğreneceğiz."

"Ne kadar yakında?"

"Öğrendiğimiz zaman öğreneceğiz. Durum böyle."

Testlerin TVdeki kadar çabuk sonuçlanmasını diledim. Ama öyle olmuyordu. Örneklerin gönderilip test edilmesi, yeniden test edilip geri gönderilmesi sekiz hafta oturup beklemek anlamına geliyordu.

"Topladığınız DNA'yı kilisedeki olay yerinde bulunan örneklerle karşılaştıracak mısınız?" diye sordum.

"Hey, biz bunu neden düşünmedik? Tanrım, senin merkezden ayrılmanın etkisini fark etmemişim."

"Evet, bu iyiydi, Cari."

"Sen berbat ettin," dedi Schroder.

"Neyi?"

"Her şeyi. Sen berbat ettin. Sidney Alderman'ı bulmamız an meselesi."

"Bulduğunuz zaman ona Peder Julian'ı sorar mısınız? Belki o bir şey biliyordur."

"Ya, bundan emin olabilirsin. Ellerini kristal küreye koyarım. Belki bu konuşmamıza yardımcı olur. Bundan daha fazla işe yarayacağı kesin." Son yudumunu içip ayağa kalktı.

Onu kapıya kadar geçirdim.

Merdivenlerde dönüp bana baktı. "Karısının kazada öldüğünü biliyorsun, değil mi?"

Bildiğimi biliyordu. Gazetede haberini bulup çıktısını almıştım. Diğerleriyle birlikte duvarıma iğnelemiştim.

"Ne olmuş?"

"Bütün bu olanların arasında, parlak bir zekâ, kadının ölüm sebebinin kazadan farklı bir şey olabileceği fikrini ortaya attı."

"Şaka yapıyorsun," dedim. Birden bu işin sonun nereye varacağından endişelenmeye başlamıştım.

"Yapmıyorum. Saçma, değil mi? Aptalca bir fikir. Ama karar en tepeden geldi. Zaman ve para harcanacak ve bizi hiçbir sonuca götürmeyecek şeylerden biri. Sonuç olarak pazartesi kadının mezarını kazıyoruz."

"Bunu yapmak için elinizde daha fazla şey olması gerekmiyor mu?"

"Bruce'un kendini vurduğu silah var. Onu nereden bulduğunu biliyor musun?"

"Bunu hep merak ettim."

"Babasına aitti. Yani Sidney Alderman'a."

"Ve?"

"Ve Alderman silahı yıllar önce almış. Karısının öldüğü hafta. Kadın kazayla bir arabanın önüne atlamadan iki gün önce. Ne tesadüf ama, değil mi?"

"Silahı karısını öldürmek için aldığını, ama sonra onun yerine kadını bir arabanın altına attığını mı söylüyorsun?"

"Ben hiçbir şey söylemiyorum. Ama en son mezar kazmaya başladığımızda ne olduğunu hatırlıyor musun? Bak söylüyorum, Täte, bu uzun bir hafta olacak. Ve sana bir tavsiye: Kendine iyi bir avukat bul, dostum. Merkezde dostların olsa da olmasa da şu sarhoş araba kullanma meselesi yok olmayacak. Biraz hapis yatacaksın. Kendini toparla, koşuya başla; son bir ayda kilo aldın, ne kadar? Üç dört kilo mu? Hayatını tekrar rayına sok. Bu dava

hariç her şeyle ilgilen. İki yıl önce bir fark yaratabileceğimizi biliyorum, ama artık bu işi bize bırakmalısın."

Cep telefonu çalmaya başladı.

"Bir dakika, Täte." Hızla konuşup telefonu kapattı. "Tanrım, gitmeliyim," dedi arabasına koşarak.

Bütün yapabildiğim caddede hızlanırken onu seyretmekti. Ve bütün düşündüğüm pazartesi günü Sidney Alderman'ın karısının mezarını kazdıklarında orada ne bulacaklarıydı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Çok uzun süre yerimden kıpırdayamadım. Soluklarım sığlaşmış, terlemeye başlamıştım. Salondaki kırık cam yüzünden ev soğuk, hava hafif nemliydi. Göğsümde bir ağrı vardı. Pazartesi sabahı karısının tabutunun üstünde Sidney Alderman'ı bulacaklardı. Kötü bir şekilde öldüğü anlaşılacaktı. Vücudunda morluklar, derin kesikler ve yarıklar olacaktı. Gerçekçi olmak gerekirse direkt olarak beni işaret edecek bir kanıt yoktu, aklıma böyle bir kanıt gelmiyordu, ama bir şeyler bulabilirlerdi. Hem zaten benim yaptığımı hemen anlarlardı. Bu durum Quentin James'ten farklıydı, çünkü o zaman benim yaptığımı biliyorlardı, ama kanıtlamak için çok çaba harcamamışlardı. Bu kez öldürdüğüm adam masum olduğu için bu çabayı göstereceklerdi.

Garaja gidip kontrplak ve çivi buldum; tabii ki çekicim yoktu. Kontrplağın kırık camın yerinde durması için matkap ve birkaç vida kullandım. Bu iş biraz sakinleşmemi sağladı; en azından birkaç dakika için. Seçeneklerimi değerlendirmeye başladım. Bunlardan bir tanesi, Cari Schroder'ı arayıp tekrar evime çağırma seçeneği durmadan aklıma geliyordu. Oturup konuşurduk ve o benim günahlarımı dinlerdi.

Oturup biraz daha pizza yedim. İyi yiyeceklerin tadını çıkarmalıydım, çünkü on yıl boyunca öyle bir şey göremeyecektim. Öte yandan, Schroder haklıydı. Jimnastiğe başlamalıy-

dim. Ya da en azından koşuya. Bir şey yapmalıydım. Uzanıp karnımı avuçladım. Bir ay önce zayıftım. Şimdiyse değildim. Boynumda da daha önce orada olmayan fazladan bir katman vardı. Schroder'ın üç ya da dört kilo aldığıma dair tahmininin eksik olmadığını umut ettim.

Pizzayı bitirip kolanın geri kalanını içtim. Daxter koridordan çıkıp geldi. Ona da pizza ayırdığımı umuyor olmalıydı. Ona her zamanki mamasından verdim; yatışmış göründü. Yatağa gidip alarmı kurdum. Hâlâ rüya görüyorken uzanıp kapatma riskine engel olmak için konsolun uzak tarafına ittim.

Rüyamda karımı ve Emily'yi gördüm. İkisi de hayattaydı. Benimle konuşuyorlardı, ama söyledikleri pek anlamlı değildi, çünkü rüyamda ailemi canlı canlı gömüyordum. Rachel Tyler ortaya çıkıyordu; daha gençti, annesinin evinde sergilenen fotoğraflardan birindeki gibiydi. Beni cinayetle suçluyordu. Gerçek dünyada olduğu gibi bu rüyalar âleminde de haklıydı.

Sabah ikide alarm saatim çaldığında yağmur yağıyordu. Daxter iki yıldır hiç yapmadığı şekilde yanıma sokulmuştu. Bunun ne anlama geldiğini merak ettim. Evim soğuk, zihnim bir sürü kötü fikirle doluydu. Giyinip geceye karıştım.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Babamın arabasına bir kürek atıp evimin önüne park ettim. Takip edilip edilmediğimi anlamak için caddenin iki yartma bakıp mezarlığa doğru yola çıktım. Kimsenin beni takip etmediğinden emin olmak için zaman zaman rastgele sağa, sola döndüm. Polis, karısının mezarını kazmadan önce Alderman'ı oradan çıkarmalıydım.

Sanki hâlâ rüyadaymışım gibi mezarlıkta her şey farklı görünüyordu. Gece, bu şehirde olabileceği kadar karanlık ve nemliydi. Ara sıra soluk bir ışık dalların arasından süzülüp ön camdan yansıyordu. Ortalık tamamen hareketsiz ve soğuktu. Sidney Alderman'ı çıkarmâk için mezarı kazmaya başlasam, bataklık gibi olacağını tahmin ediyordum.

Caddede iki blok ötede park edip mezarlığa geri döndüm. Tepede iskelet kalıntılarına benzeyen çıplak dallar uzanıp parmaklar gibi birbirine kenetleniyordu. Biraz yavaşlayıp yolun kenarındaki meşe ağaçlarının gölgesinde kaldım. Etrafta polis olup olmadığına baktım. Kimse yok gibiydi, ama küreği almaya gitmeden önce mezarlıkta biraz daha yürüdüm, çünkü neden kürek taşıdığım sorusuna verecek doğru dürüst bir cevabım yoktu.

En azından mezarlıkta yalnız olduğuma ikna olarak kiliseye doğru yürüdüm. Ağaçların arasında kalmaya devam ederek ola-

bildiğince yaklaştım. İçinde tek bir memurun olduğu bir polis arabası kilisenin önünde park etmişti. Isınmak] için kaloriferi açmış olmalıydı. Herhalde yanında bir termos kahve de vardı. Bu kadar yeni bir olay yerini korumak standart prosedürdü. Memurun çok sıkıldığına emindim. Dizlerim ve parmaklarım soğuktan acıyarak yere çömelmiş şekilde aynı pozisyonda kalıp on dakika daha polisi seyrettim. Yağmur, ceketime gürültüyle çarpıyordu, ama arabaya çarptığı kadar gürültülü değildi. Arabada ara sıra yanıp sönen ışığın cep telefonuna ait olduğunu düşündüm. Adam herhalde kız arkadaşına ya da karısına veya ikisine birden mesaj gönderiyordu. Herhalde burada olmasının ne büyük zaman kaybı olduğundan şikâyet ediyordu.

Arabaya dönüp küreği almam ve Alderman'ı mezardan çıkarmam gerekiyordu. Ama şimdi kiliseye bu kadar yaklaşmışken içimde birdenbire başka, daha da güçlü bir istek baş göstermişti; içeride ne olduğunu bilmek zorundaydım. Burada bir cevap olup olmadığını öğrenmeliydim. Hem zaten Alderman küreği hissetmek için yarım saat daha bekleyebilirdi.

Ağaçların ve mezarların arkasından geçip kilisenin arkasına dolaştım. Beş dakika daha gizlendim, etrafta başka birileri olup olmadığını görmek için durup bekledim. Kimse yoktu. Yağmur şiddetlenmişti. Eminim polis memuru bu yüzden arabasında oturmayı tercih edip kendisine talimat verildiği gibi birkaç dakikada bir etrafı kolaçan etmeye çıkmıyordu.

Kilise her zamankinden daha karanlık ve soğuk görünüyordu. Sanki Tanrı buradan taşınmış ve yerine kötü bir varlık yerleşmişti. İçeride ışık yoktu. Hayatını buraya adayan adam, belki Tann'sıyla birlikte, belki de yalnız olarak morgda yatıyordu.

Hemen yan kapıya gidip bekledim. Landry veya Schroder'ın, hatta kameramanıyla birlikte Horvvell'ın karanlıktan çıkıverme-

sini bekliyordum. Ama kimse çıkmadı. Direklerin arasındaki cansız havada polis kordonu sarkıyordu. Polis pervazları da bantlamıştı. Banda zarar vermeden çıkarmaya çalıştım.

Schroder'ın verdiği anahtarların arasında Bruce Alderman'ın bana verdiği anahtar da vardı. O anahtarı çıkarıp kilide baktım. Uyacakmış gibi görünmese de yine de denedim. İşe yaramadı. Başka kapılardan birinin anahtarı olabilirdi. Cebimden maymuncuk takımı çıkardım. Feneri ağzımla tutup kilitle uğraşmaya başladım. Polisin etrafa bakmak için tam şu anı seçmesinden korkuyordum. Basit kilit mekanizması soğuk ve sinirlerim yüzünden, olduğundan daha da zor görünüyordu. İçeri girmem neredeyse on dakika sürdü. Hava soğuk, etrafımdaki siyah boşluk nahoştu. Kapıyı arkamdan kapar kapamaz içerideki bütün şeytanlarla uğraşmak için elimde yalnızca fenerimle kalakaldım.

Bir adım atmadan önce olay yerini çamur ve suyla kirletmemek için ceketimi ve ayakkabılarımı çıkardım. Koridora girdim: Solda kilise, sağda Peder Julian'ın ofisi vardı. Yanımda, belim hizasındaki haznede kutsal su olduğunu sandığım şey vardı. Fener koyu karanlıkta küçük bir kavis çiziyor, ama kilisenin uzak duvarına tuttuğumda karanlık tarafından yutuluyordu; eminim onu dışarıdan görmek imkânsızdı. Elimi buraya en son geldiğimde Peder Julian'la birlikte oturduğum ön sıranın üstüne sürdüm. O zaman Bruce Alderman'ı arıyordum. Ertesi gün geldiğimde pederin ofisinde oturmuştuk. O zaman da Sidney Alderman'ı arıyordum.

Feneri kapatıp karanlıkta durdum. Burada bir şey vardı, bundan emindim. Karanlık bir şey. Belki kilisenin kendisi öfkeliydi. Burada kötü şeyler olmuştu. Günahlar itiraf edilmişti... günahlar işlenmişti. Tuğla, çimento ve vitraylı camın öfkeli olmak için her türlü hakkı vardı. Yıllardır burada söylenen her

şeyi yutmuşlardı. Artık sırların saklayıcısı orada olmadığı için bütün acı ve keder yüzeye sızıyordu.

Feneri tekrar yakıp kiliseyi incelemeye başladım. Belirli bir şey *aramıyor,* öylece bakıyordum. Beni bir tek duvarlara asılmış, renkli camlardan, dokunmuş kumaşlardan veya goblenlerden yapılmış ikonaların gözleri takip ediyordu. Yoksulu doyuran İsa. Suyu şaraba döndüren İsa. Günahları yüzünden ölen İsa. Peder Julian da günahları için mi Ölmüştü? Benim günahlarım için mi?

Yere konmuş birkaç tane kanıt işareti vardı. Gösterilen her şeyin fotoğrafı çekildikten sonra alınıp götürülmüştü. Sıçramış kan yoktu. Çamurlu izler yoktu. Peder Julian'ın katili geçen gece aynı yollarla mı kiliseye girmişti? Ön kapıdan gelip içeri rahip tarafından mı alınmıştı? Yoksa yan kapıdan mı? Gece mi gelmişti, yoksa bütün gün burada mı kalmıştı?

Birbirlerini tanıyorlar mıydı?

Ceketimi ve ayakkabılarımı ilk sıranın altına koyup Peder Julian'ın ofisine gittim. Kitaplar, kâğıtlar ve ıvır zıvır yerlere saçılmıştı, ama bunun nedeni bir mücadele değil, aceleyle bir şeyler bulma çabasıydı. Ya da belki polis gelmişti ve bu onların araştırmasının bir sonucuydu. Polis kuvvetinde olmak konusunda en çok özlediğim şey buydu: Olay yerini orijinal halinde görme fırsatı. Burada başka kanıt toplama işaretleri de vardı. Hepsi üzerlerine siyah sayıların yazılı olduğu sarı plastik disklerdi. Parmak izi tozu, küçük naylon torbalar, plastik şişeler, numune pamukları. Birisi temizlikçinin bunları halledeceğini düşünmüş olmalıydı.

Peder Julian'ın sandalyesini masadan uzaklaştırıp oturdum, ellerimi masaya koydum. Eldiven taktığım için masanın budaklarını hissedemiyordum, ama soğuk ve sert masa bin yıl daha dayanacakmış gibi güçlü görünüyordu. Birden aileme ait bir

hatıra geldi aklıma. Sahilde Bridget ve Emil/yle birlikteydim, Kumdan kale yapıyorduk; kızımın çilli yüzü gülümsüyordu. Sarı saçları Elmo şapkayla geriye toplanmıştı. Okyanus kıyıya doğru geliyor, su, kazdığımız hendeğe ulaşıyordu. Kalenin sulara gömülmesine dakikalar kalmıştı.

"Önemli değil, baba," diyordu kızım. Kurtarmaya çalıştığı şeyin anlamsızlığını anlayıp kazmayı bırakmıştı. "Önümüzdeki hafta da geliriz. Bir kale daha yapmak için sonsuz günümüz var."

Ellerimi masadan çekince bu hatıra kayboldu. Tekrar hatırlamaya çalışmadım.

Masanın çekmecelerini teker teker açtım, ama hepsi boştu. Hepsini iyice çekip altlarına baktım; yine bir şey yoktu. Çekmeceleri yerine itip Peder julian'ın masasındaki kitapları karıştırmaya başladım. Sayfaların arasından bir şeyler düşeceğini umuyordum. Ama bir şey yoktu. Bir başkasının daha önce bunu yaptığından kuşkum yoktu. Masanın altını kontrol ettim, ama bir şey yoktu.

Ne aradığımı bilmeden odada dolaştım. İncil'leri, kitapları, romanları, rehber kitapları inceledim, yine bir şey bulamadım. Bu karışıklığı Peder Julian yapmışa benzemiyordu. Tanıdığım Peder Julian ofisinin bu hale gelmesine asla izin vermezdi. Sıva kaplı duvarlarda yumruklarla açıldığı belli olan gedikler vardı. Daha aşağıda büyük düş kırıklığı yaşamış birinin tekme izleri görünüyordu. Deliklerden soğuk hava esintisi giriyordu. Raflardan indirilen kitaplar yırtılıp yere atılmış, bir yığın halinde birikmişti. Bunu yapan her kimse ne aradığını bulmuş muydu acaba?

Ofisten çıkıp kilisede yürümeye devam ettim. Fenerimin ışığı gittikçe zayıflıyordu. İyice sönerse etrafımı saran şeytanların beni yakalayacağını hissediyordum. İsa yargılayarak, benim

gibi bir adamın böyle bir yerde ne aradığını merak ederek bana bakıyordu. *Eh işte, İsa, yaptıklarımı telafi etmeye çalışıyorum. Pişman olmaya çalışıyorum. Senin istediğin de bu değil mi?*

Feneri, ben iki gece önce dışarıda yakalanmaktan korkarak beklerken ölü rahibin yattığı yerde bıraktım. Cesedin bulunduğu pozisyonu gösteren, tebeşirle çizilmiş yerde çömeldim. Tebeşirle çizilmiş başın altındaki halı kurumuş kanla neredeyse simsiyah olmuştu. Gözlerimi kapatıp Schroder ve Landry'nin bana gösterdiği fotoğraf serisini düşünmeye çalıştım. Peder Julian sırtüstü yatıyordu, başı yan dönmüştü. Yakından çekilmiş fotoğraflar başının arkasında çekiçle açılmış yarığı gösteriyordu. Kaç kez darbe aldığını bilmiyordum, ama birden fazlaydı. Belki de ilk darbe onu öldürmüştü. En azından dizlerinin üstüne çökmesine neden olmuştu. Yüzükoyun öldüğünü, ama sonra sırtüstü çevrildiğini anladım. Ondan önceki otuz saniyeyi hayal etmeye çalıştım. Julian katilinin orada olduğunu biliyor muydu, eğer biliyorsa, neden sırtını ona dönmüştü?

Dili, öldükten sonra kesilmiş olmalıydı. Adam sıkıca bağlanmadıysa böyle bir şeyi yapmak çok zordu. Hatta bağlıyken bile büyük bir mücadele vermek gerekirdi. Fotoğraflar herhangi bir mücadele izi göstermiyordu, Julian'ın ellerinde savunma yaraları da yoktu. Başımı kaldırıp feneri yana çevirdim. Tavanda çekicin savrulmasından sıçrayan kanlar vardı.

Ayağa kalktım. Peder Julian'ın dili beni işaret etmek için kesilmemişti. Bu yüzden benim evime çekiçle birlikte bırakılmamıştı. Bir mesaj vermek için değil, öfke yüzünden kesilmişti. Peder Julian, katiline bilmek istediği bir şeyi söylememişti. Bu da onu öfkelendirmişti. Bu yüzden kilisenin salonundaki duvarlarda bile delikler vardı. Katil ne arıyordu?

Ölüm sahnesi, halojen lambanın ışığında korkunç görünüyordu. Solmuş bir gazete kupüründeki gibi sarımsıydı. Buradaki her şey eski görünüyordu, hepsi 1960'ların katalogundan çıkmış gibiydi. Aklıma gelen ilk düşünce, rahip olmanın eğlenceli bir hayat tarzı olmadığıydı. Sahip olduğunuz her şeyin eski ve modası geçmiş olması gerekiyordu. Parasal mülkiyetlere değil, kutsal metinlere, sevgi ve barışa dayanan bir hayat tarzıydı bu. Peder Julian olayında, eğer Bruce Alderman'ın babası o çıkarsa, belki biraz fazla sevgi söz konusu olmuş demekti.

Rahibin evi de ofisi kadar dağınıktı. Her yerde kâğıtlar ve kitaplar vardı. Mobilyalar devrilmiş, kanepe ve minderler kesilerek açılmıştı. Yatak odası da daha iyi durumda değildi. Yatak karyoladan çekilip doğranmış, her çekmece açılıp devrilmiş, giysiler ve tuvalet malzemeleri yerlere saçılmıştı. Banyodaki ecza dolabı boştu. Lavabonun altındaki alan da öyle. Yatak odasına geri döndüm. Komodinde çerçeveli fotoğra/lar vardı; bazıları ters çevrilmiş, camr*kırılmıştı. Peder Julian ve Bruce Alderman dışında kimseyi tanımıyordum. Fotoğraflardaki dijer kişilerin çoğu rahip cüppesi giymişti.

Babasının oğlu olup olmadığını anlamak için yatak odasındaki halının kenarını kaldırdım. Halının altında bir zarf vardı. Bu fikri önce kimin bulduğunu merak ettim; Bruce mu, yoksa Peder Julian mı?

Zarf fotoğraflarla doluydu, on beş, belki yirmi tane. Çoğu bebek fotoğrafıydı; birkaç küçük çocuk fotoğrafı ve ergenlik yıllarında bir çift de vardı. Bruce Alderman'ı tanıdım. Fotoğraflar; sanki fotoğrafçının orada olduğunu bilmiyormuş gibi kameraya bakmadığı zamanlarda çekilmişti. Fotoğrafların çoğunda yalnızdı, tek başınaydı. Ama bu görüntüler bağlam dışıydı. Kendi başlarına hiçbir anlamları yoktu.

Fotoğraflarda kaç farklı çocuk olduğunu bilmiyordum; yaşlar ve yüzler öyle değişiyordu ki altı aylık bir bebeğin başka bir fotoğraftaki altı ya da on altı yaşmdakiyle aynı olup olmadığını anlayamıyordum. Toplamda on altı tane fotoğraf vardı, ama bu on altı ayrı çocuk olduğu anlamına gelmiyordu. Fotoğrafların basıldıkları kâğıtların kalitesine ve durumuna, bir de çocukların giysilerine bakarak, fotoğrafların yaşının değiştiği anlaşılıyordu. Bazı fotoğraflar otuz yıllıktı, bazıları yalnızca birkaç yıllık. Bunların Peder Julian tarafından mı çekildiği, yoksa kendisine mi gönderildiğini anlamak mümkün değildi. Bruce'unki hariç bütün fotoğraflar yakından çekilmişti. Noel ve doğum günü armağanları açılırken, mutlu anlarda çekilen fotoğraflardı bunlar.

Halıyı biraz daha kaldırdım. Diğer köşeleri de kaldırdıktan sonra ofise döndüm. Orada da halının altına baktım, ama bir şey yoktu. Hiçbir şey. Bu fotoğraflar, bu çocuklar... Peder Julian bu sır için mi ölmüştü?

Koridorda ilerledim. Bir saattir buradaydım ve Alderman beni bekliyordu. Peder Julian'ın ofisinin önünden geçtim. Bir ay önce oradayken dağınıklık için benden özür dilemişti. Belli ki bir şey arıyordu. Gözlerimi kapatıp odaklanmaya çalıştım. Bir şeyler yerine oturmaya başlamıştı. Kenarlarım görebiliyordum, görüntü oluşuyor, oluşuyordu... Bruce Alderman'ın bana verdiği anahtarı düşündüm. Ne rakam, ne işaret vardı. Bu anahtar Peder Julian'a mı aitti? Bu anahtarı mı arıyordu?

Birden kilisenin kapısı açılıp kapandı. Koridordan gelen boğuk insan sesini, ardından telsiz seslerini duydum. Peder Julian'ın masasının arkasına gizlenip feneri kapattım. Yine telsiz sesi geldi; "destek" sözcüğünü duydum; dışarıdaki polis memuru destek istemişti, çünkü nedense işini yapmaya ve binanın et-

rafında dolaşmaya karar vermiş ve kapının üstündeki güvenlik bandının koparıldığını fark etmişti.

Koridoru görebilmek için masanın kenarına kaydım. Fenerin ışığı gittikçe daha da parlak hale gelerek tavandan duvarlara sıçrıyordu. Polis memuru ofise varırken geriye çekildim. Işık masanın arkasındaki duvara vurdu. Hareket etmeye devam etti. Memur içeri bir adım atıp tekrar dışarı çıktı. Bitişikteki odaya geçti. Buradan kaçmak için iki dakikam olduğunu biliyordum.

Masanın altından çıkıp kapıya doğru ilerledim. Soğuk zemindeki ayaklarım sessizdi. Memurun koridorda biraz daha ilerlediğini duydum. Kapıdan dışarı baktım. Rahibin yaşam alanına döğru ilerliyordu. Köşeyi döndü, ben de giysilerimi almak için kilise bölümüne doğru ilerledim. Koridorun sonuna vardım. Birdenbire sıraların arasında dolaşan ikinci bir fenerin ışığı odada hareket edip bana çarptı. Işık yüzümü aydınlatmadan başımı çevirdim.

"Sen! Hey, sen! Dur!"

Ama ben tersini yaptım. Dönüp çıkışa doğru koşmaya başladım.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Formdan düşmüş olduğumu ilk birkaç adımda anladım. Çoraplarım yerde kayarken kovalamaca daha başlamadan bitmişti. Arkamdaki memuru duyabiliyordum. Bir an sonra ilk polis de koridorun ucunda ortaya çıkıp bana doğru koşmaya başladı. Bir kapıyı çektim; kapı koridora doğru açılıp takipçilerimden en azından birinin yolunu kanadı. Sonra kutsal su haznesini kavrayıp karşı yöne ittim. Kimseye çarpmadan yere düştü, ama az sonra bir kayma sesinin ardından arkamdaki adamın, "Kahretsin!" diyerek düştüğünü duydum. Ortağı da yavaşlamak zorunda kalırken ben koşmaya devam ettim.

Arkamdaki iki adam fırlayarak binadan çıkarken ben ağaçların bulunduğu yere varmıştım. Yön değiştirip koşmaya devam ettim. Ayaklarıma ağaç kabuğu, meşe palamudu ve taşlar batarken yavaşlamadım. Beni takıp edenlerin aradaki mesafeyi kapadıklarını duyabiliyordum. Sol, sağ yapıp bu şekilde ilerledim. Fener ışıklarının bana, etrafımdaki ağaçlara düştüklerini görebiliyordum, ama az sonra fenerin ışığı daha seyrek görünmeye başladı. Yağmur şiddetle yağmaya devam ediyor, her türlü takip sesini bastırıyordu. Ağaçların arasında yön değiştirerek koşmaya devam ettim. Birden ağaçların arasından çıktım, mezarlığa doğru ilerlemeye başladım. Nerede olduğum konusunda hiçbir fikrim

yoktu. Gecenin bu saatinde, böyle bir havada, mezarlığın birini takip etmek için iyi bir yer olmadığını umuyordum.

Yoldan bir araba bana doğru gelirken bir mezar taşının arkasına eğildim. Araba yanımdan geçti. Bağrışma ve telaş sesleri arasında bakınca polis memurlarından birinin yalnızca birkaç metre ileride olduğunu gördüm. Yanımdan geçip yola devam etti. Hızlı yol alıyordu. Başka bir mezara, ardından diğerine geçtim, birkaç saniye boyunca saklandım. Sonra tekrar yukarı baktım; polis memurları şimdi yirmi metre uzaktaydı. Ayağa kalkıp mezarlığın derinliklerine koştum. Ayaklarım çimenlere hafifçe gömülüyordu. Yoldan bir araba daha geçerken tekrar saklanmak zorunda kaldım. Soğuk hava nefes almamı zorlaştırıyordu. Aldığım derin oksijen ciğerlerimi yakıp başımın dönmesine neden oluyordu. Uzun bir mezar taşının ardına saklanıp etrafa baktım. Fenerlerin ışığının ağaçların ve benden fazla uzak olmayan mezarların arasında dolaştığını gördüm. Artık hangi yöne koşacağımdan emin değildim.

Eğilerek biraz daha ilerleyip fenerlerle arama biraz daha çimen, mezar ve metre koymaya çalıştım. Başka devriye arabaları da geldi; farlarını görebiliyordum. Kapılar açılıp kapandı. Yeni bir ağaç yığınına varıp otuz saniye kadar dinlendim. Ayaklarım acıyor ve büyük olasılıkla kanıyordu, ama bakmak istemiyordum. Emin olmasam da kilisenin bulunduğu yer olduğunu tahmin ettiğim yöne baktım. Bir an için cüzdanımın veya anahtarlarımın orada bıraktığım cekette kalmış olabileceği paniğini yaşayıp hemen kontrol ettim. Anahtarlarım pantolonumun cebindeydi ve cüzdanım -şimdi hatırlıyordum- evdeydi. Gittiğim yöne sadık kaldım. Birkaç arabanın daha geldiğini gördüm. Bir mezar taşının ardmdaWraz daha dinlenip gösteriyi seyrettim. Toplandıktan yer bana kilisenin yerini gösteriyordu. Siren sesleri yoktu, ama

mavi ve kırmızı devriye arabası ışıkları her yerdeydi. Koşmaya devam ettim. Koştum, koştum. Schroder'ın aldığımı söylediği ekstra kiloları düşünürken her kilonun beni biraz daha yavaşlattığını hissediyordum. Arazinin sınırları gitgide değişiyordu. Yukarı tırmanıp aşağıya indim, sonra tekrar yukarıya tırmandım. Gerçekte olduklarından daha dik gibi gelen yamaçlarla karşılaştım. Kısa süre sonra arkamda bir şey görmek çok zordu. Mezarlığın başka bir kesimine vardığımda nerede olduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ölülerin üstünden geçip zorla ilerlemeye devam ettim. Durmadan geriye bakıyordum. Artık ışık görünmüyordu. Devriye arabası da yoktu. Daha doğrusu ben göremiyordum. Önümde başka ağaçlar vardı, başka mezarlar. Çalıların ve çimenlerin arasından fırladığımda aniden karşıma bir çit çıktı. Çitin üstünden atlamak istedim, ama yapamadım. Henüz olmazdı. Kalp atışlarım yavaşlayana ve bedenim devam edebileceğine ikna olana kadar bunu yapamazdım.

Çit bir evin bahçesine aitti. Evle garaj arasında devasa bir boşluk olan eski, ahşap bir evdi bu. Arka bahçeye girip bu boşluğa doğru koştum. Burada başka çit yoktu. Yola ulaşıp sola ve sağa baktım. Nerede olduğumu anlamıştım. Birkaç metre uzakta bir otobüs durağı vardı. Durağa yürüdüm, ama beklemek için kötü bir yer olduğuna karar verdim. Yolu geçip bir çalının arkasına oturdum. Kalp atışlarımı normale döndürmek için derin soluklar aldım.

Tekrar arabama doğru yürüdüm. On dakika sonra mezarlık yolundaydım. İlerideki ışıkları ve karışıklığı görebiliyordum, ama araba oradan iki blok gerideydi. Kilidi açıp sürücü koltuğuna otururken arabaya çamur, yaprak ve kan taşıdım. Fotoğraf zarfım yolcu koltuğuna koydum. Biraz kıvrılmışts, ama köşeleri hariç çoğunlukla kuruydu. Motora çalıştırdım, ama ilk köşeye

varana kadar farları yakmadım. Bagajdaki kürek aklıma geldi, ama bunun kazı için iyi bir gece olmadığına karar verdim. Üstelik bagajında bir ceset dolaştırdıktan sonra arabasını babama teslim etme fikri fazla cazip gelmedi. Arabayı aldığımda gündemde bu yoktu.

Eve varana kadar yorgunluktan tükenmek üzereydim, ama kendimi yorgun hissetmiyordum. Algısal açıdan aşırı yüklenmiş durumdaydım. Uyku ve alkol olmadan yakında çökeceğime emindim.

Hızla duş alıp yaralı ayaklarımı kontrol ettim. Sıyrıklar vardı, ama korktuğum kadar kötü değildi. Sonra fotografían nemli zarftan çıkarıp kurumalan için birbirinden ayırdım. Fotoğraflara yakından bakmadım. Şimdi olmazdı. Bunu yapamazdım. Ama Landry ve Schroder gelebilir diye ortalıkta da bırakamazdım. Hepsini havluyla kurulayıp yeni bir zarfa koydum, eski zarfı attım. Bu yöntem Alderman ve Julian için işe yaradıysa benim için de yarar diye düşünerek yatak odamın köşesindeki halıyı kaldırdım.

Yatağa girer girmez, istemesem de uykuya daldım.

KIRK DÖRDÜNCÜ BOLÜM

Gece kimse evime gelmedi. Polis dün gece kiliseyi ziyaret eden kişi listesini daraltarak üç kişiye indirmiş olmalıydı; ben, katil veya gazeteci. Ceketimi ve ayakkabılarımı bulmuş olmalıydılar, ama onları tanımış olsalar bile benim olduğumu gösteren bir şey yoktu. Yalnızca DNA testi yapabilirlerdi ki sonuçların çıkması sekiz haftayı bulurdu. Landry ve Schroder hiç kuşkusuz benimle konuşmayı düşüneceklerdi; kabul etmeyeceğimi bilseler de blöf yaparak kiliseye gittiğimi kabul etmemi sağlamaya çalışacaklardı. Oyunu biliyordum. Bütün yapmam gereken, cinayet silahını garajıma koyan kişinin giysilerimi de aynı amaçla kiliseye yerleştirdiğini söylemek, iki ay sonra ceketteki saç kalıntılarından DNA'mı bulduklarında da aynı şeyi söylemeye devam etmekti. Landry bütün bunları tekrar tekrar değerlendirecek, konuya farklı açılardan yaklaşacak, ama bana karşı bir dava açmasına yardımı olacak bir şey bulamayacaktı. Sonunda kendi iddiasını da, benim iddiamı da bilecek ve benimkinin daha güçlü olduğunu kabul edecekti.

Tabii eğer ben pazartesiden önce mezarlığa geri dönüp Alderman'ı çıkaramazsam bunların hiçbir anlamı kalmayacaktı.

Geceki yağmur kesilmiş ve bulutlar şimdilik dağılmıştı. Perdeleri açıp ıslak giysilerimi çamaşır makinesine attım. Geceleri

kirlenmek benim için bir alışkanlık haline gelmişti. Kendime bir kahve yaparken insan evriminin hangi aşamasında kahvenin önemli bir unsur haline geldiğini merak edip, gelecekte ne olursa olsun kahvenin dinden bile uzun bir süre varlığını koruyacağına karar verdim. Halının altından çıkardığım fotoğrafları ofisime götürdüm. Hepsini tek tek inceledim, ama bir dizi kız ve erkeğin arasından bir tek Bruce'u tanıyordum. Fotoğrafların arkasını çevirdim. Hepsinin arkasında isim ve tarih vardı. Yalnızca ilk isimler. Tarihler yirmi dört yıl önceye dayanıyordu. Fotoğrafları teker teker çevirirken geçen aya ait isimler zihnime hücum etti.

Fotoğrafları bıraktım. Ayağa kalkıp ofisimde yürümeye başladım. Heyecanım artmaya, soluklarım hızlanmaya başlamıştı. Bu, uzun süredir hissetmediğim türden bir heyecandı. Eski hayatımda Cinayet Masası'nda çalışırken, her şeyin bir araya geldiğini ve bitiş çizgisine yaklaştığımı hissettiğim zamandan beri hissetmediğim türden.

Fotoğraflarda beş kız vardı. Dördünün adı, bulunan ölü kızların adlarıyla aynıydı. Beşinci kızın nerede olduğu konusunda bir fikrim yoktu, ama ilk adını biliyordum. Deborah. Üç erkek çocuk vardı: Bruce, Simon ve Jeremy. Simon ve Jeremy'nin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Rachel'ın fotoğrafım alıp arkasını çevirdim. Anne babasının evindeki duvarlarda gördüğüm diğer fotoğrafları hatırlıyordum. Birden kendimi tekrar Peder Julian'ın evindeymişim gibi hissettim. *Bruce benim için bir evlat gibidir,* diyordu. Bütün bu insanlar Peder Julian için erkek ve kız evlat gibi miydi? Öyle olduğunu düşünüyordum. Bir ay önce kayıp kızların fotoğraflarına bakıp birbirlerine ne kadar benzediklerini, katilin öldürmek için belirli

bir tipi seçtiğini düşünmüştüm. Hem haklıydım, hem yanılıyordum. Bu tip, kızların paylaştığı özelliklere ya da vücut şekline Veya yaşa bağlı değildi. Bu insanların kim olduğuna bağlıydı. Katil onları hepsi birbiriyle akraba olduğu için hedef almıştı.

kırk beşinci bölüm

Ev, buraya son kez geldiğim zamankinden daha dağınık görünüyordu. Bu insanların hayatları artık beklemede değildi. Gelmesinden korktukları haber gelmişti ve bununla başa çıkmada zorlansalar da hayatlarına devam etmeye başlamışlardı.

"Size teşekkür etmem mi, yoksa sizden nefret etmem mi gerekiyor bilmiyorum," dedi Patricia Tyler. Gerçekten karar vermeye çalıştığı belli oluyordu.

"İçeri girebilir miyim? Lütfen, bu çok önemli."

"Bilmiyorum. Açıkçası artık ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum."

Peder Julian'ın koleksiyonundaki fotoğrafları gösterdim. Gerisi zarfta, ceketimin cebindeydi. Ona uzattım. Fotoğrafları hemen tanıdığını anladım. Onları sıkıca tutarken ellerindeki eklem yerleri bembeyaz olmuştu.

"Bunları nereden buldunuz?" diye sordu, ama bunu zaten bildiğine emindim.

"Lütfen, içeri gelebilir miyim?"

Bir adım geri çekildi, beni holden geçirdi.

"Michael burada değil," dedikten sonra durakladı. "Neyse ki."

Duvarlardaki fotoğraflar en son geldiğim zamankiyle aynıydı, ama artık onlara biraz farklı bakıyordum. Beş yaşındaki kızın elini tutan Michael Tyler daha önceki fotoğraflarda görünmüyordu.

Salona oturduk. Patricia Tyler bana içecek bir şey isteyip istemediğimi sordu, su istedim. Ayağa kalktı, bir dakika sonra iki bardakla geldi. O, bardakları yavaşça bırakırken, ben oraya gidiş amacım olan soruyu sordum.

"Haklısınız," dedi. "Hepsi bir ömür önce gibiydi. Gerçekten düşündüğümde daha bile eski gibi geliyor. Michaella tanıştığımda Rachel dört, evlendiğimizde de altı yaşındaydı. Yeni bir hayata başlamak gibiydi. Michael'm bir gün Rachel'a kendi kızı gözüyle bakabileceğini umuyordum." Suyundan bir yudum aldı. "Gerçekten de öyle oldu. Michael onu çok sevdi ve şu geçen yıllar... beni öldürdüğü kadar onu da öldürdü."

"Ve Peder Julian, Rachel'ın biyolojik babasıydı," dedim. Bu bir soru değildi.

"Yirmi yılı geçti ve Peder Julian hakkında bana ilk soru soran sizsiniz." Fotoğraflara baktı. "Bu anı hatırlıyorum," dedi. "Rachel'ın iki yaşına bastığı gündü. İşten erken çıkmıştım. Ben işteyken Rachel'a annem bakacaktı. Annem bir pasta yaptı ve bir parti verdik, ama Rachel bir şey anlamadı."

Ben de kızım için benzer bir parti verdiğimi hatırlıyordum. Kendimi kaybedip ona bir sürü hediye almıştım. Emily heyecanla hepsini açmış, ama dikkati hediye oyuncaklardan çok hediye paketlerine kaymıştı. Fazla şeker almış gibi odada oradan oraya koşturuyor, arkadaşlar ve aile üyeleri onu seyredip gülüyor, onunla oynuyordu. Emil/nin böyle beş tane doğum günü daha olmuştu, Rachel Tyler'ın on yedi tane.

"Bu an," dedi Patricia Tyler, fotoğrafı bir an için bana çe-

koymuş, kollarını dizlerine dolamış oturuyordu. Gözleri yarı açık yarı kapalıydı. "Günün sonuydu. Onu eve götürmeye hazırlanıyordum, ama o gitmek istemiyordu. Annemle kalmak istiyordu, çünkü eve giderse yarın başka hediye olmayacağını düşünüyordu."

Durakladı. Aklının seçilmeyen olasılığa doğru bir yolculuğa çıktığını hissedebiliyordum. Yirmi yıl önce onu o gün annesinde bıraksa, belki kızının bugün hâlâ hayatta olacağını düşünüyordu.

"Bu fotoğrafı neden çektiğimi bile bilmiyorum," dedi. 'Yani, çektiğimi hatırlıyorum, gülümsemesini istediğimi hatırlıyorum, ama neden çekmeye kalkıştığımı hatırlamıyorum. O gün bir sürü fotoğraf çekmiştim zaten. Peder Julian'a da göndermiştim. O istemişti. Bu, bu konu tamamen Peder Julian'la ilgili değil, değil mi? Stewart'la mı ilgili? Bu fotoğraf sizin elinizde. Ondan almışsınız. Peder Julian öldü, Rachel öldü. Bu işte bir bağlantı var, değil mi? Bu yüzden buradasınız."

"Bebeğiniz doğduktan sonra neler oldu?"

"Rachel doğmadan önce her şey yoluna sokulmuştu zat _n. Kürtaj olamayacağımı ikimiz de biliyorduk. Buna izin vermezdi ve bu zaten benim de düşüneceğim bir şey değildi. Pederin benimle birlikte olamayacağını da biliyordum. Yalnız bir ebeveyn olacaktım, ama bu dünyanın sonu değildi. İlk bir buçuk yıl işi bırakmak zorunda kaldım. Stewart bana destek olacağını söylemişti. Bir banka hesabı açtık. Ben evlendikten sonra Stewart'm eskisi kadar ödeme yapması gerekmiyordu, ama yine de ödemeye devam etti. Ondan daha fazlasını istemedim. O da Rachel'ı görmeyi hiç teklif etmedi."

Söylediklerini birkaç dakika düşündüm. Burada başka bir şey daha olduğu kesindi. Eğer Julian diğer çocukların da babasıysa, hepsine çocuk desteği Ödüyor muydu? Eğer öyleyse

rayı nereden buluyordu? Konuşmaya devam ettim, ama bu tuya geri dönmeyi aklıma not ettim.

"Rachel biliyor muydu?"

"Yeterince büyüdüğünde Michael'ın gerçek babası olmadığını anladı. Gerçek babasının kim olduğunu sordu, ama ben hiç söylemedim." Bir yudum su aldı. "Daha sert bir şey iyi gelecek. Size de bir şey getireyim mi?"

"Su iyi," diyerek ne kadar iyi olduğunu göstermek için bir yudum aldım.

"Galiba su benim için de iyi. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. O kadar insan arasından bir rahipten hamile kalmak. Ama pişman değilim. İşler o zaman farklıydı. Peder Julian... ah, ona böyle seslenmek çok tuhaf, değil mi? O çocuğumun babası ve ben kalkmış ona Stewart yerine Peder Julian diyorum. Acaba bunun bir anlamı var mı?"

"Bilmiyorum."

"Bana bir bakın, titremeye başladım."

"Hayır, lütfen, bu çok önemli."

"O zamanlar Stewart genç bir adamdı ve çok, çok çarpıcıydı. Neredeyse çıldırtıcı derecede yakışıklı. Sanırım kadınlar kiliseye sırf onu görmeye gidiyordu, söylediklerini dinlemek için değil. Bir çekiciliği vardı ve bu yalnızca görünüşünden ibaret değildi. Onu herkes severdi; çok çekiciydi, çok sevimliydi. Ama çok da yalnızdı, gerçekten yalnız. Savunmasız görünürdü ve sanırım bu onu biraz daha çekici hale getiriyordu. Bir gün bu yalnızlık onun için, benim için dayanılmaz hale geldi ve biz, biz... eh, gerisini biliyorsunuz. Neyse, şeyden sonra çok sessiz olurdu... biliyorsunuz, o şekilde birlikte olduktan sonra. Onun duygulan da çok yoğundu. Bir hata yaptığını bilmesine rağmen,

ikimiz de kendimize hâkim ölamıyorduk. Benim yanımdayker kontrolü bir başkası ele alıyormuş gibi hissettiğini söylüyordu. Sanki farklı bir adam oluyordu. Bence o yanlış bir işe girmiş iyi bir adamdı."

"Bunu ona söylediniz mi hiç?"

"Pek çok kez. Ama rahipliğin bir meslek olduğunu, insanlara yardım edebildiğini, rahip cüppesiyle daha fazla insana ulaşabildiğini söylüyordu. Onu seyretmek zordu. Kiliseye o kadar bağlıydı ki birlikte olmamız ona acı veriyordu. Sonunda bitirdim. Buna mecburdum. Bunu istemiyordum, ama başka seçeneğim var mıydı? Bu onu paramparça etti. Ayrıldıktan bir ay sonra hamile olduğumu anladım."

"Ona söyleyince ne oldu?"

"Doğru şeyi yapmak istedi, ama doğru olan şey, onun doğru şeyler tablosundaki yerine oturmuyordu. Her gün içinde kişisel bir savaş veriyor gibiydi. Sanırım o savaş bütün ömrü boyunca oradaydı. Benimle birlikte olmak için rahipliği asla bırakmayacaktı. Ama eğer başkaları öğrenirse rahipliği sürdüremezdi. Bu yüzden ikimiz de sessiz kalmayı tercih ettik. Kiliseye gitmeyi de bıraktım." Parmak eklemiyle gözlerindeki yaşları silip bir yudum su aldı.

"Michael biliyor muydu?"

"Biliyordu. Ona söylemek zorundaydım. Bilmediğini tahmin edebiliyor musunuz? Her gün merak içinde olacaktı. Rachel'ın babasının kim olduğunu çok fazla kişiyle birlikte olduğum için bilmediğimi düşünecekti. Ona anlattım. Öfke ya da düş kırıklığı duymadı. Nedense rahatlamıştı. Nedenini tam olarak bilmiyorum. Belki de bir rahibin beni hamile bırakması düşüncesi, bir uyuşturucu bağımlısı ya da bir suçluyla yattığımı düşünmek-

ten çok daha iyiydi. Daha saf filan. Bunun bir anlamı var mı bilmiyorum."

Garip bir şekilde vardı. "Peder Julian'la görüşmeye devam ettiniz mi?"

"Başta tabii ki görüştük, ama ben Michael'la tanıştıktan sonra Stewart'i daha fazla hayatıma sokmak istemedim. O da anlamış göründü. Rachel on altı yaşına girince ödemeleri kesti, nedenini sormadım, çünkü biliyordum. On altı yaş ödemeleri kesme tarihiydi. Onu yıllardır görmedim. Annem olmasaydı, şey..."

"Annenizin cenaze törenini o mu yaptı?"

"Annem onun kilisesine gitmeye devam etmişti. Annem cenazesini onun kaldırmasını isterdi."

'Anneniz çocuğun babasının kim olduğunu bilmiyor muydu?"

"Ona söylemek istememiştim."

"Demek Peder Julian, Rachel'ı o gün gördü?"

Bayan Tyler suyundan bir yudum daha içti, bardağı geri çekip mikroskobik bir kusur bulmaya çalışıyormuş gibi kenarım inceledi.

"Onu gördü. Bir hafta sonra da Rachel kayboldu. Bağlantı bu, değil mi? Bu yüzden buradasınız. Rachel'a babasının o olduğunu söyleseydim, durum daha farklı olur muydu? Rachel'ın ölmesinin nedeni bu mu? Onu annemin cenazesine götürmüş olmam mı?"

Duymak istediği cevabı biliyordum, ama bunu ona veremezdim.

"Peder Julian'ın başka çocukları olup olmadığını biliyor muydunuz?"

"Benim hatam," deyip ağlamaya başladı.

Ne yapmam gerektiğini bilemeden bardağımı sıkıca tutmaya devam ettim. Yanma oturup omzuna elimi koymalı, onu rahatlatmaya mı çalışmalıydım? "Bunların hiçbiri sizin hatanız değildi," dedim. Bu klişe bir söz gibi ağzımdan çıkmıştı, çünkü aynen öyleydi. "Ama lütfen. Bu çok önemli. Peder Julian'ın başka çocukları var mıydı?"

Arkasına yaslanıp bana baktı. "Başka çocukları mı? Ben... ben bunu hiç düşünmedim. Olabilirdi herhalde. Ama şüpheliyim."

"Size gönderdiği parayı nereden buluyordu?"

"Ben... ben bilmiyorum. Ama Peder Julian... yani o iyi bir adamdı. Ne gerekiyorsa onu yapmıştır."

Cebimdeki fotoğrafları çıkarıp ona uzattım.

"Arkalarında isimler var," dedim.

Fotoğraflara baktı, ama hiçbirini tanımadı.

"Bunların hepsinin onun çocuğu olması mümkün değil," dedi, ama bunun mümkün olduğunu biliyordu. Benzerlikleri de görebiliyordu.

"Size gönderdiği para, doğruca sizin hesabınıza mı yatıyordu?"

"Elbette. Tek yolu buydu."

"Elinizde hiç makbuz var mı?"

"Ben... herhalde vardır/' dedi. Ben olduğuna emindim. Patricia Tyler'ın son otuz yıla ait bir şeyi çöpe attığını sanmıyordum.

"Benim için bulabilir misiniz?"

"Neden?"

"Çünkü eğer banka hesabını bulabilirsem, bu banka hesabı aracılığıyla eğer başka çocukları varsa onların da isimlerini bulabilirim."

"Sizce..." Durakladı. Nasıl devam edeceğinden emin değildi. "Sizce ölen bu kızların hepsi... onların gerçekten akraba olduklarını mı düşünüyorsunuz?"

Bir şey söylemeden bakışlarına karşılık verdim. Doğruca bana baktı. "Evet," dedim. Söyleyeceği şeyi tutmak istercesine elini ağzına götürdü.

"O zaman bu kızların kim olduğunu zaten biliyorsunuz," dedi. "Kimlikleri belirlendi."

"Hepsinin değil."

"Ne?"

"Fotoğraflarda beş kız var."

"Beş mi? Ah," dedi ve hemen anladı. Bulmam gereken bir kız daha olduğunu anladı. "Dekontların nerede olduklarım biliyorum," dedi. Az sonra beş yıl öncesinin banka dekontlarıyla birlikte geri geldi.

"Son ödeme dekontu burada," dedi.

Dekonta baktım. Üzerinde Julian'ın adı yoktu. Yalnızca hesap numarası ve "Rachel" yazılıydı.

"Bunu alabilir miyim?"

"Elbette."

Suyumu bitirince beni kapıya kadar geçirdi. "Polis, onları öldüreni bulmaya yaklaştı mı?"

"Yaklaşıyor."

"Ama siz daha hızlı ilerliyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

"Bana bir söz verebilir misiniz?"

"Elimden geleni yaparım," dedim, ne isteyeceğini bilerek.

"Diğer kıza da bir şey olmadan onu bulacağınıza söz verin. Onu bulunca, yaptıklarının bedelini ödemesini sağlayın. Rachel için. Diğerleri için. Hepimiz için. Ona bunu ödetin ve bir daha başka bir kızın canını yakmasına izin vermeyin."

kıiik altıncı holum

"Ne istiyorsun?"

"Yardımını," dedim.

"Şaka yapıyorsun herhalde."

Cumartesi sabahı erken saatlerdi. Landry veya Schroder'ı aramalıydım, ama ben hastaneye gitmeyi tercih etmiştim. Kendi yolumu açmalıydım, özellikle de Sidney Alderman'ı karısının mezarından çıkarmak istiyorsam. Bildiklerimi nereden bildiğimi anlatmak için gözaltına alınırsam bunu asla yapamazdım.

Cumartesi sabahı ziyaret saatleri demek, hastanenin koridorlarının nereye gideceğini bilmeyen bir sürü akraba ve arkadaşla dolu olması demekti. Hava, dezenfektan ve kusmuk kokuyordu, ama insan çabuk alışıyordu. Emma'nın babası beni göğsümden itince birkaç adım geriye gittim. Onunla kavga etmeyecektim. Tekrar üzerime gelirken birkaç kişi bize baktı, ama kimse bir şey yapmadı. "Seni öldürmeliydim."

"Bunun için bol bol zaman var," dedim, ellerimi teslim olmuş gibi açarak. "Saldırganlık yüzünden hastaneden atılmadan önce beni en azından bir dinle."

"Burada olmamızın lanet olası nedeni sensin zaten," dedi. "Seni atıp bana madalya verirler."

"Beni bir dinlesen," dedim. "İlginç şeyler söyleyeceğim. Sen benim avukatımsın, hatırlıyor musun? Beni sen dışarı çıkardın. Yani benimle konuşmak senin görevin. Eğer konuşmazsan firmana gidip başka bir avukat bulurum. Onlara seni anlatırım. Çıktığımız o yolculuğu da tabii."

"Canın cehenneme."

"Bunları hiç düşünmedin, değil mi? Mahkeme tarihi gelene kadar ben senin sorumluluğundayım. O zamana kadar öleceğimi ve bunun sorun olmayacağını düşünmüştün, değil mi? Ama durum artık öyle değil. Bana yardım et, avukat değiştireyim. Kimse ne olduğunu bilmek zorunda değil."

"Cehenneme kadar yolun var."

"Bunu bir düşün. Sakin olup düşün."

Bir adım geri çekilip koğuşun kapısında durdu. Kızına baktı. Bir sürü makineye bağlı olan kızı uyanmıştı. TV açıktı. Kız başını TV'den çevirip babasına baktı. Hastane için biraz fazla resmî giyinmiş çekici bir sarışın olan karısı da bana döndü. Bir şeyler olduğunu anlıyordu, ama ne olduğunu bilmiyordu. Beni tanımamıştı. Tanısaydı çığlık atardı. Gözlerimi oyardı. Avukatım bana döndü.

"Ne istiyorsun?"

Ne istediğimi açıkladım. Başını aralıksız bir şekilde iki yana salladı.

"İmkânsız," dedi sonunda.

"Avukatların imkânsızla uğraştığını sanırdım."

"Biz kesin şeylerle uğraşırız."

"Ama imkânsızla para kazanırsınız."

"Hiçbir yargıç buna izin vermez."

"Önemli olan da bu, değil mi? Yargıca ihtiyacın yok. Boş örneği benim için al, gerisini ben hallederim. Sonra adımı bir daha duymazsın. Bak, hiçbir şey olmayacak. Nereden aldığımı kimseye söylemeyeceğim."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır," dedi. "Patronuma gidip sana ne yaptığımı anlatacağım. Beni anlayacaktır. Kendisinin de aynı şeyi yapacağını söyleyecektir."

"O zaman ben de gazetelere gidip seni anlatırım. Bana inanmasalar da senin adın kötüye çıkar. İnsanlar sana anlayış gösterebilir, hatta seni anlayabilirler bile, hatta tetiği çekmiş olmanı dileyebilirler, ama bu hiç akıllarından çıkmayacağı için senin yerine hep başka avukatları tercih edeceklerdir."

"Böyle bir şey olmayacak. İnsanlar o yaptığım için bana bayılacaklar."

"Bence insanların neye bayılacakları konusunda büyük bir yanılgı içindesin. Bu riski almaya hazır mısın?"

Karısına baktı. Kadın biraz endişeli görünüyordu, ama kocasının beni çıkardığı geziden haberi olmadığına bahse girebilirdim.

Avukatım beni öldürmeyi planlamıştı. Başarılı olamamıştı ve ben de onu ayak bastığı dünyanın daha derinlerine çekmek için buradaydım. Ama aynı zamanda ona bir çıkış yolu da gösteriyordum. Yalnızca bunu görmesi gerekiyordu... ve bir avukat olduğu için göreceğini düşünüyordum.

"Yalnızca boş örneği istiyorsun," dedi.

"Hepsi o kadar."

"Bir saat sürer."

"Zamanım var."

Üst kattaki kafeteryaya çıkıp kahveyle birkaç tane tavuklu ve yumurtalı börek ısmarladım. Etrafta birkaç tane gazete vardı. Ön sayfada Peder Julian'ın gizli bir hayat yaşadığına dair bir fotoğraf yoktu. Polisin en tepedeki yetkilisinin sabit bir açıklaması vardı: *Bütün ipuçlarını takip ediyoruz, ama şu anda başka ayrıntı veremeyiz.* Ellerinde cinayet silahı vardı, ama şüpheli yoktu. Birkaç sayfa içeride bir haber vardı. Peder Julian'ın geçmişini anlatıyordu. Kiliseye otuz yıl önce tayin olmuştu. Wellington'da orta sınıf bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmişti. Okulda akademik açıdan çok başarılıydı. Yirmi bir yaşında rahip olmuştu. Annesi yirmi beş yıl önce ölmüştü, babası hâlâ hayattaydı. Peder Julian'ın o çocukların babası olduğunu söylesem kıyamet kopardı.

Gazetenin geri kalanını okudum, ama daha bitiremeden Donovan Green geldi. Karşımdaki sandalyeyi çekti, oturacakmış gibi durdu, sonra kararını değiştirdi. Benim gibi bir adamla oturmak istemiyordu. Ceketinin cebine uzanıp bir zarf çıkardı. Masaya bırakıp iki parmağıyla tuttu.

"Artık işimiz bitti, tamam mı?" diye sordu.

"Duruma bağlı."

"Ne durumuna?"

"Zarfın içinde Noel kartı mı, istediğim şey mi olduğuna bağlı."

Zarfı bana doğru itti. Açıp mahkeme emrine baktım. Bunları daha önce de görmüştüm. Gerçek olduğunu biliyordum.

"Seni bir daha görmek istemiyorum," dedi.

"Bir anlamı var mı bilmiyorum, ama gerçekten üzgünüm."

"Evet. Avukatlar bunu her zaman duyar. Olaydan sonra herkes üzgündür"

Ona cevap vermedim. Bana birkaç saniye baktı. Beni öldürmüş olsaydı, hayatın kendisi için ne kadar farklı olacağını düşündüğünden emindim.

"Daha kötü olurdu," dedim.

"Ne?"

"Daha kötü olurdu. İnan bana. Sen doğru olan şeyi yaptın."

Anlamış gibi görünerek başını salladı, sonra dönüp yürüdü. Gazeteyi kenara ittim, yemeğimi bitirip arabaya indim.

kırk yedinci rolüm

Bakımevinin yakınındaki trafik hafta sonları biraz daha artıyordu, ama hastanedeki ziyaret saatleri gibi değildi. Hastane geçici bir şeydi. Akrabalar ve arkadaşlar, hastaneye ziyarete gitmeyi umursamıyordu, çünkü yalnızca birkaç kez gitmek zorundaydılar. Bakımevini ziyaret etmek sürekli bir şeydi. Ziyaretler, gündelik hayatın akışı içinde gerektiği kadar sık yer alamıyordu. Bakımevi, parlak renkli sanat eserlerine ve çiçeklere rağmen insanı depresyona sokuyordu. Buradaki acıyı örtmenin bir yolu yoktu.

Karımla oturup onun sıcak elini tuttum. Yağmura bakıyor, ama görmüyordu. İnsan normalde belirli bir havayı sabırsızlıkla beklerdi. Güneş, yağmur, fırtına. Ama onun için hiçbiri fark etmiyordu.

"İşler düzeliyor," dedim. "İçki içmeyi bıraktım, ama çok zor olduğunu kabul ediyorum. Tarif etmesi çok zor. İçki olmadan, bir parçamın kaybolduğunu hissediyorum. Sırf veda etmek için bile bir bardak içmem gerekiyormuş gibi geliyor. Sürekli seni düşünüyorum. Her şeyin farklı olmasını umardım, ama bunu atlatmada bana çok yardımcı olduğunu bilmeni istiyorum. Hayatımı tekrar rayına sokmamın nedeni sensin."

Bunları söylerken içkiyi bırakalı yalnızca bir gün/olduğunu söylemiyordum. Belki bir hafta içinde başka türlü konuşurdum.

Belki veda etmek için o içkiyi içecek ve o boşluğa çekilmeyi başaracaktım. Belki.

Alt kata geri döndüğümde Carol Hamilton masasmdaydı.

"Gelmeye başlaman iyi oldu," dedi.

"Onu özlüyorum."

"Biliyorum. Bu korkunç bir durum. Ama senin için, onun için olduğundan çok daha zor. Keşke yapabileceğim daha fazla şey olsa."

"Biliyorum. Aynı dileği ben de her gün tutuyorum."

Cevap vermedi. Sessizlik bir örtü gibi üzerimizi kaplayıp hayatin daha farklı olabileceği konusunda kendi fikirlerimize gömülmemize neden oldu.

"Bunu sormayı hiç istemiyorum," diyerek onu dalgınlığından çıkardım. "Ama kullanabileceğim bir bilgisayar var mı? Bir de yazıcı?"

"Ben... uı..."

"Yalnızca bir iki dakika sürecek. Söz veriyorum."

"Sorun değil, Theo. Benimle gel."

Beni, duvarlarında aile fotoğrafları ve çocukların çizimlerinin olduğu bir ofise götürdü. O kadar çok kişisel eşya vardı ki burada çalışan insanların farklı türde bir gerçekliğe bağlanma ihtiyacı duydukları çok açıktı. Hayatta meydana gelen kötü şeylerin kendi ailelerine kadar uzanmadığı bir gerçeklikti bu. Bilgisayarı kurcalamaya başlıyordum ki daktiloyu gördüm. En son ne *zaman* daktilo gördüğümü hatırlamıyordum bile.

"Hemşirelerden birinin," dedi Carol. "Çok eski." Başka bir şey söylemedi, ama buna gerek yoktu.

Mahkeme emrini daktiloya yerleştirip rahibin ve bankanın adını uygun boşluklara yazdıktan sonra anlaşılmayan, karalama bir imza attım. Carol Hamilton bu süre zarfında beni seyretti, ama ne yaptığımı sormadı. Söz verdiğim gibi iki dakikayı aştığımı söylemedi. İşim bitince ona zaman ayırdığı için teşekkür ettim. O, ilk kez farklı bir şey yapıp elini omzuma koydu, diğer eliyle elimi sıkıp umudumu kaybetmememi söyledi. Umut kendim için mi, yoksa Bridget için miydi bilmiyordum.

Arabayı çalıştırıp vitesi geçirmiştim ki dışarı çıkıp beni durdurdu.

"Bir anlamı olmayabilir," dedi. "Bunu bilmelisin. Ama yine de görmen gerektiğini düşündüm."

"Ne oldu?"

"Benimle gel," dedi. Motoru kapatıp onun peşinden içeri girdim.

Karım hâlâ cam kenarında oturuyor, yağmura bakıyordu. Ben odaya girerken Carol kapıda bekledi. Bridget öncekiyle aynı pozisyonda olduğu için önce CaroFın ne görmemi istediğini anlamadım, ama sonra gördüm. Bridget'ın elinde kızımızın fotoğrafı vardı. Ben odadan çıktıktan sonra ayağa kalkıp yatağın yanındaki çekmeceye gitmiş, fotoğraf çerçevesini almıştı. Cebimdeki ölü kızların fotoğraflarını düşündüm. Bu bir işaret gibiydi: Bridget onca gün dururken kızımızın fotoğrafım bugün almıştı. Çerçeveyi göğsüne bastırırken Emily'nin yüzü cama dönüktü. Sanki karım manzarayı onunla paylaşmak istiyordu. Bundan daha fazla anlam çıkarmak istiyordum, bunun Bridget'ın otomatik tepkilerinden biri olmadığına inanmak istiyordum. Bridget'ın yüzünü inceledim -bir damla gözyaşı, bir duygu belirtisi aradım- ama bir şey yoktu. Yine de ilk kez bir şey alıp sandalyesine götürüyordu. En azından ben bunu yaptığını ilk

kez görüyordum; belki fotoğrafı gece alıp sabah yerine bırakıyordu. Bilmiyordum, ama geceleri kalkıp Emily'ye uzanıyor olduğu düşüncesi hoşuma gitmişti. Bu çok üzücüydü, yıkıcıydı, ama aynı zamanda umut bağlayabileceğim bir şeydi.

Yanına oturup başımı omzuna koydum, ona sarıldım. Gözyaşlarını akıp geceliğini ıslatırken, inanmak istediğim, ama inanamadığım Tanrı'ya, Bridget'ın bana işlerin düzeleceğini söylemesi, başımı okşayıp beni rahatlatması için dua ettim.

Ama Bridget bunları yapmadı. Yüzüne tekrar baktığımda daha öncekiler gibiydi. Ama umudum sağlam bir şekilde yerinde duruyordu. Bir süre yanında kaldım. Tam olarak ne kadar kaldığımı bilmiyordum; belki bir, belki iki saat. Carol Hamilton bir ara yanımızdan ayrıldı. Giderken onu gördüm, gülümsedi, ama bir şey söylemedi. Bana var olduğunu düşünmediği bir umudu vermekten korkuyor gibiydi.

Dışarı çıktığımda yağmur yağıyordu. Üzerimi değiştirmek üzere eve gittim. Hatta kurutucudan aldığım bir gömlek ve pantolonu ütüleyip giydim. Görünüşüm istediğimi elde etmemle, kovulmam arasındaki fark olacaktı.

Tekrar kasabaya indiğimde park yeri bulamayıp arabayı bankadan altı blok uzağa koymak zorunda kaldım. Birkaç yıl önce burası cumartesi öğleden sonraları kapalı olurdu; şimdi neredeyse hiçbir yer kapalı değildi. Saatime bakıp kapıdaki açılış kapanış saatlerini kontrol ettim. Banka yirmi dakika içinde kapanıyordu. Zamanlamam harikaydı.

Güvenlik görevlisi bana garip bir şekilde baktı. Bunun nedeni içeriye doğru iki adım attıktan sonra durmam olmalıydı. Ona doğru yürüdüm. Ne yapacağını bilmiyor gibiydi. İki buçuk yıldır kullanmadığım kimlik kartımı çıkardım. Eskiden bir de rozetim vardı, ama onu geri almışlardı. Mührün rozetin üstüne

gelen yeri boştu, ama orayı parmağımla kapatıp güvenlik görevlisine kartı sadece bir saniye gösterdikten sonra kaldırdım.

"Sizi TV'de gördüm," dedi. "Hâlâ polis olduğunuzu bilmiyordum."

"Teknik olarak değilim, ama onlarla çalışıyorum. Bu yüzden hâlâ kimliğim var," dedim, söylediklerimin adama biraz olsun anlamlı gelmesini umarak.

"Polis söz konusu olduğunda 'teknik olarak' diye bir şey olduğunu bilmiyordum."

Ona 'ne-yapacaksın' bakışıyla baktım. "Bugünlerde hiçbir şey olması gerektiği gibi değil," dedim. "Bütün bildiğim 'teknik olarak'ın bu tarafındaki ücretin, 'gerçek olarak' tarafındakinden daha iyi olduğu."

Ne olduğu umurunda değilmiş gibi omuz silkti. Herhalde umursamıyordu. Günde on iki saat çalışıyordu, neden umurunda olacaktı ki?

"Bir müşteri hesabına girmek için mahkeme emri getirdim," dedim. "Bu konuda kiminle konuşabileceğimi gösterir misin?"

"Tabii," dedi. Takma saçının kalkan köşesine eliyle bastırarak beni bir ofis kapısına götürdü. Kapıyı çaldı. Otuzlu yaşların ortalarında bir kadın masadan kalkıp yanımıza geldi. "Burada bir hesaba girmek isteyen bir bey var," dedi güvenlik görevlisi. Kadın ona boş bir şekilde baktı, çünkü insanlar buraya zaten hesaplara girmek için gelirlerdi. Güvenlik görevlisi ekledi: "Mahkeme emri var."

"Ah, tamam. O zaman durum biraz daha karışık," dedi, beni baştan aşağı süzerek. "Hey, sizi TV'de görmedim mi ben?"

"Olabilir. İçeride konuşabilir miyiz?"

"Tabii." Güvenlik görevlisine gidebileceğini gösteren şekilde •kt. Adam hiçbir tepki göstermeden yürüyüp gitti, ama kapıya arınca eski bir kanun adamı içeride olduğu için eskisinden biraz daha tetikte beklemeye başladı.

Kadın kapıyı kapatıp masasına oturdu. Masanın üstünde bir isim etiketi vardı. Erica. Duvarda, şehrin gerçek duygusunu yansıtmayan, Christchurch'ün havadan çekilmiş bir fotoğrafıyla birlikte başka fotoğraflar da. Bunlardan bir tanesinde Erica bana belli belirsiz tanıdık gelen bir adamın yanında dikiliyordu. Adamı TV'de çıkan sayısız banka reklamından birinde görmüş olabilirdim.

"Peki, neler oluyor bakalım, dedektif..."

"Täte," dedim. Hâlâ polis gücünde olduğuma dair varsayımını düzeltme zahmetine girmedim. Ona vermek üzere olduğum kartvizitim elimde kaldı. Buradan istediğim şeyle çıkma olasılığım artıyordu.

"Burada bir hesap numarası var," diyerek banka dekontonu ona doğru uzattım. Hesap numarasının altını çizmiştim. Mahkeme emrini de uzattım. Üzerindeki yargıç ismi de imzası gibi sahteydi.

Mahkeme emriyle ilgili en önemli şey zamanlamaydı. Erica emri aldı, sonra tam yapmasını beklediğim şeyi yaptı; saatine baktı. Bir iş gününün sonunda mahkeme emri gösterdiğimiz insanların bunu yaptığını defalarca görmüştüm. Bir diğer konu da insanların mahkeme emrini ne yapacaklarım bilmemeleriydi. Kâğıda bakarlar, ama nasıl tepki vermeleri gerektiğini, bilmezlerdi, çünkü çoğu insan daha önce hiç mahkeme emri görmemiş olurdu. TV'de mahkeme emrinin çıkarıldığını duyarlar ve televizyonda olan şeyin gerçek hayatta da olması gerektiğini düşünürlerdi. Mahkeme emrinin bütün itiraz haklarını ellerin-

den aldığını düşünür ve tartışmazlardı. Sadece gizleyecekleri bir şey varsa mücadele ederlerdi.

Erica mahkeme emrini güzelce okudu. Yer alanında '*hesap sahibinin bütün hesaplarına girme*' yazıyordu. Daha sonra da hesap numarasını yazmıştım.

"Bu sizin banka hesabı numaralarınızdan biri, öyle değil mi?" diye sordum.

"Öyle. Bu durum bir soruşturmanın parçası filan mı?"

"Bunu söyleyemem," dedim.

"Emir konusunda patronumla konuşmam gerekiyor."

"Sorun değil."

"Belgeyi ona fakslamam gerekebilir."

"Beklemenin benim için bir sakıncası yok. Aşağıda, inceledikten sonra imzalamanız gereken bir boşluk var."

Tekrar saatine baktı. "Bana bir dakika verin."

"Acele etmeyin," dedim.

Beni ofisinde bırakıp gittikten sonra içeriye tekrar onun mu, yoksa polisin mi gireceğinden emin değildim. Durmadan saatime bakıp gitmem gerektiğini, Landry ya da Schroder gelmeden buradan toz olmam gerektiğini düşünüyordum.

"Hesap sahibinin adı John Paul," dedi geri döndüğünde. Mahkeme emrinin yalnızca patronuna fakslandığını tahmin ettim. Belki hukuk firmalarına da fakslanmıştı, ama herhalde hafta sonları çok fazla vekâlet ücreti tahsil eden firmalardan biri olduğu için gönderilen mahkeme emri faks makinesinin tepsisinde duruyor olmalıydı. Bu durumu da daha önce pek çok kez görmüştüm. Erica bana fazla bir şey söylemiyor, yalnızca birkaç ayrıntı veriyordu. Bunun bir zararı olmaz, diye düşünüyordu. Tekrar masasına oturdu. "Papa gibi," diye ekledi.

"Hesap ne kadar zamandır aktif?"

Bilgisayar monitörünü kendisine doğru çevirdi. "Yirmi dört yıldır."

"Hesabın dökümüne ihtiyacım var."

"Tamam. Birkaç dakika alabilir."

"Sorun değil."

Klavyesinin tuşlarına basıp arkasına yaslandı. Hiçbir yerden yazıcı sesi gelmiyordu.

"John Paul'ün başka hesabı var mı? Yoksa yalnızca bu mu var?"

"Yalnızca bu var. Ama..." Durdu, sonra tekrar mahkeme emrine baktı.

"Ne oldu?"

"Hesabı açtığında bir de kasa kiralamış."

"Kasa mı? Burada mı?"

"Bu şubede."

"Ona da bakabilir miyim?"

"Mahkeme emri bakabileceğinizi söylemiyor."

"Dinle, Erica, bu çok, çok önemli."

Ne yapacağını bilemez gibi görünüyordu.

"Şu kasa... John Paul onu anahtarla mı açıyordu?"

"Tabii ki. Herkes öyle açar."

"En son ne zaman açtı?"

Monitöre baktı. "Altı hafta önce."

"Kaç anahtarı var?"

"Yalnızca bir tane."

"Bu anahtarın o kasaya ait olup olmadığını söyleyebilir misin?" Cebime uzanıp anahtarlığımı çıkardım. Bruce Alderman'ın bana verdiği anahtarı ona uzattım.

"Tabii. Bu kasalarımızdan birinin anahtarı, ama John Paul'ün kasasına ait olup olmadığını bilemem. Anahtarlar kaybolur da insanlar kullanmaya kalkar diye onları etiketlemiyoruz."

Ayağa kalktım. "Beni kasaya götürmeniz gerekiyor."

"Ne?" Tekrar saatine baktı. "Bilmiyorum... patronumla konuşmam gerekiyor."

"Tamam, ne gerekiyorsa yap. Ama az önce anahtar kimdeyse kasayı açabileceğini, bu yüzden anahtarları etiketlemediğinizi söylemedin mi? Ama eğer istersen mahkeme emrini düzelttirebilirim, bu da sorun değil. Yargıca imzalatıp tekrar gelebilirim." Saatime baktım. "Bu da yaklaşık bir buçuk saat demek. En fazla iki saat sürer."

"İki saat mi?"

"Evet. O kadar sürer."

Yalnızca birkaç saniye düşündü. "Tamam. Anahtar sizde olduğuna göre bir sorun olacağını *sanmıyorum.* Kasa dairesi şu tarafta."

Anahtarı aldı. Onun peşinden ofisten çıktım.

kırk sekizinci bölüm

Güvenlik kasalarının çoğu bir telefon rehberi büyüklüğünde olurdu, ama bunun iki ya da üç katı büyüklükte olanlar da vardı. Üç duvar, her birinin üstünde numaralar bulunan kasalarla kaplıydı. Erica kasalara yavaşça yaklaştı. Bunu yapmaya hâlâ isteksiz görünüyordu, ama sonra saatine bakıp gitme zamanının geldiğini, cumartesi gecesinin onu beklediğini hatırladı. Anahtarı büyük kasalardan birine sokup çevirdi, kapağı açıp içindeki metal tepsiyi çıkardı.

"Burası özel bir yer. Acele etmeyin," derken aslında acele etmemi, bir dakika içinde işimi bitirmemi ister gibiydi. Bunu ben de istiyordum.

Odada fazla yer yoktu. Uzanıp iki duvara da aynı anda dokunabiliyordum. Tepsiyi masaya koyup açtım.

Fazla yer kaplamayan küçük ses bantları üst üste dizilmişti. Üzerlerindeki etiketlerde rakamlar vardı. Cebimden büyük bir kanıt torbası çıkarıp bantları içine koymaya başladım. Kutuda aynı zamanda bir muhasebe defteri de vardı. Torbaya atmadan önce açıp bakınca isimler, tarihler ve rakamların yazılı olduğunu gördüm. Bölmeden çıkınca Erica tekrar yânıma geldi. Kanıt torbasına baktı, ama bir şey söylemedi. Mührü kapatıp resmî görünmesi için imzaladım. Ondan da imzalamasını istedim,

ama önce bana yazıcıdan çıkardığı hesap dökümlerini vermesi gerekiyordu.

Benimle birlikte ön kapıya kadar geldi. Güvenlik görevlisi beni bekliyordu. "Hep polis olmak istemişimdir," dedi. "Olabilirdim de, ama dizimden sakatlandığım için olmadı." Yıllar boyunca bir sürü güvenlik görevlisinden bu hikâyeyi dinlemiştim. Ya sakat bir diz ya korku ya da psikolojik testteki başarısızlık neden olabiliyordu.

Banka artık neredeyse tamamen boştu. Tavandaki güvenlik kameraları görüntümü bir düzine farklı açıdan kaydetmişti. Bunun daha sonra bana çok feci şekilde döneceğinden emindim. Ama ona daha zaman vardı. Belki Sidney Alderman'ı çıkardıkları gün olabilirdi. Bugün işler iyi gidiyordu. Bugün karım kızımın fotoğrafına sarılmıştı ve beni Rachel'ın katiline götürebilecek bir ipucu bulmuştum. Bu tür ipuçları bulduğunuzda hiçbir şey sizi yavaşlatamazdı.

Güvenlik görevlisi kapının kilidini benim için açarken Erica arkasını döndü.

"Bir şey daha," dedim. Erica geri döndü. Tekrar saatine bakacak gibiydi, ama kendini tuttu. "Masanızın arkasındaki fotoğrafta yanınızda bir adam var... elli, altmış yaşlarında görünüyor. Bana tamdık geldi."

"Uzun yıllar boyunca buranın banka müdürüydü," dedi. "Daha önce buraya geldiyseniz görmüşsünüzdür."

"Müdürüydü derken?" diye sordum. Kim olduğunu anlamaya başlamıştım.

"Birkaç yıl önce öldü," dedi.

"Henry Martins."

"Doğru. Onu tanıyor muydunuz?"

"Bir keresinde onunla yüzmeye gitmiştim."

Dışarıda yağmur hâlâ yoğun ve şiddetliydi. Trafik de kalabalıktı. Kaldırımlardan çiklet kazıyıp plastik kovasmdaki koleksiyonuna atan bir adamın yanından geçtim. Üzerinde çarmıha gerilmiş bir Paskalya tavşanı resmi olan bir tişört giymişti. *İsa'nın bir dublörü vardı* yazıyordu. Peder Julian bunu görse ne düşünürdü, diye merak ettim. Tutkal koklayan başka bir adam bisiklet askısına dayanmış, onu seyrediyordu. Cumartesilerin delileri biraz daha erken ortaya çıkardığını düşündüm.

Onların yanından geçip yağmurda arabama doğru koştum.

kıllk dokuzuncu rolüm

Kasetleri dinlemek için sabırsızlanıyordum, ama onları çalıştıracak aletim yoktu. Kanıt torbasındakileri sürücü koltuğuna boşalttım. Kırk kadar kaset vardı. Muhasebe defterini açıp baktım. Bir tür kayıt defteri gibiydi. Tarihler minik kasetlerin üstündeki tarihlerle örtüşüyordu. Banka dekontlarına bakmaya başladım. İki yüz elli kadar dekont vardı. Her ay için bir tane. Rastgele tarihleri, isimleri ve miktarları gösteriyordu. Boş yere Henry Martins'in adını aradım, ama Rachel Tyler ve Henry Martins arasındaki tesadüfi bağlantı, birden çok daha az tesadüfi gibi göründü.

Her şeyi tekrar torbaya doldurup kaldırımdan ayrıldım.

Alışveriş merkezine gittiğimde park yeri bulmakta yine zorlandım. Cumartesi akşam üzeri geç saatti. Anlaşılan bu şehirdeki hiç kimsenin alışveriş merkezinin kapanışına bir saat kala gelip alışveriş yapmaktan daha iyi bir işi yoktu. Elektronik eşya mağazasında konuşma kaydetmek için sattıkları tek şey dijitaldi, ama bakabileceğim birkaç mağaza önerdiler. Sonunda aradığım şeyi buldum.

"Stoklarımızdaki sonuncu alet," dedi tezgâhtar. "Bunları artık kimse kullanmıyor. Sekreterler bile dijital kullanıyor."

"Ben eski teknolojiye bağlı biriyim."

Babamın arabasına geri dönünce alışveriş arabalarından birinin yerinden kurtulup arka tampona çarptığını gördüm. Küçük bir gedikti, ama garaj yoluna girer girmez babam fark edecekti. En başta arabasını bu yüzden bana vermek istemediğini söyleyecekti. Ehliyetsiz araba kullandığımı öğrense, düşünceleri doğrulanmış olurdu. Kahretsin, insan ayda yaşamaya başlasa, dijital çağ, alışveriş arabalarının kendi başlarına süpermarkete gidecekleri bir noktaya erişirdi herhalde.

Kasetçalara yeni pil takıp rastgele bir kaset aldım. Ne beklemem gerektiğini biliyordum. Oynat tuşuna bastıktan sonraki birkaç saniyelik tıslamanın ardından şüphelerim doğrulandı.

"*Bağışla beni, Peder, günah işledim.*"

"*En son ne zaman günah çıkardın?*"

Peder Julian'ın sesi derin ve berraktı. Ölü bir adamın sesini duymak ürpermeme neden oldu. Bu kasetlerdeki insanların mahremiyetini böyle ihlal etmesi midemi bulandırıyordu. Diğer ses herhangi birine ait olabilirdi. Erkekti. Yirmi yaşlarda olabileceği gibi seksen yaşında da olabilirdi.

"*Tekrar yaptım.*"

"*Tekrar ne yaptın?*"

Julian'ın kayıt defterine yazdığı isimlere baktım. Günah çıkarmaların tamamen isimsiz olması gerekiyordu, ama gerçekte öyle olmadığından şüpheleniyordum. En azından rahibin kiminle konuştuğu konusunda iyi bir fikri olduğunu düşünüyordum, çünkü günah çıkaranlar genellikle cemaatten birileri olurdu.

"*Aldattım. Karımı aldattım. Bunun yanlış olduğunu biliyorum, Peder, ama elimde değil. Sanki başka biri oluyorum. Yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyorum, ama sonuçlarını düşünemiyorum sanki.*"

"*Belki düşünüyorsun, ama aldırmamayı tercih ediyorsundur.*"

"*Bilmiyorum. Olabilir. Bu pek çok şeyi açıklar.*"

Durdurma düğmesine basıp kaseti biraz ileri sardım. Tekrar oynat düğmesine basınca Peder Julian'ın sesini duydum.

"*... yalnızca kendinden başkasını daha fazla incittiğini fark et*"

"*Biliyorum, biliyorum.*" Bu bir kadın sesiydi. "*Yalnızca, şey, bazen elimde olmuyor. Sanki farklı biri oluyorum.*"

"*Belki başka bir açıdan bakman...*"

Durdurma düğmesine bastım. Tanrım, herkesin mazereti aynı mıydı? Hayatlarındaki hiçbir şeyden sorumlu değil miydi bu insanlar? Başka biri haline geldiklerinde yaptıklarından sorumlu olmuyorlar mıydı?

"*Öyle zamanlarda farklı biri oluyorum. Artık ben olmuyorum,*" demişti Quentin James, kazdığı mezarın başında dikilip onu affetmemi beklerken.

Benim mazeretim de bu muydu?

Belki. Ama sanmıyordum. Ben kişilikler arasında dolaşan biri değildim. Alkol, Quentin James'i olduğu kişi haline getirmişti. Bu şekilde iki ayrı dünyada ayağı olan, iki ayrı adam olarak var oluyordu. Ben farklıydım. Quentin James beni farklı biri yapmıştı ve ondan geri dönüş yoktu. Yalnızca bir tane Theodore Tate vardı.

Eve vardığımda bedenim yorgunluktan ölüyor, ama zihnim hâlâ heyecanla çalışıyordu. Bende aynı zamanda hem uyuma, hem de odada dolaşma isteği uyandıran garip bir kombinasyondu bu. İkisini de yapamadım, çünkü garaj yolundan evime yürürken Casey Horwell ve kameramanı tarafından durduruldum. Minibüs hiçbir yerde görünmüyordu. Yolun karşısına park etmiş koyu kırmızı arabaya gizlenmiş olduklarını tahmin ettim.

Horwell yine bir medya fahişesi olduğunu gösterecek kadar makyaj yapmıştı. Fondötenindeki ince çizgileri ve çatlakları görebiliyordum. Bayat kahve kokuyordu. Kaset ve dekont torbasını aşağıya indirip kameradan gizlemeye çalıştım.

"Bay Täte," dedi yüzüme eğilerek. "Ehliyetinizi kaybettikten sonra direksiyon başına geçmeniz uzun sürmemiş. Peder Julian'ın cinayetinde şüpheli olarak bunu nasıl başardınız? Merkezdeki gurur duyduğunuz arkadaşlarınız sizi hapisten uzak tutmak için gerçekten çok çalışıyor olmalılar."

"Ben gazetecilerin soru sormayı sevdiklerini sanırdım, beyanat vermeyi değil," dedim, ama buna hemen pişman oldum.

"Aslında ikisini de yaparız."

"Ama doğru bir şekilde değil."

Yanından geçmeye çalıştım, ama yolumu kesti. Onu itmemi istiyordu. Bunu ben de çok istiyordum. Onu kolundan yakalayıp bahçemden atmak istiyordum. Ama farklı bir taktik denemeye karar verdim.

"Cinayet silahının nasıl olup da garajınızda bulunduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Ne cinayet silahı?" diye sordum.

"Çekiç."

"Ne çekici?"

"Peder Julian'ı öldüren çekiç."

"Peder Julian kim?"

Ne yaptığımı anlayamadan hafifçe kaşlarını çattı. "Son dört haftadır kilisesinin önünde kamp kurduğunuz adam."

"Ne kilisesi?"

Kaşları biraz daha çatılınca, makyajında bir yarık oluştu. "Bu sizin için bir oyun mu?"

"Ne oyunu?"

"İnsanlar durmadan ölüyor ve tek ortak noktaları sizsiniz."

"Ortak nokta nedir?"

Kırışık biraz daha derinleşti. Yüzündeki sırıtma ifadesi kayboldu, yerini kızgınlık aldı. O makyajın altından farklı bir Casey Horwell göründü.

"Sidney Alderman nerede?"

. "Alderman nedir?"

Kameramana döndü. "Bu kadar yeter," dedi. Kamera indi.

"Sen bittin," dedi. "Caddede araba kullanırken seni filme aldık. Bu seni çok kötü gösterecek."

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?"

"Aslında hayır. Daha en iyisini görmedin, ama göre ceksin. Hadi, Phil," dedi, kameramana dönerek. "Gidelim."

"Bekle," dedim.

"Ne için?"

"Kaynağın kim?"

"Sen aptal mısın? Bunu sana söyleyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Söyle. Polis mi?"

"Sana hiçbir şey söylemiyorum."

"Polis mi?" diye sordum bu kez bağırarak.

Bir adım geri çekilirken kameraman kamerasını tekrar kaldırıp %etti yeniden çekmeye başladı.

"Geri çekilmeni tavsiye ederim, Täte."

"Ben de sana neyin içine girdiğini düşünmeni tavsiye ederi," dedim. "Şu kaynağın, eğer polis değilse, kim olabilir, ha? Sana cinayet silahıyla ilgili onca saçmalığı kim anlatmış olabilir? Yalnızca tek bir olasılık var. Sana oyun oynamışlar, Horwell, ve sen bunu anlayamayacak kadar aptalsın. Anladığın zaman da kabul etmeyecek kadar kibirlisin. Ama artık olacaklardan sen sorumlusun, anladın mı? Eğer o adı kendine saklarsan ve eğer o kişinin o kızları öldüren katil olduğu ortaya çıkarsa ve eğer birini daha öldürürse bu senin suçun demektir. Anladın mı? Ağzını kapatır polise gitmezsen ona yardım etmiş sayılırsın."

"Canın cehenneme," dedi Horwell. "Sen hiçbir halt bilmiyorsun. Sen sırf kızı ölmüş diye istediğini yapıp kurtulacağını sanan, işi bitmiş bir özel dedektifsin. Kızının ölümünün bunca şeyden sonra bile insanların sana anlayışla bakmasını sağlayacağını mı sanıyorsun? Kibirli ve aptal olan sensin, Täte. Kariyerin bitti, bunu kesin olarak sağlayacağım. Sen pis bir katilsin ve daha fazla kaçamayacaksın. Mahkemenin her gününde beni göreceksin. Gerçekten kim olduğunu bütün dünyaya yayacağım."

Üzerine atlayıp onu kaynağının adını verene kadar tokatlamak istiyordum, ama bunu yapamazdım; özellikle de kameramanı bunu yapmamı umarak orada dikilirken. Kasetlerin ve dekontların bana bu kadının söylemediği şeyi söyleyeceğini umuyordum.

Yanından geçip kapıyı kapattım. Kalbim deli gibi çarparken holde durdum. Hem ona, hem de beni böyle etkilemesine izin verdiğim için kendime kızgındım. Ofisime gidip oturdum, ama hiçbir şeye odaklanamıyordum. Kasetleri ve banka dekontlarını masamda bırakıp salona gittim. Bir CD koyup müziğin sesini açtım, mutfağa gidip yiyecek bir şeyler aradım, ama sonunda kahve yaptım. Beni sakinleştirecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Bunun kahve olmadığına karar verip tezgâhın üstünde öylece soğumaya bıraktım. Öfkem azalmaya başlamıştı. Casey Horwell'i zihnimden uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım. Onu yeterince gerilere itince de ofisime geri dönüp banka dekontlarının başına oturdum.

Banka logosunu ve hatta zaman zaman ismini değiştirince orijinal dekontların renk ve tarzının değişeceğini düşünüyordum, ama dekontların hepsi birbirinin ayrı görünüyordu. Miktarları toplayıp Peder Julian'ın tuttuğu kayıtlarla karşılaştırdım. Yıllar boyunca yaklaşık yüz elli bin dolar yatırılmıştı. Çektiği miktar da bu kadardı. Hesabına para yatıranlar *Kutsa beni, Peder, günah işledim* sözlerinin, kurtuluşa değil, Peder Julian'ın dünyasına giden adımlar olduğunu bilmiyorlardı. Kayıtlar yirmi dört yıl öncesine gidiyordu. Banka dekontları da öyle.

Kayıtlar, banka dekontları ve kasetler hep şantajı gösteriyordu. Bu olayı başka türlü görmek mümkün değildi. Yirmi dört yıl boyunca Peder Julian yüzden fazla kişiye şantaj yapmıştı. Miktarların farklı olması iki şeyi gösteriyordu: Kurbanın kazandığı parayı ve sırrı ortaya çıkarsa kaybedeceği miktarı. Şantaj yapılanlar belki de sırlarını kimin bildiğini bilmiyorlardı. Belki şüpheleniyorlardı, ama sırları olan insanlar, yalnızca rahiplerinden fazlasının sırlarını bildiğine inanacak kadar paranoyak olabilirlerdi. Peder Julian yirmi beş yıldan uzun bir süre ateşle oynamıştı. Bu işin, sonunda kendisini yakacağını biliyor olmalıydı. Belki de başından beri yakıyordu. Parayı alıp daha küçük yangınları söndürmekte kullanıyordu.

Sonunda yangın ona da ulaşmıştı. Para ödemek istemeyen birini kaydetmiş olmalıydı. O kişi benim pederi takip ettiğimi bildiği için suçu üstüme yıkmanın kolay olacağını düşünmüştü. Fazla zor olamazdı. TV'yi açması yeterdi. Kanlar içindeki ben

mezarlık bekçisini öldürmekten suçlanıyordum. Bir ay sonra da rahibi takip etmekten.

Ama bu yalnızca bir teoriydi. Eğer her şey gerçekten böyle olduysa Peder Julian'ın ölümünün, ölen. kızlarla bir ilgisi yok demekti. Yine de bu çok büyük bir tesadüftü, ama imkânsız değildi. Bu tesadüf Henry Martinsin, Peder Julian'ın kasetleri sakladığı bankanın müdürü olmasına kadar uzanıyor muydu?

Julian kurbanlarını dikkatle seçiyor olmalıydı. Tehditkâr olmayan, bir bedel karşılığında her şeyi unutabilecek kişileri seçiyordu. Bana şantaj yapmaya çalışmamıştı, ama görüşmemizi kaydettiğine emindim. Belki de bunu denerse ona yapacaklarımdan korkmuştu. İşlediğim bir cinayeti itiraf etmiştim. Bir cinayet daha işleyebileceğimi biliyordu.

Öfkem şiddetlenirken Peder Julian'ın hayatta olmasını diledim. Böylece ona bir şey yapabilirdim. Tam olarak ne yapardım bilmiyordum, ama "Quentin James" tarzı bir şey olmadığı kesindi. Zihnimin tekrar o konuya dönmesine izin vermemeliydim. Peder Julian'ın canını yakardım. Hem de çok. O serseri, kızları öldüren katilin itirafını bana anlatmayı reddetmişti; ve en kötüsü de o kızların kim olduğunu biliyordu. Kendinde insanlara şantaj yapacak gücü bulmuştu, para kazanmak için Tanrı'ya ettiği günah çıkarma yeminini bozabilmişti, ama o kızları kurtarmamıştı. Böylesine karışık öncelikleri olan bir adam kendisiyle nasıl barışık olabilirdi?

Belki şantaj yapmak, gizlice öğrendiği günahları gerçekten açıklamasından bir adım uzaktaydı. Aslında bu itirafları kimseyle paylaşmamış ve paylaşmayı asla planlamamış olabilirdi. Bu da günah çıkarma yeminini bozmadığı anlamına gelebilir miydi? Bunun yalnızca bu ikilemde kalan biri tarafından cevaplandırılabilecek teknik bir soru olduğuna karar verdim.

Yangının üstüne doğru geldiğini bilip bilmediğini merak ettim. Bir parçam bildiğini düşünüyordu, bir parçam bunu kabul ettiğinden emindi.

Kayıtları ve banka dekontlarını incelemeye devam edip, Peder Julian'ın yaptığı ödemelere baktım. Kimseye on altı yıldan daha uzun süre ödeme yapmamıştı, ama bazılarına daha az ödemişti. Bazılarına çok daha az. İsimlerin çoğu buradaydı, ama fotoğraflardaki kişilerin hepsi yoktu. İsimlerin sayısı, Peder Julian'da fotoğrafı olandan daha fazla çocuk bulunduğunu gösteriyordu. Bu listelerde olmayan başka çocuklar da olabilirdi: Peder Julian'ın babası olduğu, ama sorumluluğunu alamadığı başka çocuklar. Hangi isimlerin, fotoğrafların arkasında bulduğum Simon ve Jeremy'yle eşlendiğini merak ediyordum. Bunu birkaç telefonla bulabilirdim.

Bunlar Peder Julian'ın gizlice sahip olduğu çocukları için yaptığı ödemelerdi. Bunu kaç kişi biliyor olabilirdi? Bunu bilmiyordum, ama Henıy Martins'in bildiğinden emindim.

ellinci bolum

Kayıtlar kronolojik sıraya göre ve ayrıntılı bir şekilde tutulmuştu. Burada Peder Julian'ın şantajına maruz kalanlardan çok daha fazla günah çıkaran vardı. Onlara bakmadan önce iki yıl öncesine gidip kendi adımı buldum. Kendi kasetimi çıkardım. Kaseti makineye takarken bu kadar uzun zaman öncesinde kalan, artık ben olmayan adamı dinlemeye hazır olup olmadığımdan emin değildim. Tanrı'ya olan inancım konusunda şimdi ya da iki yıl önce nerede durduğumdan da emin değildim. Bir parçam Tanrı'ya inanmıyordu, bir parçam O'ndan nefret ediyordu, üçüncü parçamsa yaptığımı anlatma ihtiyacıyla beni günah çıkarma locasına oturtmuştu. O zamandan beri kendi sırlarımla yaşamayı öğrenmiştim.

Başka birinin günah çıkarma seansının son birkaç saniyesini duydum, bir anlık sessizlik oldu, ardından benim sesim duyuldu. Kulağa farklı geliyordu. Sesimin duygulu olması beni çok şaşırttı. Oysa o zamanlar tamamen kayıtsız olduğumu sanıyordum.

"*Bağışla beni, Peder, günah işledim.*"

Gözlerimi kapadım ve bir an için kendimi oradaymış gibi hissettim. Tırnaklarımın altında toprak, arabamın bagajında kürekle günah çıkarma odasında oturuyordum. Peder Julian'ın söylediklerini o kadar iyi hatırlıyordum ki, kasette onun sesi duyulmadan önce söylediklerini aklımdan tekrarlıyordum. Sesi

sakindi. Herhangi bir konuda konuşuyor gibiydik. O zamanlar duyduğu en kötü günahın ne olabileceğini merak ettiğimi hatırlıyordum. Benimki mi en kötüsü olacaktı? Yoksa benimki hafif mi kalıyordu? Peder Julian soğukkanlı katillerin günah çıkarmalarını dinliyorsa neden bu konuda bir şey yapmıyordu?

"*Bir günah işleyip hiçbir şey hissetmediğinde, nasıl biri olursun, Peder?*"

"*Bence...*"

"*Bu beni insan yapar mı? Ben hâlâ insan mıyım, Peder Julian, yoksa bir canavar mıyım?*"

"*Burada olduğun gerçeği, sorunu yanıtlıyor zaten. Ancak bundan sonra ne yapacağın da önemli.*"

"*Polise gitmeyeceğim.*"

"*Senin ihtiyacın...*"

"*O kızımı öldürdü, Peder. Daha önce başkalarını da öldürmüş olabilir.*"

"*Bu senin yaptığının doğru olduğu anlamına gelmez.* "

"*Amayanlış olduğu anlamına da gelmez.*"

Durdurma düğmesine bastım, sesler kesildi. Zaman içinde geri dönebilsem aynı şeyi yapar mıydım? Bilmiyordum. Patricia Tyler'ı ve ricasını düşündüm. *Bunu ona ödetin,* demişti bana. *Bir daha hiçbir kızın canını yakmasına izin vermeyin.*

Kaseti çıkarıp bandı sökmeye başladım. Söylediklerimin gerisini duymama gerek yoktu; daha doğrusu bunu istemiyordum. Bundan öğreneceğim bir şey yoktu. Yapacağı tek şey canımı acıtmaktı.

Bandı dışarı çıkarıp kibritle tutuşturdum. Bant büzülüp erirken kayıtlı hatıralar hızla yanıp gitti. Peder Julian bana hiç

şantaj yapmamıştı. Cinayetini itiraf eden başka kimseye şantaj yapmadığını tahmin ettim. Bu onun için fazla tehlikeli olurdu.

Dışarıda biraz oturdum. Parmaklarımla tempo tutmaya çalıştım. Sonra tekrar içeriye, isim listesine geri döndüm. Hepsini tarayıp, aradığımı buldum. Sidney Alderman'ın adı. Tarihe baktım. Karısı öldükten bir hafta sonraydı. Kaseti bulup taktım.

"*Buna günah denir herhalde,*" dedi Alderman. Dili dolaşıyordu. "*Bu bizi eşit hale getirir mi?*"

"*İçki mi içiyordun?*"

"*İçki mi? Evet, neden olmasın? O gitti. Bana arkadaşlık edecek biri lazım.*"

"*Oğlun var.*"

"*Oğlum mu? Senin oğlun demek istedin herhalde, değil mi?*"

O kadar uzun süre bir sessizlik oldu ki kasetin geri kalanının boş olduğunu sandım, ama sonra Peder Julian'ın sesi duyuldu ve konuşma devam etti.

"*Sana anlattı mı?*"

"*Bir parçam zaten hep biliyordu. En azından şüpheleniyordum.*"

"*Üzgünüm, Sidney.*"

"*Hepsi bu mu? Bana bir mazeret sunmak istemez misin? Karımı kazayla becerip hamile bıraktığını söylemek istemez misin?*"

"*Lütfen, Sidney, böyle bir şey olmasını istemedim.*"

Durdurma düğmesine bastım. Tanrım, bu Peder Julian ne tür bir adamdı? Kaç tane evliliği bitirmişti? Tekrar oynat düğmesine bastım. İki adam da ölüydü. Biri benim yüzümden, diğeri... eh belki o da benim yüzümden ölmüştü. Yakın geçmişten iki adam konuşmaya devam ediyordu. İkisi de Lucy

Alderman'dan fazlasını paylaştıklarını, aynı kadere doğru yol aldıklarını bilmiyordu.

"*Ya, evet, ben de böyle bir şey olmasını istemedim.*"

"*Neden bahsediyorsun sen?*"

"*Bruce... o, eh, o artık farklı. Onu farklı görüyorum. Benim oğlum değil ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Bildiğim tek bir şey var, seni onun yakınında görmek istemiyorum.*"

"*Buradan gidecek misin?*"

"*Gitmek mi? Hayır. Ben gitmeyeceğim. Önemli olan şu ki, Peder,*" dedi, "Peder" sözcüğünü tükürürcesine söyleyerek, "*karım senin yüzünden öldü. Bunu bilmeni istiyorum. Hayatımın geri kalanı boyunca burada olacağım ve sen de beni sürekli göreceksin. Hep hatırlayacaksın.*"

"*Senin yüzünden öldü derken ne demek istiyorsun?*"

"*Hadi ama, Peder, bunu anlayabilirsin. Gazeteleri okudun, değil mi? Ona çarpan adam, Luçy'nin aniden ortaya çıktığını söyledi. Bu tam olarak doğru değildi. Aniden itildi, demesi gerekiyordu.*"

"*Onu sen mi ittin?*"

"*Ondan nefret ediyordum. Bana yalan söyledi. Beni aldattı. Yıllarca o yalanı sürdürdü. Onu becermeye devam ettin mi, Peder?*"

"*Onu sen mi öldürdün?*"

"*Bu konuda hiçbir şey yapamadan her gün yüzümü göreceksin. Bu suçluluk duygusunun seni öldürmesini istiyorum. Beni öldürüyor. Bu bizi eşit hale getiriyor mu?*"

"*Ben... ben...*"

"Bunu yapmanın beni mutlu edeceğini sanıyordum. Ama ne gariptir ki, mutlu etmedi. Aslında kendimi daha kötü hissediyorum. Onu çok seviyordum. Bunun için seni suçluyorum ve seni öldürmek istiyorum, ama buna cesaretim yok."

"Sidney, senin şey yapman gerekiyor..."

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleme. Biliyorsun, bir silah bile aldım. Önce onu, sonra seni öldürecektim. Ama yapamadım. Lucy'nin başına gelenler, canını, sana yapabileceklerimden daha fazla yakacak."

'Ya Bruce?"

"Ona bunları söyleme cüretinde bulunma sakın. Hiçbirini."

Durdurma düğmesine bastım. Mezarlık bekçisinin acısı on yıllıktı, ama hâlâ tazeydi. Bir ay önce, hep kızım öldükten sonra yaptığım şeyi düşündüğünü, karısını öldüren kişiye aynı şeyi yapma cesaretini bulabilmeyi dilediğini söylemişti.

Onun yaptığı şeyi düşünüp, bünun, benim ona yaptığımı mazur gösterip göstermeyeceğini merak ettim. Arada bir simetri olabilir miydi? Sevdiği kadının, onu aldatan kadının, öldürdüğü kadının tabutunun üstünde yatması kader miydi?

Kaseti çıkardım, plastik kutusuna koyup bir kenara ayırdım. Kayıtların gerisini tarayıp dikkatimi çekecek bir isim aradım. Bir şey olması gerektiğini biliyordum, ama ne olduğunu düşünemiyordum. Sorun da buydu: Bütün yaptığım düşünmekti. Birden duvara toslamıştım. Bu isim listesinde, bu kasetlerde bir cevap vardı, ama ben bu olaya o kadar karışmıştım ki ne olduğunu göremiyordum.

"Ne kaçırıyorum?"

Ayağa kalkıp odadan çıktım. İsimleri, sayıları, kasetleri, tarihleri her şeyi geride bıraktım. Zihnimi biraz temizlemeye ihtiyacım vardı, böylece en azından...

Tarihler!

Elbette!

Tekrar odaya döndüm. Oluşturduğum tarih çizgisine baktım. Eğer katil günah çıkarttıysa, tahminen kızların ortadan kaybolduğu gün ya da ondan hemen sonraki günlerde yapmış olmalıydı. Birinci tarih, Henry Martins'in gömüldüğü tarihti. Kayıtlarda o gece bir günah çıkarma olduğu yazılıydı. Günah çıkaran kişi Paul Peters'tı. Bu ada uyan kaseti bulup makineye taktım. Biraz ileri sardım. Birden birazdan duyacaklarım konusunda daha önceki iki itirafa göre daha gergin olduğumu fark ettim. Bu, komşusunun elmalarını çalmaktan fazlasını yapmayan bir adamın itirafı olabileceği gibi, bir canavarın itirafı da olabilirdi. Oynat düğmesine bastım.

elli birinci bölüm

"*Kim olduğunu biliyorum.*" Ses biraz tanıdık geliyordu, ama çıkaramıyordum.

"*Günah çıkarmak mı istiyorsun?*"

"*Onu sen öldürdün, biliyorsun.*"

"*Neden bahsediyorsun sen?*" Peder Julian'ın sesi, sanki koşarak gelmiş gibi biraz telaşlıydı.

"*Onu sen boğdun sayılır. Hayatta yaptığın şeylerin sonuçları vardır, sen böyle söylemez misin, Peder?*"

"*Evet, elbette, ama ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum.*"

"*Bütün davranışlarımızın sonuçları vardır, değil mi, Peder? Hepimiz için böyledir.*"

"*Davranışlarımızın farkında olmalı ve onlardan sorumlu olmalıyız, evet, bu doğru.*"

"*Sen bile mi, Peder?*"

"*Söylemek istediğin bir şey mi var?*"

"*Başkaları var mı?*"

"*Başkaları mı?Neden bahsettiğini bilmiyorum.*"

"*Başka çocuklar. Benim gibi. Benim gibi başkaları var mı?*"

"*Davranışlarıma ne olursa olsun hepimiz Tanrı'nın çocuklarıyız.*"

"Ben Tanrı'dan bahsetmiyorum."

"Anlamadım."

"Ben senden bahsediyorum, Peder Julian. Senin çocuklarından bahsediyorum. Bizim gibi başkaları var mı?"

"Aman Tanrım."

"Demek anladın. Davranışlarının sonuçları var, Peder. Yoksa baba mı demeliyim?"

"Ben... ben senin kim olduğunu bilmiyorum."

"Bilmek ister misin?"

"Elbette."

"Ben az önce kızını öldüren adamım, Peder. Adı Rachel Tyler. Yavaş yavaş öldü, Peder. Benim kız kardeşimdi ve yavaş yavaş öldü."

"Tanrım," dedi Peder, fısıltıyla. Sesindeki acıyı duyabiliyordum. Bu acıyı biliyordum. Telefonu açıp Emily'nin öldüğünü ve karımın sonsuza kadar gittiğini öğrendiğimde ben de aynı şeyi söylemiştim.

"Ona seni anlattım. Babasını hiç tanımıyordu, ama ölmeden önceki dakikalarda ona anlattım. Bilmek istediği ve daha sonra dayanamayacağı kadar fazla gelen her şeyi öğrendi. Sence bu bilgi onu rahatlattı mı?"

"Ben... ben..."

"Sen ne, Peder? Bilmiyor musun? Ne diyeceğini bilmiyor musun? Kim olduğumu öğrenince ne hissettiğimi sanıyorsun? Kendini terk edilmiş hissetmenin nasıl olduğunu sanıyorsun?"

"Lütfen, lütfen, yapma..."

"Ne yapmayayım? Ne yapacağını bile bilmiyorsun, değil mi, Peder? Kendini çaresiz hissediyorsun. Birdenbire kendini Tanrı

seni terk etmiş gibi mi hissettin? Bu terk edilme konusunda her şeyi biliyorum. Kendini çaresiz hissediyorsun ve o son dakikalarında Rachel da aynen böyle hissetti. Söyle bana, Peder, onun için hâlâ iyi bir şey yapmak istiyor musun?"

Peder Julian cevap vermedi. Nefes alıp verdiğini duyabiliyordum. Bu kadar küçük bir hoparlörü olan bir kayıt cihazı için nefes sesleri fazla yüksekti. Sesler alçak, ama nefesler derindi; tıpkı yaralı bir balinanınki gibi.

"*Onu öldüremezsin,*" dedi sonunda, ama bir şeyi zaten yapmış olan bir adama söylenecek gülünç bir sözdü bu. "*Lütfen, lütfen, bunun yanlış olduğunu söyle.*"

"*Onu göm,*" dedi katil.

"*Ne?*"

"*Sana bir şans veriyorum, baba. Onu gömüp duasını yapabilirsin. Onu istediğin zaman ziyaret edebilirsin... Bu, Rachel hayattayken hiç yapmadığın bir şey.*"

"*Bu delilik,*" dedi Peder Julian.

"*Başka hangi seçeneğin var? Onu gömmen için sakladım. Burada, senin kilisende. Polise gidemezsin, çünkü kilisenin onun kızın olduğunu öğrenmesini istemezsin. Tabii diğerlerinin de.*"

"*Başka çocuğum yok.*"

"*Ben varım. Şimdi onu gömüp duasını yapabilirsin. Bu konuyu bir dahaki sefere konuşuruz.*"

"*Bir dahaki sefere mi?*"

Ama adam cevap vermeden günah çıkarma locasının kapısı açılıp kapandı. Peder Julian adama beklemesi için bağırdı, ama ayak seslerinden başka bir şey duyulmadı. Birkaç saniye sonra kaset sustu. On saniye sonra yeni bir ses, karısı olmayan bir kadına karşı duyduğu çekimi itiraf ediyordu.

Kaseti başa sarıp tekrar dinledim. Rachel'm katilinin sözleri insanın kanını donduruyordu. Midemde bir düğüm oluşmuştu. Onu tekrar tekrar dinlemek beni o günah çıkarma kabinine götürmüş gibiydi. Rachel'ın cesedini nereye bıraktığını merak ettim. Acaba onu bir sıraya mı yatırmıştı, yoksa kapı eşiğine mi bırakmıştı? Peder Julian'ın onu kucağına aldığını, bir parçasının polis çağırmak istediğini, ama daha büyük bir parçasının sırlarının açığa çıkmasını istemediğini hayal edebiliyordum. O, günah çıkaran kişiye ihanet edemeyen bir korkaktı; kızlarını ve gerçeği gömmesini oğlu Bruce'tan isteyen bir korkak.

Kayıtları kontrol edip ikinci kızın kaybolduğu tarihi buldum. Biraz ileri sarıp konuşmalardan kısa bölümler dinleyerek aynı sesi buldum. Biraz başa alıp konuşmanın başını yakaladım.

"*Banayalan söyledin, Peder.*"

"*Nasılyalan söyledim, evladım?*"

"*Evladım? Çok yerinde bir söz, değil mi?*"

"*Aman Tanrım.*"

Kaseti durdurdum, kayıtlardaki saati kontrol ettim. Peder Julian bu kez Luke Matthews adını kaydetmişti. Daha önceki Paul Peters'tı. Diğer tarihleri kontrol edince başka isimler ortaya çıktı: John Philips ve Matthew Simons. Dört isim Havarilerin isimlerinin karışımından oluşuyordu. Peder Julian oğlunun gerçek adını yazmamıştı. Kendisi de bilmiyor muydu? O da bakım parası ödediği çocuklardan biri miydi? Yoksa tamamen mi terk edilmişti?

"*Başkaları da olduğunu biliyorum. Ve şimdi Julie ikinci sırada*"

"*Neyaptın?*" diye sordu Peder Julian.

"*Onu tanıyor musun?*"

"*Neyaptın?*" diye tekrarladı Peder Julian.

"Herhalde ona hiç görmemişsindir, değil mi?"

"Evet."

"O zaman bana teşekkür et. Ona da kız kardeşininki gibi, benim kız kardeşiminki gibi uygun bir cenaze töreni yapabilirsin."

Peder Julian ağlamaya başlamıştı. Kasetten yayılan hıçkırıkları duymak zorunda kaldığım en zor şeydi.

Duraklatma düğmesine basıp mutfağa gittim. Kahve yaptım. Birden ofisime geri dönmek istemediğimi fark ettim. Konuşmanın geri kalanını dinlemek istemiyordum. Yalnızca kasetleri yakıp en yakın içki dükkânına giderek kendimi son bir aydır bir şey hissetmemi engelleyen burbona vermek istiyordum. Peder Julian'ın hıçkırıkları yüzünden gözlerim yaşarmıştı. Gözlerimi kapatınca yaşlar yanaklarımdan süzülmeye başladı. Dinlerken neredeyse yanında gibiydim. Kızının öldüğünü ilk duyduğunda ne hissettiğini biliyordum. O acıyı ben de yaşamıştım. Ama o aynı şeyi iki kez yaşamıştı. İkiden fazla yaşamış olabilir miydi? Galiba yaşamıştı. Galiba dört kez yaşamıştı. Gittikçe kolaylaşmış mıydı, yoksa zorlaşmış mıydı? Bu onu yaşlandırmış mıydı, dağılmasına yol açmış mıydı, Tanrı'yı inkâr etmesine neden olmuş muydu, yoksa inancını mı güçlendirmişti? Günah çıkarma yeminini bozamazdı. Neler olduğunu bilmesine rağmen bunu yapmamıştı. Zina yapanlara şantaj yapmak için yeminini bozabilmişti, ama kendi çocuklarını kurtarmak için bunu yapmamıştı. Peder Julian'ın ne çarpık bir ahlak anlayışı vardı, ama zaten kilise bir şeyi tavsiye edip başka şeyi yapan insanlarla doluydu. Her gün içindeki adamla mücadele ediyor olmalıydı. Belki de artık mücadele etmek istememişti. Ölümünden önceki dört hafta boyunca kasasına hiç gitmemişti. Anahtarın kaylp olduğunu biliyordu ve belki Bruce'un aldığını da biliyordu. Belki

bana verdiğini bile aralamıştı. Galiba her şeyin sona yaklaştığını biliyordu.

Kahveme dokunmadım. Tezgâhta bırakıp ofise geri döndüm.

"*Onlar için dua edebilirsin, Peder. Aynı anda dua edebilirsin.*"

"*Onun kardeşin olduğunu nereden öğrendin?*"

"*Belki Tanrı sana söyler.*"

Günah çıkarma burada sona eriyordu. Üçüncü kaseti bulup mühürdeki saatle John Philips adını eşleştirdim.

"*Bunu neden yapıyorsun?*" diye sordu Peder Julian, oğlu başka bir kız kardeşiyle daha tanıştığını söyleyince. "*Onlar sana ne yaptı?*"

"*Önemli olan ne yapacaklarıydı.*"

"*Bunu neden yapıyorsun? Neden gelip bana anlatıyorsun?*"

"*Çünkü geriye kalan tek ailem sensin.*"

Dinlemeye devam ettim. Konuşmalar diğerleriyle aynıydı. Peder Julian'ın hıçkırıkları bir o kadar gürültülüydü. Bir isim ortaya çıkıyordu. Jessica Shanks. Kaybolan üçüncü kızdı ve en büyükleriydi. Peder Julian'ın ilk önce ödeme yapmaya başladığı, Rachel'dan beş yıl önce doğan kızı.

Kaseti durdurup son itirafı buldum.

"*Artık hepsi öldü, Peder.*"

"*Buraya bir daha gelmeni istemiyorum.*"

"*Bütün ktz kardeşlerim. Onları ne zaman istersen görebilirsin. Sonunda onları ziyaret etmek için zaman ayıracak mısın?*"

"*Gitmeni istiyorum.* "

"*Haklı mıyım?*"

"*Ne?*"

"*Başka yok, değil mi?*"

"*Yok.*"

"*Eğer bana yalan söylüyorsan, Peder, bunu öğrenirim.*"

"*Biliyorum.*"

"*Ve hiç mutlu olmam.*"

'*Talan söylemiyorum.*"

"*Eğer yalan söylüyorsan, Peder, iki şey yapacağım. Kızları bulup öldüreceğim. Aa çekmelerini sağlayacağım. İkincisinin ne olduğunu bilmek istiyor musun?*"

"*Hayır.*"

"*Buraya gelip bana bir daha asla yalan söylememen için dilini keseceğim, baba.*"

elli ikinci bölum

Her şey olabildiğince resmîydi. Ölü kızlar Peder Julian'ın kızlarıydı. Katil Peder Julian'ın oğluydu. Jeremy, Simon ve Bruce'un fotoğraflarına baktım. Sonra beşinci kız olan Deborah'nın fotoğrafına. Çoktan ölmüş olabilirdi. Ölmüş, gömülmüş ve bir daha asla bulanamayacak halde olabilirdi. Ya da dünyanın başka bir ülkesindeki başka bir şehirde, bütün bunlardan okyanuslar ve kıtalarca uzakta olabilirdi.

Peder Julian'ın kayıtlarında kimi kaydettiği ve kime şantaj yaptığı yazılıydı, ama kaç çocuğu olduğu yazılı değildi. Bunu banka dekontları da göstermiyordu. Dekontlarda Alderman adı yoktu. Peder Julian'ın, pozisyonunu kullanarak kaç kadından faydalandığını anlamak için yeterli bilgi mevcut değildi.

Banka dekontlarında yedi isim vardı. Dördü ölen kızların ailelerine aitti. Geriye kalan üçü Jeremy, Simon ve Deborah olabileceği gibi, benim hiç bilmediğim, tamamen farklı çocuklar da olabilirdi. Bütün yapabildiğim fotoğrafların banka dekontlarıyla uymasını umut etmekti.

Üç tane ön ad vardı -Jeremy, Simon ve Deborah- banka dekontlarında da üç soyadı. Bir şey bulmayı umarak rehberi alıp isimleri eşlemeye başladım. Bayan Leigh Carmel'le konuşmam bitince ilkini bulmuş oldum. Kadına kendimi tanıtır tanıtmaz konunun ne olduğunu sordu. Sesindeki tereddüt ona bir şey

satmaya çalışacağımı düşündüğünü gösteriyordu. Şansımı deneyip ona oğluna ulaşmaya çalıştığımı söyledim. Oğlu olması şansı *yüzde* elliydi ve tutturmuştum.

"Gene ne yaptı?" diye sordu.

"Onunla konuşmam gerek. Çok önemli."

"Hep bir şeyler yapar," dedi. "Jeremy her zaman problem olmuştur. Neden şartlı tahliye memuruyla konuşmuyorsunuz? Onunla bizden daha iyi bir ilişkisi var gibi."

Bana onun numarasını verip telefonu kapattı. Hemen şartlı tahliye memurunu aradım.

"Bu telefonda verebileceğim bir bilgi değil," dedi. "Bu bilgiyi özel bir dedektife veremem."

"Peki, size numaramı versem ve Jeremy beni arasa nasıl olur?"

"Biz mesaj iletme işinde çalışmıyoruz."

"Tamam, tamam, bir dakika durun. Tamam, bana onun iki yıl önce nerede olduğunu söyleyebilir misiniz? Hapiste miydi?"

"İki yıl önce? Evet. Hapisteydi. Dört yıl yattı. İki ay önce çıktı."

"Ne yapmıştı?"

"Bu halka açık bir bilgi. Bakıp öğrenin."

Ona teşekkür edip Jeremy Carmel'i listemden sildim.

Birkaç arama sonra ikinci hedefe ulaştım. Telefonu açan kadına Simon'ı sordum.

"Kim?"

"Özür dilerim, Deborah demek istedim. Ona ulaşmaya çalışıyorum."

"Eh, biz de öyle. Dünden beri onu görmedik. Kimin aradığını sorabilir miyim?"

Sözleri yüzünden telefonu sıkıca kavramıştım. Ona adımı ve özel dedektif olduğumu söyledim.

"Neyi araştırıyorsunuz?" diye sordu. "Deborah'ya bir şey mi oldu? Başı dertte mi? Bu yüzden mi ondan haber alamıyoruz?"

"Hayır, öyle bir şey değil."

"O halde nedir?"

"Yalnızca onunla konuşmam gerekiyor. Çok önemli."

"Sesinizi beğenmedim," dedi kadın. Telefonu sıkmaktan parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu. "Sanki tehlikedeymiş gibi konuşuyorsunuz."

Gerçeği söylemeye karar verdim. "Olabilir. Lütfen, ona yardım etmeme izin verin. Ben..."

"Ne tür bir tehlike? Söyleyin bana! Kızıma ne oldu?"

Sorularına aldırmayıp onu zorlamaya devam ettim. Tek yolu buydu, aksi halde iki saatimi telefonda onunla konuşarak geçirebilirdim. "Biriyle görüşüp görüşmediğini biliyor musunuz?"

"Bu bir tür şaka mı? Bunu size birisi mi yaptırıyor? Polisi arıyorum."

"Durun, durun bir saniye. Deborah gerçek babasının kim olduğunu biliyor muydu?"

Kadın hiçbir şey söylemedi. Ben de onu başka bir soruyla zorlamadım. Sadece sessizliğin geçmesini bekledim. Sorum karşısında duyduğu şokun öfke «ya da inkârı dönüşeceğini biliyordum.

"Kimsiniz siz?"

"Size bunu söyledim zaten," diye cevap verdim.

"Bana ne sormaya çalışıyorsunuz? Söyleyin."

"Debarah'nın gerçek babası Stewart Julian mı?"

Yine durakladı. "Kızım nerede? Bana söylemediğiniz şey ne?"

"Lütfen, Peder Julian kızınızın gerçek babası mı?"

"Bunun ne önemi var?"

"Önemi var, çünkü Deborah'yı bulmama yardımı olacak."

"Polisi arıyorum."

"Tamam, aramanızı ben de istiyorum, ama önce söyleyin. Peder Julian bazı sırları sakladığı için öldürüldü. Kendi sırlarını. O Deborah'nın babası mıydı?"

"Evet."

"Başka çocukları var mıydı?"

"Başka çocukları mı? Ben... ben bunu hiç düşünmedim. Olabilir herhalde. Her şey mümkün. Ama sanmam."

"Tamam, ben Deborah'yı arayacağım. Siz de polisi arayıp kaybolduğunu bildirin. Ama önce nerede yaşadığını ve numarasını söyleyin."

Ayrıntıları yazıp Deborah'yı hemen aramaya çalıştım. Cevap vermedi. Mesaj bıraktım.

Geriye Simon Nichols kalmıştı. Fotoğraflardaki son kişi oydu. Banka dekontlarına göre ödeme yapılan son kişi. Olasılıklar katilin o olduğunu gösteriyordu.

Rehberde o isimde birkaç kişi vardı. Hepsini aradım, ama bir yere ulaşamadım. Sonunda annesini buldum. Telefonu on çalıştan sonra, ben neredeyse kapatmak üzereyken açtı.

"Simon'a ulaşmaya çalışıyorum," dedim.

"Simon mı?" dedi. "Ee, kimin aradığını sorabilir miyim?"

"Adım Theodore Tate. **Özel** dedektifim."

"Konu nedir?"

"Ona sormam gereken bazı sorular var. Bir davada bana yardımı olabilecek rutin şeyler."

Önce cevap vermedi, bazı yumuşak seslerin ardından ağladığını anladım.

"Bir yıl kadar geç kaldınız," dedi. Birden neler olduğunu anladım. Oğlunun öldürüldüğünü söyleyecekti.

"Bir yıl kadar önceydi," dedi, Simon'ın kendi evinde bıçaklanarak öldürüldüğünü söyledikten sonra. "Polis adamı yakalayamadı..." Sözlerini bitiremedi.

Hıçkırıkları bana Julian'ın, kızının katilinin itirafını dinledikten sonraki halini hatırlattı. Ağlamasını dinlerken, bütün düşünebildiğim şüpheli havuzumun ne kadar boş olduğuydu. Bu kadar çok kişiyi öldüren kardeşi nasıl bulacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

elli üçüncü bölüm

Fotoğraflardaki kızlara sanki bir şekilde bana cevap verecekler-miş gibi bakıyordum. Ölmüş olan Simon'a baktım. Düzinelerce cinayetin işlendiği şehirdeki çözülmemiş cinayetlerden biriydi onunki de. Katilin imzası kız ve erkek kardeşler için farklıydı. Hapiste olmasa Jerem/yi de öldürür müydü, bu isteği hâlâ var mıydı ya da acaba onun varlığından haberdar mıydı? Bruce'u bildiği kesindi. Nasıl bir ilişkileri vardı ki Bruce güvendeydi? Bruce'un saygınlıkla ilgili söylediği şeyler aklıma geldi. Kızlara uygun bir cenaze töreni yapılması, dua edilip ilgilenilmeleri hakkında anlattıkları. Peki ya tabutlarından çıkarıp göle attıkları cesetler ne olacaktı? Onların saygınlığı ne oluyordu?

Durmadan farklı bir şeye uzanmaya çalışıyordum. Elimde-kileri bir yerden alıp başka yere koyuyor, banka dekontlarını, kayıtları oynatarak farklı açılardan bakmaya çalışıyor, umut ediyor, ediyordum... ama bir şey olmuyordu. Saatime baktım. Cumartesi hızla geçiyordu. Deborah Lovatt tehlikedeydi.

Dışarı çıkıp arabaya gittim. Dün gece etrafa sıçrattığım çamur kurumuştu. Babam bunu görse kalp krizi geçirirdi. Cep telefonumla Schroder'ı aramaya çalıştım, ama cevap vermedi. Bir kez daha aradım, ama sonuç aynıydı. Mesaj bırakıp Landry'yi aramaya karar verdim.

"Tanrım, Tate, ne zaman vazgeçmen gerektiğini hiç bilmiyorsun."

"Senin işine yarayacak bir şey buldum."

"Gerçekten mi? Ben de senin işine yarayacak bir şey buldum. Dün gece ceketinle ayakkabılarını kilisede unutmuşsun."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Bu iyiydi, Täte, ama biliyor musun? Bu konuya girmeyeceğim bile. İkimiz de orada olduğunu ve ikimiz de bunu kanıtlayamayacağımı biliyoruz. Bu yüzden bana bir iyilik yapıp benden uzak durmaya bak. Ne dersin?"

"Bak Landry, bu çok önemli, tamam mı? Gerçekten. Kilisede bir kayıt cihazı buldunuz mu?"

"Kayıt cihazı mı? Neyin peşindesin sen yine?"

"Buldunuz mu bulmadınız mı?"

"Bulmadık."

"Tamam. O kızları kimin öldürdüğünü bulmana yardım edebilirim."

"Dinliyorum," dedi.

"Neredesin?"

"Ne fark eder ki?"

"Kiliseye gitmen gerekiyor."

"Neden?"

"Çünkü bir şey atladın."

"Neyi atlamışım? Kayıt cihazını mı?"

"Oraya vardığında söyleyeceğim."

"Hadi Täte, dalga geçmeyi bırak: Bu saçmalık için vakit çok geç. Yorgunum."

"Oraya varınca beni ara, tamam mı?"

Cevap veremeden telefonu kapadım.

Deborah Lovatt'ın evine gittim. Kimsenin evde olmadığı hemen anlaşılıyordu. Annesi onun iki ev arkadaşıyla yaşadığını söylemişti. Onlar da Deborah'yla aynı yaştaysa şehirde içmeye ya da sinemaya gitmiş olabilirlerdi. Arabadan inip evin etrafında dolaştım, ama dikkatimi çeken bir şey olmadı. Kapı kırılmış değildi. Kırık cam da yoktu. Kapıya kartımı sıkıştırdım. Arkasına Deborah'yla acilen görüşmem gerektiğine dair bir not bıraktım. Deborah'nın annesi polisi arayacaktı, ama bu şehirde işlerin nasıl yürüdüğü düşünülürse, yardım çok çabuk gelmeyecek demekti.

Şehre gidiş trafiği yoğundu. Her yer gidilecek daha iyi bir yer arayan insanlarla doluydu. Işıklarda beklerken arkamdaki arabadan gelen müziğin sesini duyabiliyordum. Güm güm güm sesleri arabamın şasesinin sarsılmasına neden oluyordu. Dikiz aynamda bazı hareketler görebiliyordum. Arabadakiler şehre gidiş yolculuğunu partiye çeviriyorlardı.

Cep telefonum çaldı, açtım. Diğer arabadan gelen müzik sesi Landry'nin sesini bastırıyordu. Cep telefonumu kulağıma iyice bastırdım.

"...yapacağım?"

"Ne?" diye sordum.

Işık yeşile döndü. Aradan bir saniyeden az geçmesine rağmen arkamdaki adam kornaya bastı. Kavşaktan geçip kenara çektim. Yolun kenarında İsa gibi giyinmiş bir adam oturmuş, yumurta kartonu kemiriyordu. Bana baktı, kan çanağı gözleri gözlerime kenetlendi. Sonunda içkinin bana göre olduğuna karar verirsem yolun sonunda böyle bir şeye dönüşeceğimi fark ettim.

"Tate, orada mısın?"

"Bana bir saniye ver."

Arkamdaki araba kornalar, çığlıklar ve el sallamalar arasında yanımdan geçti. Kaldırımdan ayrılıp karton yiyen adamdan uzakta başka bir park yeri bulmaya çalıştım.

"Tamam, söyle."

"Gerçekten sabrımı deniyorsun, Täte. Kilisedeyim. Ne yapmam gerekiyor?"

"Günah çıkarma kabinine git."

"Neden?"

"Sen dediğimi yap."

"Tamam, tamam. Araba kullanıyormuşsun gibi geldi bana."

"Kullanmıyorum."

"Tabii. Tamam, kabindeyim. Şimdi ne yapıyorum?"

"Kapıyı aç."

"Ne arıyorum?"

"Peder Julian'ın tarafını kontrol et. Tavana bak. Arka duvara. Her yeri kontrol et."

"Ne için kontrol edeceğim? Şu sözünü ettiğin kayıt cihazı için mi? Sence Peder Julian gizli kayıtlar mı yapıyordu?"

"Sen dediğimi yap."

"Burada bir şey yok."

"Evet var. Duvara filan vur"

"Duvara mı? Sahte panel mi var sence?"

* "Evet, bence var."

Duvarlara vurmaya başladı. Telefondan küçük darbe sesleri geliyordu. "Bu tam bir zaman kay..."

Sözlerini tamamlayamadı. Ne bulduğunu anladım.

"Bunu nereden bildin?"

"Peder Julian günah çıkaranları kaydediyordu. İnsanlara şantaj yapıyordu." Aynaya bakınca karton yiyen adamın bana doğru yürüdüğünü gördüm. Ayna gerçekte olduğundan yakın görünmesine neden oluyordu. "Şimdiye kadar bulamadığınıza göre gizlenmiş olduğunu tahmin ettim. Gizleyecek daha iyi bir yer olabilir mi?"

"Onu bu yüzden takip ediyordun, değil mi? Kahretsin, Täte, neden bize söylemedin? Bizi büyük bir zahmetten ve sıkıntıdan kurtarabilirdin. Ve bunu bu şekilde bulmak... hiç iyi görünmüyor. Bence bunu buraya dün gece gizlice içeri girdiğinde sen koydun."

"Ben gizlice içeri girmedim. Yalnızca kayıt cihazının bir yerlerde olması gerektiğini biliyordum o kadar. Hem zaten ben de yeni oğçendim. Bak, Julian katilini kaydetmiş, tamam mı? O kızları kimin öldürdüğünü biliyor. Makinede kaset var mı?"

"Evet."

"O zaman dinle. Peder Julian'ın öldürüldüğü geceye ait olabilir. Adam önce günah çıkarıyor. O kasette duyduğun son kişi katil olabilir."

"Merkeze gelmen gerekiyor, Täte."

Yumurta kartonunu ısıran adam tişörtünün alt kısmıyla yan camı silmeye başladı. Dairesel hareketlerle siliyordu, ama babamın temizlik anlayışı bu değildi. Camı biraz aralayıp ona birkaç dolar verdim. Tam olarak anlamadığım bir şey söyledikten sonra uzaklaştı.

"Täte? Hâlâ orada mısın?"

"Kaseti aç."

"Seninle işim bitince açacağım."

"Belki Julian ona adıyla seslenmiştir," dedim. "Neler olacağım bildiği için bunu yapmış olabilir."

"Seni alması için birini gönderiyorum."

"Evde değilim ki."

"Nasıl olur? Ehliyetini kaybettin. Yürüyor musun?"

"Üstelik ilgilenmen gereken daha önemli bir iş var."

"Öyle mi? Başka bir yere daha mı gitmem gerekiyor?"

"Başka bir kız daha var."

"Ah, Tanrım, senin neyin var? Gittiğin her yerde insanlar ölüyor ya da ortadan kayboluyor."

"Daha ölmemiş olabilir. Ama onu bulman gerekiyor."

"Anlat."

Anlattım. Hepsini değil, ama çoğunu. Ve her şeyi doğru şekilde anlatmadım. Peder Julian'ın çocuklarının fotoğraflarını anlatıp Bruce'un onları bana verdiğini, ama bağlantıyı daha yeni kurduğumu söyledim. Dört kızın nasıl öldüğünü ve birinin hâlâ dışarıda bir yerde olduğunu anlattım. Bruce'un bana verdiği anahtarı, bulduğum kasetleri ve kayıtları anlattım.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi. "Şimdi başın büyük dertte, biliyorsun değil mi? Bankaya o şekilde gitmen filan. Beni aramalıydın."

"Zaman yoktu. Hem dediğim gibi anahtarım vardı," dedim, mahkeme emrinden bahsetmeden. Bunu daha sonra anlatacaktım.

"Bir aydır benden bir şeyler gizliyorsun, soruşturmamı yavaşlatıyorsun ve şimdi de zaman olmadığını söylüyorsun, öylemi?"

"Hey, senden önde olmak benim hatam değil. Hem bana teşekkür etmen gerekir. Elindekilerin çoğunu benim sayemde elde ettin. Her şey bir yana, soruşturmanı hızlandırdım ben."

"Canın cehenneme, Täte. DNA bize o kızların akraba olduğunu söyleyecekti. Gerisini de bulacaktık."

"Evet, belki bulurdunuz, belki bulamazdınız, ama daha aramaya bile başlamamış olacaktınız. En azından sonuçlar gelene kadar."

"Evine geliyorum. Şimdi. Orada olmanı istiyorum, tamam mı? Bütün o şeyleri almaya geliyorum. Sen ve ben uzun uzun konuşacağız."

Ben itiraz edemeden telefonu kapattı.

Eve geri döndüm. İçeri henüz girmiştim ki Landry geldi. Öfkeden deliye dönmüştü. İçinde bir uçurum vardı ve kaç kez o uçurumdan aşağı baktığını merak ediyordum

"Nerede?" diye sordu. "Kasetler?"

"Önce sen. Kilisede bulduğunu dinledin mi?"

"Evet. Dinledim. İçinde kullanabileceğimiz bir şey yok. Aslında bu kasetlerin hiçbiri bir işe yaramayacak. Onları kullanamayacağımızı biliyorsun. Onları bulan biz bile olsak kullanamayız. Halk, bu kasetleri öğrenirse başımıza yağacak pisliği tahmin edebiliyor musun? Karısını ve kocasını aldatan, vergi kaçıran, insan ırkının yapabileceği her şekilde sahtekârlık yapan ve günah çıkaran bir sürü insan var. Daha fazlası da olacak. Günah çıkarmanın kutsallığının kayıt cihazına kadar uzanıp uzanmadığını kim biliyor? Yoksa yalnızca rahiple mi sınırlı?"

"Demek bu konuda sessiz kalacaksın."

"Kasetleri dinleyeceğiz, bu kesin, ama onlara dayanarak : aklama yaptığımızı düşünemiyorum. Eğer katilimiz bu ka- -derdeyse..."

"Öyle."

"... o zaman bunun etrafından dolaşacak bir yol bulmalıyız. Bunları açıklarsak savunmasını kendi ellerimizle hazırlamış oluruz."

Landıy'yi ofisime alıp kayıt defterini uzattım.

"Para şantajdan geliyormuş," dedi. "Ve çocuklarına gidiyormuş. Bizim Peder Julian çok meşgul bir adammış. Kimse öğrenmeden bu işi bu kadar sürdürmüş olması bir mucize."

"Onun işi mucize."

'!Ama sonunda öyle olmamış."

"Bence Henry Martins biliyordu."

"Ne?"

Martins bağlantısını anlattım. Söylediklerimi anladı, ama benim gibi o da nasıl bir çıkarımda bulunacağını bilemedi.

"Vücudu su yüzünden çok bozulmuştu," dedi. "Ondan toksikoloji almak mümkün değildi. Öldürülüp öldürülmediğini bilmek imkânsız."

"Ya yeni koca? Bütün bunları başlatan adam?"

"Kim?"

"Ölen ve Henry Martins'in cesedini çıkarmak istemene neden olan adam?"

Kasetleri kanıt torbasına doldurmaya başladı. "Onun ölümü kazaydı. İşi dolayısıyla bir zehirle karşı karşıya kalmış. Bilmiyorum, o benim davam değildi. Kurşun boya mıydı neydi. Çok uzamış bir davaydı. O işin buralara kadar uzanması çok garip."

Saat on bire yaklaşıyordu. Birden çok yorulduğumu hissettim. Bütün istediğim Landry'nin evimden gitmesiydi. Ondan sonra hemen yatacaktım.

"Bu onun muydu? Yeni görünüyor," dedi, benim küçük kayıt cihazımı alarak.

"Bugün satın aldım. Faturam var."

"Öyle mi, yine de alıyorum. Polisle işbirliğinin ilk adımı diye düşün. Bu küçük adımlardan yeterli sayıda atarsan sana yardımı olabilir, Täte. Şu anda elimizde ne var? Sarhoş araba kullanmaktan söz bile etmiyorum. Gizlice kiliseye girmek..."

"Hayır, bunu yapamazsın."

"Bir soruşturmaya müdahale var. Elimizde..."

"Bak, söylediklerini anladım, tamam mı?"

Fotoğrafları aldı. "Onlar mı?"

"Evet."

Birkaç saniye bir şey söylemedi. Sonra, "Seni gerçekten içeri almalıyım," dedi.

"Bak Landıy, dağılmak üzereyim, tamam mı? Yorgunluktan ölüyorum. Sana söyleyebileceğim her şeyi söyledim. Elimdeki her şeyi verdim. Gidip işini yap ve Debaroh Lovatt'ı öldürmeden önce o manyağın kim olduğunu bul."

"Deborah, beşinci kız."

"Evet. Beşinci kız,"

"Tamam, Täte. Bir kez olsun sana inanıyorum. Ama seni yine de içeri almalıyım."

"Bak, beni içeri alsan ne olacak? Önce o kasetlerdekileri dinlemek isteyeceksin, sonra sana anlattığım her şeyi kontrol edeceksin. Bu yüzden beni on iki saat boyunca sorgu odasında

oturtup yanıma bile uğramayacaksın. Bu çok anlamsız. Bırak burada kalayım, biraz uyuyayım ve yarın hâlâ istiyorsan, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Cevap vermedi, ama yavaşça başını salladı.

Onu ön kapıya kadar geçirdim. Bana çok öfkeli olsa da, iki yıl önce Henry Martins'i mezardan çıkarmamaya karar veren o olsaydı, eminim ki şu anda ölü kızlar için adalet arayan kendisi olurdu.

Arabayla uzaklaşmasını dinledim.

Başım yastığa değer değmez uykuya dalmıştım, ama iki dakika sonra telefonum çaldı.

"Neden oyuna geldiğimi düşünüyorum?" diye sordu Landry.

Cevap vermedim.

"Duyacaklarıma bir göz atmak için senden aldığım o kayıt cihazını açtım."

"Ve?"

"Ve ne? Karşıma Sidney Alderman çıktı. Karısını öldürdüğünü itiraf ediyordu. Galiba önce bunu duymamı istedin. Bu da kayıt cihazını alacağımı bildiğin anlamına geliyor. Onu dinleyeceğimi biliyordun. Neden?"

"Adamın neler yapabildiğine şaşırıyor insan, değil mi? Onun gibi bir adam. İnsan düşünmeden edemiyor."

"İyi geceler, Täte."

"İyi geceler, Landry."

Polisin elinde artık Bayan Alderman'ı mezarından çıkarmak için bir nedeni olmadığını bilmenin rahatlığıyla telefonumu kapatıp yattım.

elli dölldüncü bölüm

Başta nerede olduğumu anlayamadım. Yorgun ve kafası karışık bir şekilde uyandım, ama her şey bir anda zihnime hücum etti; hatta yalnızca son iki gün değil, son iki yıl. Bu anlar en kötüleriydi. Bazen uyandığımda ilk birkaç saniye her şey iyi gibi gelirdi: Yan tarafa dönecektim ve Bridget orada olacaktı, Emily salonda TV seyrediyor olacaktı. Sonra o iki saniye geçer ve gerçek zihnime hücum ederdi. Acı yeniden başlarken iki yıl önceki o anlar gibi şiddetli olurdu.

Uyuşuk bir şekilde yataktan çıktım. Cep telefonumu açtım. Bekleyen bir mesaj vardı. Landry dendi. Onu hemen aramazsam eve geleceğini düşündüm. Telefonu ofisime götürüp masama oturdum. Birkaç gün içinde ikinci kez, biriktirdiğim her şey benden alınıyordu. Elimde bir tek kütüphanede çıktısını aldığım gazete kupürleri, oluşturduğum yeni zaman çizgisi ve bazı notlar kalmıştı. Kızların fotoğraflarının bulunduğu kupürlere baktım. Bütün düşünebildiğim katilin itiraflarıydı. Bu genç kadınlar adalet için bana bakıyordu. Onlar için hâlâ umut vardı. Bu farklı türde bir umuttu, ama onları terk etmemek için söz verdim.

Landry'yi aradım.

"Benden bir şeyler saklıyorsun, Täte."

"Bildiğim her şeyi anlattım."

"Ama elindeki her şeyi vermedin."

"Neden bahsediyorsun?"

"Kasetlerden. Bir tanesi eksik. Peder julian'ın kayıtlarına göre senin kasetin eksik."

"Ya, evet. O benimle rahip arasındaki bir itiraftı. İstediğin kadar öfkelenebilirsin, Landry, ama o kaseti almana asla izin vermem."

"İçinde ne vardı? Tarihe bakılırsa Quentin James'in kaybolduğu zamana denk geliyor. Zamanlama çok şey anlatıyor, Täte."

"Ne istiyorsun, Landry? Beni bundan fazlası için aramış olmalısın."

"Casey Horwell'i en son ne zaman gördün?"

"Ne? Bilmiyorum. Neden?"

"Hadi, ne zaman?"

"Dün. Beni evimde kıstırdı. Paylaşmak istediği bir sürü suçlama vardı."

"Hepsi bu mu?"

"Evet, hepsi bu. Neden? Televizyonu açıp haberini mi seyretmeliyim? Saçmaladığını biliyorsun. Söylediklerinin çoğu..."

"Horvvell kayıp," diye sözümü kesti.

"Kayıp mı?"

"Evet. On iki haberlerinde kimse onu görmemiş."

"Bu kaybolduğu anlamına gelmez," dedim. "Bir yerlerde sızıp kalmıştır."

"Belki. Ama bu yüzden üzülmüşe benzemiyorsun."

"Üzülmek mi? Neden üzüleyim ki? Başına bir şey geldiğini mi düşünüyorsun?"

"Prodüktörü Caseynin dün gece kendisiyle temas kurduğunu söyledi. Bir ipucu bulduğunu ve bunun seninle ilgili olduğunu

söylemiş. Kameraman da onu tehdit ettiğini söylemiş. Dün gece tekrar gelip seni gördü mü?"

"Dün gece buradaydın. Onu gördün mü?"

"Ben gittikten sonra gelmiştir."

"Telefonumu kapatıp yattım. Hepsi bu. Onu bir daha görmedim. Ve onu tehdit etmedim. Kaynağı konusunda onu uyardım. Birisi ona dava hakkında bilgi veriyor. Bu birisi büyük olasılıkla cinayeti benim üzerime yıkmaya çalışan birisi. Katilin gsvşek kalan bir ucu daha bağlamak istemesi sence de mümkün değil mi? Ne de olsa yaptığı şey bu, değil mi? Peder Julian'dan kurtuldu, son kız kardeşinin peşinde ve Horwell da bütün bunların ortasında kaldı, çünkü oyuna geldiğini anlamayacak kadar kibirli."

"Olabilir."

"Kaynağının kim olduğunu bulman gerekiyor."

"Prodüktörü bilmiyordu. Ya da bana söylemek istemedi."

"Kaynağı, kasettekiyle aynı adam. Bunu hissedebiliyorsun, değil mi? Sen de benim hissettiğimi hissediyorsun. Böyle olduğunu *biliyorsun*."

"Tamam, bir bakarım. Ama senden bir şey yapmanı istiyorum. Bugün herkesten uzak duracaksın, tamam mı? Herkesten."

"Ya Deborah Lovatt? Onu bulmanız gerek."

"Biliyorum, ama henüz kaybolduğundan emin değiliz."

. "Ne? Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, şaka yapmıyorum."

"O, Horwell'dan daha uzun süredir kayıp."

"Onu arıyoruz, tamam mı? Senin yapabileceğin en iyi şey yolumuzdan çekilmen."

Telefonu kapattı.

Verandaya oturup -otuz dakika ve on beş metre kadar bile olsa- notlarımla arama bir mesafe koymaya çalıştım. Nedense öğrendiğim her şey, beyaz gürültü haline geliyordu. Hiçbir şeye odaklanamıyordum. En son ne zaman böyle hissettiğimi hatırlamıyordum. Bir cinayet üzerinde çalışırken olabilirdi. Yıllar önceydi. Hayatım farklıydı, ben farklıydım. Kasetlerden gelen isimler, banka dekontları, gömme olayları... Bunlar birer gerçek değil, zihnimin gerisinde yüzen ve hiçbir yere oturmayan şekiller gibiydi. Yakalamaya çalıştıkça benden biraz daha uzaklaşıyorlardı. Başka bir şey düşünmeye çalışıyordum, ama bu yalnızca görüntülerin biraz daha hızlı hareket etmesine neden oluyordu. Onları durdurmak için yapabileceğim bir şey yoktu.

Ofise gidip kızlara baktım, her şeyi yeniden filtrelemeye çalıştım. Ofisimde değilmiş gibi görünen bir şey arıyordum. En çok Rachel'a baktım. Bir bakıma en çok düşündüğüm oydu. Elinde kirli elmas yüzüğüyle tabuta tıkılmış halde gördüğüm oydu. En çok hissettiğim onun açışıydı. Fotoğrafa bakıp yüz hatlarını incelerken daha önce duyduğum beyaz gürültü kaybolmaya başladı.

Eğer Rachel öldürülen tek kız olsaydı, davaya tamamen farklı bir açıdan bakardım. Ama öyle değildi. O ilk öldürülendi. Bunu düşündüm. Davayı basite indirgemeye çalıştım. Rachel'ın büyükannesinin cenazesine gittiği gün, her şeyin başlangıcıydı. Mezarlığa gitmesi her şeyi başlatan olay olmuştu. O gün bir şey olmuştu.

Bayan Tyler'ı aradım. Sesimi duyduğuna sinirlenmedi. Hatta aradığıma sevinmiş gibiydi. Son yirmi dört saat içinde bir sürü şeyle uzlaşmaya varmış olmalıydı. Olaylardaki hızı anlıyor ve bir parçası olmak istiyordu.

"Annenizin cenaze töreni günü," dedim, "farklı bir şey var mıydı? Sıra dışı bir şey oldu mu?"

Bunu biraz düşündü, ama bir şey bulamadı. "Ne hatırlamam gerektiğini bile bilmiyorum."

"Rachel'a yaklaşmaya çalışan biri oldu mu? Ya da size? Benim tahminimce birisi Rachel'ı o gün tanıdı. Belki onu bu konuda sorgulamalardır."

"Bu olduysa bile Rachel bana söylemedi."

Diğer kızlara baktım, sonra fotoğraflarını ve ayrıntılarını saklayıp onları bir an için unutmaya çalıştım. Yalnızca Rachel'a odaklandım. Her şey ona, daha da önemlisi o güne dayanıyordu. Eğer birisi ona yaklaşmaya çalıştıysa bu Peder Julian, Bruce ya da Sidney Alderman olabilirdi. Sidney Alderman'ın, karısıyla yattığı için Peder Julian'a duyduğu nefret onu şüpheli haline getiriyordu. Sidney, rahip hakkında onun sandığından çok daha fazla şey biliyor olabilirdi. Belki hamile kalan öteki kadınları da biliyordu.

"En başta, Peder Julian'ın kilisesine giderken hamile olan başka kadınlar da hatırlıyor musunuz?"

"Ee... hayır, aklıma gelmiyor."

"Çok küçük çocuğu olan bîri?"

"Ee, evet, biri vardı. Fiona Chandler."

"Evli miydi?"

"Hayır. Eskiden evliydi, ama kocası,bebek doğmadan önce onu terk etmişti. Bu korkunç bir şey. Fiona ondan hiç bahsetmezdi. Birkaç yıl sonra da yeniden evlendi."

"Bana kocasından bahsedin."

"İlk kocası hakkında bir şey bilmiyorum. Dediğim gibi, ondan hiç bahsetmezdi. İkinci kocası Alee; o çok hoştu. Ama ön

yıl önce bir gün yere yığılıverdi. Kalp kriziymiş. Fiona bir daha evlenmedi; çok üzücüydü. Aslında hâlâ üzücü. Neden... bunları neden soruyorsunuz?"

Cevap vermedim. Ona birkaç saniye verdim. Sonuca kendisi ulaştı.

"Aman Tanrım," diye yutkundu. "Siz, siz... şey mi demeye çalışıyorsunuz... Stewart'in Fiona'yı da hamile bıraktığını mı söylüyorsunuz? Onun bebeği miydi?"

"Bıi mümkün."

"Ah, hayır, ah, hayır." Ağlamaya başladı.

"Ona ulaşmam gerek."

"Siz... siz anlamıyorsunuz," dedi. "Hiç bilmiyorsunuz."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Hıçkırıkları daha da arttı. "Siz... ah, Tanrım," dedi. Gözyaşları hıçkırıklarla karışırken tekrar tekrar söylediği tek şey buydu. Sonunda kendini biraz toparlayıp devam edebildi. "Bir şey bilmeniz gerekiyor," dedi. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, ama... ama bilmeniz gerek."

"Söyleyin."

Ve söyledi. Birden her şeyi anladım.

elli beşinci bölüm

Her şey Henry Martins'e dayanıyordu. Dört hafta önce Patricia Tyler'a bu ismi tanıyıp tanımadığını sormuştum, ama tanımadığını söylemişti. Eğer biliyor olsaydı/eğer Fiona Chandler'ın onu terk eden ilk kocasının adını biliyor olsaydı, bu olanların çoğu engellenebilirdi. Ölü bir kızla, içine tıkıldığı tabutun sahibi arasında bir bağ olduğundan şüphelenmek için bir neden yoktu. Hiçbir şey diğerine bağlı değildi... Yalnızca kızları mezara atmak ve kazıyı kolaylaştırmak için yeni gömülmüş birilerinin mezarını kullanmak söz konusuydu. Son dört haftayı ölümle ve acıyla uğraşarak geçirmiştim, ama artık bu durum değişecekti. Henry Martins, Fiona Chandler'ın ilk kocasıydı. Peder Julian onu hamile bırakınca karısını terk etmişti. Onunkinden farklı bir dünyaya taşınmış, başka bir kadınla tanışıp kendisini aldatmayacak olan bu kadına âşık olmuştu. Birlikte bir aile kurmuşlardı. Yirmi yıl sonra onun mezarının başında dikiliyor ve tabutunun topraktan çıkarılışını seyrediyordum.

"Hey, hey, buraya giremezsiniz!"

Cevaplar hızla zihnime üşüşürken beyaz gürültü geride kalmıştı. Zihnimin her köşesinde görüntüler, sözcükler çığlıklar atıyordu. Bir soruşturma kapanışa yaklaşırken bazen böyle olurdu. Adrenalin hücum eder; coşkunluk noktası bir tutuklama ötede

beklerdi. Ama bu kez ellerim titriyordu ve kendimi aptal gibi hissediyordum. Bu yüzden o coşkunluk anı hiç gelmeyebilirdi.

Oraya varana kadar bir düzine trafik kuralım ihlal etmiştim. Yağmur şiddetle yağıyor, çatıya düşerken mayın patlamasını andıran sesler çıkarıyordu. Koridora girdim. Henry Martins karısının ilişkisini öğrenmeseydi, onu terk etmeyip çocuğu kendi oğlu olarak büyütseydi, bunların hiçbiri olmayacaktı. Kızlar, rahip, Alderman ailesi, hatta yaşlı Henrynin kendisi de büyük olasılıkla hâlâ hayatta olacaktı. Bir an için bu insanlar hayatta olsa, içlerinden birinin yolu bir an için karımla ya da Quentin James'le kesişse ve bir tanesini on saniye için geciktirse, o kaza olmazdı, diye düşünüyordum.

"Hey, sağır mısın? Buraya giremezsin:"

"Nerede o?" diye sordum.

"Ne?"

"Belki de sağır olan sensin. Ne cehennemde o?"

"Gitti, be adam."

Küpeli'yi duvara doğru ittim. Onu son gördüğümden beri küpe koleksiyonuna yenilerini eklemişti. Onu duvardan geçirip boğmak istiyordum, ama hissettiğim öfke ona karşı değildi. Bu kadar kolayca kandırıldığım için kendime kızıyordum. Öfkem beni aldatan David'e yönelikti. Bir ay önce acısı o kadar yoğun, o kadar dayanılmaz, o kadar inanılırdı ki. Böyle bir gösteriye nasıl kanmıştım? Polisken bile onu elden kaçırırdım. Onunla konuşan diğer polislerin kaçırdığı gibi.

"Gitti mi? Nereye?"

"Taşındı. Birkaç gün önce. Ve bana kira borcu var."

Küpeli'yi bıraktım. Duvardan çekilip göğsünü şişirdi, olduğundan çok daha sert görünmeye çalıştı.

"Nereye gitti?"

"Ne bileyim ben?" dedi, onu bıraktığım için daha sert konuşarak.

Onu tekrar duvara itip David'in odasına gittim. Buraya son geldiğimde içeride bir bomba patlamış gibiydi. Mobilyalar hâlâ duruyordu, ama başka her şey gitmişti.

"Bana bunları bıraktı," dedi Küpeli. "Ama kardeşim, bunlar beş para etmez."

"Buraya başka kadın getirdi mi?"

"Hayır Başka biriyle olmadı... yani Rachel kaybolduğundan beri."

"Rachel artık kayıp değil."

"Evet, bana söyledi."

Yatak odasına baktım, ama yardımı olacak bir şey yoktu. Yatağı kaldırdım. Çekmeceleri kontrol ettim. Halının altına bir şeyler saklamanın ilk düşündüğümden daha genetik bir durum olması olasılığına güvenerek halının köşesini kaldırdım, ama bir şey yoktu.

"Dostum, evi bozuyorsun."

"Başka biriyle görüşmediğine emin misin?"

Küpeli omuz silkti. "Dostum, ben onun annesi değilim."

"Umarım annesi senden daha fazla şey biliyordur."

"Bundan şüpheliyim. Onunla Rachel kaybolduğundan beri hiç konuşmadı. Bildiğim kadarıyla annesinden nefret ediyor. Ama gerçekten nefret ediyor."

"Neden acaba?" dedim, ama nedenini biliyordum.

"Evet," dedi, o da biliyormuş gibi, ama hiçbir fikri yoktu. Kimsenin yoktu.

"Ne **zaman gitti?"**

"Söyledim sana, birkaç gün önce."

"Tam olarak **ne zaman?** Salı mı? Çarşamba mı? Perşembe **mi?"**

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Dostum, bugünün ne olduğunu bile bilmiyorum."

Onu itip geçtim. Evin geri kalanını incelemeye başladım.

"Hey dostum, her şeyi karıştıramazsın."

"O zaman bana nerede olduğunu söyle."

"Bilmiyorum."

"O senin arkadaşın, değil mi?"

"Bana kira borcu var."

"O zaman ona hiçbir şey borçlu değilsin. Bir tahminde bulun. Nereye gittiğini düşünüyorsun?"

"Bir kadınla buluşmaktan söz ettiğini hatırlıyorum. Randevusu vardı. Ama garip bir randevuydu. Bunu hatırlıyorum."

"Tanrım, eğer dikkatini çekecek kadar garipse, neden ayrıntılarını hatırlayamıyorsun?"

"Ben, dostum, yani... bir tür, bilirsin, farklı bir ruh hali içindeydim."

"Uyuşturucu almıştın."

"Hatırladığım kadarıyla evet."

"Adını hatırlıyor musun?"

"Hayır. Belki. Bilmiyorum."

"Deborah olabilir mi?"

"Tabii, olabilir. Ama Susan da olabilir. Nicola da."

"Çok yardımcı oldun."

Küpeli omuz silkti. "Hepsi bu, dostum. Hey, onu bulursan bana borcu olduğunu söyle, tamam mı?"

"Bak, bu çok önemli," dedim, ona kartvizitimi uzatarak. "Bir şey hatırlarsan beni ara."

"Ya, tabii," dedi, kartvizitimi cebine sokuştururken. Beş dakika içinde orada olduğunu bile unutacağına emindim.

"Tamam, şöyle yapalım," dedim. "Makasın var mı?"

"Canın cehenneme, be adam."

"Tanrım, seni kesecek değilim. Eğlenceli bir şey yapmak istesem seni yalnızca vururdum. Şimdi bana makas getir. Hadi, *ahbap,* acele et."

Mutfağa girip birkaç saniye sonra geri geldi. Cebime uzanıp annemin bana verdiği parayı çıkardım. İki tane yüzlük seçtim. Banknotları makasla ikiye kestim. Ona makasla birlikte iki yarımı uzattım. Diğer yarımları cebime soktum.

"Bunlarla ne halt edeceğim ben?"

"Düşünmene yardımı olur. İşe yarar bir şeyler hatırlarsan, gerisini kazanabilirsin."

elli altıncı bölüm

Arabada hiçbir yere gitmeden öylece oturdum. Rachel Tyler'ı ve David Harding'i düşündüm. Gerçeği öğrendiklerinde hangisinin daha fazla tiksindiğini merak ettim. Birbirleriyle çıktıkları yıllarda David veya Rachel'ın kardeş olduklarını bilmeleri mümkün değildi. Aynı yatağı paylaşırken, geceleri birbirlerine sarılırken, hayallerinden ve korkularından bahsederken, bunu bilmeleri imkânsızdı.

Rachel&David sonsuza dek.

Yüzükte böyle yazıyordu.

Sonra David bir şekilde gerçeği öğrenmiş, bu gerçek onu hasta etmişti. Aynı zamanda öfkelendirmişti de. İçinde bu tip bir tepkinin, bu derinlikte bir öfkenin bulunduğundan haberdar olup olmadığını merak ettim. Rachel'ı suçlamış mıydı? Kendini suçlamış mıydı? Yoksa yalnızca Peder Julian'ı mı suçlamıştı? David'in kendi uçurumu vardı. Belki o güne kadar bunu o bile bilmiyordu. Rachel'ı öldürmüştü, çünkü kız kardeşinin sevgilisi olduğu gerçeğine dayanamamıştı. Çoğu erkek öfke, mahcubiyet, acı hissederdi, ama normal tepki neydi? Hayatına devam etmek, olanları .unutmaya çalışmak mıydı? Bu konu hakkında hiç konuşmamak, o anıları ve duyguları olabildiğince derine gömmek ve bir daha asla onlardan söz etmemek mi? Ya da bunun senin hatan olmadığını kabul etmek, sonunda bunu

da vergi iadesindeki son tarihi kaçırmak ya da halıya kırmızı şarap dökmek gibi bir şey olarak görene kadar uğraşan bir psikiyatr bulmak mı?

David'in öfkesi, Rachel Tyler'ın ötesine geçip hiç tanışmadığı diğer kızlara da ulaşmış, ardından Peder Julian'ı öldürmesine ve cinayet silahını benim evime koymasına yol açmıştı. Beni seçmişti, çünkü beni haberlerde görmüştü, ama bir öğrenci dünyasında yaşadığı için sabahları geç saatlere kadar uyuyup ertesi gün araba kazası yaptığım haberini kaçırmıştı. Cinayet silahını garajımdan geri alması gerektiğini bilmiyordu.

Evden uzaklaşmaya başladım. Düşüncelerimden başka olasılıklar da süzülmeye başlamıştı.

"Ona babasının kim olduğunu hiç söylemedim," dedi Fiona Tyler, merdivenlerinde dikilirken.

"Yani sizin kızlık soyadınız..."

"Harding," dedi. "Sonra Martins oldu, şimdi de Chandler. Bazı iyi isimler ve kötü anılar."

Yağmurda durmamak için beni içeri davet etti. Kapı aralık dururken holde dikilerek konuşmaya devam ettik. Sigarasından derin bir nefes alıp dışarıyı hedefleyerek üfledi. Soğuk havada asılı kalan sigara dumanı küçük bir bulut oluşturup bana doğru ilerledi.

"Ona babasının kim olduğunu söylediğinizde David nasıl tepki verdi?"

"Ona hiç söylemedim, yani tam gerçeği söylemedim. Henry Martins'in babası olduğunu sanıyordu. Peder Julian'ı bilmiyor."

"Ben bildiğine eminim."

"Bu mümkün değil. David pek çok nedenden ötürü zaten öfkeliydi. Hayatı pek kolay geçmedi. Hiç tanımadığı iki adam

tarafından terk edildi. Orta her şeyi anlatmam gerekmiyordu, bu yüzden yalnızca Henry'yi anlattım. Henry'nin beni hamileyken terk ettiğini söyledim, ama Henry'nin babası olmadığını söylemedim. Henry'nin kendisi için çocuk parası ödeyip ödemediğini sordu. Henry ödememişti. Peder Julian ödemeyi teklif etse de ben onun parasını istememiştim. O benim hayatımı mahvetti. Onun hiçbir şeyini istemedim. Bu yüzden David'in bildiği tek şey kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan ve çocuk yardımı yapmayan bir babası olduğuydu."

"Peder Julian'dan bir şey istemediyseniz, neden kilisesine gitmeye devam ettiniz?"

Omuz silkti. "Bunun anlamsız olduğunu biliyorum. Yalnızca, şey, benimle olabilmek için kiliseyi ardında bırakacağını düşünüyordum. Ama o bunu yapmadı."

"Ve Patricia'ya Peder Julian'la yaşadığınız ilişkiyi anlatmadınız, değil mi?"

"Bu ortalıkta anlatılacak bir şey değil. Bugünlerde telki anlatılabilir, ama o zamanlar olmazdı."

"David, Henry'yi buldu mu? Onunla konuştu mu?"

"Bunu istedi. Ve bu yalnızca onu daha da öfkelendirdi."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"David'e Henry'yi anlattığım haftaydı. Henry'yi görmeye gitmek istedi, onun babası olduğunu sandığı için onunla konuşmak istiyordu. Onunla yüzleşecekti sanırım, ama bu fırsatı bulamadı. Henry o hafta öldü. Korkunç bir tesadüftü. Sanırım David yine kendini terk edilmiş hissetti."

"Peki, onu en son ne zaman gördünüz?"

"Patricia'nm annesinin cenaze törenine gittim. David de geldi tabii ki. David ve Rachel, Patricia ve «-acılığımla

daha çocukken tanıştılar. Daha başlamadan önce, olacağını bildiğiniz ilişkilerden biriydi. Neyse, sanırım ondan birkaç gün sonra Rachel ortadan kayboldu. Henry'nin öldüğü sıralarda... tam tarihleri hatırlayamıyorum. David'i aradım, ama benimle konuşmak istemiyordu. Bir süre sonra telefonlarımı açmaz oldu. Ondan sonra da zaman öylece akıp gitti. Açıkçası tam olarak ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Yaşadığı şok ve kayıp hissi yüzündendi galiba, ama aileler böyle zamanlarda birbirine yakınlaşmalıdır, değil mi?"

Onay almak için bana baktı. Başımı yavaşça salladım.

"Ama o durmadan birilerini kaybediyordu. Rachel'ı kaybetti, tanışacağını sandığı babasını kaybetti. Bu olaylar bizi birbirimizden kopardı. İnanın bana, ben denedim. Gerçekten denedim. Ama yapabilecekleriniz de bir yere kadardır. David'in kendi hayatı vardı. Hayatının kontrolü onun elindeydi ve ben kararını değiştiremezdim. Buna inanabiliyor musunuz? Ben elimden geleni yaptım, ama bu yeterli olmadı ve terk edilmeye karşı olan öfkesini bana yöneltti ve şey... şey, ona daha önce anlatmalıydım. Ona daha küçükken anlatsaydım, belki beni hâlâ annesi olarak görürdü. Bir şey olarak değil... ne bileyim bir canavar veya fahişe ya da her ne olarak görüyorsa artık."

Cep telefonum çalmaya başladı.

"Bunu açmalıyım," dedim, telefonu cebimden çıkararak. "Çok önemli."

Kapıdan birkaç adım uzaklaşıp telefonu açtım. Numarayı tanımıyordum.

"Alo?"

"Evet dostum, ben Oliver."

"Kim?"

"Oliver. Az önce evimdeydin?"

"Ah, Küpeli."

"Ne?"

"Yok bir şey."

"Senin için bir şey buldum."

"Ya, para hafıza üzerinde harikalar yaratıyor, değil mi?"

"Parayı alacağımı nereden bileyim?"

"Yalan söyleyecek birine benziyor muyum?"

"Açıkçası, ahbap, her şeyi yapacak birine benziyorsun."

"O zaman bunu bir daha düşünüp bana ne bulduğunu anlatsan iyi olur."

"Tamam, tamam, ahbap, ama bana o paraların diğer yarısını vereceksin, tamam mı?"

"Kesinlikle."

"Hemen istiyorum."

"Hayır, şu anda istediğin tek şey beni öfkelendirmemek."

"Tamam, tamam. Bak, David geçen gün garip bir şey söylemişti. Yani bir anlamı olmayabilir, tamam, ama görmeye gittiği şu kız. Dediğim gibi, onunla yeni tanışmıştı, tamam mı? Bu yüzden söylediği şey bana biraz garip geldi."

"Ne dediğini hâlâ söylemedin."

"Ah, evet, dostum, haklısın. Kahretsin. Demek istediğim, insan yeni tanıştığı birini cenaze törenine götürür mü? Söylediği şey buydu. Pazar günü kızı cenaze törenine götüreceğini söyledi, ama bu çok garip, değil mi? Pazar günleri cenaze töreni olmaz. Neyse, yarın oraya gidecek, ama hangi cenaze töreni bilmiyorum."

"Bugün pazar."

"Öyle mi? Ah kahretsin, dostum. Paramı hâlâ alacak mıyım?"

"Hayır, çünkü pazar günü kimse gömülmez."

"Kahretsin, be adam, bana da bu yüzden garip geldi. Ama o böyle dedi."

"O zaman sen yanılıyorsun. Tabii, eğer..." Fiona Harding'e baktım. "Gitmeliyim," dedim, hem ona, hem de Küpeli'ye.

Telefonu cebime sokup arabama koştum.

elli yedinci bölüm

"Neden Schroder'a ulaşamıyorum?"

"Meşgul olduğu için, Täte," dedi Landry. "Üzerinde çalıştığı kendi davası var. Ben de seni arayacaktım. Neredesin?"

"O yaptı," dedim. "David Harding önce Henry Martins'i öldürdü. Sonra Rachel'ı: Ardından da diğerlerini."

"Ne? İçiyor musun sen?"

"O yaptı, Landry. Kesinlikle o yaptı. Henry Martins'i buldu, kendisini terk etmesi konusunda onunla yüzleşti ve ondan gerçeği öğrendi. Martins'ten gerçek babasının Peder Julian olduğunu öğrenince onu öldürdü, ama önce isim listesini aldı. Martins, Julianen banka hesaplarından haberdardı. Julian'ın ilişkilerini oradan biliyordu. Kendi karısından da bu yüzden şüphelenmiş olabilir. İsim listesi elindeydi ve ölmeden önce David'e verdi."

"Neredesin sen?"

"Beni dinle, Landry. David Harding..."

"Hayır, sen beni dinle. Ne cehennemdesin sen?"

Şehir kararmıştı artık. Bulut örtüsü çok yoğundu, ama gökyüzü ara sıra görünüyor, örtü tekrar kapanmadan önce yarım ay ve birkaç yıldız göz kırpıyordu. Pazar gecesi başlıyordu. Christchurch uykuya dalıp yeni bir haftaya başlamadan önce televizyon seyretmeye hazırlanıyordu.

"Cevap ver, Täte. Ne cehennemdesin?"

"Dışarılardayım."

"Tanrım, sana yolumuzdan çekilmeni söylemiştim. Horwell nerede?"

"Ne?"

"Birkaç dakika önce prodüktörünü aramış. Başın büyük belada."

"Ne?"

"Merkeze gelmen gerek."

Arabayı kenara çekip kontağı kapattım. "Neler oluyor, Landry?"

"Horwell telefon açmayı başarmış. Bir şekilde cep telefonuna ulaşmış. Senin onu kaçırdığını ve öldüreceğini söylemiş. Senin hakkında şüphelendiği her şeyin doğru olduğunu ve senin bunu öğrendiğini söylemiş. Quentin James!, Sidney Alderman'ı ve Peder Julian'ı öldürdüğüne dair kanıtları varmış. Ve bize bir yer bildirmiş."

"Bu saçmalık."

"Merkeze gel."

"Deborah Lovatt'ı buldun mu?"

"Bu işi kendin için zorlaştırmayı bırak."

"Katil David Harding. Bütün bunları o yapıyor."

"Harding konusunda yanılıyorsun. Benim iyi bir saçmalık ölçerim var, Täte, ve Harding hiç ötmedi bile."

"Çünkü adam bir sosyopat," dedim. "Hepsi oyundu. Hadi Landry, bana güvenmelisin."

Tekrar yola çıkıp hızla ilerledim. Bir virajdan biraz fazla hızlı dönerken babamın arabası savruldu. Arabanın kontrolünü ele geçirmeye çalışırken telefonumu düşürdüm.

"Neler oluyor?" dedi Landry, telefonu tekrar aldığımda. "Nereye gidiyorsun?"

"Peder Julian ne zaman gömüldü?"

"Ne? Bugün gömüldü."

"Pazar günü kimse gömülmez."

"Evet, ama Tanrı ya da bir başkası bir istisna yapmış. Hepsi ayinin bir parçası oldu. Kilise Julian'ındı, bu yüzden cenaze törenini de bugün yapmak mantıklı geldi. Bak Täte, sakinleşip ne yaptığını düşünmeye başlaman gerek. Horwell'a zarar verirsen..."

"Onu ben kaçırmadım, Landry. Kullanılıyorsun, bunu anlamadın mı?"

"Kullanılmak mı? Açıkla."

"Kendin bul. Bak, Ben Deborah Lovatt'ı bulmaya gidiyorum. Nerede olduğunu biliyorum. O..."

"O evinde, Täte. Hafta sonunu erkek arkadaşıyla geçirmiş ve cep telefonunu evde unutmuş. Şimdi evde, onunla konuştuk."

"Ne?"

"Olanlar her neyse, bir tek senin kafanda oluyor, Täte. Şimdi beni dinle, senin hemen..."

Ama onu dinlemiyordum. Deborah evde miydi? Bu çok anlamsızdı.

"... ciddi bir bela..."

"Ne?"

"Dedim ki..."

"Önemli değil. Gitmeliyim," dedim. Telefonumu tamamen kapadım.

Eğer Deborah Lovatt iyiyse, David bugyn kiminle buluşuyordu?

Mezarlığın manyetik bir çekim gücü vardı sanki. O kadar güçlüydü ki bütün gece aksi yönde ilerlesem bile sonunda bir şekilde buraya geliyordum. Bütün mezarlık koca bir gölge gibiydi. Farlarım içine girdiğim karanlıkla mücadele ediyordu. Civarda park etmiş polis arabası görünmüyordu. Bunun, David Harding'in planının bir parçası olduğunu düşündüm. Normalde, bir cinayet kurbanının cenaze töreninin gecesinde mezarlık gözaltında tutulurdu. Bu standart bir prosedürdü, çünkü katiller genellikle geri gelirlerdi. Ama bu gece polis yoktu. David Harding hepsini mezarlıktan olabildiğince uzağa, farklı yönlere göndermişti. Casey Horwell ve beni yem olarak kullanıyordu. Ve işe yarıyordu.

Gökyüzü bulutluydu. Ay ışığı görünmüyordu. Kiliseye doğru koşarken yağmur geceyi temizlemek istercesineyeniden başladı. David ve Henıy arasındaki konuşmanın nasıl gittiğini düşündüm. Kötü başladığına ve gittikçe de kötüleştiğine karar verdim. Onun David'in ilk cinayeti olduğunu tahmin ediyordum. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini, benzer olup *olmadığımızı* merak ettim. Quentin James'i öldürdükten sonra bir şey hissetmemiştim. Bir daha yapma arzusu duymamıştım, ama yapmıştım. Henry Martins'i öldürmenin David için bir yarayı kaşımak gibi mi, yoksa daha büyük bir arzu uyandıran bir deneyim mi olduğunu merak ettim.

Kiliseye vardım. Kimse yoktu. Araba yoktu. Bir hayat belirtisi yoktu. Ama sekiz saat önce her şey farklıydı. Sekiz saat önce kilisenin etrafındaki sarı bantlar kesilmiş, sıralara insanlar oturmuştu. Peder Julian son bir ayin için kiliseye son bir kez daha gelmişti. Arkadaşları, ailesi ve cemaati onun için dua etmişti. Şarkı söyleyip gözyaşı dökmüş, hikâyeler anlatıp tabu-

tuna fotoğraflar ve hatıralar koymuşlardı. Bazıları rahatlamıştı. Hiçbiri gömdükleri adamı gerçekten tanımıyordu.

İçeri geçen gece girdiğim gibi girip elimde fenerimle kilisenin ön tarafına yürüdüm. Burada hâlâ biri varmış gibi geliyordu... Belki Peder Julian'm varlığıydı bu. Kayıt defterine baktım. Pazar günü için güncellenip rahibin cenaze töreni yazılmıştı. Haritayı inceleyip mezar yerini buldum.

Elimde fenerimle ölülerin arasında ilerlemeye başladım. Korku filmlerinde benim gibi insanlar mezarlıklarda yürürken olan şeyler birdenbire gerçek gibi gelmeye başladı. Toprağı kazan eller, kendilerini esir eden topraktan çıkan kemikli parmaklar. Bu görüntüleri zihnimden silip, çok daha ürkütücü ve çok daha gerçek olan David Harding'i düşündüm.

Mezarlığın diğer tarafına varmam on dakika sürdü. Mezar taşlarının ve ağaçların arasında dolaşmak bir labirentte gezmeye benziyordu. Burada bir düzine daha insan bulunuyor ve ben onları kaçırıyor olabilirdim. Son zamanlarda mezarlıkta geçirdiğim zaman düşünüldüğünde burayı arka bahçem gibi bilmem gerekiyordu. Belki yeniden içmeye başlarsam her şey daha kolay olurdu. Yağmur yeniden hafiflemeye başlarken ayaklarım yumuşak toprağa gömülüyordu. İstediğim bölüme geldiğimde, doğru yerde olduğumdan bile emin değildim. Her şey aynı görünüyordu.

Mezar taşlarını taramaya başladım. Mezar taşlarının arasında koşmaya başlarken isimler ve tarihler hızla gözüme çarpıyordu. Doğum günleri, ölüm günleri, ölülerin mesajları, yaşayanların mesajları, herkes tarafından sevilenler, bazıları tarafından sevilenler, çok az kişi tarafından sevilenler... Aralarından geçerken hepsi bir oluyordu. Ayaklarım her adımla çimenlerin üstünden kayacak gibiydi. Yeni kazılmış bir mezar arıyordum.

Burada binlerce mezar vardı, ama yalnızca bir tanesiyle ilgileniyordum.

Kaybolduğumu anlamam uzun sürmedi. Karanlık ağaçlar, karanlık mezarlar ve yerimi anlamama yardım edecek hiçbir şeyin olmaması. Adımlarımı geriye doğru takip etmeye başladığımda bile nerede olduğumu bulamadım. İstediğim mezar herhangi bir yerde olabilirdi. Kilise herhangi bir yerde olabilirdi.

Birden ayaklarım yerden kesilirken dünya hızla dönmeye başladı. Düşüyordum. Kollarımı kaldırmaya çalıştım, ama iyice kaldıramadan yüzümü mezarın karşı duvarına çarptım; başım geriye savruldu, omzum tabut kapağının kenarına çarptı, bir bacağım tabuta girdi, diğeri toprak duvarda kaydı. Etrafımdaki karanlık iyice koyulaşırken birkaç saniye hareket edemedim. Neler olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Dünya kararmıştı, başım dönüyordu.

Dünyanın geri kalanından iki metre aşağıdaki bu arazi parçası birden kafamdaki yerine oturdu ki bu hiç hoş değildi. Altımdaki elin göğsüme bastırdığını hissedebiliyordum. Yüzüm tabutun kenarına sıkışmıştı. Yan dönmeyi başarınca ortalık aydınlandı. Altımdan çıkan feneri aldım.

Mezardaki tek kişi bendim. Tabut açıktı, pembe astarı toprak tanecikleri hariç temizdi ve sırılsıklamdı. Ve de bulanık. Bütün tabut bulanıktı. Elimi ileriye uzatıp feneri ona doğrultunca elimin de fenerin de bulanık olduğunu gördüm. Uzanıp alnıma dokundum. Parmaklarım kanla ıslandı.

Kendimi yukarı kaldırmak için tabutun kenarlarına tütündüm, ama ellerim kaydı ve tekrar tabutun içine kaydım. Feneri kapatıp üzerime karanlığın çökmesini bekledim. Bir an için kendimi yerin iki metre altındaki mezardan çok daha derine, hayatın ya da ışığın hiç dokunmadığı başka bir dünyaya düşmüş

gibi hissettim. Geceyi dinledim, ama hiçbir şey duyamıyordum. Derken hafif mırıltılar gelmeye başladı. Sesler kesilince rüzgârın sesi olduğuna kendi kendimi ikna ettim, ama sonra yeniden başladı. Yerimi anlamak için feneri bir saniye için yeniden açıp tabutun üzerine çıktım. Ellerimi mezarın nemli duvarlarına koyarak dengemi sağladım. Sidney Alderman'ı düşündüm. Sonra yıllar içinde tanıdığım bütün polisleri ve kadınları, TV'deki, filmlerdeki ve kitaplardaki tesadüflere asla inanmadıklarını söyleyen polisleri düşündüm. Quentin James'i ve kendimi düşündüm. Tesadüflere inanmayan polislerin biraz daha fazla yaşamaları gerektiğini düşündüm.

Uzanıp kollarımı mezarın üstüne koydum. Ayaklarımı soğuk duvarlara koyarak yukarı çıktım. Mezarın dışındaki her gün iyi bir gündür, diyen her kimse, çok haklı olduğunu anladım. Sesleri tekrar duymayı bekledim, ama bir şey duyamadım. Feneri geçici mezar taşına doğrultunca Peder Julian'm adını gördüm. Başka yazı yoktu, gerisi gerçek mezar taşına yazılacaktı.

Tabuttan bir metre uzakta bir toprak yığını vardı. Daha önce önündeki büyük mezar taşı yüzünden görememiş olmalıydım. Yerde kalıp etrafıma baktım, ama simsiyah arazide karanlık gölgelerden başka bir şey görünmüyordu. Birkaç mezar taşı ileriye doğru sürünüp çömeldim. Telefonumu almak için cebime uzandım, ama düştüğümde kırılmıştı. Belki Tanrı bana cep telefonlarıyla ilgili bir şey söylemeye çalışıyordu.

Dizlerimin üstüne çöküp etrafı dinlemeye çalıştım. Gözlerimi kapatıp bekledim, birkaç saniye sonra sesler tekrar duyuldu; çok kısa bir andı, ama yeri anlamam için bu kadarı yeterliydi.

Mezardan biraz uzaklaştım.

Feneri cebimden çıkardım. Yerde karanlık bir şekil vardı. Çömelip feneri açtım. Belki onlu yaşların sonlarında, yirmili

yaşların başlarında olabilecek, çıplak, derisi çamurla çizilmiş bir kızdı bu. Elleri arkasına bağlanmıştı, ayak bilekleri de bağlıydı. Aynı banttan ağzına da yapıştırılmıştı. Yağmur, omzundaki kesiği yıkamıştı. Titriyordu. Yüzü o kadar solgundu ki sanki vücudundaki bütün kan boşaltılmış gibiydi. Bana bakarken koyu renk gözleri korkudan irileşmişti. Benden uzaklaşmaya çalışıyordu. Bütün görebildiği fenerin ışığıydı. Bunu ona yapanın ben olduğumu sandığını anladım. Kim olduğunu bilmiyordum, hangi kız kardeş olduğunu. Feneri kapatıp ceketimi çıkardım, üzerine örttüm. Tam o sırada sessizliği bir araba sesi deldi.

elli sekizinci bolum

"Merak etme. Seni kurtaracağım, tamam mı?"

Fenerim hâlâ kapalıydı, bu yüzden bana inanıp inanmadığını bilmiyordum. Ama biraz sonra olacakları söylediğimde inanmadığından emindim. Ceketimi tekrar giydim.

"Seni bağlı bir şekilde bırakacağım, tamam mı?"

Ağlamaya başladı.

"Burada seninle yalnız olduğunu düşünmesi gerek."

Farlar bana doğru geliyordu. Mezar taşının arkasına, kızın yattığı yere gizlendim. Araba durdu. David'in, Peder Julian'ı az önce göle attığını tahmin edebiliyordum. Bu rutini kendisi başlatmamış olsa da David sürdürüyordu.

"Onun anlamasına izin verme, tamam mı? Eğer konuşmana izin verirse, ona söyleme. Sakin olmalısın. Ben polisim, bunu atlatmana yardım edeceğim, ama bana güvenmelisin. Sana bir şey olmayacak, söz veriyorum."

Farlar hâlâ benim tarafımı, ama daha çok düştüğüm mezan aydınlatıyordu. David ferian açık bırakıp motoru kapattı. Arabadan inip farların önünden geçti. Simsiyah giyindiğini görebiliyordum. Belki babasının yasını tutuyordu. Onu son gördüğümden bu yana başka bir değişiklik daha olmuştu, ama sonra bunun bir değişiklik olmadığını fark ettim. Baktığım bu adam, iki yıl önce

sevdiği kadının aslında kız kardeşi olduğunu öğrendiğinden beri böyle biriydi. Bir ay önce gördüğüm adam bir sahtekârdı. Yüzüğe bakan ve kalbi parçalanıyormuş gibi görünen, kederli David Harding. Bulunduğum taşın arkasından çıkıp beş mezar ötedeki başka bir taşın arkasına gizlendim.

David mezarlığı tarıyordu. Beni arıyor olabilir mi diye merak ettim. Bakışları kızı bulunca durdu. Kızı görmesine yetecek kadar ışık vardı. Sırtındaki bir ağrıdan kurtulmak istercesine omuz silkti, sonra yürümeye başladı. Ellerinde hiçbir şey yoktu. Kızın yanma gelince çömeldi.

"Bu senin hatan değil," dedi. "Gerçekten, suçlanacak tek bir kişi var, ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa söyleyeyim, o kişi davranışlarının cezasını aldı."

Kız bir mırıltı çıkardı. Yüzündeki mutlak korkuyu görebileceğim kadar ışık vardı. Karmakarışık saçları yanaklarına yapışmıştı. David uzanıp saçını düzeltti.

"Herhalde bunu nasıl yapabildiğimi merak ediyorsundur," dedi. "Bazen ben de aynı şeyi merak ediyorum. Bu konuyu çok düşünüyorum. Rachel'dan beri. O senin de kız kardeşindi. Her şeyin ne kadar farklı olabileceğini düşünüyorum. Ama biliyor musun? Hiçbir şey farklı değil, öyle değil mi? Her şey olduğu gibi."

Kız ondan uzaklaşmaya çalıştı, ama çok güçsüzdü, çok üşüyordu ve onunla mücadele edemeyecek kadar şoktaydı. David kızı mezara yaklaştırdı. Onu çukurun yanına yatırıp üzerine çömeldi.

Ben ışığın kıyısından ona doğru yaklaşmaya başladım.

Kız Wraz daha yüksek sesle mırıldandı.

"Şşştt," dedi. "Şşştt. Her şey düzelecek. îyi olacak. İşler senin için, diğerleri için olduğundan daha kolay olacak."

Ceketinin fermuarını açıp çıkardı. Kemerini çözüp belinden çekti. Düğmesini ve fermuarını açıp pantolonunu indirmeye başladı.

Ona doğru koşarken ayak seslerimi duydu. Omzunun üstünden baktı, ama pantolonu yarıya kadar indiği için kıpırdayamadı. Öna vurduğumda kendini savunacak pozisyonda değildi. Birlikte mezara uçtuk. Sidney Alderman'la olduğu gibi tabutun üstüne indik. Yine ben üstteydim. Sert bir kemik çatırtısı duyuldu. Kemik benimse bile bir şey hissetmiyordum.

Burası geçen sefer olduğu gibi karanlık değildi. Ve bu kez mezarın içini daha iyi tanıyordum. Bu yüzden kendimi ondan önce toparlayabildim. Ceketinin önünü kavradım, yumruğumu olabildiğince sert bir şekilde savurdum. Bu kez kırılan kemik sesi, yüzüyle buluşan elimden geldi. O geriye doğru düşerken kaç parmağımı kırdığımdan emin olamadan elimi sallar ım.

Ayağa kalkıp geri çekildim.

David Harding baygın yatıyordu. Kolu garip bir açıyla bükülmüş, yüzü tabutun köşesinden sarkmıştı.

Mezardan geçen sefer olduğu gibi çıktım. Kız bana bakıyordu. Sol gözünde küçük bir kan pıhtısı vardı. Bélki de çatlayan bir kan damarı neden olmuştu buna. Ağzındaki bandı açtım, derin bir nefes aldı. Anahtarımı çıkarıp bileklerindeki bantları kesmeye çalıştım, ama bir işe yaramadı.

"O... o... ne... nerede?" diye sordu. Dişleri birbirine çarpıyor, gözleri uyuşturucu almış gibi sağa sola gidip geliyordu.

"Her şey yolunda," dedim.

"O... o da öyle dedi."

Bandın kenarını bulmaya çalıştım, ama bir elimin parmaklan fazla soğuk, diğerininkiler kırıktı.

"Adın ne?"

"Stacey."

"Dinle, Stacey. Her şey yoluna girecek. Benim adım Täte ve sana yardım etmek için buradayım. Yalnızca birkaç saniye burada beklemen gerekiyor."

"Hayır, hayır, gitmeyin."

"On saniye sürmez."

"Lütfen."

Ağlamasına aldırmamak canımı acıtıyordu, bunu yapmak zorundaydım. David'in arabasına girip torpido gözünü açtım. Orada bir çakı vardı.

Kız doğrulup oturdu, kollarını öne doğru büktü.

"Tamam, Stacey, yapmanı istediğim şey şu. Seni ayağa kaldırıp arabaya bindireceğim," dedim, ceketimi çıkararak. "İçerisi kuru ve sıcak." Ceketi üzerine sardım. "Buradan uzaklaşmanı istiyorum. Araba kullanmayı biliyorsun, değil mi?"

"Nereye gideceğim?"

"Eve gitmeni istiyorum. Sonra polisi ara."

"Tamam."

Arabaya binmesine yardım ettim. Oturup cekete iyice sanndı. İçeriye doğru uzanıp motoru çalıştırdım.

"Dikkatli git, Stacey. Şu anda şok halindesin, dikkatli olman gerek. Araba kullanabilir misin?"

"Evet."

"Emin misin?"

"Bir kadın daha var."

"Nerede?"

"Ona bir telefon açtırdı. Nerede olduğumuz konusunda yalan söylemesini istedi."

"Öteki kadın nerede, Stacey?"

Ağlamaya başladı. "Çok korkmuştum. Ona yardım edemedim. İstedim, ama edemedim. Bir şey yapamadım."

"Nerede?"

"Onu suya attı. Bacaklarına bir şey bağladı. Kız bütün o ağırlıkla yüzemedi. Öylece battı. Çok hızlı battı. O kadar..."

Cümlesini bitiremedi.

"Kemerini tak, Stacey."

"Tamam," diye cevap verdi otomatik bir şekilde. "Cep telefonun var mı? Polisi arayabilirim."

"Yanımda değil. Araba kullanamayacağını düşünüyorsan, mezarlığın çıkışında bekle."

"Ne tarafta?"

"Geri dönüp geldiğiniz yönden git. Az sonra nereye gideceğini göreceksin."

"Tamam."

"Stacey?"

"Evet."

"Acele etme. Artık aceleye gerek yok. Benim verdiğim bir sözü tutmam gerekiyor."

elli dokuzuncu bölüm

Buralarda bir kürek olmalıydı, ama ben göremiyordum. Onu aramak için zaman kaybetmek istemiyordum. Bir dakika sonra yeterince uzun zaman geçtiğine karar verdim. Ağaçların etrafında esen rüzgâr ve yere düşen yağmur damlaları hariç ortalık sessizdi.

Feneri mezara doğrulttum. David onu bıraktığım pozisyonda yatıyordu.

"Hey, hey, David, uyan. Hey!"

Bir avuç toprak alıp yüzüne atmaya başladım. Bunun onu uyandıracağını düşünüyordum, ama uyandırmadı. Attığım yumruktan dolayı elim acıyordu. David'e biraz daha toprak attım. İnledi. Tabutun içinde dönmeye çalışırken yarı uykulu görünüyordu. Elini yüzüne uzattıktan sonra gözlerini açtı.

Her şey zihnine bir anda doluyor olmalıydı, çünkü dimdik oturmuştu. Garip bir açıyla duran koluna şaşkın bir şekilde bakıyordu. Acı birden vururken neler olduğunu anlamış göründü. Kötü durumdaki kolunu sağlam koluyla tutarken yüzü kasıldı.

"Neler oluyor?"

"Beni hatırladın mı?"

Bana baktı. İyi görebilmesi için feneri yüzüme çevirdim.

"Hey bakın, bayım, burada bir problem istemiyorum," dedi David. Sanki probleme yol açan bendim de o yanlış zamanda yanlış yerde bulunan biriydi.

"Saçmalamayı kes, David. Beni ikinci kez kandıramazsın."

"Kim olduğunu bile bilmiyorum," dedi. Bir ay önce bu oyunla kendini her türlü durumdan kurtarabilirdi. Ama topluma uymak, onun bir parçası olmak için taktığı maske şu anda, şu durumda gözlerini gizlemiyordu.

"Kim olduğumu biliyorsun."

"Biliyorsam ne olmuş?"

"Eğer biliyorsan şu anda başının ciddi belada olduğunu da biliyorsundur."

"Ne olmuş, beni öldürecek misin? Planın bu mu?" diye sordu.

"Henüz karar vermedim. Bundan daha dürüst olamam. Şu son dört hafta beni çok zorladı. Aslında son iki yıl. Her şeyi tartıp biçmeye çalışıyorum, ama bilemiyorum."

"Canın cehenneme." Ayağa kalkıp etrafına bakındı. Ben onu yakalamadan dışarı çıkıp çıkamayacağını anlamaya çalışıyordu. Peder Julian'ı mezardan dışarı nasıl çıkardığını merak ettim. O kadar büyük bir ağırlığı kaldıracak kadar güçlü görünmüyordu. Feneri yere tutup sürükleme izlerini buldum. Herhalde cesede bir ip bağlayıp arabayla çekmişti. Belki göle kadar sürüklemişti onu.

"Bana nedenini söyle," dedim.

"Çıkar beni buradan be adam, kolum beni öldürüyor,"

"Konuş benimle."

"Hayır."

"Hadi, nedenini söyle. Kız kardeşlerini becermek hoşuna gittiği için miydi?" diye sordum, onu şoke etmeye çalışarak.

Cevap vermedi. Yalnızca baktı bana.

"Hepsine bu yüzden tecavüz ettin, değil mi? Çünkü bu hoşuna gidiyordu."

"Sen ne biliyorsun ki?"

"Kasetleri dinledim, David. Hoşuna gittiğini biliyorum."

"Senin için bu kadar basit, değil mi?" derken yine o sakin David vardı karşımda. Belki gerçek olan David iki dünyada yaşıyordu. İyi ve Kötü, Aydınlık ve Karanlık. Hayatını bir illüzyon yaratmak ile canavarı oynamak arasında dengeleyen bir adamdı belki. "Orada öylece dikilip beni küçümsemek, yargılamak senin için çok kolay, çünkü kafası iğrenç anılarla dolu olan sen değilsin, şey yapan sen değilsin..."

"Sen içgüdülerine göre hareket eden hasta bir herifsin," dedim. "Benim anladığım şey bu. Rachel ona yaptığın şeyi hak etmedi; hem de hiç, ama artık en azından nedenini anlayabiliyorum. Anlamadığım şey, neden *diğerleri?* Onları neden öldürdün?"

"Neden olmasın?"

Elini mezarın üstüne koydu, ona doğru bir adım attım. Parmaklarını ezmeme gerek kalmadan elini çekti.

"İki yıl önce, Rachel'ın büyükannesinin cenazesinde ne oldu? Rachel'la kim konuştu?"

"Rachel'la değil."

"Birisi seninle mi konuştu. Sidney Alderman mı?"

"Bir ay boyunca yıkanmamış gibi kokan yaşlı ayyaşın tekiydi. Ona cehenneme gitmesini söyledim. Bana ne dediğini biliyor musun?"

"Ne dedi?"

"Dedi ki, 'Kız kardeşini becermek nasıl bir şey, David? Lezzetli mi?' Onu ittim, bana kahkahalarla güldü. Sanki bununla gurur duyuyordu. Saldırıp onu yere yıktım. Gülmeyi kesti, ama daha bitirmemişti. Dedi ki, 'Babanın kim olduğunu biliyor musun? Onuñ babasının kim olduğunu biliyor musun? Başını kaldırıp bak, çocuk, başını kaldır da bak. Ve bu konuda bir şey yap.' O adamdan uzaklaştım, ama sözleri, o sözler peşimi hiç bırakmadı. Sorun adamın kim olduğumu bilmesi değildi, başka bir şeydi. Ertesi gün babamın kim olduğunu öğrendim."

"Henry Martins söyledi."

Gülmeye başladı. "O yaşlı hergele de diğerleri kadar kötüydü. Bana Peder Julian'la ilgili her şeyi anlatıp yalnız olmadığımı söyledi. O lanet olası rahip yıllardır kilisesine gelen kadınlarla yatıyormuş. Ona Patricia Tyler'ı sordum. Biliyordu! Onu tanıyordu. Mezarlığa gittim. Bruce benim kardeşimdi. Yaşlı adam içkiden kafayı yemişti, ama Bruce iyiydi. Biraz gergindi, ama iyiydi. Ve ailem diyebileceğim tek kişi oydu."

"Ya annen?"

"Şaka mı yapıyorsun? Annem eskiden onunla oynaşmasaydı bunların hiçbiri olmazdı. Normal bir hayatım olurdu."

"O zaman dünyaya bile gelmezdin."

Fark etmez der gibi omuz silkti.

"Cenaze töreninde yalnızken, Sidney Alderman senin kim olduğunu nereden bildi?"

"Ben nereden bileyim? Annemi tanıdı herhalde. Sonra ben gerek duyduğum bütün kanıtları buldum."

"Rachel'a babasının kim olduğunu söyledin ve onu rahibe götürdün, değil mi?"

"Rachel onunla yüzleşti. O da kabul etti. Ben dışarıda bekledim. Rachel bana söylediğinde karnıma yumruk yemiş gibi oldum. Dizlerimin üstüne çöküp kustum. Rachel beni rahatlatmaya çalıştığında kendimi çektim. Onun yakınında olmak istemedim. Beni yalnız bırakmasını söyledim, ama o konuşmak istedi. Ama ben boğazını sıkarken konuşamadı. İçindeki hayat çıkıp gitmişti, ama ben onu hâlâ bırakamıyordum. Herhalde bunun saçmalık olduğunu düşünüyorsundur. O yaşlı ayyaşın söylediği doğru çıkarsa Rachel'ı öldürmeyi planladığımı düşünüyorsun, ama öyle değildi. Planım yoktu. Tanrım, bu olduğunda biz hâlâ mezarlıktaydık. Kiliseyi bile görebiliyordum."

Yağmur gittikçe şiddetleniyordu. Tabuta su dolup dolmadığını merak ettim. İki elim de cebimdeydi. Sağ elim kötü bir şekilde zonklamaya başlamıştı. Bu *yüzden mezarın* etrafında yürümeye başladım. David bana bakabilmek için tabutta dönmek zorunda kalıyordu.

"Ya diğerleri?" diye sordum.

"Ne olmuş onlara?"

"Onları neden öldürdün?"

"Onlar benim kardeşimdi. Böyle bir şey bir kere olduysa, tekrar olabilir diye düşündüm."

"Bütün bunlar zırva. Henry Martins'i zaten öldürmüştün. Bu da Rachel'ı Peder Julian'la konuşmaya götürmeden önce gerçeği bildiğin anlamına geliyor. Bu da bu konuyu birkaç gün iyice düşündüğünü gösteriyor. Kız kardeşinle yattığını bilmek beynini bir kanser gibi kemiriyordu ve onu kesip atmanın tek yolu Rachel'ı öldürmekti. Onu Peder Julian'a bundan sonra bir daha kimseyle görüşmeyeceğini bildiğin için götürdün. O kızların kim olduğunu öğrendikten sonra kazayla biriyle çıkma olasılığın kalmıyordu. Onları öldürdün, çünkü hoşuna gitti. Bu

geceki kız kimdi peki? Kız kardeşin bile değil, öyle değil mi? Kendini durduramıyorsun artık."

Omuz silkti. "Ne fark eder ki?"

"Çünkü onunla fark ediyormuş gibi konuşuyordun. Bu da kafayı ne kadar yediğini gösteriyor. Ama neden ben? Neden Peder Julian'm katili olarak beni göstermeye çalıştın?"

"Sen benim kardeşimi öldürdün."

"O kendini öldürdü."

Patricia Tyler'ın son sözlerini hatırladım. Benden istediği sözü. Geçen ay tutamadığım sözlerle geçmişti. Bir zamanlar nasıl bir adam olduğumu düşündüm; içki içerken olduğum adamı, aradaki adamı ve şimdiki adamı. Bunların hangisi gerçek bendim? Polis gelene kadar konuşabilirdim ya da onu merkeze kendim götürebilirdim. Bu bana biraz saygınlık kazandırırdı. David'i hapse tıkarlardı. Uzun süre içeride kalmasını sağlayacak kadar kanıt vardı, ama bu adalet sisteminde uzun süre demek on yıl demekti. Bu gerçekten adalet miydi? Dışarı çıktığında daha otuz beşinde bile olmayacaktı. Ölen kızların bunun adalet olduğunu düşüneceğini sanmıyordum. Ya da Patricia Tyler'ın. Bu hasta çocuk on yıl içinde pişmanlık duyabilir miydi? Böyle bir pişmanlık mümkün müydü?

"Polise gideceğiz," dedim.

"Canın cehenneme."

"Tek seçenek bu."

Bunu düşünürken sessiz kaldı. "Tamam, ama buradan çıkmama yardımcı olmalısın. Kolum kırık."

"Bir şey denemeye kalkma."

"Kalkmam."

Gözlerimi kapatıp Emily'yi düşündüm. Bütün o ölü kızları düşündüm. Verdiğim sözü düşündüm. Çömelip elimi uzattım. Elimi tutup beni aşağıya çekti. Aşağıya düştüm. Tıpkı Quentin James'i ormana götürdüğümden beri düştüğüm gibi. Bunun olmasına izin verdim. Böyle olacağını biliyordum. Üzerine düşerken yüzümde onun beklediği şaşkınlık yoktu. Planı, tek planı beni aşağıya çekip başımı tabuta vurmak veya boynumu kırmaktı. Ama işe yaramamıştı. Bunu şimdi görebiliyordu. Tabii hatasını da.

Kan elime fışkırıyordu. Sıcak, yoğun ve yapışkan kana dokunmayı hiç sevmiyordum. Elimi ondan çektiğimde arabasından aldığım çakıyı göğsünde bıraktım. Uzanıp bir şey batmış gibi çakıyı çekip çıkardı. Sonra ne olduğunu anlamıyormuş gibi baktı. Kan ve gözyaşlarının çizgiler oluşturduğu soluk yüzünü bana çevirdi. Ağzı açılıp kapandı, ama bir şey söyleyemedi; dudakları "O" der gibiydi, ama ağzından bir ses çıkmadı. Kim olduğunu öğrenen bu yalnız çocuk dünyaya bunun bedelini öğretmişti. Önce hızlı hızlı, sonra daha yumuşak nefes aldı. Çakı elinden düştü.

Arkaya doğru devrildi. Elimi tabutun yumuşak astarına silip yukarı çıktım. Yere oturup mezar taşına dayandım. Gökyüzüne bakıp bulutların arasında bir boşluk aradım. Yağmurun biraz kesilmesini dilerken o anda içki içmekten daha çok istediğim bir şey yoktu.

Polis gelene kadar aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, ama geldiklerinde hâlâ oradaydım. Üç gündür ayıktım ve kim olduğum konusunda her zamankinden daha emindim.

geceki kız kimdi peki? Kız kardeşin bile değil, öyle değil mi? Kendini durduramıyorsun artık."

Omuz silkti. "Ne fark eder ki?"

"Çünkü onunla fark ediyormuş gibi konuşuyordun. Bu da kafayı ne kadar yediğini gösteriyor. Ama neden ben? Neden Peder Julian'm katili olarak beni göstermeye çalıştın?"

"Sen benim kardeşimi öldürdün."

"O kendini öldürdü."

Patricia Tyler'ın son sözlerini hatırladım. Benden istediği sözü. Geçen ay tutamadığım sözlerle geçmişti. Bir zamanlar nasıl bir adam olduğumu düşündüm; içki içerken olduğum adamı, aradaki adamı ve şimdiki adamı. Bunların hangisi gerçek bendim? Polis gelene kadar konuşabilirdim ya da onu merkeze kendim götürebilirdim. Bu bana biraz saygınlık kazandırırdı. David'i hapse tıkarlardı. Uzun süre içeride kalmasını sağlayacak kadar kanıt vardı, ama bu adalet sisteminde uzun süre demek on yıl demekti. Bu gerçekten adalet miydi? Dışarı çıktığında daha otuz beşinde bile olmayacaktı. Ölen kızların bunun adalet olduğunu düşüneceğini sanmıyordum. Ya da Patricia Tyler'ın. Bu hasta çocuk on yıl içinde pişmanlık duyabilir miydi? Böyle bir pişmanlık mümkün müydü?

"Polise gideceğiz," dedim.

"Canın cehenneme."

"Tek seçenek bu."

Bunu düşünürken sessiz kaldı. "Tamam, ama buradan çıkmama yardımcı olmalısın. Kolum kırık."

"Bir şey denemeye kalkma."

"Kalkmam."

Gözlerimi kapatıp Emily'yi düşündüm. Bütün o ölü kızları düşündüm. Verdiğim sözü düşündüm. Çömelip elimi uzattım. Elimi tutup beni aşağıya çekti. Aşağıya düştüm. Tıpkı Quentin James'i ormana götürdüğümden beri düştüğüm gibi. Bunun olmasına izin verdim. Böyle olacağını biliyordum. Üzerine düşerken yüzümde onun beklediği şaşkınlık yoktu. Planı, tek planı beni aşağıya çekip başımı tabuta vurmak veya boynumu kırmaktı. Ama işe yaramamıştı. Bunu şimdi görebiliyordu. Tabii hatasını da.

Kan elime fışkırıyordu. Sıcak, yoğun ve yapışkan kana dokunmayı hiç sevmiyordum. Elimi ondan çektiğimde arabasından aldığım çakıyı göğsünde bıraktım. Uzanıp bir şey batmış gibi çakıyı çekip çıkardı. Sonra ne olduğunu anlamıyormuş gibi baktı. Kan ve gözyaşlarının çizgiler oluşturduğu soluk yüzünü bana çevirdi. Ağzı açılıp kapandı, ama bir şey söyleyemedi; dudakları "O" der gibiydi, ama ağzından bir ses çıkmadı. Kim olduğunu öğrenen bu yalnız çocuk dünyaya bunun bedelini öğretmişti. Önce hızlı hızlı, sonra daha yumuşak nefes aldı. Çakı elinden düştü.

Arkaya doğru devrildi. Elimi tabutun yumuşak astarına silip yukarı çıktım. Yere oturup mezar taşına dayandım. Gökyüzüne bakıp bulutların arasında bir boşluk aradım. Yağmurun biraz kesilmesini dilerken o anda içki içmekten daha çok istediğim bir şey yoktu.

Polis gelene kadar aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, ama geldiklerinde hâlâ oradaydım. Üç gündür ayıktım ve kim olduğum konusunda her zamankinden daha emindim.

teşekkür

*Mezar*cı için bana farklı şekillerde yardım eden pek çok insan oldu. Random House'tan Harriet Allan'a teşekkür ederek başlamak istiyorum. Harriet benim hikâye anlatma becerime yürekten inanan müthiş biridir. Onun ve ekibin desteği ve fikirleri olmasa bu kitap -ve önceki diğer ikisi- var olmazdı.

Yalnızca kitap konusunda değil, hayatımın pek çok alanında farkında olmadan bana çok yardımı olan dostum David Batterbury'ye teşekkür ederim. Arkadaşım, temsilcim ve sihirli fikirleriyle daha iyi bir yazar olmamı sağlayan arkadaşım Daniel Myers'a teşekkür ederim.

2007'yi akıl sağlığım yerinde olarak bitirmemi sağlayan arkadaşlarıma teşekkür etmek istiyorum: kitapla ilgili fikir veren ve hep "benim yanımda olan Paul Waterhouse ve karısı Tına; Daniel ve Chéri Williams; Nathan ve Samantha Cook; Kim McCarthy ve her ail hei" konuda güvenebileceğim Phil 'Dr. Phil' Hughes.

Mezara şekillenirken Amanda Harris bana gerçekten faydalı olan bazı fikirler verdi. Shawn Ingham son taslakta çok işime yarayan temel konularda bana önemli şeyler hatırlattı. Her konuda espri yapabilen Ray-Charles Smading. Profesyonelliğiyle ve yarattığı harika iş ilişkisiyle düzeltmeleri benim için kolay hale getiren editörüm Jane Parkin. Son birkaç hatayı bulan ve Almanya'da yaşayan herkesin kitabımı alması için aktif bir

şekilde çalışan Sonja 'Korkuluk' Sowinski. Hepinize çok teşekkür ederim.

Ayrıca geçen yıl bana mektup yazan okurlara teşekkür etmek istiyorum. E-postalarınız bana her şeyden daha fazla yardımcı oldu: İnsanları eğlendirmek için yaptığım işi yapmamın bir anlamı olduğunu bilmemi sağladılar.

Ve fikirlerimi dinlediği ve bazen pazar sabahlan beni uyandırmak için saat sekizde arasa bile harika bir arkadaş olduğu için Jo 'Oddgy' Richards'a sonsuz teşekkürler.